

การพัฒนาแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ
และห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรม
ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

โดย
นางสาวจิตมุนินทร์ ชูประดิษฐ์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต
หลักสูตรและการสอน(กลุ่มหลักสูตรและการนิเทศ) แบบ 2.1 ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต

ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน

มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2566

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศิลปากร

การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้
แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและ
ความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

โดย
นางสาวฐิติมนินทร์ ชูประดิษฐ์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต
หลักสูตรและการสอน(กลุ่มหลักสูตรและการนิเทศ) แบบ 2.1 ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต

ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน

มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2566

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศิลปากร

THE DEVELOPMENT OF LEARNING MANAGEMENT MODEL BASED ON TASK-
BASED LEARNING USING COOPERATIVE LEARNING AND FLIPPED CLASSROOM
TECHNIQUES TO DEVELOP CHINESE SPEAKING SKILLS AND CULTURAL
UNDERSTANDING IN UPPER SECONDARY SCHOOL STUDENTS

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for Doctor of Philosophy CURRICULUM AND INSTRUCTION

Department of Curriculum and Instruction

Silpakorn University

Academic Year 2023

Copyright of Silpakorn University

หัวข้อ การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับ
เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนา
ทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียน
ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

โดย นางสาวฐิติมุนินทร์ ชูประดิษฐ์

สาขาวิชา หลักสูตรและการสอน(กลุ่มหลักสูตรและการนิเทศ) แบบ 2.1
ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต

อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก รองศาสตราจารย์ ดร. ชนสิทธิ์ สิทธิสูงเนิน

อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ศิริวรรณ วณิชวัฒนวรชัย
อาจารย์ ดร. สุวิมล สพฤกษ์ศรี

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ได้รับพิจารณาอนุมัติให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต

.....คณบดีคณะศึกษาศาสตร์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. มาเรียม นิลพันธุ์)

พิจารณาเห็นชอบโดย
.....ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร. ชไมภักดิ์ ไม้กลัด)
.....อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
(รองศาสตราจารย์ ดร. ชนสิทธิ์ สิทธิสูงเนิน)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ศิริวรรณ วณิชวัฒนวรชัย)
.....อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม
(อาจารย์ ดร. สุวิมล สพฤกษ์ศรี)

.....ผู้ทรงคุณวุฒิภายใน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สรัญญา จันทร์ชูสกุล)

630630031 : หลักสูตรและการสอน(กลุ่มหลักสูตรและการนิเทศ) แบบ 2.1 ปรัชญาคุณภิวัตน์

คำสำคัญ : การจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน, เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ, ห้องเรียนกลับด้าน, ทักษะการพูดภาษาจีน, ความเข้าใจทางวัฒนธรรม

นางสาว จิตมุนินทร์ ชูประดิษฐ์: การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก : รองศาสตราจารย์ ดร. ขนสิทธิ์ สิทธิสูงเนิน

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย 2) ประเมินประสิทธิผลรูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ ได้แก่ 2.1) พัฒนาการทักษะการพูดภาษาจีน 2.2) ความเข้าใจทางวัฒนธรรม 2.3) ผลการเรียนรู้ 2.4) ความพึงพอใจของนักเรียน และ 3) ขยายผลการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนแผนกศิลปภาษาจีน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายมัธยม) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 รวมนักเรียนจำนวน 11 คน โดยใช้การเลือกอย่างเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย รูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ คู่มือการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ แผนการจัดการเรียนรู้แบบทดสอบทักษะการพูด แบบวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรม แบบทดสอบผลการเรียนรู้ และแบบประเมินความพึงพอใจ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการวิจัย พบว่า

1. รูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ มีองค์ประกอบของรูปแบบ 5 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) หลักการ 2) วัตถุประสงค์ 3) กระบวนการจัดการเรียนรู้ 6 ขั้นตอนได้แก่ ขั้นที่ 1 ขั้นการศึกษาด้วยตนเอง ขั้นที่ 2 ขั้นตรวจสอบความรู้ความเข้าใจ ขั้นที่ 3 ขั้นเตรียมความพร้อม ขั้นที่ 4 ขั้นดำเนินงานกิจกรรมกลุ่ม ขั้นที่ 5 ขั้นตรวจสอบ สรุปและประเมินการใช้ภาษาและความเข้าใจทางวัฒนธรรม ขั้นที่ 6 ขั้นสรุปและประเมินการทำงานกลุ่ม 4) การวัดและประเมินผล และ 5) ปัจจัยสนับสนุน โดยผลการประเมินคุณภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ อยู่ในระดับมากที่สุด

2. ประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ พบว่า 2.1) พัฒนาการทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนสูงขึ้นในช่วงระหว่างเรียนจากระดับดีเป็นระดับดีมาก 2.2) ความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน 2.3) ผลการเรียนรู้ของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และ 2.4) ความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนรู้ตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ อยู่ในระดับมาก

3. ผลการขยายผลการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ พบว่า 3.1) ทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนกลุ่มขยายผลหลังเรียนสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน 3.2) ความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนกลุ่มขยายผลหลังเรียน เฉลี่ย 7.95 เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 3.3) ผลการเรียนรู้ของนักเรียนกลุ่มขยายผลหลังเรียน เฉลี่ย 8.75 เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด 3.4) ความพึงพอใจต่อรูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ ของนักเรียนกลุ่มขยายผล อยู่ในระดับมาก

630630031 : Major CURRICULUM AND INSTRUCTION

Keyword : task-based learning management, cooperative learning techniques, flipped classroom, Chinese speaking skills, cultural understanding

MISS Thitimunin CHUPRADIT : THE DEVELOPMENT OF LEARNING MANAGEMENT MODEL BASED ON TASK-BASED LEARNING USING COOPERATIVE LEARNING AND FLIPPED CLASSROOM TECHNIQUES TO DEVELOP CHINESE SPEAKING SKILLS AND CULTURAL UNDERSTANDING IN UPPER SECONDARY SCHOOL STUDENTS

Thesis advisor : Associate Professor Chanasith Sithsungnoen, Ph.D.

This research has the following objectives: 1) To develop a learning management model based on task-based learning using cooperative learning and flipped classroom techniques to develop Chinese speaking skills and cultural understanding in upper secondary school students 2) To evaluate the effectiveness of the learning management model based on task-based learning using cooperative learning and flipped classroom techniques to develop Chinese speaking skills and cultural understanding in upper secondary school students, consisting of 2.1) Enhancing Chinese speaking skills 2.2) Cultural understanding 2.3) Learning outcomes 2.4) Student satisfaction. 3) To extend the results of using the learning management model. The target used in this research was a group of secondary 5 students in English-Chinese Program at the Demonstration School of Ramkhamhaeng University English Program (Secondary Level), who were studying in the first semester of academic year 2023, 11 students in total. A purposive sampling method was employed to select the target. The research tools included the learning management model, a manual for the learning management model, learning management plans, speaking skills tests, cultural understanding tests, learning outcome tests, and a satisfaction assessment form. The data were analyzed using mean (*M*), standard deviation (*SD*) and content analysis.

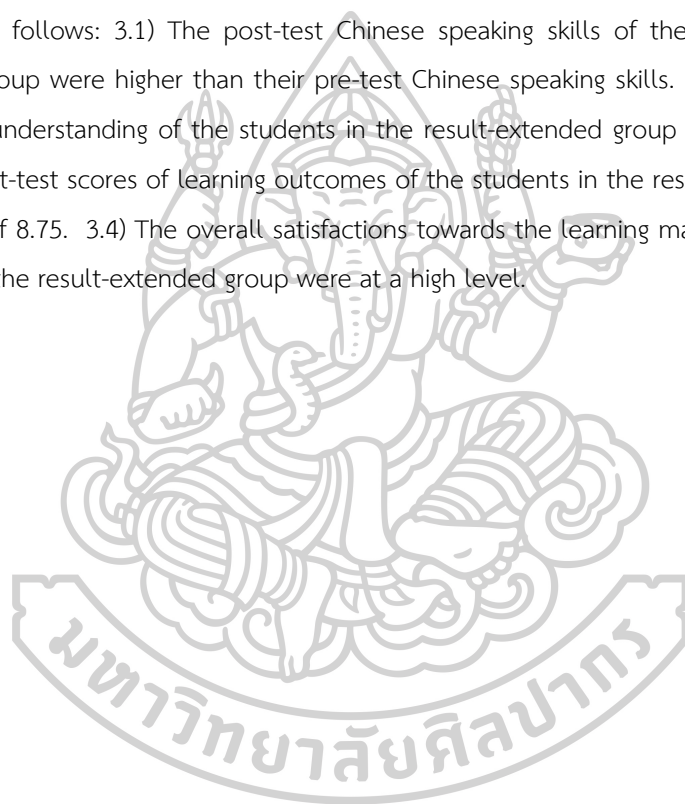
The results of the research indicated as follows:

1. The use of learning management model consisted of five elements of the model: 1) Principles 2) Objectives 3) A 6-step learning management process (Step 1: Self-study, Step 2: Assessment, Step 3: Pre-task, Step 4: Group activity, Step 5: Language and cultural understanding evaluation, Step 6: Conclusion of cooperation and evaluation) 4) Measurement and evaluation 5) Supporting factors. The evaluation results of the quality of the learning management model conducted by experts were found to be at the highest level of quality.

2. The effectiveness of learning management model represented as follows: 2.1) The

students improved their Chinese speaking skills during the study from a good level to an excellent level. 2.2) The post-test cultural understanding of the students were higher than their pre-test cultural understanding. 2.3) The post-test learning outcomes of the students were higher than before their pre-test learning outcomes 2.4) The overall satisfactions of the students towards the learning management model were at a high level.

3. The outcomes of extending the results of using the learning management model based on task-based learning using cooperative learning and flipped classroom techniques to develop Chinese speaking skills and cultural understanding in upper secondary school students indicated as follows: 3.1) The post-test Chinese speaking skills of the students in the result-extended group were higher than their pre-test Chinese speaking skills. 3.2) The post-test scores of cultural understanding of the students in the result-extended group were at a mean of 7.95. 3.3) The post-test scores of learning outcomes of the students in the result-extended group were at a mean of 8.75. 3.4) The overall satisfactions towards the learning management model of the students in the result-extended group were at a high level.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความสำเร็จเป็นอย่างสูงจากรองศาสตราจารย์ ดร.ชนสิทธิ์ สิทธิสูงเนิน ผู้เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริวรรณ วัฒนวัฒนารชัย และ ดร.สุวิมล สพฤกษ์ศรี ผู้เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สรัญญา จันทร์ชูสกุล ผู้เป็นผู้ทรงคุณวุฒิ และ รองศาสตราจารย์ ดร.ชไมภัค ไม้กัณฑ์ ผู้เป็นประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่กรุณาให้คำปรึกษา คำแนะนำ ให้ความช่วยเหลือ สนับสนุนและตรวจสอบ แก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ทุกท่านเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นพธร ปัจจัยคุณธรรม ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.น้ำเพชร นาสารีย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริวรรณ แซ่โจ้ว ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สิริกมล สิริสัมพันธ์ อาจารย์ ดร.ณัฐกานต์ ทวีวัฒนเศรษฐ์ อาจารย์ ดร. สุธิตา อมรประภาวัฒน์ ดร.จรัมจิต สร้อยสมุทร อาจารย์ ดร. ธนัชพร นามวัฒน์ อาจารย์ ดร.ปิยะวรรณ สุนาสวน อาจารย์ ดร.เมธาพร อินคำ อาจารย์ ดร.ธารทิพย์ ขุนทอง และ อาจารย์ ชมพูนุท รัตนเลิศนาวิ ที่กรุณาสละเวลามาเป็นผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญพิจารณาตรวจแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยให้มีความครอบคลุมและมีคุณภาพ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณทุกท่านที่ให้ความช่วยเหลือ และคำแนะนำที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่ง

ขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มาเรียม นิลพันธุ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อุบลวรรณ ส่งเสริม และคณาจารย์ทุกท่านที่ได้มอบความรู้และประสบการณ์อันมีค่า และเมตตาส่งกำลังใจและให้คำแนะนำที่ดีแก่ลูกศิษย์เสมอ ตลอดจนขอขอบคุณเพื่อนๆ รุ่นพี่ รุ่นน้องสาขาวิชาหลักสูตรและการสอน และกัลยาณมิตรทุกท่านสำหรับความช่วยเหลือเกื้อกูล กำลังใจและมิตรภาพที่งดงาม

ขอกราบขอบพระคุณบิดามารดาที่มอบชีวิต อบรมเลี้ยงดู เป็นแบบอย่าง และมอบพลังกาย พลังใจอันบริสุทธิ์และมีค่าให้แก่ผู้วิจัยเสมอมา คุณค่าทั้งหมดของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอน้อมบูชา แต่พระคุณบิดา มารดา ครูบาอาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่านที่มอบโอกาสให้ผู้วิจัยประสบความสำเร็จ

ฐิติมนินทร์ ชูประดิษฐ์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ช
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฉ
สารบัญแผนภาพ.....	ฅ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
2. กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	9
3. คำถามการวิจัย.....	16
4. วัตถุประสงค์การวิจัย.....	16
5. สมมติฐานการวิจัย.....	17
6. ขอบเขตการวิจัย.....	18
7. นิยามศัพท์เฉพาะ.....	22
8. ประโยชน์ที่ได้รับ.....	25
บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง.....	26
1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ และหลักสูตรสถานศึกษา โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่าย มัธยม) ปีการศึกษา 2563 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ.....	26
2. แนวคิดเกี่ยวกับการวิจัยและพัฒนา.....	32
3. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้.....	33

4. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน (Task-Based Learning).....	38
5. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning).....	50
6. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับเทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้าน (Flipped Classroom)	65
7. แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีน.....	82
8. แนวคิดเกี่ยวกับความเข้าใจทางวัฒนธรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	98
บทที่ 3 วิธีการดำเนินวิจัย	112
1. ขั้นตอนที่ 1 การวิจัย (Research: R ₁) การศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน (Analysis: A).....	114
2. ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนา (Development: D ₁) ออกแบบและพัฒนา (Design and Development: D&D) เป็นการพัฒนาและหาคุณภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้.....	125
3. ขั้นตอนที่ 3 การวิจัย (Research: R ₂) ทดลองใช้ (Implementation: I) ทดลองใช้รูปแบบการ จัดการเรียนรู้.....	152
4. ขั้นตอนที่ 4 การพัฒนา (Development : D ₂) การประเมินผล (Evaluation : E) เป็นการ ประเมินและปรับปรุงแก้ไขรูปแบบการจัดการเรียนรู้.....	160
5. ขั้นตอนที่ 5 การวิจัย (Research : R ₃) การขยายผล (Transferring : T) นำรูปแบบการจัดการ เรียนรู้ไปขยายผล.....	164
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	168
1. ตอนที่ 1 ผลการพัฒนาและหาคุณภาพรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับ เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและ ความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย.....	168
2. ตอนที่ 2 ผลการประเมินประสิทธิผลรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิค การเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความ เข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย.....	208
3. ตอนที่ 3 ผลการขยายผลการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการ เรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจ ทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย.....	217

บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	226
1. สรุปผลการวิจัย	227
2. อภิปรายผลการวิจัย.....	230
3. ข้อเสนอแนะ.....	236
รายการอ้างอิง.....	238
ภาคผนวก	249
ภาคผนวก ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญและผู้ทรงคุณวุฒิ	250
ภาคผนวก ข หนังสือเชิญผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย.....	254
ภาคผนวก ค หนังสือขอตกลงเครื่องมือวิจัย.....	261
ภาคผนวก ง หนังสือเชิญผู้ทรงคุณวุฒิเข้าร่วมการสนทนากลุ่ม.....	265
ภาคผนวก จ ผลการวิเคราะห์ค่าคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	273
ภาคผนวก ฉ เครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยขั้นตอนที่ 1 การวิจัย (Research : R ₁) การศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน.....	303
ภาคผนวก ช เครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนา (Development : D ₁) การออกแบบและพัฒนารูปแบบการสอน	313
ภาคผนวก ซ เครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย ขั้นตอนที่ 3 การวิจัย (Research : R ₂) การทดลองใช้รูปแบบการสอน.....	320
ภาคผนวก ฌ ประมวลภาพ.....	399
ประวัติผู้เขียน	405

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ 1 โครงสร้างหลักสูตรนักเรียนแผนศิลปภาษาจีน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายมัธยม).....	29
ตารางที่ 2 หน่วยการเรียนรู้รายวิชาภาษาจีนฟัง-พูด 3 รหัสวิชา จ32213 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง(ฝ่ายมัธยม).....	30
ตารางที่ 3 ผลการสังเคราะห์องค์ประกอบของรูปแบบการจัดการเรียนรู้.....	37
ตารางที่ 4 ผลการสังเคราะห์องค์ประกอบของการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน.....	41
ตารางที่ 5 ผลการสังเคราะห์ขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน.....	46
ตารางที่ 6 ผลการสังเคราะห์องค์ประกอบสำคัญของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ.....	53
ตารางที่ 7 ผลการสังเคราะห์ขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ.....	55
ตารางที่ 8 ผลการสังเคราะห์ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและเทคนิคห้องเรียนกลับด้าน.....	67
ตารางที่ 9 เปรียบเทียบกิจกรรมและเวลาเรียนระหว่างห้องเรียนแบบเดิมกับห้องเรียนกลับทาง.....	70
ตารางที่ 10 ผลการสังเคราะห์ขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคห้องเรียนกลับด้าน.....	73
ตารางที่ 11 ผลการสังเคราะห์ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย.....	77
ตารางที่ 12 เปรียบเทียบระดับความสามารถของการสอบ HSK และ HSKK.....	87
ตารางที่ 13 ระดับความสามารถทางภาษาจีนของผู้เข้าสอบทักษะการพูด (HSKK) ในแต่ละระดับและวิธีการสอบ.....	87
ตารางที่ 14 คำอธิบายความสามารถของผู้เรียนในแต่ละระดับของกรอบอ้างอิงทางภาษาของสหภาพยุโรป (CEFR).....	89
ตารางที่ 15 ความหมายระดับคะแนนของ B.J. Carroll.....	91

ตารางที่ 16 ตัวอย่างเกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ.....	93
ตารางที่ 17 (ร่าง) เกณฑ์ประเมินทักษะการพูดตามความสามารถรายด้านที่ผู้วิจัยใช้โดยปรับและเพิ่มเติมจากเกณฑ์ของ Clark (1972).....	96
ตารางที่ 18 สรุปรววิธีดำเนินการขั้นตอนที่ 1 การวิจัย (Research: R ₁) เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน (Analysis: A)	123
ตารางที่ 19 เกณฑ์การประเมินผลทักษะการพูดที่ปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ.....	138
ตารางที่ 20 สรุปรววิธีดำเนินการขั้นตอนที่ 2 การพัฒนา (Development: D ₁) ออกแบบและพัฒนา (Design and Development: D&D) พัฒนาและหาคุณภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้.....	149
ตารางที่ 21 แบบแผนการทดลองตามวัตถุประสงค์การวิจัย	155
ตารางที่ 22 เทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือที่ใช้ในแต่ละหน่วยการเรียนรู้	157
ตารางที่ 23 สรุปรววิธีดำเนินการขั้นตอนที่ 3 การวิจัย (Research: R ₂) ทดลองใช้ (Implementation: I) ทดลองใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้.....	159
ตารางที่ 24 สรุปรววิธีดำเนินการขั้นตอนที่ 4 การพัฒนา (Development: D ₂) ประเมินผล (Evaluation: E)	162
ตารางที่ 25 สรุปรววิธีดำเนินการขั้นตอนที่ 5 การวิจัย (Research : R ₃) นำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ไปขยายผล (Transferring : T).....	167
ตารางที่ 26 ผลสถานภาพและข้อมูลทั่วไปของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม	184
ตารางที่ 27 ผลความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับความต้องการในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เนื้อหาของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อ แหล่งเรียนรู้ การวัดและประเมินผล.....	185
ตารางที่ 28 ผลการสนทนากลุ่มผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของร่างรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย	194
ตารางที่ 29 ผลความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิที่มีต่อรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย.....	196
ตารางที่ 30 ผลความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิที่มีต่อแผนการจัดการเรียนรู้.....	198

ตารางที่ 31 ผลรายละเอียดการปรับปรุงแก้ไขการจัดการเรียนรู้ในขั้นตอนต่าง ๆ ของรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย	206
ตารางที่ 32 ผลการศึกษาพัฒนาการทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนตามรูปแบบ 4 ครั้ง	211
ตารางที่ 33 ผลการเปรียบเทียบความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนก่อนและหลังเรียนด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ.....	212
ตารางที่ 34 ผลการเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ของนักเรียนก่อนและหลังเรียนด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้.....	213
ตารางที่ 35 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้หลังเรียน.....	214
ตารางที่ 36 ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนของนักเรียนกลุ่มขยายผล ก่อนและหลังเรียน.....	218
ตารางที่ 37 ผลการศึกษาความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย กลุ่มขยายผลหลังเรียน.....	219
ตารางที่ 38 ผลการศึกษาผลการเรียนรู้ของนักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย กลุ่มขยายผลหลังเรียน.....	221
ตารางที่ 39 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ กลุ่มขยายผล หลังเรียน	222
ตารางที่ 40 ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องของแบบวิเคราะห์เอกสาร.....	274
ตารางที่ 41 ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องแบบประเมินความเหมาะสมของแบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นของผู้ที่เกี่ยวข้องในการจัดการเรียนการสอน.....	275

ตารางที่ 42 ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับความต้องการในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เนื้อหาของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อ แหล่งเรียนรู้.....	278
ตารางที่ 43 ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องแบบประเมินความเหมาะสมของประเด็นสนทนากลุ่ม	282
ตารางที่ 44 ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องของแบบประเมินความเหมาะสมและสอดคล้องของรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย	283
ตารางที่ 45 ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องของแบบประเมินความเหมาะสมและสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย.....	285
ตารางที่ 46 ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องของแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาจีนหลังเรียนจบแต่ละหน่วย	287
ตารางที่ 47 ผลการวิเคราะห์ค่าความสอดคล้องของเกณฑ์การประเมินผลทักษะการพูด	288
ตารางที่ 48 แบบบันทึกสรุปผลการให้คะแนนของผู้ประเมิน	291
ตารางที่ 49 ดัชนีความสอดคล้องระหว่างผู้ประเมิน.....	292
ตารางที่ 50 ผลการวิเคราะห์ค่าความสอดคล้องของแบบวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรม	293
ตารางที่ 51 ผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย และอำนาจจำแนกของแบบวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรม	295
ตารางที่ 52 ผลการวิเคราะห์ค่าความสอดคล้องของแบบทดสอบผลการเรียนรู้.....	296
ตารางที่ 53 ผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย และอำนาจจำแนกของแบบทดสอบผลการเรียนรู้..	298
ตารางที่ 54 ผลการวิเคราะห์ค่าความสอดคล้องของแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียน.....	299

สารบัญแผนภาพ

	หน้า
แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	15
แผนภาพที่ 2 ตัวอย่างกรอบดำเนินการวิจัยด้วยกระบวนการวิจัยและพัฒนา.....	32
แผนภาพที่ 3 การออกแบบระบบการเรียนการสอนโดยใช้แบบจำลอง ADDIE model.....	35
แผนภาพที่ 4 องค์ประกอบกิจกรรมเน้นภาระงานของ Nunan	40
แผนภาพที่ 5 แผนภาพสรุปความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรม.....	99
แผนภาพที่ 6 กรอบดำเนินการวิจัย	113
แผนภาพที่ 7 ขั้นตอนการสร้างแบบวิเคราะห์เอกสาร.....	117
แผนภาพที่ 8 ขั้นตอนการสร้างแบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นของผู้ที่เกี่ยวข้องในการจัดการเรียน การสอน	120
แผนภาพที่ 9 ขั้นตอนการสร้างแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 เกี่ยวกับความต้องการของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้.....	122
แผนภาพที่ 10 ขั้นตอนการพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้.....	131
แผนภาพที่ 11 ขั้นตอนการพัฒนาและประเมินคุณภาพแผนการจัดการเรียนรู้.....	135
แผนภาพที่ 12 ขั้นตอนการพัฒนาและพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบทักษะการพูด	141
แผนภาพที่ 13 ขั้นตอนการพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพของแบบวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรม... ..	143
แผนภาพที่ 14 ขั้นตอนการพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบผลการเรียนรู้.....	145
แผนภาพที่ 15 ขั้นตอนการพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพของแบบประเมินความพึงพอใจ.....	148
แผนภาพที่ 16 (ร่าง) รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบ ร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย.....	189

แผนภาพที่ 17 รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและ
ห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียน
ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่สมบูรณ์ 200

แผนภาพที่ 18 คะแนนเฉลี่ยทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนจากการวัดครั้งที่ 1-4..... 211

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การพัฒนาประเทศไทยในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560-2564) เป็นช่วงเวลาของการปฏิรูปประเทศท่ามกลางสถานการณ์โลกที่เปลี่ยนแปลงอย่างผันผวน นานาประเทศมีความเชื่อมโยงกันอย่างใกล้ชิดในหลากหลายมิติ การแข่งขันทางเศรษฐกิจเป็นไปอย่างเข้มข้นในสังคมโลกที่ไร้พรมแดน อีกทั้งการพัฒนาและการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีที่เป็นไปอย่างก้าวกระโดด ส่งผลกระทบต่อชีวิตความเป็นอยู่ สังคมและการดำเนินกิจกรรมทางเศรษฐกิจอย่างรอบด้าน การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์จึงนับเป็นปัจจัยสำคัญและเป็นบันไดขั้นแรกๆ นำไปสู่การผลักดันและพัฒนาโลกอื่น ๆ ในสังคมโลก ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (พ.ศ. 2561-2580) ในด้านการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์จึงได้กำหนดเป้าหมายสำคัญ คือ การพัฒนาคนในทุกมิติและในทุกช่วงวัยให้เป็นคนดี เก่ง และมีคุณภาพ และมีความพร้อมทั้ง กาย ใจ สติปัญญา มีทักษะที่จำเป็นในศตวรรษที่ 21 รวมทั้งทักษะสื่อสารภาษาอังกฤษและภาษาที่สาม ซึ่งภาษาจีนนับเป็นภาษาที่สามหรือภาษาต่างประเทศที่สองที่มีผู้เลือกเรียนมากที่สุดรองจากภาษาอังกฤษ นับตั้งแต่ระดับประถมศึกษาจบจนถึงระดับอุดมศึกษา

ในปลายทศวรรษที่ 1970 ภายใต้การนำของเติ้งเสี่ยวผิง จีนได้มีการดำเนินการ “นโยบายเปิดประตู” (Open Door policy) ส่งผลให้เกิดการแผ่ขยายเศรษฐกิจของจีนสู่โลกภายนอก ซึ่งนับเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้จีนเข้ามามีบทบาทในเวทีเศรษฐกิจและการเมืองของโลก นอกจากนี้ ในมิติของการศึกษายังพบว่าในช่วงไม่กี่ทศวรรษที่ผ่านมาเกิดการหลั่งไหลของนักเรียนและนักศึกษาจากนานาประเทศเข้ามาศึกษาที่ประเทศจีนรวมถึงกระแสความนิยมการเรียนภาษาจีน ซึ่งสาเหตุสำคัญประการหนึ่งที่ส่งผลให้ภาษาจีนกลายเป็นภาษาที่ได้รับความนิยมเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วและเป็นภาษาที่มีคนพูดมากที่สุดในโลกนั้น สืบเนื่องมาจากการเติบโตทางเศรษฐกิจของจีนที่เป็นไปอย่างต่อเนื่อง แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560-2564) ได้กล่าวถึงแนวโน้มของการขยายอิทธิพลและการเพิ่มบทบาทในภูมิภาคต่าง ๆ ของโลกของประเทศมหาอำนาจว่าการขยายอิทธิพลของสาธารณรัฐประชาชนจีนในกลุ่มประเทศอาเซียนที่มีการพัฒนาและมีความเจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็วในช่วงที่ผ่านมาทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม การทหาร และการทูต ทำให้จีนมีบทบาทและอิทธิพลต่อการกำหนดและดำเนินนโยบายของนานาประเทศรวมถึงประเทศไทย จากสภาพการณ์ที่กล่าวมาย่อมส่งผลให้ด้านการค้าและการลงทุนระหว่างไทยจีนยังมีมูลค่าทวีขึ้นอย่างต่อเนื่องและ

รวดเร็ว เครื่องมือที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารอย่าง “ภาษา” จึงกลายเป็นปัจจัยสำคัญในการขับเคลื่อนกิจกรรมทางเศรษฐกิจ ด้วยเหตุนี้ รัฐบาลจึงมีนโยบายส่งเสริมให้ผู้เรียนและประชาชนมีความสามารถในการใช้ภาษาจีนในการสื่อสาร โดยสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานได้กำหนดหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาจีนให้มีความสอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เพื่อให้สถานศึกษาต่าง ๆ สามารถนำไปปรับใช้กับสภาพการเรียนการสอนได้อย่างเหมาะสม แบ่งออกเป็น 3 หลักสูตร ได้แก่ หลักสูตรภาษาจีน 12 ปี (ป.1 - ม.6) หลักสูตรภาษาจีน 6 ปี (ม.1 - ม.6) และ หลักสูตรภาษาจีน 3 ปี (ม.4 - ม.6) (กระทรวงศึกษาธิการ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2551) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาให้ผู้เรียนมีทักษะและสามารถสื่อสารภาษาจีนขั้นพื้นฐานอย่างมีประสิทธิภาพ อันได้แก่ความสามารถและทักษะในการฟัง พูด อ่าน เขียน และการแสดงออก การใช้ภาษาจีนในการสื่อสารเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารจึงเป็นอีกหนึ่งองค์ประกอบและสาระสำคัญของการเรียนรู้ภาษาจีนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 กล่าวถึงแนวทางการจัดการศึกษา ว่าการจัดการศึกษาต้องยึดหลักให้ผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ อีกทั้งการจัดเนื้อหาสาระและกิจกรรมควรให้สอดคล้องกับความสนใจและความถนัดของผู้เรียน โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริงฝึกการปฏิบัติให้ทำได้ คิดเป็น ทำเป็น รักการอ่าน และเกิดการใฝ่รู้อย่างต่อเนื่อง และส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้สอนสามารถจัดบรรยากาศ สภาพแวดล้อม สื่อการเรียน และอำนวยความสะดวกเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และมีความรอบรู้ จัดการเรียนรู้ให้เกิดขึ้นได้ทุกเวลาทุกสถานที่ เพราะในปัจจุบันความรู้มีอยู่อย่างมหาศาลในโลกออนไลน์และสามารถสืบค้นได้โดยง่าย ครูผู้สอนจึงต้องทำความเข้าใจและออกแบบวัฒนธรรมการเรียนการสอนที่ให้อำนาจแก่นักเรียนโดยการนำเอาเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้เพื่ออำนวยความสะดวกต่อการเรียนรู้ ซึ่งนับเป็นกุญแจแห่งการสร้างเยาวชนคุณภาพของไทยเพื่อก้าวเข้าสู่ตลาดแรงงานโลก (จันทวรรณ ปิยะวัฒน์, 2556) จากสภาพการณ์ที่กล่าวมา สถานศึกษาและครูผู้สอนจึงจำเป็นต้องใคร่ครวญเพื่อเสาะหาแนวทางการจัดการศึกษาที่จะสามารถพัฒนาผู้เรียนให้มีความพร้อมก้าวเข้าสู่ตลาดแรงงานอย่างมีคุณภาพโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่มีความสอดคล้องกับสภาพสังคมโลกในปัจจุบันมากที่สุด

โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายมัธยม) เป็นโรงเรียนลักษณะสหศึกษามีเป้าหมายเพื่อพัฒนาให้นักเรียนได้รับความรู้และประสบการณ์ที่ดีจากการปฏิบัติงานกับสภาพจริง และสามารถนำไปเป็นแบบอย่างและแนวทางในการพัฒนาเพิ่มทักษะความรู้ความสามารถเพื่อ

ประกอบอาชีพ โดยหนึ่งในกลยุทธ์ด้านการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพของผู้เรียนและส่งเสริมการจัดการศึกษาเพื่อสร้างขีดความสามารถในการแข่งขัน คือ การพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามมาตรฐานการศึกษาขั้นพื้นฐานในศตวรรษที่ 21 จากรายงานประจำปี 2563 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายมัธยม) พบว่าผลการประเมินคุณภาพภายในสถานศึกษาระดับมัธยมศึกษาในด้านคุณภาพของผู้เรียนอยู่ในระดับดีเลิศ ซึ่งเหตุปัจจัยที่ทำให้สถานศึกษามีผลประเมินมาตรฐานที่ 1 อยู่ในระดับดีเลิศ คือ นักเรียนมีความกล้าคิด กล้าแสดงออกในทางที่ถูกต้อง และมีความมุ่งมั่นในการทำงาน สามารถทำงานเป็นทีมได้อย่างมีประสิทธิภาพ ด้วยทักษะการคิดวิเคราะห์ การมีวิจาร์ณญาณ การอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นโดยใช้เหตุผลประกอบการตัดสินใจ ได้เป็นอย่างดี ซึ่งสิ่งเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นทักษะสำคัญในศตวรรษที่ 21 นอกจากนี้ ภาษาต่างประเทศและภาษาสำคัญของโลกก็ยิ่งทวีบทบาทสำคัญมากขึ้นในยุคนี้ เพราะภาษาคือเครื่องมือในการเข้าถึงองค์ความรู้ที่ไร้พรมแดนโดยปราศจากขีดจำกัด อีกทั้งยังเป็นปัจจัยสำคัญของการติดต่อสื่อสารและการอยู่ร่วมกันในสังคมที่ปะปนไปด้วยผู้คนต่างชาติ ต่างภาษา ต่างวัฒนธรรม โดยเฉพาะภาษาของประเทศที่มีบทบาททางเศรษฐกิจและสังคมโลกในปัจจุบันดังเช่นภาษาจีนจึงนับว่าเป็นภาษาที่มีความสำคัญยิ่งรองจากภาษาอังกฤษ

โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายมัธยม) เล็งเห็นความสำคัญของการพัฒนาทักษะทางภาษาเพื่อให้นักเรียนมีความรู้และทักษะที่จำเป็นอย่างรอบด้าน จึงได้จัดให้มีการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 – 6 โดยในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นได้บรรจุวิชาภาษาจีนไว้ในวิชาเลือกเสรี และเป็นรายวิชาเพิ่มเติมสำหรับนักเรียนที่เลือกเรียนแผนศิลป์ภาษาจีนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยในการพัฒนาผู้เรียนตามหลักสูตรโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายมัธยม) ปีการศึกษา 2563 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560) ได้มุ่งเน้นพัฒนาให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารอย่างมีวัฒนธรรม สามารถใช้ภาษาถ่ายทอดความคิด ความรู้ ความเข้าใจ ความรู้สึก และทัศนะของตนเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสารและประสบการณ์ที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคม ทว่าจากประสบการณ์การจัดการเรียนการสอนและจากงานวิจัยในชั้นเรียนของผู้วิจัยที่ผ่านมาพบว่านักเรียนยังมีปัญหาในเรื่องทักษะการพูดภาษาจีน ได้แก่ การออกเสียงพูดที่ยังไม่ชัดเจน ท่วงทำนองที่ไม่เป็นธรรมชาติ และความถูกต้องในการใช้ภาษา ซึ่งความถูกต้องในการใช้ภาษาในที่นี้ มิได้หมายถึงเพียงความถูกต้องในด้านหลักภาษาแต่ยังหมายรวมถึงความถูกต้องเหมาะสมในการใช้ภาษาให้ถูกต้องตามวัฒนธรรมของภาษาเป้าหมายด้วย ซึ่งปัญหาดังกล่าวหากไม่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขย่อมส่งผลต่อการเรียนภาษาจีนในระดับต่อ ๆ ไปของนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับการสำรวจสภาพปัญหาการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยพบว่าทักษะสื่อสาร โดยเฉพาะทักษะการพูดภาษาจีนของผู้เรียนโดยส่วนใหญ่ยังไม่มีดี

เท่าที่ควร ปัญหาด้านการพูดซึ่งนับเป็นปัญหาที่จำเป็นต้องได้รับการปรับปรุงแก้ไขและพัฒนาอย่างเร่งด่วน (ธัญญรัตน์ มะลาศรี และ Wei Jingru, 2560) ปัญหาทักษะการพูดภาษาจีนยังเป็นปัญหาที่พบโดยทั่วไปในนักเรียนระดับชั้นมัธยมปลาย จากงานวิจัยเรื่องการศึกษาศาสนาและปัญหาการเรียนการสอนภาษาจีนของโรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดยะลา ของวรากร แซ่พูน และคณะ (2560) พบว่า ในด้านปัญหาการเรียนการสอน นักเรียนมีจุดอ่อนในทักษะการพูด ซึ่งความยากในการเรียนภาษาจีนของนักเรียนในเรื่องของการออกเสียงอยู่ในระดับที่สูงที่สุด และรองลงมาคือการเขียนและการพูด ซึ่งสาเหตุของปัญหามีอยู่หลายประการ เช่น การมีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์และไวยากรณ์ที่ไม่เพียงพอ จึงเป็นอุปสรรคของการเรียนรู้ภาษาจีนของนักเรียน นริศ วศินานนท์ (2559) ได้กล่าวถึงปัญหาในด้านดังกล่าวไว้ว่า ผู้ที่เรียนภาษาจีนยังขาดเป้าหมายที่ชัดเจนในการเรียน โดยที่ผู้เรียนแรกเริ่มขาดทักษะการเรียนรู้ที่ถูกต้องและมีโอกาสใช้ภาษาจีนค่อนข้างน้อย อีกทั้งยังขาดลักษณะนิสัยในการเรียนภาษาจีน เช่น ความขยันหมั่นท่อง ความกล้าพูด กล้าแสดงออก

การพูดเปรียบเสมือนประตูบานแรกของการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เป้าหมายของการพูดคือเพื่อให้ผู้ฟังหรือผู้รับสารมีความเข้าใจที่ตรงกัน ทักษะการพูดเป็นทักษะที่จำเป็นต้องได้รับการฝึกฝน ทั้งเรื่องของการออกเสียง คำศัพท์และไวยากรณ์ และความถูกต้องคล่องแคล่ว (Byrne, 1986 : 10-11) ทั้งนี้ ทักษะการพูดซึ่งเป็นทักษะหนึ่งของการสื่อสาร ผู้พูดไม่เพียงแต่ต้องมีความรู้ความเข้าใจเรื่องของการออกเสียงและความหมายของถ้อยคำที่เปล่งออกไปเท่านั้น หากแต่ยังต้องมีความเข้าใจนัยของถ้อยคำและคำนัยถึงเหมาะสมของบริบทและวัฒนธรรมของภาษานั้น ๆ ด้วย ในสาระสำคัญของ การเรียนรู้ภาษาจีนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 จึงกล่าวถึงการใช้ภาษาจีนในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน-แสดงออก แลกเปลี่ยน ข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น รวมทั้งสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม นอกจากนี้ยังให้ความสำคัญกับการใช้ภาษาจีนตามแบบแผนและวัฒนธรรมจีน รู้และเข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของจีนกับของไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม ดังนั้นในการเรียนภาษาจีนในฐานะภาษาต่างประเทศ ทั้งหลักภาษาและวัฒนธรรมเป็นสิ่งที่ควรต้องเรียนรู้ควบคู่กันไปเพื่อให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้ ซึ่งก็คือการใช้ภาษาในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ นั่นเป็นเพราะการเรียนภาษามีความเกี่ยวข้องกับการเรียนรู้วัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับภาษาที่กำลังเรียนรู้ ความเข้าใจในวัฒนธรรมจะช่วยให้สามารถสื่อสารกับผู้คนจากวัฒนธรรมเหล่านั้นได้ ในทางกลับกัน หากขาดสิ่งนี้แล้วจะทำให้เราล้มเหลวในการสื่อสาร (Mukminatun, 2009) การเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศจึงไม่ใช่เพียงแค่การเรียนรู้อบบทางภาษาศาสตร์ของภาษานั้น ๆ เท่านั้น แต่เน้นการเรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมในแง่ของการสื่อสาร โดยที่ผู้เรียนจะไม่สามารถเรียนรู้ภาษานั้น ๆ ได้อย่างสมบูรณ์หากขาดความเข้าใจอย่างถ่องแท้ถึงวัฒนธรรม (Yu, 2020)

ในการจัดการเรียนสอนภาษาต่างประเทศ ผู้สอนจึงควรมีความสามารถในการถ่ายทอดความรู้ทางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษานั้น ๆ ที่จำเป็นต่อนักเรียนเพื่อให้นักเรียนเข้าใจถึงวัฒนธรรมในการติดต่อสื่อสารและทักษะทางสังคมที่จำเป็นต้องเรียนรู้ให้เชี่ยวชาญเพื่อใช้ในการสื่อสารโต้ตอบได้อย่างเหมาะสม (Bauckley, 2000) ทั้งนี้ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาต่างประเทศควรมีความหลากหลาย ซึ่งอาจทำได้โดยการฝึกฝนการใช้ภาษาที่สมจริงผ่านการพูดโต้ตอบเล่าเรื่อง การอภิปราย (Finocchiaro และ Brumfit, 1983) โดยการสื่อสารควรเป็นการสื่อสารตามสภาพจริงที่เน้นให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกฝนพูด (Richards และ Rodgers, 2002; Lü Bisong, 2007) นอกจากนี้ ในกรณีที่ต้องการส่งเสริมความเข้าใจทางวัฒนธรรมแก่นักเรียนควบคู่ไปด้วย วิธีการที่เรียกว่าบทสนทนาหรือละครสั้น ก็เป็นที่นิยมใช้ทั่วไปในการสอนภาษา โดยสามารถให้ผู้เรียนเรียนรู้ผ่านการแสดงบทบาทสมมติเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจว่าควรโต้ตอบกับผู้คนแบบไหน อย่างไร (Yi Qu, 2010) จินตนา วิเศษจินดา และ สมพงษ์ จิตระดับ (2561) ได้เสนอแนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในด้านการจัดการเรียนการสอนไว้ว่า ครูควรใช้รูปแบบการสอนที่เน้นกระบวนการกลุ่มด้วยกิจกรรมที่มีหลากหลายและสอดคล้องกับความแตกต่างของผู้เรียน อีกทั้งควรมีการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาจีนในการสื่อสารมากที่สุด และสอดแทรกวัฒนธรรมเจ้าของภาษาเข้าไปในกิจกรรมการเรียนการสอนด้วย

การจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานเป็นการจัดการเรียนรู้ที่ผู้เรียนได้มีโอกาสปฏิบัติภาระงานผ่านการเรียนรู้ประสบการณ์จริง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนฝึกฝนใช้ภาษาเป้าหมาย โดยเน้นการสื่อความหมายเพื่อบรรลุงานที่ได้รับมอบหมาย เสริมสร้างโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์จริง จากการเจรจาแลกเปลี่ยน การสลับบทบาท และการทำภาระงานในกรอบเวลาที่กำหนด เป้าหมายของการปฏิบัติภาระงาน คือเพื่อให้ผู้เรียนบรรลุเป้าหมายของการใช้ภาษา กล่าวคือเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจภาษาที่ป้อนและสร้างผลผลิตทางภาษาได้ อีกทั้งยังมีการประเมินผลลัพธ์จากการปฏิบัติภาระงาน ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง (Branden, 2006: 4 ; Nunan, 1989: 10) ภาระงานจึงเป็นเครื่องมือในการพัฒนาทักษะทางภาษาของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ ความแตกต่างของภาระงานแต่ละประเภทยังมีส่วนช่วยในการฝึกฝนและพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนอย่างมีความหมายอีกด้วย (Bygate, 2001: 23) งานวิจัยหลายชิ้นที่นำการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานมาใช้เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาต่างประเทศ จากผลการสอนภาระงานเพื่อพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษกลวิธีสื่อสารและความกล้าพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 (เพ็ญพักตร์ พินธุนิบาตร, จิระพร ชะโน และอภิราตี จันท์แสง, 2561: 546-566) พบว่าผลจากการพัฒนาทักษะการพูด มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ซึ่งหมายความว่ากิจกรรมการพัฒนาทักษะการพูดโดยใช้กิจกรรมเน้นภาระงานสื่อสาร สามารถช่วยพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนได้ถูกต้องและคล่องแคล่วมากขึ้น รูปแบบการ

จัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานยังเป็นอีกหนึ่งรูปแบบการจัดการเรียนรู้การเสริมสร้างโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์จริง ซึ่งสามารถช่วยในการเชื่อมโยงทั้งภาษาและวัฒนธรรม โดยการเรียนรู้รูปแบบภาษาที่เหมาะสมในบริบทของสถานการณ์ต่าง ๆ ผ่านการปฏิบัติภาระงานเพื่อให้ผู้เรียนภาษาสามารถใช้ภาษาต่างประเทศได้อย่างเหมาะสม สอดคล้องกับงานวิจัยของนารินทร์ กลิ่นหอม, กฤตพงศ์ มูลมี และวริยา อินทร์ประสิทธิ์ (2560) เรื่องการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาจีน โดยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน (Task-Based Learning) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่พบว่าหลังเรียนโดยใช้วิธีการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานนักเรียนมีคะแนนความสามารถทางการพูดสูงขึ้น เนื่องมาจากการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนเรียนรู้ผ่านการฝึกปฏิบัติ จนนำไปสู่กระบวนการการสรุปเนื้อหาที่ถูกต้อง และนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์จริง

การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นวิธีการสอนที่มีกระบวนการที่เน้นให้ผู้เรียนได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนเรียนรู้และมีปฏิสัมพันธ์กัน ส่งเสริมให้มีความรับผิดชอบร่วมกัน จึงเป็นอีกแนวทางหนึ่งของการจัดการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับสภาพปัญหาและสามารถส่งเสริมทักษะการพูดและความเข้าใจทางวัฒนธรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังเช่นงานวิจัยของภูเทพ ประภากร (2561) เรื่องการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนกลางโดยใช้กิจกรรมส่งเสริมความร่วมมือในชั้นเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาจีน ที่ชี้ให้เห็นว่ารูปแบบการจัดการเรียนการสอนแบบกิจกรรมส่งเสริมความร่วมมือในชั้นเรียนนั้นช่วยเสริมแรงบวกและความภูมิใจของผู้เรียน อีกทั้งยังกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้น ร่วมมือกันรับผิดชอบในหน้าที่ของตน และช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจเนื้อหาในรายวิชาการฟังและการพูดภาษาจีนกลางได้ดียิ่งขึ้น โดยผลสัมฤทธิ์หลังเรียนด้านการฟังและการพูดภาษาจีนกลางของนักศึกษาในกลุ่มเป้าหมายสูงกว่าก่อนเรียน สอดคล้องกับผลจากงานวิจัยของธีระศักดิ์ สิ้นชัย และ พชรนนท์ สายัญห์เกษมะ (2559) เรื่องการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นวิธีการสอนแบบ ทีม คู่ เดี่ยว : กรณีศึกษา ของโรงเรียนบ้านขอนแก่น ที่ผลปรากฏว่านักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นวิธีการสอนแบบ ทีม คู่ เดี่ยว ไม่เพียงมีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง แต่นักเรียนกลุ่มทดลองมีความพึงพอใจต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นวิธีการสอนแบบ ทีม คู่ เดี่ยว โดยรวมนักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ผลของการศึกษาจึงชี้ให้เห็นว่าวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นวิธีการสอนแบบ ทีม คู่ เดี่ยว เป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพที่ช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษผ่านกระบวนการทำงานกลุ่ม เป็นคู่ และเป็นรายบุคคล กิจกรรมที่ใช้ในวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่ระบุข้างต้นส่งผลให้นักเรียนมีพัฒนาการด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้น และมีความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการเรียนรู้อย่างกล่าว การเรียนรู้แบบร่วมมือ

นอกจากเป็นรูปแบบการเรียนรู้ที่ช่วยส่งเสริมทักษะทางสังคม สร้างสัมพันธภาพที่ดีระหว่างกันของผู้เรียน และเสริมสร้างทักษะการสื่อสารแล้ว การเรียนรู้แบบร่วมมือยังก่อให้เกิดการระดมความคิด นำข้อมูลที่ได้มาพิจารณาร่วมกัน เป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนช่วยกันขบคิดวิเคราะห์ประกอบการตัดสินใจอีกด้วย ซึ่งกระบวนการดังกล่าวเป็นองค์ประกอบสำคัญในการจัดการเรียนการสอนที่พัฒนาความเข้าใจทางวัฒนธรรม ที่ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เนื้อหาทางวัฒนธรรมของภาษาเป้าหมายผ่านสื่อต่าง ๆ และต้องกระตุ้นให้ผู้เรียนได้วิเคราะห์ประเด็นทางวัฒนธรรมจากสิ่งที่ได้เรียนรู้ ซึ่งการเรียนแบบร่วมมือทำให้ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนมุมมอง ความคิดที่หลากหลายจากสมาชิกที่มีความรู้และแนวความคิดที่แตกต่างกัน ช่วยเสริมสร้างความเข้าใจต่อเนื้อหาทางวัฒนธรรมที่เรียนได้ สอดคล้องกับแนวทางในหนังสือ “English for Cross-Cultural Understanding” ของประกาศิต สิทธิธิดิกุล (2562) ที่ในตอนท้ายของแต่ละหน่วยจะมีกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ใช้ทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์และการคิดเชิงวิพากษ์เพื่อแก้ปัญหาหรือดำเนินงานให้สำเร็จลุล่วง โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนเรียนรู้วัฒนธรรมเพื่อยกระดับความรู้ทางวัฒนธรรมของผู้เรียน ซึ่งความรู้เหล่านี้จะช่วยให้เสริมสร้างความเข้าใจและมุมมองของผู้เรียนเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้คนในวัฒนธรรมที่แตกต่างที่อาจส่งผลกระทบต่อสื่อสารและการตีความผิดที่ผิดพลาดในคำพูดและการกระทำได้

การจัดการกระบวนการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ที่ความรู้ไม่ได้ถูกจำกัดอยู่เพียงแค่ในห้องเรียนอีกต่อไป ผู้เรียนสามารถสืบค้นและเรียนรู้จากแหล่งการเรียนรู้ที่มีอยู่มากมายหลากหลายช่องทาง ในยุคที่ความรู้มีอยู่อย่างมหาศาลสวนทางกับเวลาเรียนในห้องเรียนที่ค่อนข้างจำกัดเช่นนี้ ครูผู้สอนจึงจำเป็นต้องเปลี่ยนบทบาทจากการเป็นผู้บรรยายมาเป็นผู้จัดกระบวนการเรียนรู้ เป็นนักออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนเป็นผู้สร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง โดยทำหน้าที่เป็นผู้อำนวยความสะดวกและแนะนำเครื่องมือที่ใช้ในการเข้าถึงองค์ความรู้ต่าง ๆ ผ่านวิธีการที่หลากหลาย โดยเฉพาะเทคโนโลยีที่เป็นช่องทางที่ช่วยให้ผู้เรียนเข้าถึงความรู้ได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ ดังนั้น แนวคิดห้องเรียนกลับด้าน หรือ “Flipped Classroom” ซึ่งเป็นการใช้เทคโนโลยีการเรียนการสอนที่ทันสมัยและการให้นักเรียนได้มีโอกาสเรียนรู้ผ่านกิจกรรมและก่อให้เกิดนักเรียนเกิดทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 (21st Century Skills) จึงกลายเป็นรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ถูกกล่าวถึงมากในปัจจุบัน (ชนสิทธิ์ สิทธิสูงเนิน, 2560) เทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้าน (Flipped Classroom) เป็นเทคนิคการจัดการเรียนรู้ที่เน้นการพัฒนาทักษะและการลงมือปฏิบัติในโครงการที่ผู้เรียนสนใจและชื่นชอบมากกว่าเน้นที่การบรรยายเนื้อหาเพียงอย่างเดียว โดยมีการปรับเปลี่ยนจากการใช้ช่วงเวลาของการบรรยายเนื้อหา ในห้องเรียนเป็นการทำกิจกรรมที่ให้นักเรียนได้ฝึกแก้โจทย์ปัญหา และนำความรู้ไปประยุกต์ใช้จริง ส่วนเนื้อหาที่ใช้ในการบรรยายจะอยู่ในรูปของสื่ออื่น ๆ โดยครูจะจัดทำเป็นสื่อและวิดีโอทัศน์ต่าง ๆ ให้นักเรียนสามารถไปเรียน อ่าน ฟัง และดูเองที่บ้านได้ บทบาทของครูจึงเปลี่ยนไปจากเดิมที่ เป็นผู้ถ่ายทอดความรู้ เป็นโค้ช

ที่จุดประกายความคิด โดยการตั้งคำถามกระตุ้นความคิดของผู้เรียน และอำนวยความสะดวกในการเรียนให้แก่ผู้เรียน ไปเรียน อ่าน ฟัง และดูเองที่บ้านได้จะให้นักเรียนไปเรียนที่บ้านได้ (Ojalvo and Doyne, 2011; Bergmann and Sams, 2012; วิจารย์ พานิช, 2556; สุรศักดิ์ ปาเฮ, 2556) ห้องเรียนกลับด้านจึงเป็นแนวทางที่สอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนฝึกลงมือปฏิบัติจริงด้วยตนเองแล้วนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ ดังเช่นงานวิจัยของเกรียงไกร สกุลประเสริฐศรี (2557) เรื่องผลของการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้แนวคิดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้านที่มีต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ผลการวิจัยพบว่าความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนักเรียนดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ อีกทั้งนักเรียนยังมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษที่สูงขึ้นด้วย เนื่องจากการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้านช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาสในการเรียนรู้และฝึกฝนภาษาอังกฤษทั้งในและนอกห้องเรียน ซึ่งเป็นกระบวนการที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเรียนรู้ด้วยตนเองและมีโอกาสได้เรียนรู้เนื้อหา สัมผัสคำศัพท์ใหม่ ๆ สอดคล้องกับผลจากงานวิจัยชุดกิจกรรมการเรียนการสอนร่วมกับกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ของภัทราทิพย์ ธงवास และ วิวัฒน์ มีสุวรรณ (2563) ที่ผลจากการวิจัยพบว่านักเรียนมีทักษะการพูดหลังเรียน ร้อยละ 75.22 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70

ห้องเรียนกลับด้านยังเป็นแนวคิดที่นำมาใช้ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือได้อย่างลงตัว เพราะการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านเป็นการส่งเสริมให้นักเรียนสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง ซึ่งเมื่อผนวกเข้ากับแนวคิดการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือซึ่งเป็นการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นการส่งเสริมให้นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม ร่วมมือกันเรียนรู้กับสมาชิกในกลุ่มที่มีความสามารถที่แตกต่างและหลากหลายและสามารถส่งเสริมการเรียนรู้ซึ่งกันและกันได้เป็นอย่างดี การนำเทคนิคห้องเรียนกลับด้านมาสอดแทรกในการจัดการเรียนเรียนรู้แบบร่วมมือ จึงจะยิ่งช่วยเสริมสร้างประสิทธิภาพในการจัดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังงานวิจัยของชนสิทธิ์ สิทธิสูงเนิน (2560) เรื่องการพัฒนาการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับแนวคิดห้องเรียนกลับด้านเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นสำหรับนักศึกษาครู คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ที่พบว่าประสิทธิผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับแนวคิดห้องเรียนกลับด้านในแต่ละด้านอยู่ในระดับดีถึงดีมาก ห้องเรียนกลับด้านยังสามารถบูรณาการเข้ากับการสอนภาษาแบบเน้นภาระงาน ที่มีภาระงานกิจกรรมที่มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนใช้ภาษาการแลกเปลี่ยนข้อมูล เน้นการสื่อความหมายให้บรรลุจุดประสงค์ที่วางไว้ได้อย่างกลมกลืน Song Shanbo (2020) ได้ทำงานวิจัยเรื่อง แอปพลิเคชันที่เป็นนวัตกรรมของการสอนภาษาแบบเน้นภาระงานตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้าน ที่มีการนำแนวคิดของห้องเรียนกลับด้านมาใช้ในการจัดการเรียนรู้

โดยผู้เป็นครุมีการเตรียมงานอย่างรอบคอบและแจกจ่ายงานให้นักเรียน นักเรียนทำงานต่าง ๆ ตามคำแนะนำของครูก่อนชั้นเรียนและให้ข้อเสนอแนะกับครู ซึ่งรูปแบบการจัดการเรียนรู้ดังกล่าวช่วยเพิ่มความยืดหยุ่นในการสอนในห้องเรียนและยกระดับคุณภาพการสอน การเรียนรู้ก่อนเข้าชั้นเรียน ล่วงหน้าและการปฏิสัมพันธ์ในห้องเรียน นอกจากนี้ สื่อที่เป็นบทความข่าวหรือเรื่องสั้น และวีดิทัศน์ต่าง ๆ ที่ผู้สอนจัดทำเพื่อใช้ในการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคห้องเรียนกลับด้าน ก็ยังเป็นสิ่งที่เสริมสร้างความเข้าใจทางวัฒนธรรมได้เป็นอย่างดี Pratama (2017) ได้เสนอสื่อการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อการสอนความเข้าใจความต่างทางวัฒนธรรมร่วมกับกลยุทธ์ที่ช่วยให้กิจกรรมในห้องเรียนมีความน่าสนใจยิ่งขึ้น ไม่ว่าจะเป็น บทความข่าวหรือเรื่องสั้น ซึ่งเป็นหัวข้อสนทนาต่าง ๆ ที่อยู่ในรูปแบบของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในสังคมที่เกี่ยวข้องกับประเด็นทางวัฒนธรรม และสื่อวิดีโอที่มีประสิทธิภาพในการเสริมสร้างความเข้าใจของผู้เรียนผ่านสื่อภาพ ภาพยนตร์ต่าง ๆ ก็ช่วยให้นักเรียนเห็นตัวอย่างเกี่ยวกับความสำคัญของความเข้าใจความต่างทางวัฒนธรรมในการสื่อสารระหว่างชาติต่าง ๆ ด้วย การนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานมาผสมผสานเข้ากับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ และเสริมด้วยเทคนิคห้องเรียนกลับด้าน จึงเป็นรูปแบบที่สอดคล้องกับแนวทางการจัดการศึกษาและสอดคล้องกับการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนได้เป็นอย่างดี

จากปัญหา สภาพการณ์ ความสำคัญ และความจำเป็นในการพัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะการพูดภาษาจีนควบคู่ไปกับความเข้าใจทางวัฒนธรรมที่กล่าวมา ผู้วิจัยในฐานะอาจารย์สอนภาษาจีนจึงมีความสนใจที่จะพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อเป็นต้นแบบและเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายต่อไป

2. กรอบแนวคิดในการวิจัย

การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย มีแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับการวิจัยและพัฒนา (R&D : Research and Development) ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาและใช้แนวคิดเกี่ยวกับการวิจัยและพัฒนาซึ่งเป็นกระบวนการศึกษาค้นคว้าอย่างเป็นระบบและเป็นขั้นเป็นตอน เพื่อให้ได้นวัตกรรม หรือวิธีการใหม่ ๆ โดยมีกระบวนการดำเนินงานที่เป็นขั้นตอนต่อเนื่องกันตามลำดับและมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน ประกอบด้วยขั้นตอนสำคัญในการวิจัย 4 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนที่ 1 R₁: Research วิจัย เป็นการศึกษาข้อมูลพื้นฐานและความต้องการ ขั้นตอนที่ 2 D₁: Develop พัฒนา เป็นการออกแบบและพัฒนานวัตกรรม ขั้นตอนที่ 3

R₂: Research วิจัย เป็นการนำนวัตกรรมไปใช้จริงกับกลุ่มเป้าหมาย และขั้นตอนที่ 4 D₂: Develop พัฒนา เป็นการประเมินผลและปรับปรุงนวัตกรรม (มาเรียม นิลพันธุ์, 2558; รัตนะ บัวสนธ์, 2562)

2. แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ เพื่อให้การพัฒนารูปแบบการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการออกแบบระบบการเรียนการสอนตามขั้นตอนการออกแบบระบบการเรียนการสอน ADDIE Model ที่ปรับปรุงโดย Kevin Kruse (2008) ที่ได้เสนอวิธีการเชิงระบบ (system approach) ซึ่งประกอบด้วย 5 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนที่ 1 การวิเคราะห์ (analysis) ซึ่งเป็นขั้นของการประเมินความต้องการจำเป็น ตลอดจนหลักการ และแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง ขั้นตอนที่ 2 การออกแบบ (design) ซึ่งเป็นขั้นของการระบุกิจกรรมการเรียนรู้ การเลือกสื่อที่ใช้ในการสอน และวิธีการสอน ขั้นตอนที่ 3 การพัฒนา (development) เป็นการพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ รวมถึงเครื่องมือวัดและประเมินผล ขั้นตอนที่ 4 การนำไปใช้ (implementation) ซึ่งเป็นการนำเครื่องมือที่พัฒนาขึ้น ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ เครื่องมือวัดและประเมินผล ไปใช้กับกลุ่มเป้าหมาย ขั้นตอนที่ 5 การประเมินผล (evaluation) เป็นขั้นตอนสุดท้าย ซึ่งเป็นการประเมินผลของการสอนจากความก้าวหน้าของผู้เรียน เพื่อยืนยันประสิทธิภาพของรูปแบบ โดยกำหนดองค์ประกอบของรูปแบบไว้ 5 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) หลักการ 2) วัตถุประสงค์ 3) กระบวนการจัดการเรียนรู้ 4) การวัดและประเมินผล และ 5) ปัจจัยสนับสนุน

3. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน การจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานเป็นการจัดการเรียนรู้ที่มีการมอบหมายชิ้นงานปฏิบัติการทางภาษา ซึ่งจะให้ความสำคัญกับความหมาย (Meaning) มากกว่ารูปแบบ (Form) ของภาษาโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์และมีความพยายามในการเรียนรู้ภาษาเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ได้ตั้งไว้ ผลลัพธ์ที่ได้จะถูกประเมินในรูปของความถูกต้องหรือความเหมาะสมทางเนื้อหา (Crooks, 1986; Prabhu, 1987; Nunan, 1989; Willis, 1996; Lee, 2000; Bygate, Skehan and Swain, 2001; Ellis, 2003) จาก การสังเคราะห์องค์ประกอบของภาระงานของนักการศึกษา ได้แก่ Candlin (1987), Ellis (1987), Nunan (1989) และ Pica and others (1993) สรุปได้ว่าองค์ประกอบของภาระงาน ประกอบด้วย 6 องค์ประกอบสำคัญ ได้แก่ 1) จุดมุ่งหมายของภาระงาน (Goals) เป็นการกำหนดเป้าหมายและขอบเขตของงาน 2) ตัวป้อนทางภาษา (Input) คือ ส่วนที่เป็นข้อมูลหรือเนื้อหาทางภาษาที่ ผู้เรียนใช้ในการดำเนินงาน 3) งานหรือกิจกรรม (Work or Activities) คือ ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรมของผู้เรียนต่อข้อมูลทางภาษาของกิจกรรมนั้น ๆ ที่ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนได้แสดงออกทางภาษาที่สมจริง และส่งเสริมการมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน 4) บทบาทของผู้สอนและผู้เรียน (Role) คือ หน้าที่ของผู้สอนและผู้เรียนในการทำกิจกรรม 5) สถานที่ (Setting) คือ การจัดสภาพแวดล้อมในห้องเรียนเป็นสถานที่ต่าง ๆ ให้มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับ กับการปฏิบัติภาระงาน กิจกรรมการเรียนรู้ 6) ผลลัพธ์ (Outcomes) คือ สิ่งที่บ่งบอกความสำเร็จของการปฏิบัติภาระงานของผู้เรียน ผู้วิจัยทำการ

จากการสังเคราะห์ขั้นตอนการสอนแบบเน้นภาระงานของ Willis (1996), Ellis (2003), Nunan(2004), ศศิณีภูมย์ สรรคบุรณารักษ์ (2559) และพรนภัส ทับทิมอ่อน (2563) สรุปขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานได้ 3 ขั้นตอน คือ 1) ขั้นตอนการปฏิบัติภาระงาน (Pre-task)เตรียมความพร้อมให้แก่ผู้เรียน โดยผู้สอนชี้แจงรูปแบบและวัตถุประสงค์ของภาระงาน เชื่อมโยงความรู้จากงานที่เคยปฏิบัติและประสบการณ์เดิมต่าง ๆ ของผู้เรียน 2) ขั้นตอนดำเนินงาน (During- task) ผู้เรียนปฏิบัติภาระงานที่ได้รับมอบหมายเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม ปฏิบัติภาระงานโดยฝึกฝนการใช้ภาษา ครูผู้สอนทำหน้าที่กระตุ้น ควบคุมและสนับสนุนผู้เรียนให้ฝึกใช้ภาษาเป้าหมาย 3) ขั้นตรวจสอบการใช้ภาษา (Language - analysis) ผู้เรียนตรวจทานงานของตนเอง เพื่อให้ทราบจุดที่ต้องปรับปรุงแก้ไข รายงานผลการปฏิบัติงานและประเมินผลงานและประเมินวิเคราะห์ภาษา ปัญหาที่พบ และเสนอแนวทางแก้ไข ครูให้ข้อมูลป้อนกลับอีกครั้ง และให้ผู้เรียนฝึกซ้ำใหม่อีกครั้งหนึ่งเพื่อผู้เรียนจะได้มีโอกาสตรวจทานผลงานของตนเองและทำการปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น

4. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นการจัดการเรียนการสอนที่แบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มย่อย โดยให้สมาชิกในกลุ่มมีความสามารถและความถนัดที่แตกต่างกัน ทุกคนมีความรับผิดชอบร่วมกัน แลกเปลี่ยนความคิดเห็น การแบ่งปันทรัพยากรการเรียนรู้ร่วมกัน เป็นกำลังใจซึ่งกันและกัน ร่วมมือกันปฏิบัติงานโดยมีเป้าหมายเดียวกัน โดยที่ความสำเร็จของแต่ละบุคคลคือความสำเร็จของกลุ่มด้วย (Johnson and Johnson, 1993; Slavin, 1995; วัฒนาพร ระวังทุกข์, 2542; กรมวิชาการ, 2542; พิมพันธ์ เดชะคุปต์, 2544 ; อารมณ์ใจเที่ยง, 2550; ทิศนา ขมมณี, 2563) ผลจากการสังเคราะห์องค์ประกอบสำคัญของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือของนักการศึกษาทั้ง 3 คน ได้แก่ Johnson and Johnson (1987) Tenenberg and Smith(1996) และ อารมณ์ใจเที่ยง (2550) สรุปได้ว่าองค์ประกอบสำคัญของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือมี 5 ประการ คือ 1) ความเกี่ยวข้องสัมพันธ์และพึ่งพาอาศัยกันในทางบวก การร่วมมือกันทำงานเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย แบ่งปันทรัพยากรร่วมกัน มีบทบาทหน้าที่ มีส่วนความสำเร็จร่วมกัน และมีความรู้สึกว่าจะงานจะสำเร็จได้นั้นทุกคนต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกัน 2) การมีปฏิสัมพันธ์ที่ส่งเสริมซึ่งกันและกัน สมาชิกในกลุ่มมีการปฏิสัมพันธ์ แลกเปลี่ยนความเห็นซึ่งกันและกัน ช่วยกันอธิบายข้อมูลความรู้ให้แก่กัน ช่วยกันคิด ช่วยกันทำ ช่วยกันแก้ไข ด้วยความรู้สึกที่ดีต่อกัน 3) ความรับผิดชอบของสมาชิกแต่ละคน การกำหนดบทบาทความรับผิดชอบของสมาชิกในกลุ่มทุกคน โดยผู้สอนมีหน้าที่ตรวจสอบความรับผิดชอบสมาชิกทุกคนต่องานของกลุ่ม ว่ามีทุกคนมีบทบาทหน้าที่หรือไม่ มากน้อยเพียงใด 4) การใช้ทักษะระหว่างบุคคลและทักษะทำงานกลุ่มย่อย สมาชิกทุกคนได้รับการฝึกฝนให้เป็นผู้ที่มีความสามารถและทักษะสำคัญที่ใช้ในการดำเนินกระบวนการกลุ่ม ได้แก่ ทักษะการสื่อสาร การสร้างความเข้าใจอันดีซึ่งกันและกัน การยอมรับ การวิพากษ์วิจารณ์อย่างให้เกียรติซึ่งกันและกัน การไว้วางใจสมาชิกคนอื่น ๆ รวมถึงการรับมือและแก้ไขความขัดแย้งที่อาจ

เกิดขึ้นในระหว่างการทำงานของกลุ่ม 5) มีกระบวนการกลุ่ม มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกระบวนการกลุ่ม ขั้นตอน วิธีการที่จะทำให้การดำเนินงานตามแผนงานเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถประเมินการทำงานของกลุ่มได้ว่าการดำเนินงานมีความสำเร็จมากน้อยเพียงใด เป็นเพราะเหตุใด และวิเคราะห์และพิจารณาถึงสาเหตุของปัญหาหรืออุปสรรคที่เกิดขึ้นได้อย่างเป็นระบบ สมเหตุสมผล องค์ประกอบทั้ง 5 นี้ผู้วิจัยนำไปใช้ในการสังเคราะห์ขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ ทั้งนี้ จากการศึกษาเทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ชี้ให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือมีประสิทธิภาพช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการพัฒนาทักษะการพูด โดยผู้วิจัยเลือกใช้เทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (STAD) และเทคนิค Teams Games Tournaments (TGT) เข้ามาใช้ในกระบวนการจัดการเรียนรู้ของรูปแบบ

5. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับเทคนิคห้องเรียนกลับด้าน เทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้าน (Flipped Classroom) คือเทคนิคการจัดการเรียนรู้ที่เน้นการพัฒนาทักษะและการลงมือปฏิบัติในสิ่งที่ผู้เรียนสนใจและชื่นชอบมากกว่าเน้นที่การบรรยายเนื้อหาเพียงอย่างเดียว โดยมีการปรับเปลี่ยนจากการใช้ช่วงเวลาของการบรรยายเนื้อหาในห้องเรียนเป็นการทำกิจกรรมที่ให้นักเรียนได้ฝึกแก้โจทย์ปัญหาและนำความรู้ไปประยุกต์ใช้จริง ส่วนเนื้อหาที่ใช้ในการบรรยายจะอยู่ในรูปของสื่ออื่น ๆ โดยครูจะจัดทำเป็นสื่อและวิดีโอทัศน์ต่าง ๆ ให้นักเรียนสามารถไปเรียน อ่าน ฟัง และดูเองที่บ้านได้ บทบาทของครูจึงเปลี่ยนไปจากการเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้ ไปเป็นโค้ชที่จุดประกายความคิด โดยการตั้งคำถามกระตุ้นความคิดของผู้เรียน และอำนวยความสะดวกในการเรียนให้แก่ผู้เรียน ไปเรียน อ่าน ฟัง และดูเองที่บ้านได้จะให้นักเรียนไปเรียนที่บ้านได้ (Ojalvo and Doyne, 2011; Bergmann and Sams, 2012; วิจารย์ พานิช, 2556; สุรศักดิ์ ปาเฮ, 2556) ผู้วิจัยทำการสังเคราะห์ขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคห้องเรียนกลับด้านจากงานวิจัย 3 ชิ้น ของกิตติพันธ์ อุดมเศรษฐ์ (2558) ชนสิทธิ์ สิทธิสูงเนิน (2560) และ ณรัช ไชยชนะ (2561) ซึ่งสรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคห้องเรียนกลับด้าน แบ่งออกเป็นสองส่วนใหญ่ ๆ คือ การเรียนรู้นอกชั้นเรียนกับการเรียนรู้ในชั้นเรียน โดยมีขั้นตอนสำคัญอยู่ 5 ขั้นตอน ได้แก่ ส่วนที่ 1 การเรียนรู้นอกชั้นเรียน มีหนึ่งขั้นตอน คือขั้นตอนที่ 1 ศึกษาเนื้อหาล่วงหน้าออกชั้นเรียนผ่านแหล่งเรียนรู้ที่ผู้สอนจัดเตรียม การเรียนรู้ในชั้นเรียน มี 5 ขั้นตอน เริ่มตั้งแต่ขั้นตอนที่ 2 ตรวจสอบความรู้ความเข้าใจเบื้องต้นของผู้เรียน ด้วยวิธีการถาม-ตอบ/ ทำแบบทดสอบก่อนเรียน/ ร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับเนื้อหา นั้น ๆ ขั้นตอนที่ 3 ลงมือปฏิบัติกิจกรรม ขั้นตอนที่ 4 สรุปเนื้อหาที่เรียน ขั้นตอนที่ 5 ประเมินผลและให้ข้อมูลป้อนกลับแก่ผู้เรียน

6. แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีน ผู้วิจัยได้ศึกษาและทบทวนวรรณกรรม เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทักษะการพูดภาษาต่างประเทศ ทำให้ได้

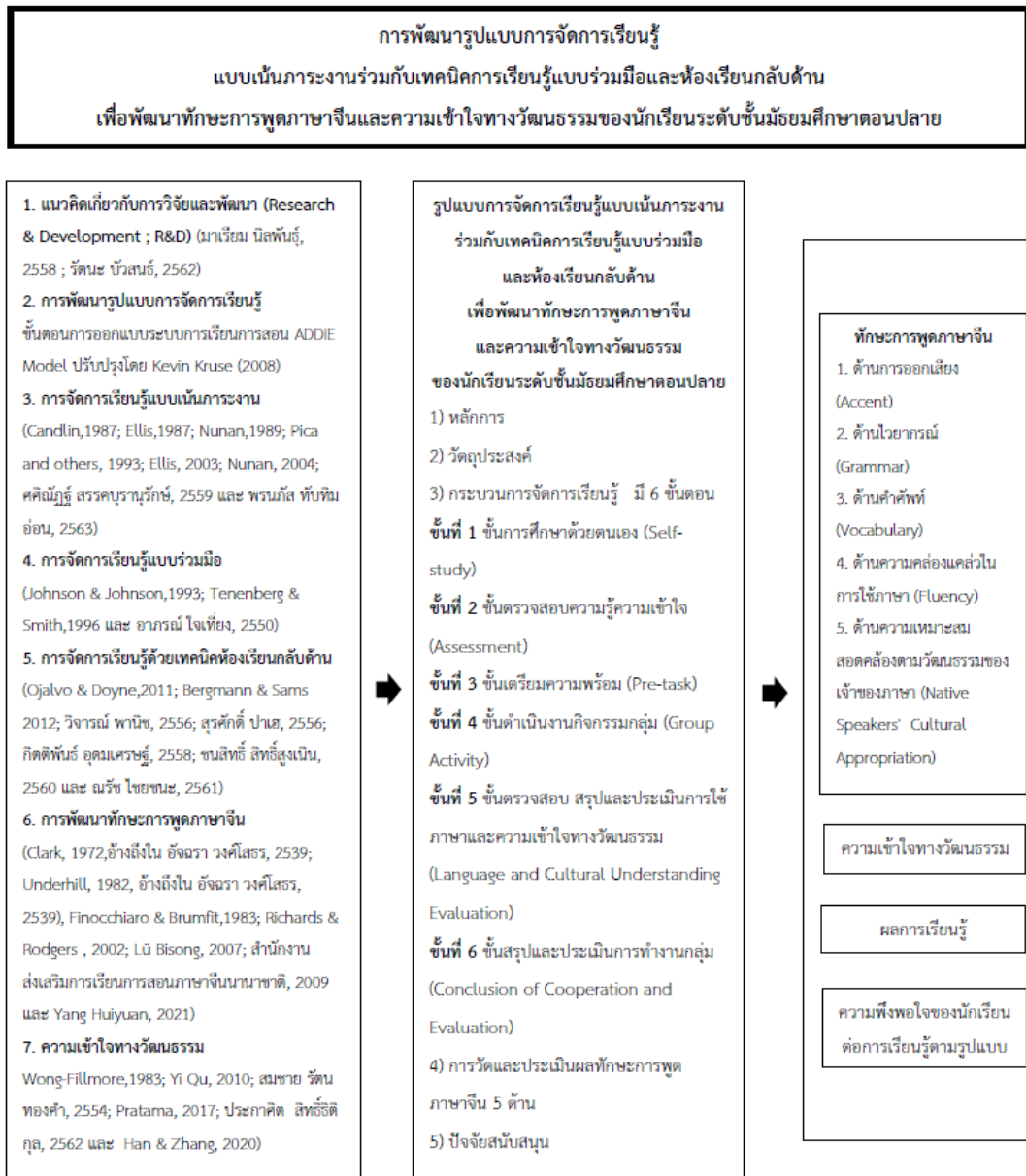
ข้อสรุปว่า หลักการสอนทักษะการพูดที่ดีควรเป็นการสอนทั้งในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียนที่เป็นกิจกรรมของการฝึกปฏิบัติ ในสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมให้นักเรียนได้มีปฏิสัมพันธ์ด้วยกลวิธีการต่าง ๆ ผ่านการฝึกฝนสื่อสารที่ใกล้เคียงหรือเสมือนกับการสื่อสารจริงที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน การเลือกใช้วิธีในการเรียนการสอน ควรมีเป้าหมายเพื่อฝึกอบรมให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสาร โดยใช้คำศัพท์ หลักไวยากรณ์ และเนื้อหาในบทเรียน อีกทั้งการฝึกฝนควรเป็นไปอย่างมีลำดับขั้นตอน จากง่ายไปยาก (Finocchiaro and Brumfit, 1983 ; Richards and Rodgers, 2002; Lü Bisong, 2007; Yang Huiyuan, 2021) โดยในการทดสอบทักษะการพูดผู้วิจัยได้ทำการศึกษารูปแบบที่ใช้ในการทดสอบทักษะการพูดภาษาต่างประเทศ และการสอบทักษะการพูดภาษาจีน (HSKK) ซึ่งเป็นระบบการสอบที่มีมาตรฐานและได้รับการยอมรับในระดับสากล จึงกำหนดวิธีทดสอบทักษะการพูดเพื่อวัดทักษะการพูดโดยการให้นักเรียนแต่งบทสนทนาจากภาพและคำศัพท์ที่กำหนดให้ สำหรับเกณฑ์ประเมินทักษะการพูดภาษาจีน ผู้วิจัยประเมินทักษะการพูดโดยใช้เกณฑ์การให้คะแนน (Scoring Rubrics) โดยปรับและเพิ่มเติมเกณฑ์การประเมินจากแบบของ Clark (1972, อ้างถึงใน อัจฉรา วงศ์โสธร, 2539) ได้พัฒนาขึ้น รวม 5 ด้าน เนื่องจากมีความเหมาะสมและสอดคล้องกับผู้เรียนภาษาจีนในฐานะภาษาต่างประเทศและสอดคล้องเหมาะสมกับพื้นฐานทางภาษาเป้าหมายของของกลุ่มเป้าหมาย คะแนนเต็มด้านละ 4 คะแนน รวมคะแนนเต็มทุกด้าน 20 คะแนน

7. แนวคิดเกี่ยวกับความเข้าใจทางวัฒนธรรม ความเข้าใจทางวัฒนธรรม หมายถึง การตกผลึกของสิ่งที่ได้จากความรู้ที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมของภาษาเป้าหมาย ได้แก่ ขนบธรรมเนียม ความเชื่อ ศิลปะ วรรณคดี และวิถีชีวิตของเจ้าของภาษา ผ่านกระบวนการคิดใคร่ครวญแล้วขยายความคิดของตนเองออกไปอย่างสมเหตุสมผล โดยสามารถอธิบาย เปรียบเทียบความเหมือนและความต่างของวัฒนธรรมในภาษาแม่กับวัฒนธรรมในภาษาเป้าหมาย จนเกิดเป็นมโนทัศน์ที่นำไปสู่การประยุกต์ใช้ภาษาเป้าหมายได้อย่างถูกต้องเหมาะสมและสอดคล้องกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา Wong-Fillmore (1983) ได้อธิบายลักษณะขั้นตอนที่สำคัญในการได้มาซึ่งภาษาที่สองซึ่งมีความสัมพันธ์กับความเข้าใจทางวัฒนธรรมไว้ 5 ขั้น คือ ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้น วิธีการถ่ายทอดโดยอาศัยกลวิธีและคำศัพท์ของภาษาแรกเกือบทั้งหมด ขั้นที่ 2 ขั้นยกระดับ เข้าใจการสนทนาแบบเห็นหน้ากัน และสามารถในการสื่อสารใช้กฎทางภาษาได้ แต่โดยทั่วไปแล้วจะจำกัดอยู่เฉพาะงานและการโต้ตอบตามชนิดของงาน ขั้นที่ 3 ขั้นมีความสามารถ เป็นขั้นที่รู้จักพื้นฐานส่วนใหญ่ของไวยากรณ์และการสนทนา กระบวนการทางความคิดของภาษา และไม่ค่อยพบข้อผิดพลาดที่ร้ายแรง ขั้นที่ 4 สามารถเลือกใช้ภาษาเพื่อให้บรรลุเป้าหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีสัญชาติญาณในการเลือกใช้รูปแบบของภาษาได้เหมาะสม ขั้นที่ 5 ขั้นเชี่ยวชาญ เป็นขั้นที่สามารถใช้ภาษาที่สองในการเขียนถ่ายทอดเป็นบทกวีได้อย่างมืออาชีพ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาแนวทางในการจัดการเรียนรู้ที่เสริมสร้างความเข้าใจทางวัฒนธรรมของภาษาเป้าหมายของประกาศิต สิทธิธิติกุล (2562) และ Pratama (2017) สรุปได้ว่า

แนวทางสำคัญในการจัดการเรียนการสอนที่พัฒนาความเข้าใจความต่างทางวัฒนธรรมคือการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เนื้อหาทางวัฒนธรรมของภาษาเป้าหมายผ่านสื่อที่หลากหลาย หัวใจสำคัญ คือ ผู้สอนต้องกระตุ้นให้ผู้เรียนวิเคราะห์ประเด็นทางวัฒนธรรมจากสิ่งที่ได้เรียนรู้ผ่านสื่อต่าง ๆ โดยผู้สอนอาจเตรียมสื่อการสอนที่อยู่ในรูปของสิ่งพิมพ์ เช่น บทความข่าว เรื่องสั้น กรณีศึกษาต่าง ๆ ที่มาจากชีวิตหรือเรื่องราวที่เกิดขึ้นจริง ควรมีการกำหนดประเด็นปัญหา และกระตุ้นให้ผู้เรียนใช้ทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์และการคิดเชิงวิพากษ์ และร่วมกันอภิปรายประเด็นทางวัฒนธรรม ซึ่งสามารถทำได้ในชั้นเรียน หรือในรูปของการสนทนาออนไลน์ที่ให้ผู้เรียนอภิปรายโดยโพสต์แนวคิดในช่องแสดงความคิดเห็น ซึ่งวิธีการเหล่านี้จะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมอย่างกระตือรือร้นและเสริมสร้างความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณ และมีส่วนช่วยพัฒนาความเข้าใจทางวัฒนธรรมของผู้เรียนได้ นอกจากนี้ สื่อภาพหรือสื่อวิดีโอก็นับเป็นอีกหนึ่งวิธีที่มีประสิทธิภาพในการเสริมสร้างความเข้าใจของผู้เรียนผ่านสื่อภาพโดยผู้สอนทำการจัดเตรียมรูปภาพต่าง ๆ ที่แสดงถึงประเด็นทางวัฒนธรรมและให้ผู้เรียนร่วมกันอภิปรายประเด็นทางวัฒนธรรมผ่านการวิเคราะห์รูปภาพหรือสื่อวิดีโอที่ผู้สอนจัดเตรียมไว้ ในด้านการวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรม ซึ่งความเข้าใจเป็นพฤติกรรมด้านพุทธิพิสัย ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับสติปัญญา เครื่องมือหนึ่งที่ยอมรับใช้ในการวัดพฤติกรรมพุทธิพิสัย คือ แบบทดสอบ สมชาย รัตนทองคำ (2554: 142) ได้กล่าวถึง รูปแบบและวิธีการการใช้แบบทดสอบแบ่งเป็น 3 ลักษณะคือ แบบสอบปากเปล่า (oral test) แบบเขียนตอบ (paper-pencil test) และแบบปฏิบัติ (performance test) เป็นการทดสอบที่ผู้สอบได้แสดงพฤติกรรมออกมาโดยการกระทำหรือลงมือปฏิบัติจริง จากการทบทวนวรรณกรรมที่กล่าวมา การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจึงวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรมโดยใช้แบบวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรม ซึ่งเป็นแบบปรนัย 20 ข้อ มีข้อคำถามที่เป็นประเด็นที่เกี่ยวข้องกับความเข้าใจทางวัฒนธรรมของการพูดใน 4 หัวข้อ ได้แก่ การอวยพร การตอบรับและปฏิเสธ การแสดงความขอบคุณ และการแสดงความชื่นชมยินดี

จากแนวคิด หลักการ และทฤษฎีต่าง ๆ ดังกล่าวสามารถแสดงเป็นกรอบแนวคิดการวิจัย

ดังนี้

แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

3. คำถามการวิจัย

1. รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย มีองค์ประกอบและกระบวนการจัดการเรียนรู้ได้อย่างไร

2. ประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายเป็นอย่างไร ในประเด็นต่อไปนี้

2.1 พัฒนาการทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนหลังเรียนตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายเป็นอย่างไร

2.2 ความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนหลังเรียนตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายสูงกว่าก่อนเรียนหรือไม่

2.3 ผลการเรียนรู้ของนักเรียนหลังเรียนตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายสูงกว่าก่อนเรียนหรือไม่

2.4 ความพึงพอใจของนักเรียนหลังเรียนตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายอยู่ในระดับใด

3. ประสิทธิภาพของการขยายผลของการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายเป็นอย่างไร

4. วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

4. หลังเรียนตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านนักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากขึ้นไป

6. ขอบเขตการวิจัย

ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานเพื่อออกแบบและพัฒนา รูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ

เป็นขั้นตอนที่ผู้วิจัยศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้ ได้แก่ สภาพการจัดการเรียนรู้ ทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียน เพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้

1. ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูล

1.1 แหล่งข้อมูลเอกสารเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ และหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายมัธยม) แนวคิดของการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิคห้องเรียนกลับด้าน ทักษะการพูดภาษาจีน และความเข้าใจทางวัฒนธรรม

1.2 แหล่งข้อมูลบุคคล

1.2.1 ผู้ที่เกี่ยวข้องในการจัดการเรียนการสอนจำนวน 5 คน ได้แก่ รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ อาจารย์ ครูผู้สอนภาษาจีนที่สอนภาษาจีนในระดับอุดมศึกษา มัธยมศึกษาที่มีความเชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาจีน

1.2.2 นักเรียนแผนศิลป์ภาษาจีนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง(ฝ่ายมัธยม) ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 62 คน

2. ประเด็นที่ศึกษา

2.1 ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับสภาพการจัดการเรียนรู้ของครูผู้สอนภาษาจีนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายมัธยม) ปีการศึกษา 2563 และวิเคราะห์แนวคิด ทฤษฎีจากเอกสาร ตำรา งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.2 ความความคิดเห็นเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของผู้ที่เกี่ยวข้องในการจัดการเรียนการสอนโดยการสัมภาษณ์

2.3 ความต้องการของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เกี่ยวกับรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เนื้อหาของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อ และแหล่งเรียนรู้ การวัดและประเมินผล

ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนาและหาคุณภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้

เป็นขั้นตอนที่ผู้วิจัยออกแบบและพัฒนา โดยตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ

1. ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูล

1.1 แหล่งข้อมูลเอกสาร

1.1.1 ร่างรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้าน และแผนการจัดการเรียนรู้

1.1.2 เครื่องมือประเมินประสิทธิผลการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ ได้แก่ แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาจีน แบบวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรม แบบทดสอบผลการเรียนรู้ และแบบประเมินความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ตามรูปแบบ

1.2 แหล่งข้อมูลบุคคล

1.2.1 ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ จำนวน 5 คน ประกอบด้วย ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาจีน ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน และผู้เชี่ยวชาญด้านวิจัยและประเมินผลการศึกษา

1.2.2 ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาจีนจำนวน 5 คน ตรวจสอบคุณภาพด้านความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) ของเครื่องมือวัดและประเมินผลภาษาจีน ได้แก่ แบบทดสอบทักษะการพูด แบบวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรม และแบบทดสอบผลการเรียนรู้

1.2.3 ผู้ทรงคุณวุฒิให้ข้อมูล จำนวน 7 คน ประกอบด้วย ผู้ทรงคุณวุฒิด้านหลักสูตรและการสอน ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาจีน และผู้ทรงคุณวุฒิด้านการวัดและประเมินผลการศึกษา

1.2.4 นักเรียนแผนศิลป์ภาษาจีน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี ที่กำลังศึกษาอยู่ใน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 ซึ่งไม่ใช่ นักเรียนกลุ่มเป้าหมายเพื่อใช้ในการทดลองภาคสนาม (Field Tryout)

2. ขอบเขตด้านตัวแปร

2.1 คุณภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ และแผนการจัดการเรียนรู้

2.2 คุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการประเมินประสิทธิผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ ได้แก่ แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาจีน แบบวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรม แบบทดสอบผลการเรียนรู้ แบบประเมินความพึงพอใจต่อรูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ

ขั้นตอนที่ 3 การทดลองใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้

เป็นขั้นที่ผู้วิจัยทดลองใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

1. ขอบเขตด้านกลุ่มเป้าหมาย

นักเรียนแผนศิลป์ภาษาจีน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายมัธยม) ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 รวมนักเรียนจำนวน 11 คน

2. ขอบเขตด้านตัวแปร

ตัวแปรที่ศึกษา ประกอบด้วย

2.1 ตัวแปรต้น คือ รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

2.2 ตัวแปรตาม คือ

- 1) ทักษะการพูดภาษาจีน
- 2) ความเข้าใจทางวัฒนธรรม
- 3) ผลการเรียนรู้
- 4) ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ตามรูปแบบ

3. ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ เนื้อหารายวิชาภาษาจีนฟัง-พูด 3 รหัสวิชา จ32213กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาจีน) โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายมัธยม) ซึ่งเป็นไปตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 คือ เนื้อหาในหน่วยการเรียนรู้ที่ 2-5 ดังนี้

1) การอวยพร	จำนวน 6 คาบเรียน
2) การตอบรับและปฏิเสธ	จำนวน 6 คาบเรียน
3) การแสดงความขอบคุณ	จำนวน 6 คาบเรียน
4) การแสดงความชื่นชมยินดี	จำนวน 6 คาบเรียน

4. ขอบเขตด้านระยะเวลา

การวิจัยครั้งนี้ใช้ระยะเวลาในการดำเนินการทดลองใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 9 สัปดาห์ (มิถุนายน - สิงหาคม) สัปดาห์ละ 3 คาบ รวม 26 คาบเรียน ระหว่างวันที่ 5 มิถุนายน - 14 สิงหาคม 2566 โดยแบ่งระยะเวลาก่อนการทดลอง (Pre-test) 1 ครั้ง (1 คาบ) ระยะเวลาในการทดลอง 24 คาบ และระยะเวลาหลังการทดลอง (Post-test) 1 ครั้ง (1 คาบ) รวมทั้งสิ้น 26 คาบเรียน

ขั้นตอนที่ 4 การประเมินและปรับปรุงแก้ไขรูปแบบการจัดการเรียนรู้

เป็นขั้นตอนที่ผู้วิจัยประเมินประสิทธิผลการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ และทำการปรับปรุง แก้ไขรูปแบบการจัดการเรียนรู้

1. ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูล

นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนศิลปะภาษาจีน โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายมัธยม) ที่เรียนในรายวิชาภาษาจีนฟัง-พูด 3 รหัสวิชา จ32213 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 11 คน

2. ขอบเขตด้านตัวแปร

ประสิทธิผลการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ประกอบด้วย

- 1) ทักษะการพูดภาษาจีน
- 2) ความเข้าใจทางวัฒนธรรม
- 3) ผลการเรียนรู้
- 4) ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ตามรูปแบบ

ขั้นตอนที่ 5 การนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ไปขยายผล

เป็นขั้นตอนที่ผู้วิจัยนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ไปขยายผล

1. ขอบเขตด้านกลุ่มเป้าหมาย

นักเรียนแผนศิลปะภาษาจีน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนท่ามะกาวิทยาคม ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 1 ห้องเรียน รวมนักเรียน 20 คน

2. ขอบเขตด้านตัวแปร

ตัวแปรที่ศึกษา ประกอบด้วย

2.1 ตัวแปรต้น คือ รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้าน

2.2 ตัวแปรตาม คือ

- 1) ทักษะการพูดภาษาจีน
- 2) ความเข้าใจทางวัฒนธรรม
- 3) ผลการเรียนรู้
- 4) ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ตามรูปแบบ

3. ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ ประกอบด้วยเนื้อหา 2 หน่วย หน่วยที่ 2-3 คือ การอวยพร จำนวน 6 คาบเรียน การตอบรับและปฏิเสธ จำนวน 6 คาบเรียน

4. ขอบเขตด้านระยะเวลา

ดำเนินการทดลองใช้รูปแบบการสอนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 ระหว่างวันที่ 27 กรกฎาคม – 17 สิงหาคม พ.ศ.2566

7. นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน (Task-Based Learning) หมายถึง การจัดการเรียนรู้ที่มีการมอบหมายชิ้นงานปฏิบัติการทางภาษา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์และเรียนรู้ภาษาเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ได้ตั้งไว้ ประกอบด้วย 6 องค์ประกอบ ได้แก่ จุดมุ่งหมายของภาระงาน ตัวป้อนทางภาษา งานหรือกิจกรรม บทบาทของผู้สอนและผู้เรียน สถานที่และผลลัพธ์ มีขั้นตอนสำคัญ 3 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ขั้นตอนก่อนการปฏิบัติการภาระงาน (Pre-task) เตรียมความพร้อมให้แก่ผู้เรียน โดยผู้สอนชี้แจงรูปแบบและวัตถุประสงค์ของภาระงาน เชื่อมโยงความรู้จากงานที่เคยปฏิบัติและประสบการณ์เดิมต่าง ๆ ของผู้เรียน 2) ขั้นตอนดำเนินงาน (During- task) ผู้เรียนปฏิบัติการภาระงานที่ได้รับมอบหมายเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม ปฏิบัติภาระงานโดยฝึกฝนการใช้ภาษา ครูผู้สอนทำหน้าที่กระตุ้น ควบคุมและสนับสนุนผู้เรียนให้ฝึกใช้ภาษาเป้าหมาย 3) ขั้นตอนตรวจสอบการใช้ภาษา (Language - analysis) ผู้เรียนตรวจทานงานของตนเอง เพื่อให้ทราบจุดที่ต้องปรับปรุงแก้ไข รายงานผลการปฏิบัติงานและประเมินผลงานและประเมินวิเคราะห์ภาษา ปัญหาที่พบ และเสนอแนวทางแก้ไข ครูให้ข้อมูลป้อนกลับอีกครั้ง และให้ผู้เรียนฝึกซ้ำใหม่อีกครั้งหนึ่งเพื่อให้ผู้เรียนจะได้มีโอกาสตรวจทานผลงานของตนเองและทำการปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น

2. เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning Technique) หมายถึง การจัดกิจกรรมที่แบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มย่อย โดยให้สมาชิกในกลุ่มมีความสามารถและความถนัดที่แตกต่างกัน ร่วมมือกันปฏิบัติงานโดยมีเป้าหมายเดียวกัน มีองค์ประกอบสำคัญ 5 ประการ คือ 1) ความเกี่ยวข้องสัมพันธ์และพึ่งพาอาศัยกันในทางบวก 2) การมีปฏิสัมพันธ์ที่ส่งเสริมซึ่งกันและกัน

3) ความรับผิดชอบของสมาชิกแต่ละคน 4) การใช้ทักษะระหว่างบุคคลและทักษะทำงานกลุ่มย่อย
5) มีกระบวนการกลุ่ม มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกระบวนการกลุ่ม โดยผู้วิจัยเลือกใช้เทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (STAD) และ เทคนิค Teams Games Tournaments (TGT) เข้ามาใช้ในกระบวนการจัดการเรียนการสอนของรูปแบบ

3. การจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้าน (Flipped Classroom) หมายถึง กระบวนการของการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาทักษะและการลงมือปฏิบัติของผู้เรียนมากกว่าการเน้นที่เนื้อหา โดยผู้สอนจัดทำสื่อและวีดิทัศน์ต่าง ๆ ให้นักเรียนสามารถไปศึกษาเองก่อนเข้าเรียนในชั้นเรียน กระบวนการจัดการเรียนรู้แบ่งออกเป็นสองส่วนใหญ่ ๆ คือ การเรียนรู้นอกชั้นเรียนกับการเรียนรู้ในชั้นเรียน โดยมีขั้นตอนสำคัญอยู่ 5 ขั้นตอน ได้แก่ ส่วนที่ 1 การเรียนรู้นอกชั้นเรียน มีหนึ่งขั้นตอนย่อย คือขั้นตอนที่ 1 ศึกษาเนื้อหาล่วงหน้าก่อนเรียนผ่านแหล่งเรียนรู้ที่ผู้สอนจัดเตรียม การเรียนรู้ในชั้นเรียน มี 5 ขั้นตอนย่อย เริ่มตั้งแต่ขั้นตอนที่ 2 ตรวจสอบความรู้ความเข้าใจเบื้องต้นของผู้เรียน ด้วยวิธีการถาม-ตอบ/ ทำแบบทดสอบก่อนเรียน/ ร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับเนื้อหานั้น ๆ ขั้นตอนที่ 3 ลงมือปฏิบัติกิจกรรม ขั้นตอนที่ 4 สรุปเนื้อหาที่เรียน และ ขั้นตอนที่ 5 ประเมินผลและให้ข้อมูลป้อนกลับแก่ผู้เรียน

4. รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ และห้องเรียนกลับด้าน (Learning Management Model Based on Task-Based Learning Using Cooperative Learning and Flipped Classroom Techniques) หมายถึง การจัดการเรียนรู้อย่างเป็นระบบที่นำรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานมาใช้เป็นหลักในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้และใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ และห้องเรียนกลับด้านมาสอดแทรกในกิจกรรมการเรียนรู้ โดยมีองค์ประกอบ 5 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) หลักการ 2) วัตถุประสงค์ 3) กระบวนการจัดการเรียนรู้ ตาม 6 ขั้นตอน คือ ขั้นที่ 1 ขั้นการศึกษาด้วยตนเอง (Self-study) ขั้นที่ 2 ขั้นตรวจสอบความรู้ความเข้าใจ (Assessment) ขั้นที่ 3 ขั้นเตรียมความพร้อม (Pre-task) ขั้นที่ 4 ขั้นดำเนินงานกิจกรรมกลุ่ม (Group activity) ขั้นที่ 5 ขั้นตรวจสอบ สรุปและประเมินการใช้ภาษาและความเข้าใจทางวัฒนธรรม(Language and Cultural Understanding Evaluation) ขั้นที่ 6 ขั้นสรุปและประเมินการทำงานกลุ่ม(Conclusion of Cooperation and Evaluation) 4) การวัดและประเมินผล และ 5) ปัจจัยสนับสนุน

5. พัฒนาการทักษะการพูดภาษาจีน (The Development of Chinese Speaking Skills) หมายถึง คะแนนที่ได้จากการทดสอบทักษะการพูดภาษาจีน โดยใช้แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาจีน ประเมิน 4 ครั้ง ครั้งที่ 1 หลังคาบเรียนที่ 6 ครั้งที่ 2 หลังคาบเรียนที่ 12 ครั้งที่ 3 หลังคาบเรียนที่ 18 และ ครั้งที่ 4 หลังคาบเรียนที่ 24 โดยผู้วิจัยสร้างแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาจีนซึ่งครอบคลุมเนื้อหาที่ใช้ในบทเรียนเป็นแบบทดสอบปฏิบัติ กำหนดวิธีทดสอบทักษะการพูด

โดยการให้นักเรียนจับคู่กับเพื่อนแล้วแต่งบทสนทนาจากภาพและคำศัพท์ที่กำหนดให้ ประเมินจากทักษะการพูดโดยใช้เกณฑ์การให้คะแนน (Scoring Rubrics) กำหนดเกณฑ์ประเมินโดยปรับและเพิ่มเติมจากเกณฑ์ของ Clark (1972) มีรายการประเมินรายด้านทั้งหมด 5 ด้าน ได้แก่ ด้านการออกเสียง (Accent) ด้านคำศัพท์ (Vocabulary) ด้านโครงสร้างไวยากรณ์ (Grammar) ด้านความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency) และด้านความเหมาะสมสอดคล้องตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา (Native speakers' cultural appropriation) คะแนนเต็มด้านละ 4 คะแนน รวมคะแนนเต็มทุกด้าน 20 คะแนน

6. ความเข้าใจทางวัฒนธรรม (Cultural Understanding) หมายถึง คะแนนที่ได้จากการประเมินด้วยแบบวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรม และแบบประเมินทักษะการพูด ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรมโดยใช้แบบวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรม ซึ่งเป็นแบบปรนัย 20 ข้อ มีข้อคำถามที่เป็นประเด็นที่เกี่ยวข้องกับความเข้าใจทางวัฒนธรรมของการพูดใน 4 หัวข้อ ได้แก่ การอวยพร การตอบรับและปฏิเสธ การแสดงความขอบคุณ การแสดงความชื่นชมยินดี

7. ผลการเรียนรู้ หมายถึง คะแนนที่ได้จากการทดสอบด้วยแบบทดสอบผลการเรียนรู้ เป็นแบบปรนัย 20 ข้อ แบ่งการวัดออกเป็น 2 ด้าน คือ ด้านที่ 1 วัดความรู้ความเข้าใจด้านคำศัพท์ และด้านที่ 2 วัดความรู้ความเข้าใจด้านไวยากรณ์

8. ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ตามรูปแบบ หมายถึง ระดับการยอมรับในรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้น แบ่งออกเป็น 4 ด้าน คือ 1) ด้านเนื้อหา 2) ด้านการจัดการเรียนรู้ 3) ด้านสื่อการจัดการเรียนรู้ และ 4) ด้านการวัดและประเมินผล ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Checklist) แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ของ Likert จำนวน 20 ข้อ

9. นักเรียน หมายถึง ผู้ที่กำลังศึกษาอยู่ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนศิลปะภาษาจีน โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง(ฝ่ายมัธยม) ที่เรียนในรายวิชาภาษาจีนฟัง-พูด 3 รหัสวิชา จ 32213 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566

10. กลุ่มขยายผล หมายถึง ครูและนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนศิลปะภาษาจีน โรงเรียนท่ามะกาวิทยาาคม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กาญจนบุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566

8. ประโยชน์ที่ได้รับ

1. สำหรับผู้เรียน

ผู้เรียนได้รับการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารภาษาจีนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่มีความสอดคล้องกับสภาพสังคมโลกและความต้องการของผู้เรียน

2. สำหรับผู้สอน

รูปแบบการจัดการเรียนรู้และผลการศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนที่ได้ จะเป็นแนวทางในการสอนภาษาจีนด้านทักษะการพูดและความเข้าใจทางวัฒนธรรม แนวทางส่งเสริมพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนหรือสถานศึกษาที่มีลักษณะใกล้เคียงกันต่อไป

3. สำหรับสถานศึกษา

3.1 โรงเรียนได้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนที่มีคุณภาพและประสิทธิภาพที่สามารถนำไปใช้ส่งเสริมทักษะการพูดและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียน

3.2 โรงเรียนอื่น ๆ ที่มีการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนในระดับชั้นมัธยมศึกษาที่มีลักษณะใกล้เคียงกับโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายมัธยม) สามารถนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้นี้ไปปรับใช้ให้เหมาะสมกับบริบทของสถานศึกษาตนเองเพื่อส่งเสริมส่งเสริมทักษะการพูดและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียน

บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรม ผู้วิจัยได้ศึกษาหลักการ แนวคิด ทฤษฎีจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นพื้นฐานในดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ และหลักสูตรสถานศึกษา โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายมัธยม) ปีการศึกษา 2563 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

2. แนวคิดเรื่องการเรียนรู้และพัฒนา
3. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการพัฒนาการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ
4. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
5. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
6. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับเทคนิคห้องเรียนกลับด้านและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
7. แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีน
8. แนวคิดเกี่ยวกับความเข้าใจทางวัฒนธรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ และหลักสูตรสถานศึกษา โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายมัธยม) ปีการศึกษา 2563 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศได้กล่าวถึงความสำคัญของการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศไว้ว่า การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศนั้นมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งต่อการใช้ชีวิตประจำวันของสังคมโลกในปัจจุบัน เพราะนอกจากจะเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพการสร้าง ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก อีกทั้งยังสร้าง

ความตระหนักในวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลกที่หลากหลาย ก่อให้เกิดความเป็นมิตรไมตรีและสร้างความร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ และยังช่วยพัฒนาให้ผู้เรียนให้ความสนใจในตนเองและเข้าอกเข้าใจผู้อื่น รวมถึงเข้าใจในความแตกต่างของภาษาของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง ช่วยให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และสามารถใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสารได้ อีกทั้งยังมีส่วนช่วยให้ผู้เรียนเข้าถึงองค์ความรู้ต่าง ๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้นกว่าเดิม และมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต โดยภาษาอังกฤษ ถูกจัดให้เป็นภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐานซึ่งถูกกำหนดให้เรียนตลอดหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน ส่วนภาษาต่างประเทศอื่น เช่น ภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน จีน ญี่ปุ่น อาหรับ บาลีและภาษากลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน หรือภาษาอื่น ๆ นั้นให้ขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของสถานศึกษาในการจัดทำรายวิชาและจัดการเรียนรู้ได้ตามความเหมาะสม

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ประกอบด้วยสาระสำคัญ ดังนี้

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพและการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

1. หลักสูตรสถานศึกษา โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายมัธยม) ปีการศึกษา 2563

ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

วิสัยทัศน์ มุ่งเน้นพัฒนาวิชาการ ส่งเสริมทักษะวิชาชีพ มีภาวะเป็นผู้นำสร้างสรรค์นวัตกรรม ก้าวทันเทคโนโลยีให้เป็นคนดีมีคุณธรรม เป็นแหล่งเรียนรู้ร่วมพัฒนาวิชาชีพครู

ปรัชญา คุณธรรม นำความรู้ พัฒนาสังคม

อัตลักษณ์ เป็นผู้นำด้านความคิด อิสระในการเรียนรู้ มุ่งสู่พลโลกที่มีคุณภาพ

พันธกิจ

1. พัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามมาตรฐานการศึกษาและเป็นคนดี คนเก่ง มีความสุข มีศักยภาพในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ
2. สนับสนุนและส่งเสริมจัดทำสื่อเทคโนโลยีและนวัตกรรมทางการศึกษาเพื่อพัฒนาคุณภาพทางการศึกษา
3. สนับสนุนและส่งเสริมสร้างคุณลักษณะที่พึงประสงค์มีความรู้คู่คุณธรรม รู้จักคิด วิเคราะห์แก้ปัญหาในการดำรงชีวิตอย่างมีความสุข และรับผิดชอบต่อสังคม
4. สนับสนุนและส่งเสริมการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมยึดมั่นในวิถีชีวิตและการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข
5. ส่งเสริมและพัฒนาให้เป็นแหล่งเรียนรู้ในการเพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ในวิชาชีพครู
6. ส่งเสริมและพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษาให้มีการทำวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ให้มีคุณภาพตามมาตรฐานวิชาชีพ
7. ส่งเสริมและพัฒนาหลักสูตรให้มีความหลากหลายมีความยืดหยุ่นและมีความเป็นสากล
8. ส่งเสริมและพัฒนาการบริการทางจัดการศึกษาตามหลักธรรมาภิบาล

ตารางที่ 1 โครงสร้างหลักสูตรนักเรียนแผนศิลป์ภาษาจีน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายมัธยม)

ภาคเรียนที่ 1				ภาคเรียนที่ 2		
รหัส	ชื่อวิชา	น.ก.	ค/ส	รหัส	ชื่อวิชา	น.ก. ค/ส
	รายวิชาพื้นฐาน	7	14		รายวิชาพื้นฐาน	7.5 15
ท32101	ภาษาไทยพื้นฐาน 3	1	2	ท32102	ภาษาไทยพื้นฐาน 4	1 2
ค32101	คณิตศาสตร์พื้นฐาน 3	1	2	ค32102	คณิตศาสตร์พื้นฐาน 4	1 2
ว32101	วิทยาศาสตร์พื้นฐาน 3	1	2	ว32102	วิทยาศาสตร์พื้นฐาน 4	1 2
ว32181	วิทยาการคำนวณ 5	0.5	1	ว32182	การออกแบบและเทคโนโลยี 5	0.5 1
ส32101	สังคมพื้นฐาน 9	1	2	ส32102	สังคมพื้นฐาน 10	1 2
ส32103	ประวัติศาสตร์ 9	0.5	1	ส32104	ประวัติศาสตร์ 10	0.5 1
พ32101	สุขศึกษา 8	0.5	1	พ32102	กอล์ฟ	0.5 1
ศ32101	ดนตรีไทย	0.5	1	ศ32102	ดนตรีสากล	0.5 1
อ32101	ภาษาอังกฤษพื้นฐาน 9	1	2	ง32102	การทำงานอาชีพ	0.5 1
				อ32102	ภาษาอังกฤษพื้นฐาน 10	1 2
	รายวิชาเพิ่มเติม	6.5	13		รายวิชาเพิ่มเติม	6.5 13
ท32205	ภาษาถิ่นวัฒนธรรม	1	2	ท32206	การเขียนสร้างสรรค์	1 2
พ32201	ศิลปะป้องกันตัว	0.5	1	พ32202	สุขภาพเพื่อชีวิต	0.5 1
อ32201	การฟังและการพูด	0.5	1	อ32202	การฟังและพูด	0.5 1
	ภาษาอังกฤษ 3				ภาษาอังกฤษ 4	
อ32205	การอ่านเชิงวิเคราะห์ 1	1	2	อ32206	การอ่านเชิงวิเคราะห์ 2	1 2
จ32211	ภาษาจีนพื้นฐาน 3	2	4	จ32212	ภาษาจีนพื้นฐาน 4	2 4
จ32213	ภาษาจีนฟัง-พูด 3	1.5	3	จ32214	ภาษาจีนฟัง-พูด 4	1.5 3
	กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน		4		กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน	4
	แนะแนว		1		แนะแนว	1
	ชุมนุม/ ชมรม/ บำเพ็ญ		2		ชุมนุม/ ชมรม/ บำเพ็ญ	2
	ประชุม		1		ประชุม	1
	รวมหน่วยกิต/ เวลาเรียน	14	31		รวมหน่วยกิต/ เวลาเรียน	14 32

คำอธิบายรายวิชาภาษาจีนฟัง-พูด 3 รหัสวิชา จ32213 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายมัธยม)

ศึกษาคำสั่ง คำขอร้อง ภาษาท่าทาง และประโยคที่ใช้ในสถานการณ์ใกล้ตัว อ่านออกเสียงตัวอักษร คำศัพท์ กลุ่มคำ ประโยค ตามหลักการอ่านในระบบเสียงภาษาจีนกลางได้อย่างถูกต้อง สามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับบุคคล สิ่งต่าง ๆ รอบตัวและข้อมูลเกี่ยวกับกิจกรรมที่ทำได้ แสดงความคิดเห็นและให้เหตุผลโดยใช้คำได้อย่างเหมาะสม เข้าใจความแตกต่างทางภาษา ได้แก่ เสียงสระ พยัญชนะ คำ ระหว่างภาษาจีนกับภาษาไทย สืบค้นข้อมูลจากสื่อต่าง ๆ และจับใจความสำคัญจากบทความที่ได้ฟังหรืออ่าน ใช้ภาษาจีนเพื่อการเผยแพร่หรือประชาสัมพันธ์ข้อมูลได้

ผลการเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถใช้ประโยคภาษาจีนในการสื่อสารฟัง พูด เพื่อให้ข้อมูลเกี่ยวกับบุคคล สิ่งต่าง ๆ รอบตัวและ ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดเห็นและให้เหตุผลได้อย่างเหมาะสม เข้าใจความเหมือนและต่างของวัฒนธรรมไทยและจีน
2. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงตัวอักษร คำศัพท์ กลุ่มคำ ประโยค ได้ถูกต้องตามหลักการอ่าน
3. นักเรียนสามารถสืบค้นข้อมูลจากสื่อต่าง ๆ และจับใจความสำคัญจากบทความที่ได้ฟังหรืออ่าน ใช้ภาษาจีนเพื่อการเผยแพร่หรือประชาสัมพันธ์ข้อมูลได้
4. นักเรียนเป็นผู้มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ มีความมุ่งมั่นในการทำงาน และมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษาจีน

โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง(ฝ่ายมัธยม) เปิดสอนรายวิชาภาษาจีนฟัง-พูด 3 รหัสวิชา จ32213 เป็นวิชาเพิ่มเติมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนศิลป์ภาษาจีน โดยมีการจัดกิจกรรมในห้องเรียนและกิจกรรมเสริมที่เหมาะสมและสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน

ตารางที่ 2 หน่วยการเรียนรู้รายวิชาภาษาจีนฟัง-พูด 3 รหัสวิชา จ32213 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง(ฝ่ายมัธยม)

ที่	หน่วยการเรียนรู้	สาระการเรียนรู้	จำนวนคาบ
1	การออกเสียง	หลักการอ่านออก กลุ่มคำ ประโยค การเน้นเสียง น้ำเสียงสูง-ต่ำใน ประโยค	9 คาบ

ตารางที่ 2 (ต่อ)

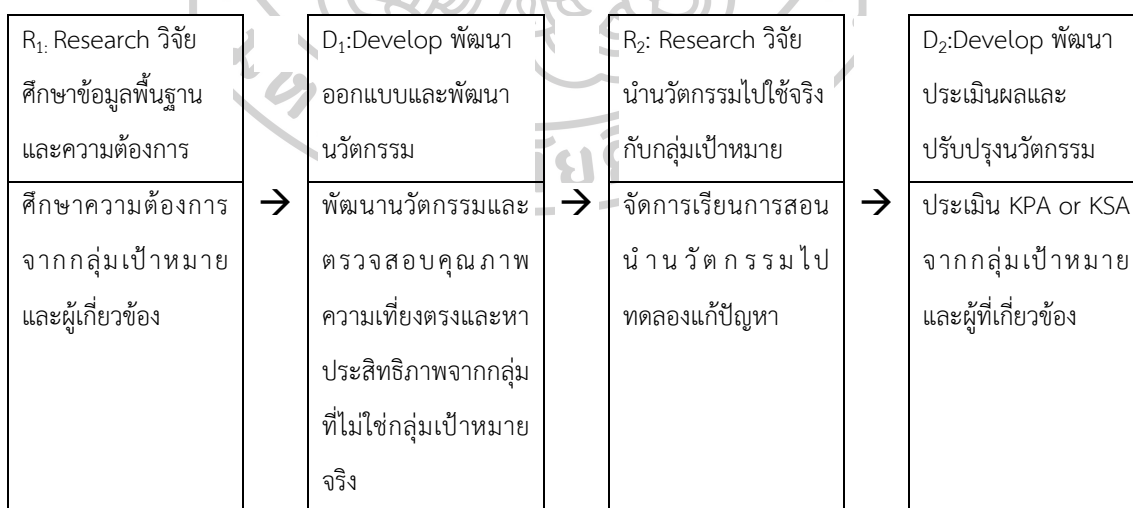
ที่	หน่วยการเรียนรู้	สาระการเรียนรู้	จำนวนคาบ
2	การอวยพร	คำศัพท์ รูปประโยค ไวยากรณ์ที่ใช้ ในการอวยพร เลือกใช้ภาษา น้ำเสียง กริยาท่าทางได้เหมาะสมตาม วัฒนธรรมจีน	6 คาบ
3	การตอบรับและปฏิเสธ	คำศัพท์ รูปประโยค ไวยากรณ์ที่ใช้ ในการตอบรับและปฏิเสธ เลือกใช้ ภาษา น้ำเสียง กริยาท่าทางได้ เหมาะสมตามวัฒนธรรมจีน	6 คาบ
4	การแสดงความขอบคุณ	คำศัพท์ รูปประโยค ไวยากรณ์ที่ใช้ ในการแสดงความขอบคุณ เลือกใช้ ภาษา น้ำเสียง กริยาท่าทางได้ เหมาะสมตามวัฒนธรรมจีน	6 คาบ
5	การแสดงความชื่นชมยินดี	คำศัพท์ รูปประโยค ไวยากรณ์ที่ใช้ ในการแสดงความชื่นชมยินดี เลือกใช้ ภาษา น้ำเสียง กริยาท่าทางได้ เหมาะสมตามวัฒนธรรมจีน	6 คาบ
6	ฝึกทักษะการฟัง-พูดภาษาจีน	จับใจความสำคัญจากบทความที่ได้ฟัง สื่อสารโต้ตอบได้อย่างเหมาะสม	15 คาบ
7	การสืบค้นข้อมูลภาษาจีนและ เผยแพร่ข้อมูล ข่าวสารเป็น ภาษาจีน	การใช้ภาษาจีนในการสืบค้นข้อมูล และเผยแพร่หรือประชาสัมพันธ์ข้อมูล ได้	6 คาบ
8	ศิลปะและวัฒนธรรมจีน	ประวัติ ความเป็นมา ความเชื่อ ทัศนคติ ศิลปวัฒนธรรมของจีน	6 คาบ

โดยหน่วยการเรียนรู้ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ รวม 4 หน่วยการเรียนรู้ ได้แก่ หน่วยการเรียนรู้ที่ 2-5 หน่วยการเรียนรู้ละ 6 คาบเรียน

2. แนวคิดเกี่ยวกับการวิจัยและพัฒนา

ในการศึกษาแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยและพัฒนา ผู้วิจัยได้ทำการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

จากการศึกษาความหมายของการวิจัยและพัฒนา ได้นักการศึกษาให้ความหมายเอาไว้ ดังนี้ มาเรียม นิลพันธุ์ (2558: 237) ได้ให้ความหมายของการวิจัยและพัฒนาว่าโดยสรุปได้ว่าการวิจัยและพัฒนา (R&D : Research and Development) เป็นกระบวนการศึกษาค้นคว้าอย่างมีเหตุมีผลและเป็นระบบ เพื่อพัฒนาหรือ สร้างสรรค์ แนวคิด นวัตกรรม วิธีการใหม่ๆ รวมทั้งนำสิ่งที่ได้คิดค้นหรือค้นพบมาแล้วมาทำการออกแบบ ปรับปรุง เปลี่ยนแปลง เพื่อให้ผลิตภัณฑ์ กระบวนการผลิต การให้บริการมีลักษณะรูปแบบใหม่ ๆ หรือมีการปรับปรุงให้ดียิ่งขึ้น ในด้านกระบวนการ รัตนะ บัวสนธ์ (2562:1) ได้กล่าวถึงกระบวนการของการวิจัยและพัฒนาว่า การวิจัยและพัฒนา มีกระบวนการดำเนินงานที่เป็นขั้นตอนต่อเนื่องกันตามลำดับและมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน กล่าวคือ ผลที่ได้รับจากการดำเนินงานในขั้นตอนหนึ่ง ๆ จะถูกนำไปใช้ในการดำเนินงานของขั้นตอนต่อไป มาเรียม นิลพันธุ์ (2558) ได้กล่าวถึงกรอบดำเนินการวิจัยด้วยกระบวนการวิจัยและพัฒนาไว้ ดังแผนภาพที่ 2

แผนภาพที่ 2 ตัวอย่างกรอบดำเนินการวิจัยด้วยกระบวนการวิจัยและพัฒนา

ที่มา : มาเรียม นิลพันธุ์, 2558: 239

สรุปได้ว่าการวิจัยและพัฒนา (R&D : Research and Development) เป็นกระบวนการศึกษาค้นคว้าอย่างเป็นระบบ เพื่อให้ได้แนวคิด นวัตกรรม หรือวิธีการใหม่ ๆ ประกอบด้วยขั้นตอนสำคัญ 4 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนที่ 1 R₁ : Research วิจัย เป็นการศึกษาข้อมูลพื้นฐานและความต้องการ ขั้นตอนที่ 2 D₁ : Develop พัฒนา เป็นการออกแบบและพัฒนานวัตกรรม ขั้นตอนที่ 3 R₂ : Research วิจัย เป็นการนำนวัตกรรมไปใช้จริงกับกลุ่มเป้าหมาย และ ขั้นตอนที่ 4 D₂ : Develop พัฒนา เป็นการประเมินผลและปรับปรุงนวัตกรรม

3. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้

การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ให้ได้คุณภาพและเกิดประสิทธิผลอย่างสูงสุดได้นั้น จำเป็นต้องดำเนินการอย่างเป็นระบบและเป็นขั้นตอน โดยผู้วิจัยได้ทำการศึกษาแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

1. การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้

การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้มีปัจจัยและองค์ประกอบที่ควรคำนึงถึงอยู่หลายประการ เนื่องจากในทุกองค์ประกอบของกระบวนการจัดการเรียนรู้ล้วนส่งผลโดยตรงต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน การสอน หมายถึง การส่งเสริมให้บุคคลมีความรู้ ความสามารถ รวมถึงเจตคติ โดยที่ครูผู้สอนต้องเลือกใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ โดยในปัจจุบันจุดเน้นได้เปลี่ยนจากครูไปเป็นผู้เรียน คำว่าครูสอนจึงได้เปลี่ยนไปเป็น “การเรียนการสอน ” หรือ “Instruction” ซึ่งมีความหมายเดียวกันกับ “การจัดการเรียนรู้” (ศิริวรรณ วนิชวัฒนวรชัย, 2562:3) รูปแบบการสอน จึงเป็นแผนหรือแนวทางที่ช่วยให้การจัดการเรียนการสอนนั้นไปสู่เป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ ดังนั้น การพัฒนารูปแบบการสอนใด ๆ ก็ตามจึงควรดำเนินการอย่างเป็นระบบขั้นตอน และมีกระบวนการออกแบบที่อยู่บนหลักการ ตามแนวคิดและทฤษฎีที่เชื่อถือได้ ทิศนา ขัมมณี (2563: 204) ได้กล่าวถึงกระบวนการที่จำเป็นต่อการสร้างระบบระบบใดระบบหนึ่ง ซึ่งประกอบด้วยขั้นตอนสำคัญ ได้แก่ การกำหนดจุดมุ่งหมายของระบบ การศึกษาหลักการหรือทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง การประมวลสภาพการณ์และปัญหาต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนการกำหนดองค์ประกอบของระบบ และการจัดความสัมพันธ์ขององค์ประกอบต่าง ๆ รวมถึงการเขียนผังของระบบ การทดลอง การประเมินผลของระบบและการปรับปรุงระบบ เพื่อให้การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

Robert Tyler (1950) ได้กำหนดองค์ประกอบของระบบการเรียนการสอนที่เรียกว่า Tyler Loop ไว้ 3 ส่วน คือ 1) จุดมุ่งหมายของการเรียนการสอน 2) กิจกรรมการเรียนการสอน และ 3) การประเมินผลการเรียนการสอน Gerlach and Ely (1980, อ้างถึงใน กิดานันท์ มะลิตอง,

2531) ก็ได้มีการกล่าวถึงขั้นตอนในระบบการสอนซึ่งประกอบด้วย 10 ขั้นตอน คือ 1) การกำหนดวัตถุประสงค์ ซึ่งควรเป็นวัตถุประสงค์เฉพาะหรือวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม ที่ผู้เรียนสามารถปฏิบัติ และผู้สอนสามารถวัดหรือสังเกตได้ 2) การกำหนดเนื้อหา เป็นการเลือกเนื้อหาที่เหมาะสม เพื่อกำหนดให้ผู้เรียนเรียนรู้และบรรลุวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ตั้งไว้ 3) การประเมินพฤติกรรมเบื้องต้น เป็นการประเมินก่อนการเรียนเพื่อให้ทราบพฤติกรรมและภูมิหลังของผู้เรียนก่อนเรียนเนื้อหานั้น ๆ 4) การกำหนดกลยุทธ์ของวิธีการสอน เป็นวิธีการของผู้สอนในการใช้ความรู้เรื่องราว เลือกทรัพยากร และกำหนดบทบาทของผู้เรียน 5) การจัดแบ่งกลุ่มผู้เรียน เป็นการจัดกลุ่มผู้เรียนให้เหมาะสมกับวิธีสอนเพื่อให้เรียนรู้ร่วมกันได้อย่างเหมาะสม 6) การกำหนดเวลาเรียน เป็นการกำหนดเวลาหรือใช้เวลาในการเรียนการสอน ซึ่งจะขึ้นอยู่กับเนื้อหา วัตถุประสงค์ สถานที่ และความสนใจของผู้เรียน 7) การจัดสถานที่เรียน ซึ่งจะขึ้นอยู่กับขนาดของกลุ่มผู้เรียน 8) การเลือกสรรทรัพยากร เป็นการเลือกสื่อการสอนที่เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ เนื้อหา วิธีสอน และขนาดของกลุ่มผู้เรียน เพื่อให้การสอนบรรลุตามวัตถุประสงค์ 9) การประเมินผล หมายถึงการประเมินผลพฤติกรรมของผู้เรียนที่เกิดจากกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน ผู้สอนกับผู้เรียน หรือระหว่างผู้เรียนกับสื่อการสอน และ 10) การวิเคราะห์ข้อมูลย้อนกลับ เป็นการวิเคราะห์ผลหรือย้อนกลับมาพิจารณาว่าในการดำเนินงานตั้งแต่ต้นมีข้อบกพร่องอะไรบ้างหรือมีปัญหาประการใด เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขระบบการสอนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ซึ่งหากพิจารณาถึงระบบการสอนของนักการศึกษาทั้งสองระบบนี้จะพบว่ามีคล้ายคลึงกัน หากแต่ Robert Tyler นำเสนอระบบการเรียนการสอนในเชิงองค์ประกอบ ในขณะที่ระบบการเรียนการสอนของ Gerlach และ Ely นำเสนอในเชิงขั้นตอน ซึ่งทำให้มองเห็นรายละเอียดและสะท้อนถึงองค์ประกอบย่อยในแต่ละขั้นตอนได้ดียิ่งขึ้น

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการออกแบบระบบการเรียนการสอนตามขั้นตอนการออกแบบระบบการเรียนการสอน ADDIE Model ที่ปรับปรุงโดย Kevin Kruse (2008) ที่ได้เสนอวิธีการเชิงระบบ (system approach) ซึ่งประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ดังนี้

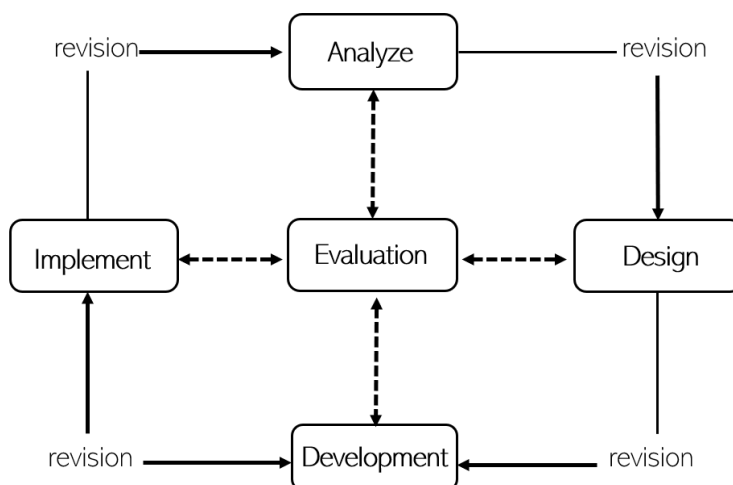
ขั้นตอนที่ 1 การวิเคราะห์ (analysis) ซึ่งเป็นขั้นของการประเมินความต้องการจำเป็น ตลอดจนหลักการ และแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

ขั้นตอนที่ 2 การออกแบบ (design) ซึ่งเป็นขั้นของการระบุกิจกรรมการเรียนรู้ การเลือกสื่อที่ใช้ในการสอน และวิธีการสอน

ขั้นตอนที่ 3 การพัฒนา (development) เป็นการพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ รวมถึงเครื่องมือวัดและประเมินผล

ขั้นตอนที่ 4 การนำไปใช้ (implementation) ซึ่งเป็นการนำเครื่องมือที่พัฒนาขึ้น ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ เครื่องมือวัดและประเมินผล ไปใช้กับกลุ่มเป้าหมาย

ขั้นตอนที่ 5 การประเมินผล (evaluation) เป็นขั้นตอนสุดท้าย ซึ่งเป็นการประเมินผลของการสอนจากความก้าวหน้าของผู้เรียน เพื่อยืนยันประสิทธิภาพของรูปแบบ

แผนภาพที่ 3 การออกแบบระบบการเรียนการสอนโดยใช้แบบจำลอง ADDIE model

ที่มา: Richey, Klein, and Tracey, 2011 อ้างถึงใน จินตนา ศิริธัญญารัตน์ และ วัชรราเล่าเรียนดี, 2563

2. ความหมายของรูปแบบการจัดการเรียนรู้

Saylor, Alexander และ Lewis (1981: 271) ได้ให้ความหมายของรูปแบบการสอนไว้ว่า รูปแบบการสอน (teaching model) หมายถึง แบบ (pattern) ของการสอนที่มีการจัดกระทำพฤติกรรมที่มีความแตกต่างกันไปตามจุดมุ่งหมายหรือจุดเน้นที่มีความเฉพาะเจาะจง Joyce, Weil and Calhoun (2015 : 5) ก็ได้กล่าวถึงรูปแบบของการสอน (model of teaching) ว่าเป็นแนวทางที่ใช้ในการบ่มเพาะและกระตุ้นการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้โดยผ่านปฏิสัมพันธ์กับองค์ประกอบต่าง ๆ และนำผู้เรียนเข้าสู่เนื้อหาสาระ ทั้งด้านความรู้ ทักษะ และค่านิยม ทำให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทั้งในด้านของตัวบุคคล สังคม และความรู้ทางวิชาการ ทั้งนี้ Anderson (1997: 521) กล่าวว่ารูปแบบการศึกษานั้นเป็นแนวทางในการออกแบบกระบวนการเรียนรู้ที่ได้มีการระบุแนวคิด ทฤษฎีพื้นฐาน วัตถุประสงค์ ตลอดจนข้อมูลอื่น ๆ ที่เป็นส่วนสนับสนุนให้รูปแบบสามารถบรรลุผลที่กำหนดไว้ สอดคล้องกับทีศนา แชมมณี (2563 : 222) ที่ได้กล่าวถึงความหมายของรูปแบบการเรียนการสอนว่าเป็นลักษณะของการจัดการเรียนการสอนที่จัดขึ้นอย่างเป็นระบบ โดยอิงตามหลักปรัชญา ทฤษฎี หลักการ แนวคิดหรือความเชื่อต่าง ๆ โดยมีการใช้วิธีสอนและเทคนิคการสอนต่าง ๆ เข้าไปช่วยในการจัดกระบวนการหรือขั้นตอนในการเรียนการสอน ทำให้สภาพการเรียน

การสอนเป็นไปตามหลักการ โดยที่รูปแบบดังกล่าวจะต้องได้รับการพิสูจน์ ทดสอบ หรือผ่านการยอมรับมาก่อนว่ามีประสิทธิภาพ และสามารถนำมาใช้เป็นแบบแผนในการเรียนการสอนเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์เฉพาะของรูปแบบนั้น ๆ จินตนา ศิริธัญญรัตน์ และ วัชรา เล่าเรียนดี (2563 : 92) ก็ได้กล่าวว่รูปแบบการสอนไว้คล้ายคลึงกันว่า รูปแบบการสอน หมายรวมถึงกลวิธีต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน ที่ได้มาจากผลการวิจัยของนักการศึกษา ผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์การสอน จึงมีความเป็นเหตุเป็นผล น่าเชื่อถือซึ่งถูกนำมาใช้และมีการปรับปรุงอยู่ตลอด

สรุปได้ว่ารูปแบบการจัดการเรียนรู้ หมายถึง แบบแผนหรือแนวทางที่ใช้ในการออกแบบการเรียนการสอนที่อยู่บนพื้นฐานของหลักการ ปรัชญา แนวคิด ทฤษฎี หรือผลจากการวิจัยของนักการศึกษาจึงมีความเป็นเหตุเป็นผล น่าเชื่อถือ โดยมีการใช้กลวิธีและเทคนิคการสอนต่าง ๆ เข้าไปช่วยในการจัดกระบวนการหรือขั้นตอนในการเรียนการสอน ทำให้การเรียนการสอนบรรลุเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

3. องค์ประกอบของรูปแบบการจัดการเรียนรู้

องค์ประกอบ คือ หน่วยย่อยของสิ่งต่าง ๆ ที่มารวมตัวและก่อร่างเป็นสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ในการพัฒนารูปแบบการสอนซึ่งเป็นแบบแผนหรือแนวทางที่ใช้ในการออกแบบการเรียนการสอนจึงควรพิจารณาถึงองค์ประกอบต่าง ๆ เพื่อให้รูปแบบการเรียนรู้นี้มีความครบถ้วน สมบูรณ์และนำไปใช้ได้ อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด มีนักการศึกษากล่าวถึงองค์ประกอบของรูปแบบการสอนไว้อย่างหลากหลาย ดังนี้

Kemp, Morrison และ Ross (1994: 4 – 5) และ Joyce และ Weil (2000: 13-14) ได้สรุปองค์ประกอบของรูปแบบการสอนว่าควรประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) หลักการ ซึ่งเป็นการกล่าวถึงความเชื่อแนวคิดของทฤษฎีและสภาพปัญหา 2) วัตถุประสงค์ ซึ่งเป็นการระบุความคาดหวังที่ต้องการให้เกิดขึ้นจากการใช้รูปแบบ 3) เนื้อหาและกิจกรรมการเรียนการสอนที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ และ 4) การวัดและประเมินผล เป็นการประเมินผลประสิทธิภาพของรูปแบบการสอน Arends (1997:7) และ Anderson (1997: 521) ก็ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของรูปแบบการสอนไว้คล้ายคลึงกันว่า รูปแบบการสอนประกอบด้วย หลักการตามพื้นฐานแนวคิดหรือทฤษฎี วัตถุประสงค์ หรือสิ่งที่คาดหวังในการเรียนรู้ วิธีหรือกิจกรรมการเรียนการสอนที่ทำให้บรรลุวัตถุประสงค์ โดย Arends ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของรูปแบบการสอนเพิ่มเติมอีกหนึ่งองค์ประกอบ คือ สิ่งแวดล้อมในการจัดการเรียนรู้ที่จะนำไปสู่ผลการเรียนรู้ที่ต้องการ

ทิสนา แคมมณี (2563: 222) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบสำคัญของรูปแบบการเรียนการสอนไว้สอดคล้องกับนักการศึกษาท่านอื่น ๆ ที่กล่าวมาว่า รูปแบบการเรียนการสอนควรมีปรัชญา ทฤษฎี หลักการ แนวคิด หรือความเชื่อที่เป็นหลักหรือเป็นพื้นฐานของรูปแบบการสอนนั้น ๆ นอกจากนี้ยังควรมีการบรรยายและอธิบายสภาพหรือลักษณะของการจัดการเรียนการสอนที่มีความ

สอดคล้องกับหลักการที่ยึดถือ มีการจัดองค์ประกอบและความสัมพันธ์ขององค์ประกอบต่าง ๆ ของระบบที่พื่อนำผู้เรียนไปสู่เป้าหมายของระบบหรือกระบวนการนั้น ๆ ได้ และมีการให้ข้อมูลเกี่ยวกับวิธีสอนรวมถึงเทคนิคที่ใช้ในการสอน ซึ่งจะช่วยให้กระบวนการเรียนการสอนนั้น ๆ เกิดประสิทธิภาพสูงสุด

ตารางที่ 3 ผลการสังเคราะห์องค์ประกอบของรูปแบบการจัดการเรียนรู้

องค์ประกอบ ของรูปแบบ การจัดการ เรียนรู้	Kemp, Morrison and Ross (1994)	Arends (1997)	Anderson (1997)	Joyce and Weil (2000)	ทิศนา แชมมณี (2563)	ผู้วิจัย
1. หลักการ แนวคิด และ ทฤษฎีพื้นฐาน	✓	✓	✓	✓	✓	1. หลักการ ซึ่งเป็น แนวคิดหรือทฤษฎีที่ใช้ ในการพัฒนารูปแบบ การจัดการเรียนรู้
2. วัตถุประสงค์ ของการเรียนรู้	✓	✓	✓	✓	-	2. วัตถุประสงค์ คือ เป้าหมายของการจัดการ เรียนรู้
3. เนื้อหาและ กิจกรรมการ เรียนการสอน	✓	✓	✓	✓	✓	3. กระบวนการสอน
4. วิธีสอน	-	✓	-	-	✓	
5. สิ่งแวดล้อม ในการจัดการ เรียนรู้	-	✓	-	-	-	-
6. ก า ร จัดระบบ	-	-	-	-	✓	-
7. การวัดและ ประเมินผล	✓	-	-	✓	-	4. การวัดและ ประเมินผล

สรุปได้ว่า องค์ประกอบสำคัญของรูปแบบมีทั้งหมด 4 องค์ประกอบ ได้แก่

- 1) หลักการ ซึ่งเป็นแนวคิดหรือทฤษฎีที่ใช้ในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้
- 2) วัตถุประสงค์ คือ เป้าหมายของการจัดการเรียนรู้
- 3) กระบวนการสอน คือ เนื้อหาและกิจกรรมการเรียนรู้ ที่มีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ ตลอดจนวิธีที่ใช้ในการสอน
- 4) การวัดและประเมินผล คือ การประเมินผลการเรียนรู้ว่าบรรลุวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายที่ตั้งไว้หรือไม่

นอกจากนี้ Joyce and Weil (2009) ยังได้กล่าวถึงองค์ประกอบอื่น ๆ เชิงระบบ ที่เป็นปัจจัยสนับสนุนการสอนของรูปแบบไว้อีกด้วย โดยระบบการจัดการเรียนรู้ในแต่ละรูปแบบมีองค์ประกอบ 4 ประการ ได้แก่ 1) ขั้นตอนของรูปแบบ (Syntax) หมายถึง ลำดับขั้นตอนการสอนของแต่ละรูปแบบ ซึ่งแต่ละรูปแบบจะมีจำนวนขั้นตอนที่แตกต่างกันไป 2) ระบบสังคม (Social System) หมายถึง บทบาทหน้าที่ของผู้สอนและผู้เรียน 3) หลักการตอบสนอง (Principle of Reaction) หมายถึง การปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน และ 4) ระบบสนับสนุน (Support System) หมายถึง เงื่อนไขหรือสิ่งที่สนับสนุนการจัดการเรียนรู้ให้ประสบความสำเร็จ ซึ่งทั้ง 4 สิ่งนี้ล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่ช่วยส่งเสริมให้ผู้สอนสามารถนำรูปแบบการสอนไปใช้ได้อย่างเหมาะสมและได้ประสิทธิผลที่ดียิ่งขึ้น ดังนั้น ผู้วิจัยจึงกำหนดองค์ประกอบของรูปแบบไว้ 5 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) หลักการ ซึ่งเป็นแนวคิดหรือทฤษฎีที่ใช้ในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ 2) วัตถุประสงค์ เป้าหมายของการจัดการเรียนรู้ 3) กระบวนการจัดการเรียนรู้ เนื้อหาและกิจกรรมการเรียนรู้ ที่มีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ ตลอดจนวิธีที่ใช้ในการสอน 4) การวัดและประเมินผล คือ การประเมินผลการเรียนรู้ว่าบรรลุวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายที่ตั้งไว้หรือไม่ และ 5) ปัจจัยสนับสนุน ซึ่งเป็นสิ่งที่สนับสนุนการจัดการเรียนรู้ให้ประสบความสำเร็จ

4. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน (Task-Based Learning)

การจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานได้ถูกนำมาใช้อย่างแพร่หลายโดยเฉพาะในการจัดการเรียนรู้ในการพัฒนาทักษะภาษาต่างประเทศ โดย “ภาระงาน” หรือ “Task” นับเป็นหัวใจสำคัญของกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีเป้าประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการใช้ภาษาและนำไปสู่ผลลัพธ์ของการเรียนรู้นั้น ๆ โดยในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำศึกษาความหมาย องค์ประกอบ ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน มีรายละเอียดดังนี้

1. ความหมายของภาระงาน

มีนักการศึกษาให้ความหมายเกี่ยวกับภาระงานไว้ ดังนี้

Crooks (1986) ได้ให้ความหมายของภาระงานไว้ว่า ภาระงาน เป็นงานหรือกิจกรรมที่มีเป้าหมายเฉพาะซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการเรียนและการทำงาน Prabhu (1987) กล่าวถึงความหมายของภาระงานไว้ในทิศทางเดียวกันว่า ภาระงานคือกิจกรรมที่ต้องการให้ผู้เรียนใช้ข้อมูลที่ได้มาจากการผ่านกระบวนการทางความคิดเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่วางไว้ ซึ่งแบ่งขั้นตอนในการปฏิบัติออกเป็นสองขั้นตอน คือขั้นเตรียมปฏิบัติงาน (Pre-task) และขั้นการปฏิบัติจริง (Task) ในด้านภาระงานที่เกี่ยวข้องกับภาษา การจัดการเรียนรู้ที่เน้นภาระงาน เป็นงานที่มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนได้ร่วมกันปฏิบัติการทางภาษา มีการทำความเข้าใจในการใช้ภาษา และมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันโดยใช้ภาษาเป้าหมาย ท่ามกลางผู้ที่มีส่วนร่วมและความพยายามในการเรียนรู้ภาษา ซึ่งให้ความสำคัญกับความหมาย (Meaning) มากกว่ารูปแบบ (Form) เพราะภาระงานคือกิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร ซึ่งจะให้ความสำคัญกับผลของกิจกรรมมากกว่ารูปแบบของภาษา เพื่อให้ได้ผลลัพธ์ (Outcome) ซึ่งจะประเมินในรูปของความถูกต้องหรือความเหมาะสมทางเนื้อหาตามที่ตั้งใจไป ถึง (Nunan, 1989; Willis, 1996; Lee, 2000; Bygate, Skehan and Swain, 2001; Ellis, 2003)

จากการให้ความหมายเกี่ยวกับภาระงานของนักการศึกษาที่กล่าวมาจึงสรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน หมายถึง การจัดการเรียนรู้ที่มีการมอบหมายชิ้นงานปฏิบัติการทางภาษา ซึ่งจะให้ความสำคัญกับความหมาย (Meaning) มากกว่ารูปแบบ (Form) ของภาษาโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์และความพยายามในการเรียนรู้ภาษาเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ได้ตั้งไว้ ผลลัพธ์ที่ได้จะถูกประเมินในรูปของความถูกต้องหรือความเหมาะสมทางเนื้อหา

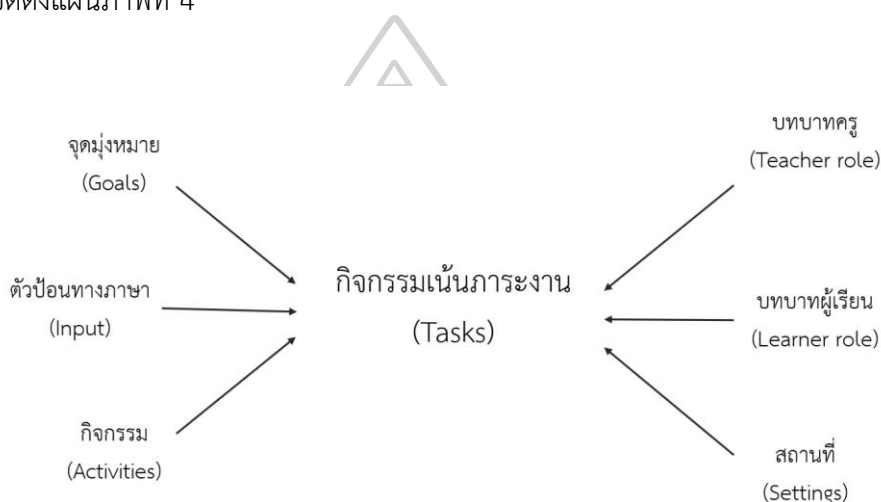
2. องค์ประกอบของการสอนแบบเน้นภาระงาน

มีนักการศึกษาที่กล่าวถึงองค์ประกอบของภาระงานไว้ ดังนี้

Ellis (1987: 21) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่ควรพิจารณาของภาระงานว่า งานปฏิบัติประกอบไปด้วย จุดมุ่งหมาย ตัวป้อน ขั้นตอนของการปฏิบัติงาน บทบาท และผลลัพธ์ ในขณะที่ Candlin (1987: 10-12) ได้แบ่งองค์ประกอบของภาระงานไว้เช่นเดียวกับ Ellis จำนวน 4 องค์ประกอบ คือ ตัวป้อน การดำเนินกิจกรรม บทบาท และผลลัพธ์ โดยตัวป้อน (Input) หมายถึง ข้อมูลที่ใช้ในการดำเนินกิจกรรม การดำเนินกิจกรรม (Actions) จะเป็นการระบุขั้นตอนการดำเนินกิจกรรมเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ บทบาท (Role) โดยบทบาทในความหมายของ Ellis หมายถึง การกำหนดบทบาทของผู้เรียนในขณะดำเนินกิจกรรม และผลลัพธ์ (Outcomes) คือ การระบุผลหลังจากที่ภาระงานนั้นได้ลุล่วงแล้ว โดยผลลัพธ์นั้นจะเป็นผลลัพธ์ทางเดียวหรือหลายทาง ขึ้นอยู่กับ

การตัดสินใจหรือการแก้ปัญหาของผู้เรียนขณะดำเนินกิจกรรม นอกจากนี้ยังเขายังได้เสนอองค์ประกอบของภาระงานไว้เพิ่มเติมอีก 2 องค์ประกอบ คือ สถานที่ (Setting) เป็นการกำหนดห้องเรียนให้เป็นสถานการณ์ต่าง ๆ โดยอิงตามหน้าที่ทางภาษาที่ได้กำหนดไว้ ในส่วนนี้จะเป็นการเชื่อมโยงระหว่างกิจกรรมในชั้นเรียนกับสถานการณ์จริงนอกห้องเรียน ผลสะท้อนกลับ (Feedback) เป็นการประเมินค่าของภาระงาน เพื่อพิจารณาว่าผู้เรียนดำเนินกิจกรรมนั้นได้บรรลุผลหรือไม่ รวม 6 องค์ประกอบ

Nunan (1989: 10-11) ได้กำหนดองค์ประกอบของภาระงานไว้ 6 ประกอบ รายละเอียดดังแผนภาพที่ 4

แผนภาพที่ 4 องค์ประกอบกิจกรรมเน้นภาระงานของ Nunan

ที่มา: Nunan, D. (1989). Designing tasks for the communicative classroom. Cambridge: Cambridge University Press.

จากแผนภาพ จะเห็นได้ว่าองค์ประกอบของภาระงานในทัศนะของ Nunan คล้ายคลึงกับ Ellis และ Candlin คือ ประกอบด้วย 1) จุดมุ่งหมาย หมายถึง ขอบเขตของงานที่ผู้เรียนปฏิบัติ 2) ตัวป้อนทางภาษา หมายถึง ส่วนที่เป็นเนื้อหาทางภาษา ได้แก่ หน้าที่ของภาษาเพื่อการสื่อสารเรื่องต่าง ๆ เป็นข้อมูลที่นักเรียนใช้ในการดำเนินงานนั้น ๆ 3) กิจกรรม (Activities) หมายถึง สิ่งที่ผู้เรียนต้องปฏิบัติ ซึ่งจะเป็นการกำหนดวิธีการดำเนินกิจกรรมของผู้เรียนที่มีต่อตัวป้อนทางภาษาของกิจกรรมนั้น ๆ ทั้งนี้ กิจกรรมดังกล่าวควรมีส่วนช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนได้แสดงออกทางภาษาที่สมจริง ส่งเสริมการมีปฏิสัมพันธ์ และคำนึงถึงความต้องการของผู้เรียนด้วย 4) สถานที่ (Setting) หมายถึง การจัดสภาพแวดล้อมในห้องเรียนเป็นสถานที่ต่าง ๆ เพื่อให้สอดคล้องกับหน้าที่ของภาษาและเหมาะสมกับการปฏิบัติภาระงาน ในด้านบทบาท (Role) Nunan ได้จำแนกไว้อย่างชัดเจน โดย

จัดเป็นองค์ประกอบที่ 5 และ 6 คือ 5) บทบาทของครู (Teacher Role) หมายถึง การกำหนดบทบาทของครูในกิจกรรมนั้น ๆ เช่น ครูอาจมีบทบาทเป็นผู้สังเกตการณ์ เป็นผู้อำนวยความสะดวกเป็นที่ปรึกษา ในการให้คำแนะนำ หรือช่วยสร้างสัมพันธ์ภาพและบรรยากาศการเรียนรู้ที่ดี เป็นต้น 6) บทบาทของผู้เรียน (Learner Role) หมายถึง การกำหนดบทบาทของผู้เรียนในกิจกรรมนั้น ๆ เช่น มีบทบาทเป็นผู้ฟังหรือผู้ร่วมสนทนา เป็นต้น

Pica and others (1993: 11-17) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของภาระงานว่าประกอบด้วย 2 ส่วน คือ จุดมุ่งหมาย (Goal) และงานหรือกิจกรรม (Work or Activities) ดังนี้

1. จุดมุ่งหมาย (Goal) ของภาระงาน คือ การกำหนดให้ผู้เรียนปฏิบัติภาระงานเพื่อให้ภาระงานบรรลุตามเป้าหมาย โดยอาจทำงานเป็นกลุ่ม หรือเดี่ยวก็ได้

2. งานหรือกิจกรรม (Work or Activities) ซึ่งแบ่งได้เป็น 2 ชนิด คือ

2.1 งานที่ระบุความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียน (Interaction relationship) ว่าผู้เรียนจะเป็นผู้ให้ข้อมูล (Suppliers) หรือเป็นผู้ร้องขอข้อมูล (Requesters) ในขณะที่ร่วมทำงานเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของงาน

2.2 งานที่ระบุว่าผู้เรียนจำเป็นต้องมีหรือไม่มีปฏิสัมพันธ์กัน (Interaction requirement) เช่น งานบางชนิดผู้เรียนจำเป็นต้องเป็นทั้งผู้ร้องขอและผู้ให้ข้อมูล ซึ่งจะก่อให้เกิดการสื่อสารสองทาง (Two-Way Communication) ช่วยให้ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์ต่อกันและต่อภาษาได้ค่อนข้างมาก แต่งานบางชนิดผู้เรียนฝ่ายหนึ่งเป็นผู้ร้องขอข้อมูล และอีกฝ่ายหนึ่งเป็นผู้ให้ข้อมูล ก็จะทำให้เกิดการสื่อสารเพียงทางเดียว (One-way communication) ซึ่งงานชนิดนี้ทำให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันระหว่างผู้เรียนและต่อภาษาได้ค่อนข้างน้อย

ตารางที่ 4 ผลการสังเคราะห์องค์ประกอบของการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน

องค์ประกอบของการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน	Candlin (1987)	Ellis (1987)	Nunan (1989)	Pica and others (1993)	ผู้วิจัย
1. จุดมุ่งหมาย (Goals)	-	✓	✓	✓	1. จุดมุ่งหมายของภาระงาน
2. ตัวป้อนทางภาษา (Input)	✓	✓	✓	-	2. ตัวป้อนทางภาษา)

ตารางที่ 4 (ต่อ)

องค์ประกอบ ของการจัดการเรียนรู้ แบบเน้นภาระงาน	Candlin (1987)	Ellis (1987)	Nunan (1989)	Pica and others (1993)	ผู้วิจัย
3. งานหรือกิจกรรม (Work or Activities)	-	✓	✓	✓	3. งานหรือกิจกรรม
4. บทบาทของครู (Teacher Role)	-	✓	✓	-	4. บทบาท ของผู้สอน และผู้เรียน
5. บทบาทของผู้เรียน (Learner Role)	✓	✓	✓	-	
6. สถานที่ (Setting)	✓	-	✓	-	5. สถานที่
7. ผลลัพธ์ (Outcomes)	✓	✓	-	-	6. ผลลัพธ์
8. ผลสะท้อนกลับ (Feedback)	✓	-	-	-	-

สรุปได้ว่าองค์ประกอบของภาระงาน ประกอบด้วย 6 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) จุดมุ่งหมายของภาระงาน เป็นการกำหนดเป้าหมายและขอบเขตของงาน 2) ตัวบ่อนทางภาษา คือ ส่วนที่เป็นข้อมูลหรือเนื้อหาทางภาษาที่ ผู้เรียนใช้ในการดำเนินงาน 3) งานหรือกิจกรรม คือ ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรมของผู้เรียนต่อข้อมูลทางภาษาของกิจกรรมนั้น ๆ ที่ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนได้แสดงออกทางภาษาที่สมจริง และส่งเสริมการมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน 4) บทบาทของผู้สอนและผู้เรียน คือ หน้าที่ของผู้สอนและผู้เรียนในการทำกิจกรรม 5) สถานที่ คือ การจัดสภาพแวดล้อมในห้องเรียนเป็นสถานที่ต่าง ๆ ให้มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับการปฏิบัติภาระงาน กิจกรรมการเรียนรู้ และ 6) ผลลัพธ์ คือ สิ่งที่บ่งบอกความสำเร็จของการปฏิบัติภาระงานของผู้เรียน

3. ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ภาษาแบบเน้นภาระงาน

Willis (1996) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน (Task-Based Learning) ไว้ทั้งหมด 3 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนการปฏิบัติภาระงาน (Pre-task) ขั้นตอนดำเนินงานตามวงจรของการปฏิบัติภาระงาน (Task-cycle) และขั้นตรวจสอบการใช้ภาษา (Language focus) ดังนี้

1. ขั้นตอนการปฏิบัติภาระงาน (Pre-task) เป็นขั้นที่ผู้สอนแนะนำบทเรียนแก่ผู้เรียน ซึ่งแจกรูปแบบและวัตถุประสงค์ของภาระงาน กำหนดภาระงาน และผู้สอนทำความเข้าใจเรื่องขั้นตอนของการปฏิบัติภาระงานกับผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนมีความเข้าใจตรงกันในสิ่งที่ต้องปฏิบัติและงานที่ผู้สอนต้องการ

2. ขั้นตอนดำเนินงานตามวงจรของการปฏิบัติภาระงาน (Task - cycle) แบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอนย่อย

2.1 ขั้นดำเนินการปฏิบัติ (Task) ผู้เรียนทำงานร่วมกันเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม โดยผู้สอนมีหน้าที่การชี้แนะ และกระตุ้นให้ผู้เรียน ได้ใช้ภาษาเพื่อสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้เรียนคนอื่น ๆ

2.2 ขั้นวางแผนรายงาน (Plan) ผู้เรียนแต่ละคู่หรือกลุ่มจะเตรียมการนำเสนอหรือรายงานผลงานของกลุ่มตนเองและทำการฝึกซ้อมก่อนการขึ้นรายงาน

2.3 ขั้นรายงาน (Report) ผู้เรียนทำการรายงานผลงาน โดยครูผู้สอนทำหน้าที่สรุปให้คำแนะนำและให้ข้อมูลย้อนกลับ

3. ขั้นตรวจสอบการใช้ภาษา (Language focus) ผู้เรียนประเมินผลภาระงานของตนเอง และเปรียบเทียบข้อดีข้อด้อยกับบุคคลอื่น เพื่อให้ทราบจุดที่ต้องปรับปรุงแก้ไข แบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอนย่อย ดังนี้

3.1 ขั้นวิเคราะห์ภาษา (Language analysis) ในขั้นวิเคราะห์ภาษา ผู้เรียนในแต่ละคู่หรือแต่ละกลุ่มจะช่วยกันวิเคราะห์ และอภิปรายลักษณะสำคัญของคำศัพท์ โครงสร้าง ประโยค รูปแบบภาษาตลอดจนปัญหาที่พบ

3.2 ขั้นฝึกภาษา เป็นการนำปัญหาจากขั้นวิเคราะห์ภาษามาทำการฝึกฝน โดยผู้สอนจะทำหน้าที่ทบทวน คำศัพท์ โครงสร้างประโยค รูปแบบภาษาต่าง ๆ ให้แก่ผู้เรียน โดยอาจเป็นการฝึกฝนโดยให้เติมคำ อ่านออกเสียง สนทนา เป็นต้น เพื่อให้ผู้เรียนจดจำรูปแบบของภาษาได้ถูกต้อง และมีความคล่องแคล่วในการใช้มากยิ่งขึ้น

Ellis (2003) ออกแบบการเรียนรู้ภาษาที่เน้นภาระงานไว้เป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้น Pre-task เป็นขั้นเตรียมความพร้อมให้แก่ผู้เรียนก่อนเข้าสู่กระบวนการ ผู้สอนทำหน้าที่แนะนำ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนเชื่อมโยงความรู้จากงานที่เคยปฏิบัติและประสบการณ์ต่าง ๆ

2. ชั้นระหว่างปฏิบัติงาน During-task คือ ขั้นตอนที่ผู้เรียนเรียนรู้จากการทำภาระงาน
3. ชั้นหลังปฏิบัติงาน Post-task เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนรายงานผลการปฏิบัติงานและประเมินผล วิเคราะห์สาเหตุของปัญหาและหาแนวทางแก้ไข โดยให้โอกาสผู้เรียนทำงานใหม่อีกครั้งหนึ่งเพื่อผู้เรียนจะได้มีโอกาสตรวจทานผลงานของตนเองและทำการปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น

Nunan (2004) ได้เสนอขั้นตอนในการสอนด้วยภาระงานไว้ ดังนี้

1. ชั้นกระตุ้นความรู้เดิมของผู้เรียนเพื่อนำเข้าสู่บทเรียน (Schema Building)
2. ขั้นตอนการควบคุมผู้เรียนให้ฝึกใช้ภาษาเป้าหมาย คำศัพท์และโครงสร้างที่อยู่ในเนื้อหาในบทเรียน (Controlled Practice)
3. ขั้นตอนการฝึกทักษะการฟัง โดยออกแบบภาระงานให้สอดคล้องกับบทสนทนา ให้ผู้เรียนปฏิบัติงานที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับงานที่ต้องปฏิบัติจริง (Authentic Listening Practice)
4. ขั้นตอนการมุ่งเน้นที่องค์ประกอบทางภาษา (Focus on Linguistic Elements) เป็นขั้นที่ผู้เรียนได้ใช้ภาษา เช่น คำศัพท์ ไวยากรณ์ ให้ถูกต้องตามรูปแบบและโครงสร้างของภาษา
5. ขั้นตอนการฝึกปฏิบัติในกิจกรรมการสื่อสารอย่างอิสระ (Provide Freer Practice)
6. ขั้นตอนการทำกิจกรรมภาระงาน (Introduce the Pedagogical Task)

ศศิณัฐ สรรคบุรณารักษ์ (2559:21) ได้ทำการพัฒนารูปแบบการสอนที่เน้นภาระงานเพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านภาษาจีนเพื่อความเข้าใจ สำหรับนักศึกษาปริญญาตรี โดยได้นำเสนอขั้นตอนของการเรียนการสอน “4A Model” ไว้ดังนี้

1. ขั้นกระตุ้นก่อนการเรียนรู้ (Activating Prior Learning: A) มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างความสนใจในการเรียน ตรวจสอบพื้นฐานความรู้ โดย 1.1) ตรวจสอบพื้นฐานความรู้ของผู้เรียน ด้วยการถามตอบ ความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อหาที่เรียน อาจใช้การสอบถาม สนทนา อภิปรายกับผู้เรียน หรือให้ผู้เรียนระดมสมองเกี่ยวกับเนื้อหาที่เรียน หรือให้ผู้เรียนดูสื่อ เช่น รูปภาพ คลิปวิดีโอ ข้อความหรือประโยคสั้น ๆ ที่เชื่อมโยงรายละเอียดในบทเรียน 1.2) ขยายขอบเขตความรู้เกี่ยวกับกลวิธีที่ช่วยในการอ่าน ผู้สอนให้รายละเอียดเพิ่มเติม หรือให้ผู้เรียนเปรียบเทียบวิธีการที่ผู้เรียนใช้ประกอบการอ่านภาษาจีนในปัจจุบันกับกลวิธีที่ผู้สอนเสนอเพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดมโนทัศน์ในการอ่าน
2. ขั้นประยุกต์ใช้กลวิธีและตรวจสอบความเข้าใจ (Applying Strategies and Checking for Understanding: A) มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกอ่านบทอ่านด้วยตนเอง พร้อมกับการใช้กลวิธีการอ่านโดย ผู้เรียนฝึกอ่านบทอ่านด้วยตนเอง โดยผู้สอนคอยชี้แนะให้คำแนะนำช่วยเหลือ
3. ขั้นปฏิบัติภาระงาน (Acting on the Task: A) มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนตรวจสอบความเข้าใจในการอ่านของผู้เรียนเองด้วยการปฏิบัติภาระงาน โดย 3.1) ผู้เรียนวางแผนการปฏิบัติงาน 3.2) ผู้เรียนร่วมกับปฏิบัติภาระงาน 3.3) ผู้เรียนนำเสนองาน

4. ประเมินชิ้นงานจากบทอ่าน (Assessing the Task: A) ตรวจสอบภาษาประเมินความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจและความสามารถในการสร้างชิ้นงานจากบทอ่าน โดยเป็นขั้นวิเคราะห์ (Analysis) ผู้สอนตรวจสอบรูปแบบทางภาษา ทบทวน แก้ไขเพิ่มเติม

พรนภัส ทับทิมอ่อน (2563: 106) ได้เสนอขั้นตอนการเรียนรู้ภาษาที่เน้นภาระงานไว้ 4 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นเตรียมตัวก่อนทำภาระงาน (Pre-task priming activities: P) เป็นการเตรียมความพร้อมผู้เรียน ซึ่งในขั้นตอนนี้ผู้สอนสามารถจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้รู้จักหัวข้อในการเรียน ทบทวนความรู้เดิมที่เกี่ยวข้อง แสดงความคิดเห็นที่มีต่อหัวข้อ

2. ขั้นภาระงาน (Task: T) เป็นการให้ผู้เรียนทำภาระงานที่ถูกต้องแบบและจัดเรียงไว้เป็นชุด โดยที่ภาระงานจะต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารระหว่างทำภาระงานตามสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตจริงหรือสถานการณ์ที่จำลองมา

3. ขั้นเน้นรูปแบบภาษา (Form focus: F) เป็นขั้นตอนที่ช่วยให้ผู้เรียนพิจารณารูปแบบภาษาที่ใช้ระหว่างทำภาระงานอย่างเข้าใจและมีประสบการณ์ในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

4. ขั้นฝึกซ้ำหรือขั้นประเมิน (Task repetition and/or evaluation: T) เป็นขั้นตอนที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกซ้ำและประเมินการใช้ภาษาของตนเอง เพื่อให้ผู้เรียนได้สำรวจและตรวจสอบความเข้าใจของตนเองด้วยการให้ผู้เรียนช่วยกันประเมินตนเอง ได้แก่ การให้ผู้เรียนร่วมกันอภิปรายผลการเรียนรู้ รูปแบบภาษาที่ใช้และความถูกต้องของภาษา

จากขั้นตอนของนักการศึกษาและนักวิจัยที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า รายละเอียดในแต่ละขั้นตอนมีความคล้ายคลึงกันเพียงแต่อาจมีชื่อเรียกแต่ละขั้นแตกต่างกันออกไป ผู้วิจัยจึงทำการสังเคราะห์โดยยึดเอารายละเอียดของแต่ละขั้นตอน ดังปรากฏในตารางที่ 5

ตารางที่ 5 ผลการสังเคราะห์ขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน

ขั้นตอนการสอน แบบเน้นภาระงาน	Willis (1996)	Ellis (2003)	Nunan (2004)	ศศิณัฐ สรศบุรานุรักษ์ (2559)	พรนภัส ทับทิม อ่อน (2563)	ผู้วิจัย
1. ขั้นก่อนการปฏิบัติภาระงาน เป็นการเตรียมความพร้อมก่อน การปฏิบัติภาระงาน การ กระตุ้นความสนใจของผู้เรียน ทบทวนและเชื่อมโยงความรู้ เดิม ชี้แจงรูปแบบและ วัตถุประสงค์	✓	✓	✓	✓	✓	1. ขั้นก่อนการ ปฏิบัติภาระงาน
2. ขั้นระหว่างปฏิบัติงาน เป็น ขั้นที่ผู้เรียนเรียนรู้จากการ ปฏิบัติภาระงาน ทำงานร่วมกัน เป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม โดยผู้สอนมี หน้าที่ชี้แนะ และกระตุ้น ควบคุมผู้เรียนให้ฝึกใช้ ภาษาเป้าหมาย เพื่อสร้าง ปฏิสัมพันธ์กับผู้เรียนคนอื่น ๆ	✓	✓	✓	✓	✓	2. ขั้นดำเนินงาน
3. ขั้นหลัง ปฏิบัติงาน	✓	✓	-	✓	✓	3. ขั้นตรวจสอบ
3.1 ตรวจสอบ การใช้ภาษา รายงานผลการ ปฏิบัติงานและ ประเมินการใช้ ภาษาของตัวเอง ประเมินผล วิเคราะห์สาเหตุ ของปัญหาและ หาแนวทางแก้ไข และครูให้ผล ป้อนกลับ						3. ขั้นตรวจสอบ การใช้ภาษา - ผู้เรียน ตรวจทานและ รายงานผลการ ปฏิบัติงาน

ตารางที่ 5 (ต่อ)

ขั้นตอนการสอน แบบเน้นภาระงาน	Willis (1996)	Ellis (2003)	Nunan (2004)	ศศิณัฐ สรศบุรานุรักษ์ (2559)	พรนภัส ทับทิมอ่อน (2563)	ผู้วิจัย
3.2 การฝึกซ้ำ โดยให้โอกาส ผู้เรียนทำงาน ใหม่อีกครั้งหนึ่ง เพื่อผู้เรียนจะได้ มีโอกาส ตรวจทาน ผลงานของ ตนเองและทำ การปรับปรุง แก้ไขให้ดีขึ้น	-	✓	-	-	✓	-ให้ผู้เรียนฝึกซ้ำ ใหม่อีกครั้งหนึ่ง

จากการสังเคราะห์ขั้นตอนการสอนแบบเน้นภาระงานสามารถสรุปขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานได้ 3 ขั้นตอน ดังนี้ 1) ขั้นตอนการปฏิบัติภาระงาน (Pre-task) 2) ขั้นตอนดำเนินงาน (During- task) 3) ขั้นตอนตรวจสอบการใช้ภาษา (Language - analysis) ทั้งนี้ ในขั้นตอนย่อยที่ 3.2 การฝึกซ้ำ ซึ่งเป็นการให้โอกาสผู้เรียนทำงานใหม่อีกครั้งหนึ่งเพื่อผู้เรียนจะได้มีโอกาสตรวจทานผลงานของตนเองและทำการปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น ซึ่งปรากฏอยู่ในขั้นตอนการเรียนรู้ภาษาที่เน้นภาระงานของ Ellis (2003) และ พรนภัส ทับทิมอ่อน (2563) นับว่าเป็นอีกหนึ่งขั้นตอนย่อยที่ควรนำมาพิจารณาอีกขั้นตอนหนึ่ง เนื่องจากทักษะ (skill) หมายถึงความสามารถในการกระทำอย่างชำนาญ การมีความรู้เพียงอย่างเดียวคงไม่สามารถช่วยให้เกิดทักษะได้ หากไม่มีการลงมือปฏิบัติและฝึกฝนบ่อย ๆ จนปฏิบัติได้อย่างชำนาญ (ทิตนา แวมมณี, 2563: 386) ฉะนั้น การให้โอกาสผู้เรียนได้ฝึกซ้ำ ทบทวนและปรับปรุง จึงเป็นการช่วยเสริมสร้างทักษะการพูดของผู้เรียนให้ดียิ่งขึ้นได้อีกทางหนึ่ง ผู้วิจัยจึงเห็นว่าควรเพิ่มการฝึกซ้ำ เข้าไปในขั้นตอนที่ 3 ด้วย จึงสรุปขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานได้ 3 ขั้นตอน ดังนี้ 1) ขั้นตอนการปฏิบัติภาระงาน (Pre-task) เตรียมความพร้อมให้แก่ผู้เรียน โดยผู้สอนชี้แจงรูปแบบและวัตถุประสงค์ของภาระงาน เชื่อมโยงความรู้จากงานที่เคยปฏิบัติและประสบการณ์เดิมต่าง ๆ ของผู้เรียน 2) ขั้นตอนดำเนินงาน (During- task) ผู้เรียนปฏิบัติภาระงานที่ได้รับมอบหมายเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม ปฏิบัติภาระงานโดยฝึกฝนการใช้ภาษา ครูผู้สอนทำ

หน้าที่กระตุ้น ควบคุมและสนับสนุนผู้เรียนให้ฝึกใช้ภาษาเป้าหมาย 3) ชั้นตรวจสอบการใช้ภาษา (Language - analysis) ผู้เรียนตรวจทานงานของตนเอง เพื่อให้ทราบจุดที่ต้องปรับปรุงแก้ไข รายงานผลการปฏิบัติงานและประเมินผลงานและประเมินวิเคราะห์ภาษา ปัญหาที่พบ และเสนอแนวทางแก้ไข ครูให้ข้อมูลย้อนกลับอีกครั้ง และให้ผู้เรียนฝึกซ้ำใหม่อีกครั้งหนึ่งเพื่อผู้เรียนจะได้มีโอกาสตรวจทานผลงานของตนเองและทำการปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้ภาษาแบบเน้นภาระงาน

สำหรับงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานที่ส่งเสริมทักษะการพูดภาษาต่างประเทศที่ชี้ให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานไม่เพียงสามารถส่งเสริมทักษะการพูดของผู้เรียนได้ แต่ยังสร้างแรงจูงใจในการเรียน ช่วยให้ผู้เรียนกล้าพูดกล้าแสดงออก และมีความมั่นใจในการพูดภาษาต่างประเทศมากขึ้น

สุวรรณณี ศิริพิทักษ์ชัย (2559) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาารูปแบบการเรียนรู้ตามแนวคิดภาระงานเป็นฐานโดยใช้แหล่งท่องเที่ยวในท้องถิ่นเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เป็นการวิจัยและพัฒนา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพข้อมูลพื้นฐานการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เพื่อสร้างและพัฒนาารูปแบบการเรียนรู้ตามแนวคิดภาระงานเป็นฐานโดยใช้แหล่งท่องเที่ยวในท้องถิ่น เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อทดลองการใช้และเพื่อประเมินและปรับปรุงรูปแบบการเรียนรู้ตามแนวคิดภาระงานเป็นฐานโดยใช้แหล่งท่องเที่ยวในท้องถิ่น เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้บริหาร ครูภาษาอังกฤษ โรงเรียนสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมา และนักเรียนโรงเรียนปากช่องพิทยาคม ประกอบด้วยผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 คน ผู้บริหาร จำนวน 2 คน ครูภาษาอังกฤษ จำนวน 12 คน นักเรียน จำนวน 40 คน ผลการวิจัยพบว่าสภาพข้อมูลพื้นฐานการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ควรปรับปรุงด้านเนื้อหามากที่สุด โดยควรใช้แหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่นใกล้สถานศึกษา เพื่อสะดวกในการรวบรวมข้อมูลที่ต้องการ และสร้างความตระหนักในการอนุรักษ์การท่องเที่ยวในท้องถิ่น และมีโอกาสใช้ภาษาในการสื่อสารได้จริง รองลงมา ได้แก่ ด้านหลักสูตร ควรเน้นทักษะการพูดมากที่สุด เนื่องจากนักเรียนขาดโอกาสในการสื่อสารจริง และไม่เชื่อมั่นในตนเอง สำหรับการจัดการเรียนรู้ ด้านสื่อการจัดการเรียนรู้ ด้านวัดผลประเมินผล มีผลการประเมินในระดับดี ผลการสร้างและพัฒนาารูปแบบการเรียนรู้ตามแนวคิดภาระงานเป็นฐานโดยใช้แหล่งท่องเที่ยวในท้องถิ่น เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ภาษาโดยใช้ภาระงานเป็นสื่อการเรียนรู้ ตอบสนองความต้องการของผู้เรียนโดยตรง ผู้เรียนวางแผนการทำงาน คิดแก้ปัญหาที่เกิดจากการทำงาน ฝึกการทำงานร่วมกับผู้อื่นได้จากแหล่งเรียนรู้และภูมิปัญญาท้องถิ่นโดยตรง ครูผู้สอนมีบทบาทเป็นผู้เสนอแนะแนวทางการเรียนรู้

เพิ่มเติมด้านเนื้อหาเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาทางภาษา อีกทั้งเป็นการสร้างแรงจูงใจในการเรียนอีกด้วย

นอกจากนี้ ยังมีผลการวิจัยที่ชี้ให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานสามารถส่งเสริมความคล่องแคล่วในการพูดของผู้เรียนได้อีกด้วย โดย Stroud (2018) ได้ทำการวิจัยเรื่องแนวทางการสอนภาษาแบบเน้นภาระงานผ่านการจัดกลุ่มอภิปรายในห้องเรียนของมหาวิทยาลัยญี่ปุ่น วัตถุประสงค์หลักของการวิจัย คือ เพื่อตรวจสอบประสิทธิภาพของการสนทนากลุ่มสำหรับนักศึกษา มหาวิทยาลัยญี่ปุ่นชั้นปีที่ 1 โดยใช้แนวทางการสอนแบบเน้นภาระงาน และการใช้วิธีการกำหนดเป้าหมายและการให้ผลสะท้อนกลับในชั้นเรียน (Goal-Setting and Feedback) เพื่อกระตุ้นและสนับสนุนการเรียนรู้ การวิจัยนี้ใช้แบบสำรวจและสัมภาษณ์ กับอาจารย์จำนวน 10 คน และการสังเกต การสำรวจและสัมภาษณ์กับนักเรียนจำนวน 132 คน ผลการวิจัยพบว่าในมหาวิทยาลัยของญี่ปุ่น นักเรียนที่เรียนรู้ผ่านกระบวนการ Goal-Setting and Feedback ควบคู่ไปกับการอภิปรายกลุ่มโดยการจัดการเรียนรู้โดยผ่านกิจกรรมการสอนแบบเน้นภาระงาน ตลอดภาคการศึกษา มีทักษะการพูดที่คล่องแคล่วและถูกต้องแม่นยำขึ้น สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Jan (2019) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผ่านแนวทางการสอนแบบเน้นภาระงาน (TBLT) ในโรงเรียนมัธยมศึกษาเอกชน พบว่านักเรียนมีความสามารถการพูดที่คล่องแคล่วเพิ่มขึ้น มีความมั่นใจมากขึ้น และมีนิสัยในการพูดภาษาอังกฤษในระหว่างการบรรยายในห้องเรียนที่ดีขึ้น โดยนักเรียนมีความสนใจในกิจกรรมการเรียนรู้และมีความกระตือรือร้นที่จะพูดภาษาอังกฤษ

จากการทบทวนวรรณกรรมงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้ภาษาแบบเน้นภาระงาน ชี้ให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้ภาษาแบบเน้นภาระงานเป็นรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ช่วยส่งเสริมทักษะการพูดภาษาต่างประเทศของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยภาระงานสามารถเป็นสื่อการเรียนรู้ที่ช่วยส่งเสริมและกระตุ้นให้ผู้เรียนได้คิดวางแผนการทำงาน แก้ปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างการทำงานและฝึกการทำงานร่วมกับผู้อื่น อีกทั้งยังช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการใช้ภาษาตามสภาพจริง ทำให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้น กล้าแสดงออก มีความมั่นใจในการพูด มีแรงจูงใจในการเรียน และมีทักษะการพูดที่ดีขึ้น

5. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning)

การเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นการจัดการเรียนรู้ที่ถูกนำมาใช้ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศอย่างแพร่หลาย ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาและวิเคราะห์แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ เพื่อนำมาใช้ในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ ดังต่อไปนี้

1. ความหมายของการเรียนแบบร่วมมือ

Johnson and Johnson (1993: 1-5), กรมวิชาการ (2542: 4), วัฒนาพร ระบุบุษย์, (2542 : 34) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) เป็นการจัดการเรียนการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนได้ร่วมมือและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน โดยแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ประกอบด้วยสมาชิกที่มีความสามารถแตกต่างกันทำงานร่วมกันสมาชิกมีความรับผิดชอบร่วมกันทั้งในส่วนตนและส่วนรวม มีการฝึกฝนและการใช้ทักษะในการทำงานกลุ่มร่วมกัน มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การแบ่งปันทรัพยากรการเรียนรู้ รวมทั้งการเป็นกำลังใจซึ่งกันและกัน สมาชิกแต่ละคนในกลุ่มจะมีส่วนร่วมอย่างแท้จริงในการเรียนรู้และในความสำเร็จของกลุ่ม Slavin (1995: 287) ก็ได้ให้ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ในทิศทางเดียวกันว่า การเรียนรู้รูปแบบดังกล่าวเป็นวิธีที่ส่งเสริมให้นักเรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ซึ่งผู้เรียนจะมีการช่วยเหลือซึ่งกันและกันภายในกลุ่ม

พิมพันธ์ เดชะคุปต์ (2544: 6), อารณ ใจเที่ยง (2550 : 121) และ ทิศนา แคมมณี (2563: 98) ได้กล่าวถึงการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ว่า เป็นการเรียนรู้เป็นกลุ่มย่อยโดยมีสมาชิกกลุ่มที่มีความสามารถแตกต่างกัน ช่วยกันเรียนรู้ ร่วมมือกันทำงานกลุ่มอย่างความตั้งใจและเต็มใจรับในบทบาทหน้าที่ในกลุ่มของตนทำให้งานของกลุ่มดำเนินไปสู่เป้าหมายของกลุ่ม ซึ่งทุกคนยอมรับจุดมุ่งหมายร่วมกัน และเมื่อพัฒนาสำเร็จแล้วส่งผลให้ผู้ร่วมงานเกิดความพอใจ

สรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ หมายถึง การจัดกิจกรรมที่แบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มย่อย โดยให้สมาชิกในกลุ่มมีความสามารถและความถนัดที่แตกต่างกัน ให้ทุกคนมีความรับผิดชอบร่วมกัน แลกเปลี่ยนความคิดเห็น การแบ่งปันทรัพยากรการเรียนรู้ร่วมกัน เป็นกำลังใจซึ่งกันและกัน ร่วมมือกันปฏิบัติงานโดยมีเป้าหมายเดียวกัน โดยที่ความสำเร็จของแต่ละบุคคลคือความสำเร็จของกลุ่มด้วย

2. องค์ประกอบสำคัญของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ

มีนักการศึกษาที่ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่สำคัญของการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ ดังนี้

Johnson and Johnson (1994, อ้างถึงใน ทิศนา แคมมณี, 2563: 99 - 101) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่สำคัญของการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ 5 ประการ ดังนี้

1. การพึ่งพาและเกื้อกูลกัน (positive interdependence) กลุ่มการเรียนรู้แบบร่วมมือจะต้องมีความตระหนักว่า สมาชิกกลุ่มทุกคนมีความสำคัญ และความสำเร็จของกลุ่มขึ้นกับสมาชิกทุกคนในกลุ่ม ในขณะที่เดียวกันสมาชิกแต่ละคนจะประสบความสำเร็จได้ก็ต่อเมื่อกลุ่มประสบความสำเร็จ

ความสำเร็จของบุคคลและของกลุ่มขึ้นอยู่กับกันและกัน ดังนั้นแต่ละคนต้องรับผิดชอบในบทบาทหน้าที่ของตนและในขณะเดียวกันก็ช่วยเหลือสมาชิกคนอื่น ๆ ด้วย เพื่อประโยชน์ร่วมกัน การจัดกลุ่มเพื่อช่วยให้ผู้เรียนมีการพึ่งพาช่วยเหลือเกื้อกูลกันนี้ทำได้หลายทาง เช่น การให้ผู้เรียนมีเป้าหมายเดียวกัน หรือให้ผู้เรียนกำหนดเป้าหมายในการทำงาน/การเรียนรู้ร่วมกัน (positive goal interdependence) การให้รางวัลตามผลงานของกลุ่ม (Positive reward interdependence) การให้งานหรือวัสดุอุปกรณ์ที่ทุกคนต้องทำหรือใช้ร่วมกัน (positive resource interdependence) การมอบหมายบทบาทหน้าที่ในการทำงานร่วมกันให้แก่แต่ละคน (Positive role interdependence)

2. การปรึกษาหารือกันอย่างใกล้ชิด (face-to-face promotive interaction) การที่สมาชิกในกลุ่มมีการพึ่งพาช่วยเหลือเกื้อกูลกัน เป็นปัจจัยที่จะส่งเสริมให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันและกันในทางที่จะช่วยให้กลุ่มบรรลุเป้าหมาย สมาชิกกลุ่มห่วงใย ใ้วางใจ ส่งเสริม และช่วยเหลือกันและกันในการทำงานต่าง ๆ ร่วมกันเกิดสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน

3. ความรับผิดชอบที่ตรวจสอบได้ของสมาชิกแต่ละคน (individual accountability) สมาชิกในกลุ่มการเรียนรู้ทุกคนจะต้องมีหน้าที่รับผิดชอบ และพยายามทำงานที่ได้รับมอบหมายอย่างเต็มความสามารถ ไม่มีใครที่จะได้รับประโยชน์โดยไม่ทำหน้าที่ของตน ดังนั้นกลุ่มจึงจำเป็นต้องมีระบบการตรวจสอบผลงาน ทั้งที่เป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่ม วิธีการที่สามารถส่งเสริมให้ทุกคนได้ทำหน้าที่ของตนอย่างเต็มที่หลายวิธี เช่น การจัดกลุ่มให้เล็ก เพื่อจะได้มีการเอาใจใส่กันและกันได้อย่างทั่วถึง การทดสอบเป็นรายบุคคล การสุ่มเรียกชื่อให้รายงาน ครูสังเกตพฤติกรรมของผู้เรียนในกลุ่ม การจัดให้กลุ่มมีผู้สังเกตการณ์ การให้ผู้เรียนสอนกันและกัน เป็นต้น

4. การใช้ทักษะการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและทักษะการทำงานกลุ่มย่อย (interpersonal and small-group skills) การเรียนรู้แบบร่วมมือจะประสบความสำเร็จได้ ต้องอาศัยทักษะที่สำคัญหลายประการ เช่น ทักษะทางสังคม ทักษะการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ทักษะการทำงานกลุ่ม ทักษะการสื่อสาร และทักษะการแก้ปัญหาขัดแย้ง รวมทั้งการเคารพ ยอมรับ และใ้วางใจกันและกัน ซึ่งครูควรสอนและฝึกให้แก่ผู้เรียนเพื่อช่วยให้ดำเนินงานไปได้

5. การวิเคราะห์กระบวนการกลุ่ม (group processing) กลุ่มการเรียนรู้แบบร่วมมือจะต้องมีการวิเคราะห์กระบวนการทำงานของกลุ่มเพื่อช่วยให้กลุ่มเกิดการเรียนรู้และปรับปรุงการทำงานให้ดีขึ้น การวิเคราะห์กระบวนการกลุ่มครอบคลุมการวิเคราะห์เกี่ยวกับวิธีการทำงานของกลุ่ม พฤติกรรมของสมาชิกกลุ่มและผลงานของกลุ่ม การวิเคราะห์การเรียนรู้นี้อาจทำโดยครู หรือผู้เรียนหรือทั้งสองฝ่ายการวิเคราะห์กระบวนการกลุ่มนี้เป็นยุทธวิธีหนึ่งที่ส่งเสริมให้กลุ่มตั้งใจทำงาน เพราะรู้ว่าจะได้รับข้อมูลป้อนกลับ และช่วยฝึกทักษะการรู้คิด (metacognition) คือสามารถประเมินการคิดและพฤติกรรมของตนที่ได้ทำไป

Tenenberg and Smith (1996, อ้างถึงใน ปทีป เมธาคุณวุฒิ, 2544: 13-14) กล่าวถึงองค์ประกอบที่สำคัญในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ ดังนี้

1. การพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันเชิงบวก การร่วมมือกันทำงานเพื่อให้งานสำเร็จลุล่วงโดยพึ่งพาอาศัยกัน แบ่งปันทรัพยากร และแบ่งงานกันตามบทบาทหน้าที่ ความเชี่ยวชาญของตน บนพื้นฐานของความเชื่อว่าจะไม่มีใครประสบความสำเร็จถ้าสมาชิกคนอื่นของกลุ่มไม่ประสบความสำเร็จ

2. ปฏิสัมพันธ์ที่ส่งเสริมการทำงานร่วมกัน ผู้เรียนช่วยเหลืออธิบายและสอนกันและกัน ร่วมกันคิด ร่วมกันทำ ร่วมกันแก้ เพราะเน้นให้ผู้เรียนเป็นตัวเชื่อมโยงซึ่งกันและกัน

3. ความรับผิดชอบส่วนบุคคล ผู้เรียนได้ดำเนินการตามขั้นตอน ได้แก่ การสร้างความคุ้นเคย การกำหนดบทบาทความรับผิดชอบของสมาชิกในกลุ่ม ช่วยเหลือร่วมมือกัน มีการยอมรับสนับสนุนกัน และคัดค้านด้วยเหตุผล รู้จักควบคุมตนเอง การสร้างแรงจูงใจในตนเองในด้านความคาดหวังในความสำเร็จ สิ่งเหล่านี้จะส่งผลจนเกิดเป็นค่านิยมของผู้เรียนในด้านความรับผิดชอบส่วนบุคคล

4. ทักษะการทำงานเป็นทีม หมายถึง ความสามารถในการสร้างความเข้าใจระหว่างผู้เรียนที่ทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม ซึ่งเป็นสิ่งที่ส่งผลให้สามารถสร้างผลงานออกมาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

5. กระบวนการกลุ่ม ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกระบวนการกลุ่มเป็นสิ่งสำคัญของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือต้องอาศัย ทำให้องค์ประกอบทั้ง 4 ประการประสบความสำเร็จในการเรียนการสอนแบบร่วมมือ

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2550 : 122) กล่าวถึง องค์ประกอบของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ว่า ต้องคำนึงถึงองค์ประกอบในการให้ผู้เรียนทำงานกลุ่ม ดังนี้

การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ ต้องคำนึงถึงองค์ประกอบข้อต่อไปนีในการให้ผู้เรียนทำงานกลุ่ม

1. มีการพึ่งพาอาศัยกัน (Positive Interdependence) หมายถึง สมาชิกในกลุ่มมีเป้าหมายร่วมกัน มีส่วนรับความสำเร็จร่วมกัน ใช้วัสดุอุปกรณ์ร่วมกัน มีบทบาทหน้าที่ที่ทุกคนทั่วกัน ทุกคนมีความรู้สึกว่าจะสำเร็จได้ต้องช่วยเหลือกันและกัน

2. มีปฏิสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดในเชิงสร้างสรรค์ (Face to Face Promotive Interaction) หมายถึง สมาชิกกลุ่มได้ทำกิจกรรมอย่างใกล้ชิด เช่น แลกเปลี่ยนความคิดเห็น อธิบายความรู้แก่กัน ถามคำถาม ตอบคำถามกันและกัน ด้วยความรู้สึกที่ดีต่อกัน

3. มีการตรวจสอบความรับผิดชอบของสมาชิกแต่ละคน (Individual Accountability) เป็นหน้าที่ของผู้สอนที่จะต้องตรวจสอบว่า สมาชิกทุกคนมีความรับผิดชอบต่องานกลุ่มหรือไม่มาก

น้อยเพียงใด เช่น การสุ่มถามสมาชิกในกลุ่ม สังเกตและบันทึกการทำงานกลุ่ม ให้ผู้เรียนอธิบายสิ่งที่ตนเรียนรู้ให้เพื่อนฟัง ทดสอบรายบุคคล เป็นต้น

4. มีการฝึกทักษะการช่วยเหลือกันทำงานและทักษะการทำงานกลุ่มย่อย (Interdependence and Small Groups Skills) ผู้เรียนควรได้ฝึกทักษะที่จะช่วยให้งานกลุ่มประสบความสำเร็จ เช่น ทักษะการสื่อสาร การยอมรับและช่วยเหลือกัน การวิจารณ์ความคิดเห็นโดยไม่วิจารณ์บุคคล การแก้ปัญหาความขัดแย้ง การให้ความสำคัญ และการเอาใจใส่ต่อทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน การทำความรู้จักและไว้วางใจผู้อื่น เป็นต้น

5. มีการฝึกกระบวนการกลุ่ม (Group Process) สมาชิกต้องรับผิดชอบต่อการทำงานของกลุ่ม ต้องสามารถประเมินการทำงานของกลุ่มได้ว่า ประสบผลสำเร็จมากน้อยเพียงใด เพราะเหตุใด ต้องแก้ไขปัญหาที่ใด และอย่างไร เพื่อให้การทำงานกลุ่มมีประสิทธิภาพดีกว่าเดิม เป็นการฝึกกระบวนการกลุ่มอย่างเป็นกระบวนการ

ตารางที่ 6 ผลการสังเคราะห์องค์ประกอบสำคัญของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ

องค์ประกอบของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ	Johnson and Johnson (1987)	Tenenberg and Smith (1996)	อาภรณ์ใจเที่ยง (2550)	ผู้วิจัย
1. ความเกี่ยวข้องสัมพันธ์และพึ่งพาค้ำค้ำกันในทางบวก	✓	✓	✓	ความเกี่ยวข้องสัมพันธ์และพึ่งพาค้ำค้ำกันในทางบวก
2. การมีปฏิสัมพันธ์ที่ส่งเสริมซึ่งกันและกัน	✓	✓	✓	การมีปฏิสัมพันธ์ที่ส่งเสริมซึ่งกันและกัน
3. ความรับผิดชอบของสมาชิกแต่ละคน	✓	✓	✓	ความรับผิดชอบของสมาชิกแต่ละคน
4. การใช้ทักษะระหว่างบุคคลและทักษะทำงานกลุ่มย่อย	✓	✓	✓	การใช้ทักษะระหว่างบุคคลและทักษะทำงานกลุ่มย่อย
5. มีกระบวนการกลุ่ม	✓	✓	✓	มีกระบวนการกลุ่ม

สรุปได้ว่า องค์ประกอบสำคัญของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือมี 5 ประการ คือ

- 1) ความเกี่ยวข้องสัมพันธ์และพึ่งพาอาศัยกันในทางบวก การร่วมมือกันทำงานเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย แบ่งปันทรัพยากรร่วมกัน มีบทบาทหน้าที่ มีส่วนความสำเร็จร่วมกัน และมีความรู้สึกร่วมกันจะสำเร็จได้นั้นทุกคนต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกัน
- 2) การมีปฏิสัมพันธ์ที่ส่งเสริมซึ่งกันและกัน สมาชิกในกลุ่มมีการปฏิสัมพันธ์ แลกเปลี่ยนความเห็นซึ่งกันและกัน ช่วยกันอธิบายข้อมูลความรู้ให้แก่กัน ช่วยกันคิด ช่วยกันทำ ช่วยกันแก้ไข ด้วยความรู้สึกที่ดีต่อกัน
- 3) ความรับผิดชอบของสมาชิกแต่ละคน การกำหนดบทบาทความรับผิดชอบของสมาชิกในกลุ่มทุกคน โดยผู้สอนมีหน้าที่ตรวจสอบความรับผิดชอบสมาชิกทุกคนต่องานของกลุ่ม ว่ามีทุกคนมีบทบาทหน้าที่หรือไม่ มากน้อยเพียงใด
- 4) การใช้ทักษะระหว่างบุคคลและทักษะทำงานกลุ่มย่อย สมาชิกทุกคนได้รับการฝึกฝนให้เป็นผู้ที่มีความสามารถและทักษะสำคัญที่ใช้ในการดำเนินกระบวนการกลุ่ม ได้แก่ ทักษะการสื่อสาร การสร้างความเข้าใจอันดีซึ่งกันและกัน การยอมรับ การวิพากษ์วิจารณ์อย่างให้เกียรติซึ่งกันและกัน การไว้วางใจสมาชิกคนอื่น ๆ รวมถึงการรับมือและแก้ไขความขัดแย้งที่อาจเกิดขึ้นในระหว่างการทำงานของกลุ่ม
- 5) มีกระบวนการกลุ่ม มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกระบวนการกลุ่ม ขั้นตอนวิธีการที่จะทำให้การดำเนินงานตามแผนงานเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถประเมินการทำงานของกลุ่มได้ว่าการดำเนินงานมีความสำเร็จมากน้อยเพียงใด เป็นเพราะเหตุใด และวิเคราะห์และพิจารณาถึงสาเหตุของปัญหาหรืออุปสรรคที่เกิดขึ้นได้อย่างเป็นระบบ สมเหตุสมผล

จากผลการสังเคราะห์องค์ประกอบสำคัญของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ ผู้วิจัยจึงสรุปเป็นตารางสังเคราะห์ขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยสอดคล้ององค์ประกอบสำคัญของการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ในแต่ละขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน สรุปได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 7 ผลการสังเคราะห์ขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ

ขั้นที่	ขั้นตอน การจัดการเรียนรู้แบบเน้น ภาระงาน	องค์ประกอบสำคัญ ของการจัดการเรียนรู้ แบบร่วมมือ					ขั้นตอน การจัดการเรียนรู้ แบบเน้นภาระงานร่วมกับการ เรียนรู้แบบร่วมมือ
		องค์ประกอบที่					
		1	2	3	4	5	
1	ขั้นก่อนการปฏิบัติภาระงาน (Pre-task) เตรียมความพร้อมให้แก่ผู้เรียน โดยผู้สอนชี้แจงรูปแบบและวัตถุประสงค์ของภาระงาน เชื่อมโยงความรู้จากงานที่เคยปฏิบัติและประสบการณ์เดิมต่าง ๆ ของผู้เรียน			✓			1. ขั้นเตรียมความพร้อม (Pre-task) ครูชี้แจงรูปแบบและวัตถุประสงค์ของภาระงาน กำหนดขอบเขตของภาระงานที่มอบหมายเพื่อให้ผู้เรียนมีความเข้าใจตรงกัน เชื่อมโยงความรู้จากงานที่เคยปฏิบัติและประสบการณ์เดิมต่าง ๆ ของผู้เรียน จากนั้นแบ่งกลุ่มผู้เรียน โดยให้แต่ละกลุ่มมีสมาชิกที่ความสามารถ และครูแนะนำวิธีการปฏิบัติงาน พร้อมทั้งกำหนดบทบาทของสมาชิกโดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดบทบาทด้วย
2	ขั้นดำเนินงาน (During- task) ผู้เรียนปฏิบัติภาระงานที่ได้รับมอบหมายเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม โดยมีการวางแผนร่วมกันในขั้นแรก จากนั้นปฏิบัติภาระงานโดยฝึกฝนการใช้ภาษา ครูผู้สอนทำหน้าที่กระตุ้น	✓	✓	✓	✓	✓	2. ขั้นดำเนินงานกิจกรรมกลุ่ม(Group Activity) ผู้เรียนปฏิบัติภาระงานที่ได้รับมอบหมาย โดยมีการวางแผนร่วมกันในขั้นแรก ปฏิบัติภาระงานโดยฝึกฝนการใช้ภาษา สมาชิกในกลุ่มมีการปฏิสัมพันธ์ แลกเปลี่ยนความเห็นซึ่งกันและกัน ช่วยกันอธิบายข้อมูลความรู้

ตารางที่ 7 (ต่อ)

ชั้น ที่	ขั้นตอน การจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระ งาน	องค์ประกอบสำคัญ ของการจัดการเรียนรู้ แบบร่วมมือ					ขั้นตอน การจัดการเรียนรู้ แบบเน้นภาระงานร่วมกับ การเรียนรู้แบบร่วมมือ
		องค์ประกอบที่					
		1	2	3	4	5	
	ควบคุมและสนับสนุนผู้เรียนให้ฝึก ใช้ภาษาเป้าหมาย						ให้แก่งกัน ช่วยกันคิด ช่วยกันทำ ช่วยกันแก้ไข โดยมีครูเป็นผู้สนับสนุน สนับสนุน ควบคุมและอำนวยความสะดวก สะดวกให้ผู้เรียนฝึกฝนการใช้ ภาษาเป้าหมาย ภายใต้บรรยากาศ ของความเข้าใจ การยอมรับ ให้ เกียรติ ไว้วางใจซึ่งกันและกัน ครูทำ หน้าที่ตรวจสอบความรับผิดชอบ สมาชิกทุกคนต่องานของกลุ่ม ว่ามี ทุกคนมีบทบาทหน้าที่หรือไม่ มาก น้อยเพียงใด
3	ขั้นตรวจสอบการใช้ภาษา (Language - analysis) ผู้เรียน ตรวจทานงานของตนเอง เพื่อให้ ทราบจุดที่ต้องปรับปรุงแก้ไข รายงานผลการปฏิบัติงานและ ประเมินผลงานและประเมิน วิเคราะห์ภาษา ปัญหาที่พบ และ เสนอแนวทางแก้ไข ครูให้ข้อมูล ป้อนกลับอีกครั้ง และให้ผู้เรียนฝึก ซ้ำใหม่อีกครั้งหนึ่งเพื่อผู้เรียนจะได้ มีโอกาสตรวจทานผลงานของ			✓			ขั้นตรวจสอบและประเมินการใช้ ภาษาและความเข้าใจธรรม (Using Language and Cultural Understanding Assessment) ผู้เรียนตรวจทานงานของตนเอง เพื่อให้ทราบจุดที่ต้องปรับปรุงแก้ไข รายงานผลการปฏิบัติงานและ ประเมินผลงาน ปัญหาที่พบ และ เสนอแนวทางแก้ไข ครูให้ ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมและให้ผู้เรียน ฝึกซ้ำใหม่อีกครั้งหนึ่งเพื่อตรวจทาน

ตารางที่ 7 (ต่อ)

ชั้น ที่	ขั้นตอน การจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระ งาน	องค์ประกอบสำคัญ ของการจัดการเรียนรู้ แบบร่วมมือ					ขั้นตอน การจัดการเรียนรู้ แบบเน้นภาระงานร่วมกับ การเรียนรู้แบบร่วมมือ
		องค์ประกอบที่					
		1	2	3	4	5	
	ตนเองและทำการปรับปรุงแก้ไข ให้ดีขึ้น						ผลงานของตนเองและปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น
4	-					✓	4. ขั้นสรุปและประเมินการทำงานกลุ่ม (Conclude and Assessment) ผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันสรุปการปฏิบัติการะงานกลุ่ม และช่วยกันประเมินผลการทำงาน วิเคราะห์จุดเด่นจุดด้อย ปัญหาและอุปสรรคที่พบจากการปฏิบัติการะงานกลุ่ม เสนอแนวทางแก้ไข โดยครูให้ข้อมูลป้อนกลับในขั้นตอนสุดท้าย

จากผลการสังเคราะห์ขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ ได้ 4 ขั้นตอน คือ

1. ขั้นเตรียมความพร้อม (Pre-task) ครูชี้แจงรูปแบบและวัตถุประสงค์ของภาระงาน กำหนดขอบเขตของภาระงานที่มอบหมายเพื่อให้ผู้เรียนมีความเข้าใจตรงกัน เชื่อมโยงความรู้จากงานที่เคยปฏิบัติและประสบการณ์เดิมต่าง ๆ ของผู้เรียน จากนั้นแบ่งกลุ่มผู้เรียน โดยให้แต่ละกลุ่มมีสมาชิกที่คละความสามารถ และครูแนะนำวิธีการปฏิบัติงาน พร้อมทั้งกำหนดบทบาทของสมาชิกโดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดบทบาทด้วย

2. ขั้นดำเนินงานกิจกรรมกลุ่ม (Group activity) ผู้เรียนปฏิบัติการะงานที่ได้รับมอบหมาย โดยมีการวางแผนร่วมกันในขั้นแรก ปฏิบัติการะงานโดยฝึกฝนการใช้ภาษา สมาชิกในกลุ่มมีการปฏิสัมพันธ์ แลกเปลี่ยนความเห็นซึ่งกันและกัน ช่วยกันอธิบายข้อมูลความรู้ให้แก่กัน ช่วยกันคิด ช่วยกันทำ ช่วยกันแก้ไข โดยมีครูเป็นผู้สนับสนุน ควบคุมและอำนวยความสะดวกให้ผู้เรียนฝึกฝนการใช้ภาษาเป้าหมาย ภายใต้บรรยากาศของความเข้าใจ การยอมรับ ให้เกียรติ

ไว้วางใจซึ่งกันและกัน ครูทำหน้าที่ตรวจสอบความรับผิดชอบสมาชิกทุกคนต่องานของกลุ่ม ว่ามีทุกคนมีบทบาทหน้าที่หรือไม่ มากน้อยเพียงใด

3. ขั้นตรวจสอบและประเมินการใช้ภาษาและความเข้าใจทางวัฒนธรรม (Using Language and Cultural Understanding Assessment) ผู้เรียนตรวจทานงานของตนเอง เพื่อให้ทราบจุดที่ต้องปรับปรุงแก้ไข รายงานผลการปฏิบัติงานและประเมินผลงาน ปัญหาที่พบ และเสนอแนวทางแก้ไข ครูให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมและให้ผู้เรียนฝึกซ้ำใหม่อีกครั้งหนึ่งเพื่อตรวจทานผลงานของตนเองและปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น

4. ขั้นสรุปและประเมินการทำงานกลุ่ม (Conclude and Assessment) ผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันสรุปการปฏิบัติการงานกลุ่ม และช่วยกันประเมินผลการทำงาน วิเคราะห์จุดเด่นจุดด้อย ปัญหาและอุปสรรคที่พบจากการปฏิบัติการงานกลุ่ม เสนอแนวทางแก้ไข โดยครูให้ข้อมูลป้อนกลับในขั้นตอนสุดท้าย

3. เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ

เทคนิค คือ กลวิธีต่าง ๆ ที่นำมาใช้เสริมกระบวนการ ขั้นตอน วิธีการ หรือการกระทำต่าง ๆ เพื่อช่วยให้กระบวนการ ขั้นตอน วิธีการ หรือการกระทำเหล่านั้นมีคุณภาพและประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น (ทิตานา แคมมณี, 2563: 478) ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานมาใช้เป็นหลักในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้และใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือมาสอดแทรก ไสว พักขาว (2544, อ้างถึงใน ศิริวรรณ วณิชพัฒนวรชัย, 2562: 133-148) ได้กล่าวถึงการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือที่นิยมใช้ในปัจจุบัน มี 7 รูปแบบแต่ละรูปแบบกล่าวโดยสรุป ดังนี้

1. การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบ Jigsaw เป็นการสอนที่อาศัยแนวคิดการต่อภาพผู้เสนอวิธีการนี้คืออารอนสันและคณะ ต่อมามีการปรับและเพิ่มเติมขั้นตอนแต่วิธีการหลักยังคงเดิม การสอนแบบนี้ นักเรียนแต่ละคนจะได้ศึกษาเพียงส่วนหนึ่งหรือหัวข้อย่อยของเนื้อหาทั้งหมด โดยการศึกษาเรื่องนั้น ๆ จากเอกสารหรือกิจกรรมที่ครูจัดให้ ในตอนที่ศึกษาหัวข้อย่อยนั้นนักเรียนจะทำงานเป็นกลุ่มกับเพื่อนที่ได้รับมอบหมายให้ศึกษาหัวข้อย่อยเดียวกันและเตรียมพร้อมที่จะกลับไปอธิบายหรือสอนเพื่อนสมาชิกในกลุ่มพื้นฐานของตนเอง

2. การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบ STAD (Student Teams Achievement Division) Slavin (1978) ได้เสนอรูปแบบการเรียนรู้แบบเป็นทีม (Student Teams Learning) ซึ่งมี 4 แบบคือ Student Teams Achievement Divisions (STAD) Teams Games Tournaments (TGT) ซึ่งเป็นรูปแบบที่สามารถปรับใช้กับทุกวิชาและระดับชั้น Team Assisted Individualization (TAI) เป็นรูปแบบที่เหมาะสมกับวิชาคณิตศาสตร์ และ Cooperative Integrated Reading and Composition (CIRC) ซึ่งเป็นรูปแบบในการสอนอ่านและการเขียน โดยองค์ประกอบที่สำคัญของรูปแบบ STAD มี 5 ประการ คือ 1) การนำเสนอสิ่งที่ต้องเรียน (Class Presentation) 2) การทำงาน

เป็นกลุ่ม (Teams) 3) การทดสอบย่อย (Quizzes) 4) คะแนนพัฒนาการของนักเรียนแต่ละคน (Individual Improvement Score) และ 5) การรับรองผลงานกลุ่ม (Team Recognition)

3. รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ LT (Learning Together) Johnson and Johnson เป็นผู้เสนอในปี ค.ศ.1975 ต่อมาในปี ค.ศ.1984 เขาเรียกรูปแบบนี้ว่าวงกลมการเรียนรู้ (Circles of Learning) รูปแบบนี้มีการกำหนดสถานการณ์และเงื่อนไขให้นักเรียนทำผลงานเป็นกลุ่ม ให้นักเรียนแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและแบ่งปันเอกสาร การแบ่งงานที่เหมาะสมและการให้รางวัลกลุ่ม

4. รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบ TAI (Team Assisted Individualization) คือ วิธีการสอนที่ผสมผสานการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) และการสอนรายบุคคล (Individualization Instruction) เข้าด้วยกัน โดยให้ผู้เรียนได้ลงมือทำกิจกรรมในการเรียนได้ด้วยตนเองตามความสามารถของตนและส่งเสริมความร่วมมือภายในกลุ่ม มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์การเรียนรู้และปฏิสัมพันธ์ทางสังคม

5. รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบ TGT (Teams-Games-Tournaments) เป็นการเรียนแบบร่วมมือกันแข่งขันทำกิจกรรม โดยมีขั้นตอนการจัดกิจกรรม คือ ขั้นตอนที่ 1 ครูทบทวนบทเรียนที่เรียนมาแล้วครั้งก่อน ด้วยการซักถามและอธิบาย ตอบข้อสงสัยของนักเรียน ขั้นตอนที่ 2 จัดกลุ่มแบบคละกัน (Home Team) กลุ่ม 3 - 4 คน ขั้นตอนที่ 3 สมาชิกในทีมแต่ละทีมศึกษาหัวข้อที่เรียนในวันนี้จากแบบฝึก (Worksheet and Answer Sheet) นักเรียนแต่ละคนปฏิบัติตามกติกา ขั้นตอนที่ 4 การแข่งขันตอบปัญหา ขั้นตอนที่ 5 นักเรียนกลับมาสู่กลุ่มเดิม รวมแต้มโบนัสของทุกคน ทีมใดมีแต้มโบนัสสูงสุดจะให้รางวัลหรือตีประกาศไว้ในมุมข่าวของห้อง

6. รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ GI (Group Investigation) เป็นรูปแบบที่พัฒนาขึ้นโดย Sharan และคณะ เป็นรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือที่มีความซับซ้อนและกว้างมาก โดยปรัชญาของรูปแบบ GI คือ ต้องการปลูกฝังการร่วมมือกันอย่างมีประชาธิปไตย มีการกระจายภาระงานและสิทธิในการแสดงความคิดเห็นที่เท่าเทียมกันของสมาชิกในกลุ่ม GI มีการกระตุ้นบทบาทที่แตกต่างกันทั้งภายในกลุ่มและระหว่างกลุ่ม

7. การจัดการเรียนรู้โดยใช้โปรแกรม CIRC (Cooperative Integrated Reading and Composition) CIRC คือ โปรแกรมสำหรับสอนการอ่านการเขียนและทักษะทางภาษา (Language arts) ใช้กับนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลาย โดยเน้นที่หลักสูตรและวิธีการสอนในการพยายามนำการเรียนรู้แบบร่วมมือมาใช้ โปรแกรม CIRC พัฒนาขึ้นโดย Madden, Slavin และ Stevens ในปี 1986 นับว่าเป็นโปรแกรมที่ใหม่ที่สุดของวิธีการเรียนรู้เป็นทีม ซึ่งเป็นโปรแกรมการเรียนรู้แบบร่วมมือที่น่าสนใจ เนื่องจากเป็นโปรแกรมการเรียนการสอนที่นำการเรียนรู้แบบร่วมมือมาใช้ในการอ่านและการเขียน

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกใช้เทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือมาใช้ในการกระบวนการจัดการเรียนรู้ 2 เทคนิค คือ เทคนิค (STAD) และเทคนิค Teams Games Tournaments (TGT) เนื่องจากทั้งสองเทคนิคนี้เป็นเทคนิคที่สามารถปรับใช้กับทุกวิชาและระดับชั้น และมีผลการวิจัยที่พิสูจน์แล้วว่าเป็นเทคนิคที่สามารถพัฒนาทักษะการพูดภาษาต่างประเทศของนักเรียนได้เป็นอย่างดี

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ

สำหรับงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือที่ส่งเสริมทักษะการพูดภาษาต่างประเทศ มีดังนี้

Ngadiso (2016) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนา รูปแบบการสอนการพูดโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยมีวัตถุประสงค์การวิจัย คือ ค้นหาจุดอ่อนของรูปแบบการสอนการพูดที่มีอยู่ เพื่อการพัฒนา รูปแบบการสอนการพูดโดยใช้การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม และเพื่อค้นหาว่า รูปแบบการสอนการพูดโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือที่มีประสิทธิภาพมากกว่ารูปแบบการสอนที่มีอยู่เดิม โดยผลจากการวิจัยเผยให้เห็นจุดที่ควรพัฒนาของรูปแบบการสอนการพูดที่มีอยู่ ได้แก่ การบรรยายที่น่าเบื่อและยากแก่การเข้าใจ มีความซ้ำซากจำเจเพราะขาดรูปแบบหรือวิธีการที่หลากหลาย หัวข้อไม่ดึงดูดความสนใจของผู้เรียน และชิ้นงานส่วนใหญ่เป็นรายบุคคลทำให้ผู้เรียนไม่ค่อยได้มีโอกาสในการสนทนาโต้ตอบ ดังนั้นในการพัฒนา รูปแบบการสอนโดยรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือจึงควรเริ่มตั้งแต่การวางแผนในการเลือกหัวข้อที่จะพูดโดยใช้การคิดและพูดเป็นกลุ่ม ด้วยวิธี TTW (คิด พูดและเขียน) หรือคิดเป็นคู่ (TPS: เพื่อนคู่คิด) ในส่วนของโครงสร้างควรมีการหารือโดยจัดกลุ่มหรือจับคู่ประเด็นหลักที่จะใช้ในการพัฒนาหัวข้อ ฝึกเป็นกลุ่มหรือคู่ในการสนทนา หรือการแสดงบทบาทสมมติและมีการตรวจสอบแก้ไขร่วมกันเพื่อตรวจสอบข้อผิดพลาดของเนื้อหา ไวยากรณ์คำศัพท์และการออกเสียง สอดคล้องกับแนวคิดของ Rustiyani (2020) ที่ได้กล่าวถึงการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือว่า โครงสร้างการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning Structures) ซึ่งเป็นการใช้การเรียนการสอนแบบกลุ่มเล็ก ๆ ให้นักเรียนได้ทำงานร่วมกันเพื่อเพิ่มการเรียนรู้ของตนเองและของกันและกันให้เกิดประโยชน์สูงสุด โดยที่นักเรียนทุกคนมีความร่วมมือในการแสวงหาผลลัพธ์ที่เป็นประโยชน์ต่อตนเองและเป็นประโยชน์ต่อสมาชิกกลุ่ม โครงสร้างการเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นกลยุทธ์หนึ่งซึ่งถือเป็นวิธีการสอนการพูดที่มีประสิทธิภาพ นักเรียนมีแรงจูงใจที่จะกระตือรือร้นในทุกงานที่ได้รับการมอบหมายจากครู นักเรียนมีความรับผิดชอบในการเข้าถึงความสำเร็จของการเรียนรู้สำหรับกลุ่มของตน โดยครูจะทำหน้าที่เป็นผู้อำนวยความสะดวก ตรวจสอบ และโค้ชในกระบวนการเรียนรู้ นักศึกษาที่เป็นศูนย์กลางได้รับการฝึกฝน การทำงานร่วมกันด้วยกระบวนการกลุ่มจึงเป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างแรงจูงใจให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นที่จะปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมาย และพยายามเข้าถึงความสำเร็จของตนเองและของกลุ่ม สอดคล้องกับผลการวิจัยของปิยภัทร พลัฒา (2559) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนา รูปแบบการสอน

ภาษาอังกฤษแบบมุ่งเน้นประสบการณ์ทางภาษาและหลักการเรียนรู้แบบร่วมมือ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนโดยรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษแบบมุ่งเน้นประสบการณ์ทางกายและหลักการเรียนรู้แบบร่วมมือกับนักเรียนที่เรียนโดยใช้วิธีสอนปกติและเพื่อเปรียบเทียบเจตคติก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลอง ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษแบบมุ่งเน้นประสบการณ์ทางกายและหลักการเรียนรู้แบบร่วมมือ ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดหนองจับเต่า จำนวน 64 คน ผลการวิจัยพบว่าในด้านความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษหลังการทดลองของนักเรียน กลุ่มทดลองที่เรียนตามรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษแบบมุ่งเน้นประสบการณ์ทางภาษาและหลักการเรียนรู้แบบร่วมมือ มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่เรียนตามรูปแบบการสอนปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้จะเน้นให้ผู้เรียนเรียนรู้แบบร่วมมือโดยมีกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนมีการพึ่งพาอาศัยกันในการเรียนรู้ ปรึกษาหารือกันอย่างใกล้ชิด มีการปฏิสัมพันธ์กัน การทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มในทุก ๆ ขั้นตอนของกิจกรรมการเรียนรู้ อีกทั้งยังส่งเสริมให้ผู้เรียนมีการคิดวิเคราะห์ โดยใช้กระบวนการของกลุ่มและมีการแบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบงานร่วมกันซึ่งเป็นการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนสมาชิก ช่วยส่งเสริมบรรยากาศในการเรียนนำไปสู่ความสำเร็จของกลุ่ม

นอกจากนี้ เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือรูปแบบต่าง ๆ ก็ถูกนำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้เพื่อ พัฒนาทักษะการพูดภาษาต่างประเทศ เช่น เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว (Team -Pair- Solo) เทคนิค STAD เทคนิคกลุ่มแข่งขัน (Teams – Games – Tournament : TGT) ดังงานวิจัยดังต่อไปนี้

ธีระศักดิ์ สีนชัย และ พชรนนท์ สายัญท์เกษะ(2559) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นวิธีการสอนแบบทีม คู่ เดี่ยว โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลของการใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นวิธีการสอนแบบทีม คู่ เดี่ยว ต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน และเพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนต่อการใช้วิธีการเรียนรู้ดังกล่าวในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างได้แก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านขอนแก่น ตำบลขอนแก่น อำเภอสังขะ จังหวัดสุรินทร์ ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 25 คน ผลการวิจัยปรากฏ ดังนี้

- 1) นักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นวิธีการสอนแบบ ทีม คู่ เดี่ยว มีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง โดยนักเรียนมีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
- 2) นักเรียนกลุ่มทดลองมีความพึงพอใจต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นวิธีการสอนแบบ ทีม คู่ เดี่ยว โดยรวมนักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากผลของการศึกษาชี้ให้เห็นว่า

วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นวิธีการสอนแบบ ทีม คู่เดี่ยว เป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพที่ช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษผ่านกระบวนการทำงานกลุ่ม เป็นคู่และเป็นรายบุคคล กิจกรรมที่ใช้ในวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่ระบุข้างต้นส่งผลให้นักเรียนมีพัฒนาการด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้น และมีความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการเรียนรู้ดังกล่าว

นวลรดา ก้อนคำ และ สมพงษ์พันธุ์รัตน์ (2562) ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาทักษะการพูดภาษาอังกฤษและการเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค STAD โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเวียงใหญ่วิทยาคม ที่เรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค STAD และเพื่อศึกษาระดับคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเวียงใหญ่วิทยาคม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้คือ นักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 30 คน ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนมีผลการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ คะแนนเฉลี่ย ผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้ อีกทั้งยังมีระดับคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ซึ่งเป็นเพราะการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค STAD นี้ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์กันระหว่างสมาชิกในกลุ่ม ผู้เรียนเก่งต้องช่วยเหลืออธิบายเนื้อหา ความรู้ที่สมาชิกในกลุ่มที่เป็นผู้เรียนอ่อนไม่เข้าใจ และเนื่องจากสมาชิกในกลุ่มอยู่ในวัยเดียวกันจึงสื่อสารกันได้ง่ายกว่าครูผู้สอน ผู้เรียนอ่อนก็ไม่เจินอายในการสอบถามในสิ่งที่ตนสงสัยกับผู้เรียนที่เก่งกว่า และเนื่องจากคะแนนของสมาชิกทุกคนในกลุ่มมีส่วนในความสำเร็จของกลุ่มจึงส่งผลให้ผู้เรียนทุกคนตระหนักในหน้าที่ความรับผิดชอบของตนเอง อีกทั้งผู้เรียนอ่อนยังมีความพยายามที่จะฝึกปฏิบัติทักษะการพูดเพื่อให้มีคะแนนการทดสอบที่ดีและเข้ารับการทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษทุกครั้ง จึงส่งผลให้ผู้เรียนมีผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษดีขึ้น การเรียนรู้แบบร่วมมือจึงเป็นรูปแบบการสอนที่สามารถพัฒนากิจกรรมทางสติปัญญาที่เพิ่มพูนการเรียนรู้มากกว่าการเรียนรู้รายบุคคล กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือกันเรียนรู้ด้วยเทคนิค STAD ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ในกลุ่มย่อย โดยสมาชิกในกลุ่มได้ช่วยเหลือกันในการฝึกทักษะ ทบทวนความรู้จนเข้าใจเพื่อให้สมาชิกทุกคนในกลุ่มมีคะแนนทดสอบท้ายบทเรียนได้ดีทุกคน ดังนั้นผู้เรียนจึงได้เรียนรู้โครงสร้างทางภาษาและฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษภายในกลุ่มร่วมกันทำให้ผู้เรียนสามารถนำทักษะที่ฝึกไปใช้ในสถานการณ์ที่กำหนดให้ได้

สหรัฐ ลักษณะสุด (2563) ได้ทำการวิจัยเรื่องผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคกลุ่มแข่งขันเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน และ เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ภาษาอังกฤษระหว่างของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขันกับผู้เรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ รูปแบบการวิจัยเป็นการวิจัยเชิงปริมาณ กลุ่มตัวอย่างการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา จำนวน 72 คน กลุ่มทดลองได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเกมกลุ่มแข่งขัน กลุ่มควบคุมได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ โดยใช้ระยะเวลา 16 ชั่วโมง ผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษหลังเรียนของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มทดลองสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษหลังเรียนของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มทดลองสูงกว่าผู้เรียนกลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การเรียนรู้แบบร่วมมือยังสามารถพัฒนาความคล่องแคล่วในการพูดเพื่อการสื่อสารของนักเรียนด้วย Judith Adalgitce Herrera Godoy et al. (2019) ได้ทำการศึกษาเรื่องผลกระทบของกลยุทธ์การเรียนรู้แบบร่วมมือในการพัฒนาความคล่องแคล่วในการพูดเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ผลการวิจัยพบว่า หลังเรียนรู้ด้วยกระบวนการเรียนรู้แบบร่วมมือนักเรียนมีความคล่องแคล่วในการพูดสื่อสารที่ดีขึ้น อีกทั้งและยังมีทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษที่ดีขึ้นด้วย และยังพบว่าการเรียนรู้แบบร่วมมือยังช่วยเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนของนักเรียนด้วย ในทำนองเดียวกันกับ Ehsan Namaziandost (2020) ที่ได้ทำการศึกษาผลกระทบของแนวทางการเรียนรู้แบบร่วมมือต่อการพัฒนาความคล่องแคล่วในการพูดของผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษในฐานะเป็นภาษาต่างประเทศ (EFL) โดยทำการศึกษาผลของการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้แบบร่วมมือสองรูปแบบต่อการพัฒนาความคล่องแคล่วทางการพูดภาษาอังกฤษในกลุ่มผู้เรียน ซึ่งผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่าการเรียนรู้แบบร่วมมือมีประโยชน์ต่อการเสริมความคล่องแคล่วในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียน โดยสมาชิกในกลุ่มทดลองมีประสิทธิภาพดีกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญ

การเรียนรู้แบบร่วมมือยังถูกนำมาใช้พัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและผลการวิจัยพิสูจน์แล้วว่ามีประสิทธิภาพ โดยจินตนา วิเศษจินดา และ สมพงษ์ จิตระดับ (2561) ได้ทำการวิจัยเรื่องแนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ด้านการจัดการเรียนการสอนได้ข้อสรุปว่าครูควรจะใช้รูปแบบการสอนที่เน้นกระบวนการกลุ่มด้วยกิจกรรมที่มีหลากหลายและสอดคล้องกับความแตกต่างของผู้เรียน และควรมีการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาจีนในการสื่อสารมากที่สุด และการสอดแทรกวัฒนธรรมเจ้าของภาษาเข้าไปในกิจกรรมการเรียนการสอนด้วย ทั้งนี้ มีผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่าการเรียนรู้แบบร่วมมือสามารถพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนของผู้เรียนให้ดีขึ้นได้ ภูเทพ ประภากร (2561) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนกลางโดยใช้กิจกรรมส่งเสริมความร่วมมือในชั้นเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาจีน มีวัตถุประสงค์ เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการฟังและการพูดภาษาจีนกลางก่อนและหลังเรียนโดย

ใช้กิจกรรมส่งเสริมความร่วมมือและ เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมส่งเสริมความร่วมมือในชั้นเรียนโดยมีกลุ่มเป้าหมายคือนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชา ภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี จำนวน 32 คน โดย ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่ารูปแบบการจัดการเรียนการสอนแบบกิจกรรมส่งเสริมความร่วมมือในชั้นเรียน นั้นช่วยเสริมแรงบวกและความภูมิใจของผู้เรียน อีกทั้งยังกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้น ร่วมมือกันรับผิดชอบในหน้าที่ของตน และช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจเนื้อหาในรายวิชาการฟังและการพูดภาษาจีนกลางได้ดียิ่งขึ้น โดยผลสัมฤทธิ์หลังเรียนด้านการฟังและการพูดภาษาจีนกลางของ นักศึกษากลุ่มเป้าหมายสูงกว่าก่อนเรียน ผู้วิจัยพบว่าขณะดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอน ด้วย กิจกรรมส่งเสริมความร่วมมือในแต่ละครั้งบรรยากาศในชั้นเรียนมีการอภิปราย แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน มีการลองผิดลองถูก รวมถึงนำความรู้เรื่องคำศัพท์ บทสนทนา และรูปประโยคที่สำคัญในบทเรียนไปใช้ในสถานการณ์จำลองต่างๆที่เทียบได้กับการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับงานวิจัยของกรกช ฉวีวรรณชล (2564) ที่ทำการศึกษาการพัฒนา ทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ เปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังเรียน โดยใช้การเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD และ หาค่าดัชนีประสิทธิผล (E.I.) การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD โดยมีกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหนองรีมิ่งคลุสุขสวัสดิ์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 1 ห้องเรียน รวม 33 คน ผลการวิจัยพบว่า ทักษะการพูดภาษาจีนของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนโดยใช้การเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD สูงกว่าก่อนการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ ในด้านดัชนีประสิทธิผลการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีน ของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD เท่ากับ 0.5304 (E.I. = 0.5304) ผลพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีน ของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การเรียนแบบ ร่วมมือเทคนิค STAD เพิ่มขึ้นร้อยละ 53.04 ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากการเรียนรู้โดยใช้การเรียนแบบ ร่วมมือเทคนิค STAD เป็นกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ทำงานร่วมกัน และ เรียนรู้ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ทำให้ในระหว่างกิจกรรมการเรียนรู้ผู้เรียนที่มีทักษะการพูดภาษาจีนสูง มีโอกาสได้ช่วยเหลือพัฒนาผู้เรียนที่ต้องได้รับการพัฒนา ส่งผลให้ผู้เรียนที่ต้องได้รับการพัฒนามีทักษะ การพูดที่ดีขึ้น

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ชี้ให้เห็นว่าการเรียนรู้แบบร่วมมือช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ ปฏิบัติงานร่วมกัน เรียนรู้ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ทำให้ในระหว่างกิจกรรมการเรียนรู้ผู้เรียนได้มี ปฏิสัมพันธ์ จึงมีประสิทธิภาพช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการพัฒนาทักษะการพูดได้เป็น อย่างดี

6. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับเทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้าน (Flipped Classroom)

นอกจากเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือแล้ว ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยยังนำเทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้านเข้ามาสอดแทรกในรูปแบบการจัดการเรียนรู้ด้วยอีกหนึ่งเทคนิค Flip Classroom เป็นแนวทางจัดการเรียนการสอนที่ถูกคิดค้นขึ้นจากประสบการณ์การสอน Jonathan Bergmann และ Aaron Sams โดยได้เขียนหนังสือชื่อ Flip Your Classroom : Reach Every Student in Every Class Every Day ซึ่งเป็นแนวทางการจัดการเรียนการสอนแบบใหม่โดยให้นักเรียน "เรียนที่บ้าน - ทำการบ้านที่โรงเรียน" (ศิริวรรณ วณิชวัฒนวรชัย, 2562: 153) โดยเทคนิคดังกล่าวมีความสอดคล้องเหมาะสมกับสภาพการจัดการเรียนการสอนในยุคปัจจุบันที่ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้ สามารถแสวงหาความรู้ด้วยตนเองอย่างอิสระได้จากแหล่งข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ที่หลากหลาย เทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้านยังสอดคล้องกับการสอนภาษาแบบเน้นภาระงาน ที่มีภาระงานกิจกรรมที่มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนใช้ภาษาการแลกเปลี่ยนข้อมูล เน้นการสื่อความหมายให้บรรลุจุดประสงค์ที่วางไว้อีกด้วย

1. ความหมายของห้องเรียนกลับด้าน

นักการศึกษาได้ให้ความหมายเกี่ยวกับห้องเรียนกลับด้านไว้ ดังนี้

Ojalvo and Doyne (2011) กล่าวว่า Flipped Classroom เป็นการกลับด้านของการเรียนการสอนที่ไม่เน้นเนื้อหาที่มาก แต่จะเน้นที่การพัฒนาทักษะและการลงมือปฏิบัติในโครงการที่ผู้เรียนมีความสนใจและชื่นชอบ โดยที่ครูทำหน้าที่เป็นผู้แนะนำ เป็นที่ปรึกษา และเพื่อนร่วมงาน สอดคล้องกับสุรศักดิ์ ปาเฮ (2556: 2) ที่สรุปความหมายของห้องเรียนกลับด้านไว้ว่าเป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่ผู้เรียนจะได้เรียนรู้จากการบ้านที่ได้รับผ่านการเรียนด้วยตนเองจากสื่อวิดีโอที่ค้นนอกชั้นเรียนหรือที่บ้าน ส่วนการเรียนในชั้นเรียนปกตินั้นจะเป็นการเรียนแบบสืบค้นหาความรู้ร่วมกับเพื่อนร่วมชั้น โดยมีครูเป็นผู้คอยให้ความช่วยเหลือชี้แนะ

Bergmann and Sams (2012) กล่าวถึงบทบาทของผู้สอนในรูปแบบของห้องเรียนกลับด้านว่า ห้องเรียนกลับด้าน (Flipped Classroom) เป็นการจัดการเรียนรู้ที่บทบาทของครูเปลี่ยนไปจากเดิมอย่างสิ้นเชิง ที่ครูจะไม่ใช่อำนาจถ่ายทอดความรู้ แต่ครูเป็นเปรียบเสมือนโค้ช เป็นผู้จุดประกายทางความคิด โดยการตั้งคำถามเพื่อให้เด็กคิด สร้างความสนุกสนานในการเรียน และอำนวยความสะดวกในการเรียนให้แก่ผู้เรียน สอดคล้องกับวิจารณ์ พานิช (2556:28) ที่กล่าวถึงการเรียนแบบห้องเรียนกลับด้าน (Flipped Classroom) ว่าครูจะเน้นช่วยให้นักเรียนเข้าใจหลักการ ไม่ใช่การท่องจำ หัวใจคือครูเน้นทำหน้าที่ช่วยแนะนำการเรียนของเด็ก ไม่ใช่ถ่ายทอดความรู้ และครูมีการเปลี่ยนจากบทบาทปฏิสัมพันธ์กับนักเรียนทั้งชั้นมาเป็นมีปฏิสัมพันธ์กับนักเรียนเป็นรายคน

สรุปได้ว่า เทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้าน (Flipped Classroom) หมายถึง กระบวนการของการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาทักษะและการลงมือปฏิบัติในสิ่งที่ผู้เรียนสนใจและชื่นชอบมากกว่าเน้นที่การบรรยายเนื้อหาเพียงอย่างเดียว โดยมีการปรับเปลี่ยนจากการใช้ช่วงเวลาของการบรรยายเนื้อหา ในห้องเรียนเป็นการทำกิจกรรมที่ให้นักเรียนได้ฝึกแก้โจทย์ปัญหา และนำความรู้ไปประยุกต์ใช้จริง ส่วนเนื้อหาที่ใช้ในการบรรยายจะอยู่ในรูปของสื่ออื่น ๆ โดยครูจะจัดทำเป็นสื่อและวีดิทัศน์ต่าง ๆ ให้นักเรียนสามารถไปเรียน อ่าน ฟัง และดูเองที่บ้านได้ บทบาทของครูจึงเปลี่ยนไปจากเดิมที่ เป็นผู้ถ่ายทอดความรู้ เป็นโค้ชที่จุดประกายความคิด โดยการตั้งคำถาม กระตุ้นความคิดของผู้เรียน และอำนวยความสะดวกในการเรียนให้แก่ผู้เรียน ไปเรียน อ่าน ฟัง และดูเองที่บ้านได้จะให้นักเรียนไปเรียนที่บ้านได้

ตารางที่ 8 ผลการสังเคราะห์ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและเทคนิคห้องเรียนกลับด้าน

<p>ความหมาย การจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระ งานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบ ร่วมมือ</p>	<p>เทคนิคการจัดการเรียนรู้ แบบห้องเรียนกลับด้าน</p>	<p>ความหมายของการจัดการเรียนรู้ แบบเน้นภาระงานร่วมกับ เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ ด้วยเทคนิคห้องเรียนกลับด้าน</p>
<p>การจัดการเรียนการสอนที่แบ่งผู้เรียน ออกเป็นกลุ่มย่อย โดยให้สมาชิกใน กลุ่มมีความสามารถและความถนัดที่ แตกต่างกัน เพื่อให้ปฏิบัติภาระงาน ที่มอบหมายในห้องเรียน โดยภาระ งานดังกล่าวมีเป้าหมายเฉพาะ และ มีความเกี่ยวเนื่องสัมพันธ์กับสิ่งที่ ผู้เรียนสนใจ เน้นการส่งเสริมให้ ผู้เรียนได้เกิดความพยายามในการ เรียนรู้ภาษาเป้าหมาย โดยผ่านการ ฝึกฝนกระบวนการคิด การสื่อสาร การมีปฏิสัมพันธ์ เพื่อให้ได้ผลผลิต ทางภาษา ภายใต้หลักการที่ว่าใน การปฏิบัติภาระงานทุกคนมีความ รับผิดชอบร่วมกัน แลกเปลี่ยนความ คิดเห็น การแบ่งปันทรัพยากรการ เรียนรู้ร่วมกัน เป็นกำลังใจซึ่งกัน และกัน ร่วมมือกันปฏิบัติงานโดยมี</p>	<p>กระบวนการของการเรียนการสอน ที่เน้นการพัฒนาทักษะและการลง มือปฏิบัติในโครงการที่ผู้เรียนสนใจ และชื่นชอบมากกว่าการเน้นที่การ บรรยายเนื้อหาเพียงอย่างเดียว โดยมีการปรับเปลี่ยนจากการใช้ ช่วงเวลาของการบรรยายเนื้อหาใน ห้องเรียนเป็นการทำกิจกรรมที่ ให้นักเรียนได้ฝึกแก้โจทย์ปัญหา และ นำความรู้ไปประยุกต์ใช้จริง ส่วน เนื้อหาที่ใช้ในการบรรยายจะอยู่ใน รูปของสื่ออื่น ๆ โดยครูจะจัดทำเป็น สื่อและวีดิทัศน์ต่าง ๆ ให้นักเรียน สามารถไปเรียน อ่าน ฟัง และดูเอง ที่บ้านได้ บทบาทของครูจึง เปลี่ยนไปจากเดิมที่เป็นผู้ถ่ายทอด ความรู้ เป็นโค้ชที่จุดประกาย ความคิด โดยการตั้งคำถามกระตุ้น ความคิดของผู้เรียน</p>	<p>การจัดการเรียนรู้ที่เน้นการพัฒนา ทักษะและการลงมือปฏิบัติ โดย เนื้อหาที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้จะอยู่ ในรูปของสื่อและวีดิทัศน์ต่าง ๆ ที่ครู จัดทำขึ้นให้นักเรียนไปเรียนรู้ที่บ้าน ก่อนเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ใน ห้องเรียน โดยกิจกรรมการเรียนรู้ที่ จัดขึ้นในห้องจะเป็นการแบ่งผู้เรียน ออกเป็นกลุ่มย่อย ให้สมาชิกในกลุ่ม มีความสามารถและความถนัดที่ แตกต่างกัน เพื่อให้ปฏิบัติภาระงาน ที่มอบหมายในห้องเรียนที่มี เป้าหมายเฉพาะ และมีความ เกี่ยวเนื่องสัมพันธ์กับสิ่งที่ผู้เรียน สนใจ เน้นการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ เกิดความพยายามในการเรียนรู้ ภาษาเป้าหมาย โดยผ่านการฝึกฝน กระบวนการคิด การสื่อสาร การมี</p>

ตารางที่ 8 (ต่อ)

<p>ความหมาย การจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระ งานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบ ร่วมมือ</p>	<p>เทคนิคการจัดการเรียนรู้ แบบห้องเรียนกลับด้าน</p>	<p>ความหมายของการจัดการเรียนรู้ แบบเน้นภาระงานร่วมกับ เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ ด้วยเทคนิคห้องเรียนกลับด้าน</p>
<p>เป้าหมายเดียวกัน โดยที่ ความสำเร็จของแต่ละบุคคลคือ ความสำเร็จของกลุ่มด้วย</p>	<p>และอำนวยความสะดวกในการเรียน ให้แก่ผู้เรียน ไปเรียน อ่าน ฟัง และดูเองที่บ้านได้จะให้นักเรียนไป เรียนที่บ้านได้</p>	<p>ปฏิสัมพันธ์ เพื่อให้ได้ผลผลิตทาง ภาษา ภายใต้หลักการที่ว่าในการ ปฏิบัติการงานทุกคนมีความ รับผิดชอบร่วมกัน แลกเปลี่ยนความ คิดเห็น การแบ่งปันทรัพยากรการ เรียนรู้ร่วมกัน เป็นกำลังใจซึ่งกัน และกัน ร่วมมือกันปฏิบัติงานโดยมี เป้าหมายเดียวกัน โดยที่ ความสำเร็จของแต่ละบุคคลคือ ความสำเร็จของกลุ่มด้วย โดยครูจะ มีบทบาทเป็นโค้ชที่จุดประกาย ความคิดด้วยการตั้งคำถามกระตุ้น ความคิดของผู้เรียน และอำนวยความสะดวกในการเรียนรู้</p>

2. วิธีดำเนินการห้องเรียนกลับด้าน

Bergman and Sams (2012) ได้กล่าวถึง วิธีดำเนินการห้องเรียนกลับด้าน ไว้ 4
ขั้นตอน ดังนี้

1. การสร้างวีดิทัศน์ โดยที่คอมพิวเตอร์ต้องมีกล้องวิดีโอ (เว็บแคม) และไมโครโฟน และ
อาจมีเครื่องมืออื่น ๆ จำเป็นต่อการสร้างสื่อการเรียนรู้ดังกล่าว
2. ผู้สอนจำเป็นต้องมีการวางแผนในการถ่ายทำในการสร้างวีดิทัศน์ ซึ่งต้องมีการ
ตรวจสอบเพื่อการแก้ไขตกแต่งก่อนจะนำวีดิทัศน์ออกเผยแพร่ให้นักเรียนรับชม
3. นำวีดิทัศน์อัปโหลดลงบนเว็บ YouTube หรืออาจต้อง burn DVD แจกนักเรียน ใน
กรณีที่บ้านของนักเรียนไม่มีอินเทอร์เน็ต

4. สำหรับเด็ก ชั้นประถมศึกษาและมัธยมศึกษาตอนต้นวิดิทัศน์ที่ดีควรมีความยาวประมาณ 10-15 นาที

3. ความสัมพันธ์ระหว่างห้องเรียนกลับด้าน (Flipped Classroom) และเรียนรู้ให้รู้จริง (mastery learning)

Bergman and Sams (2012) ได้กล่าวถึง ความหมายของการเรียนแบบรู้จริงไว้ว่าเป็น การนำเอาวิธีการสองอย่างมาใช้ร่วมกัน โดยนำเทคโนโลยีสมัยใหม่เข้าช่วยสร้างบรรยากาศของการ เรียนรู้ที่นักเรียนรู้จริง มีลักษณะเป็นห้องเรียนที่นักเรียนแต่ละคน (หรือแต่ละกลุ่ม) เรียนบทเรียนของตน ที่ไม่ตรงกับของคน (หรือกลุ่ม) อื่น แต่ละคน (กลุ่ม) ต้องมีความมุ่งมั่นตั้งใจในกับกิจกรรมของตน โดยครูจะเดินไปรอบ ๆ ห้องเพื่อตรวจสอบการเรียนรู้ของนักเรียนแต่ละคน หรือแต่ละกลุ่ม และคอย สนับสนุนหรือให้กำลังใจ อาจใช้วิธีการตั้งคำถาม หรือแนะวิธีช่วยเหลือตัวเองให้แก่ นักเรียน ในระหว่างที่นักเรียนทำกิจกรรมเพื่อการเรียนรู้ ซึ่งลักษณะดังกล่าวมีองค์ประกอบของห้องเรียนกลับด้าน และการเรียนแบบรู้จริงที่ควรคำนึงถึง ดังนี้

1. กำหนดวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้ให้ชัดเจน
2. ไตร่ตรองว่าวัตถุประสงค์ส่วนไหนควรให้นักเรียนเรียนแบบลงมือทำ และส่วนไหน ควรให้นักเรียนเรียนแบบรับถ่ายทอด
3. ควรทำให้แน่ใจว่านักเรียนสามารถเข้าถึงวิดิทัศน์เพื่อเรียนสาระวิชาที่กำหนดไว้ได้
4. สร้างกิจกรรมให้นักเรียนลงมือทำเพื่อเรียนรู้ในชั้นเรียน
5. สร้างวิธีสอบด้วยวิธีที่หลากหลาย เพื่อเป็นการพิสูจน์ว่านักเรียนสามารถบรรลุ ผลสัมฤทธิ์ตามวัตถุประสงค์ ในแต่ละบทเรียนหรือไม่

4. ลักษณะของห้องเรียนกลับด้าน

นักการศึกษาได้เสนอลักษณะสำคัญ กลยุทธ์การเรียนการสอน องค์ประกอบ และ ขั้นตอนในการจัดการเรียนการสอนแบบห้องเรียนกลับด้านไว้ ดังนี้

Ojalvo and Doynе (2011) กล่าวถึง ห้องเรียนกลับด้าน (Flipped Classroom) เป็นการกลับด้านของการเรียนการสอนที่ไม่เน้นเนื้อหาที่มาก แต่เน้นการพัฒนาทักษะและการลงมือ ปฏิบัติในโครงการที่ผู้เรียนสนใจและชื่นชอบ โดยที่ครูทำหน้าที่เป็นผู้แนะนำ เป็นที่ปรึกษา และเพื่อน ร่วมงาน ซึ่งสอดคล้องกับ วิจารย์ พานิช (2556) ที่กล่าวถึงเนื้อหาและบทบาทของครูในการจัดการ เรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้านว่า ครูจะเน้นให้นักเรียนเข้าใจหลักการ ไม่ใช่ท่องจำ หัวใจคือครูเน้นทำ หน้าที่ช่วยแนะนำการเรียนของเด็ก ไม่ใช่ถ่ายทอดความรู้ และครูเปลี่ยนจากบทบาทจากเดิมที่มี ปฏิสัมพันธ์กับนักเรียนทั้งชั้น เป็นมีปฏิสัมพันธ์กับนักเรียนเป็นรายคน ลักษณะของห้องเรียนกลับด้าน (Flipped Classroom) ดังกล่าว สามารถสรุปเป็นตารางเปรียบเทียบ ดังตาราง ดังนี้

ตารางที่ 9 เปรียบเทียบกิจกรรมและเวลาเรียนระหว่างห้องเรียนแบบเดิมกับห้องเรียนกลับทาง

ห้องเรียนแบบเดิม	ห้องเรียนกลับด้าน
กิจกรรม Worm-up 5 นาที	กิจกรรม Worm-up 5 นาที
ทบทวนการบ้านของคืนก่อน 20 นาที	ถาม-ตอบ เรื่องวิดิทัศน์ 10 นาที
บรรยายเนื้อหาวิชาใหม่ 30-45 นาที	กิจกรรมเรียนรู้ที่ครูมอบหมาย หรือนักเรียนคิด เอง หรือ Lab 75 นาที
กิจกรรมเรียนรู้ที่ครูมอบหมาย หรือนักเรียนคิด เอง หรือ Lab 20-35 นาที	

ที่มา : วิจารณ์ พานิช, 2556: 27

สุรศักดิ์ ปาเฮ (2556: 5-6) ได้เสนอถึงองค์ประกอบทั้ง 4 ที่จะเกิดขึ้นในการจัดการเรียนการสอนแบบห้องเรียนกลับด้านไว้ ได้แก่

1. การกำหนดกลยุทธ์วิธีเพิ่มพูนประสบการณ์ (Experiential Engagement) โดยมีครูเป็นผู้ชี้แนะวิธีการเรียนรู้ให้กับนักเรียนเพื่อเรียนเนื้อหาโดยอาศัยวิธีการที่หลากหลายทั้งการใช้กิจกรรมที่กำหนดขึ้นเอง เกมสถานการณ์จำลอง สื่อปฏิสัมพันธ์ การทดลอง หรืองานด้านศิลปะแขนงต่าง ๆ
2. การสืบค้นเพื่อให้เกิดมโนทัศน์รวบยอด (Concept Exploration) โดยครูเป็นผู้คอยชี้แนะให้กับนักเรียนจากสื่อหรือกิจกรรมหลายประเภท เช่น สื่อประเภทวิดีโอบันทึกการบรรยาย เป็นต้น
3. การสร้างองค์ความรู้ที่มีความหมาย (Meaning Making) โดยนักเรียนเป็นผู้บูรณาการสร้างทักษะองค์ความรู้จากสื่อที่ได้รับจากการเรียนรู้ด้วยตนเอง อาจใช้วิธีการให้สร้างกระดานความรู้อิเล็กทรอนิกส์ การใช้แบบทดสอบ การใช้สื่อสังคมออนไลน์และกระดานสำหรับอภิปรายแบบออนไลน์
4. การสาธิตและการประยุกต์ใช้ (Demonstration and Application) เป็นการสร้างองค์ความรู้โดยนักเรียนเองในเชิงสร้างสรรค์ โดยการจัดทำเป็นโครงงาน และผ่านกระบวนการนำเสนอผลงานที่เกิดจากการรังสรรค์งานเหล่านั้น

กิตติพันธ์ อุดมเศรษฐ์ (2558: 283) ก็ได้เสนอกกลยุทธ์การเรียนการสอน (Instructional Strategies) การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบการเรียนรู้กลับด้าน โดยแบ่งช่วงของการเรียนการสอนออกเป็น 3 ช่วง มีขั้นตอนที่สำคัญ 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. **ขั้นนำเสนอเนื้อหา** เป็นขั้นที่ครูผู้สอนนำเสนอเนื้อหาให้ผู้เรียนศึกษาล่วงหน้าก่อนเข้าชั้นเรียน ด้วยสื่อในลักษณะต่างๆ เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจเบื้องต้นและลดเวลาการบรรยายเนื้อหาของครูในชั้นเรียนลง โดยอาจกำหนดให้ผู้เรียนทำบันทึกความเข้าใจสั้นๆ จากการศึกษาเนื้อหา
2. **ขั้นนำ** เป็นขั้นตอนที่ครูผู้สอนตรวจสอบความรู้ความเข้าใจเบื้องต้นของผู้เรียนและยังเป็นการประเมินว่าผู้เรียนได้ศึกษาเนื้อหามาก่อนหรือไม่ ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจมากน้อยอย่างไร และอาจใช้ทบทวนในประเด็นสำคัญที่ผู้เรียนยังไม่เข้าใจดีพอ นอกจากนี้อาจเป็นการแนะนำเนื้อหาหรือชี้แจงกิจกรรมที่จะให้ผู้เรียนปฏิบัติในชั้นเรียน รวมถึงการทดสอบก่อนเรียน (ถ้ามี)
3. **ขั้นปฏิบัติ** เป็นขั้นตอนที่สำคัญที่สุดของกระบวนการจัดการเรียนการสอน โดยให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ตามที่ครูผู้สอนกำหนดทั้งรายบุคคลหรือกลุ่ม เพื่อขยายความรู้ความเข้าใจเพิ่มเติมจากเนื้อหาที่ผู้เรียนได้ศึกษามาก่อนล่วงหน้า และรวมถึงการให้ผู้เรียนนำเสนอผลงานที่แสดงถึงความรู้และทักษะของผู้เรียนจากการปฏิบัติด้วย ในระหว่างนี้ครูจะมีบทบาทเป็นผู้คอยช่วยเหลือแนะนำผู้เรียนและรวมถึงการสังเกตกระบวนการทำงาน และพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนไปด้วย
4. **ขั้นสรุป** เป็นขั้นตอนของการสรุปเนื้อหาที่ผู้เรียนได้เรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนได้ความรู้ที่ชัดเจนขึ้นและเกิดความเข้าใจที่คงทน นอกจากนี้ยังอาจใช้วัดและประเมินผลการเรียนรู้ในคาบเรียนนี้ รวมถึงการให้ข้อมูลป้อนกลับแก่ผู้เรียน รวมถึงการมอบหมายกิจกรรมต่อไปให้กับผู้เรียน (ถ้ามี)
5. **ขั้นใช้ความรู้** เป็นขั้นที่ผู้เรียนปฏิบัติงานที่ครูผู้สอนมอบหมายโดยใช้ความรู้ความเข้าใจและทักษะที่ได้จากการปฏิบัติในชั้นเรียน หรือทบทวน หรือศึกษาความรู้เพิ่มเติม หรือเตรียมข้อมูลสำหรับการปฏิบัติงานในชั้นเรียนครั้งต่อไป ครูผู้สอนและผู้เรียนสามารถพบปะได้ทางระบบออนไลน์

ชนสิทธิ์ สิทธิ์สูงเนิน (2560: 8) ได้เสนอขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ได้จากการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับแนวคิดห้องเรียนกลับด้าน เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นสำหรับนักศึกษาครู คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากรที่เรียกว่า “A-TCIAPE” ไว้ 7 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 Ask and Answer เป็นการถาม-ตอบเกี่ยวกับเนื้อหาที่ได้ดูจากวีดิทัศน์ และร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับเนื้อหานั้น ๆ

ขั้นที่ 2 Topic Selection เลือกสาระท้องถิ่นที่จะทำการพัฒนาหลักสูตร แล้วกลุ่มจะแบ่งภาระงานออกเป็นงานย่อย ๆ ที่มีสมาชิก 4- 5 คน ร่วมกันทำงาน

ขั้นที่ 3 Cooperative Planning นักศึกษาวางแผนร่วมกันวางแผนในการเขียนร่างพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น ภาระงานที่ทำและเป้าหมายของงานในแต่ละหัวข้อย่อยและองค์ประกอบของหลักสูตรท้องถิ่นที่เลือก

ขั้นที่ 4 Implementation นักศึกษาดำเนินงานตามแผนการที่วางไว้ในขั้นที่ 2 กิจกรรม และทักษะต่าง ๆ ที่ ักศึกษาจะต้องศึกษาความมาจากแหล่งข้อมูลจากวีดิทัศน์ สื่อ สารสนเทศต่าง ๆ website อาจารย์จะให้คำปรึกษากับกลุ่มพร้อมกับติดตามความก้าวหน้าในการทำงานของ นักศึกษาและช่วยเหลือให้คำแนะนำ

ขั้นที่ 5 Analysis and Synthesis นักศึกษาวิเคราะห์และประเมินผลการร่างหลักสูตร ท้องถิ่น /ข้อมูลที่ได้รวบรวมในขั้นที่ 3 และวางแผนหรือลงข้อสรุปในรูปแบบที่น่าสนใจเพื่อนำเสนอต่อ ชั้นเรียน อาจารย์และเพื่อน ๆ นักศึกษาร่วมกับวิพากษ์ และเสนอแนะ ปรับปรุงแก้ไข

ขั้นที่ 6 Presentation of Final Report กลุ่มนักศึกษานำหลักสูตรท้องถิ่นที่พัฒนาแล้ว ไปทดลองใช้จริงกับโรงเรียนร่วมพัฒนา อาจารย์เป็นผู้ประสานงาน และประเมินผลการใช้หลักสูตร ร่วมกับครูประจำชั้นเรียน

ขั้นที่ 7 Evaluation อาจารย์และนักศึกษาร่วมกันประเมินผลงาน/หลักสูตรท้องถิ่นที่ ถูกนำไปใช้พร้อมทั้งแสดงความคิดเห็นที่มีต่อผลงาน/หลักสูตรท้องถิ่น การประเมินผลเป็นกลุ่ม

ณรัช ไชยชนะ (2561: 117-118) ได้เสนอรูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิด ห้องเรียนกลับด้านโดยใช้การสอบแบบเห็นโจทย์ล่วงหน้าร่วมกับการทดสอบด้วยคอมพิวเตอร์ ชื่อว่า รูปแบบ SQUARe ซึ่งเป็นกระบวนการเรียนการสอน 5 ขั้นตอน ได้แก่ Study (ศึกษาเนื้อหา), Quiz (ทดสอบ), Understand (ทำความเข้าใจ), Apply (ประยุกต์ใช้) และ Review and Remedial (ทบทวนและซ่อมเสริม) โดยมีรายละเอียดโดยสรุป ดังนี้

1. ขั้น Study (ศึกษาเนื้อหา) จะเป็นการมอบหมายให้ผู้เรียนศึกษาเนื้อหาล่วงหน้านอก ชั้นเรียนผ่านแหล่งเรียนรู้ที่ผู้สอนกำหนด เช่น วีดิทัศน์บรรยายการสอน, เอกสารตำรา หรือเว็บไซต์ ต่าง ๆ

2. ขั้น Quiz (ทดสอบ) เป็นการให้ผู้เรียนทำข้อสอบที่ได้แจ้งไว้บนคอมพิวเตอร์ตั้งแต่เริ่ม คาบเรียน

3. ขั้น Understand (ทำความเข้าใจ) เป็นขั้นตอนของการแก้ไขความเข้าใจที่ คลาดเคลื่อนให้ถูกต้อง

4. ขั้น Apply (ประยุกต์ใช้) เป็นการให้ผู้เรียนนำความรู้มาฝึกลงมือปฏิบัติ รูปแบบการ สอนนี้ให้ผู้สอนมีอิสระในการออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยพิจารณาให้ สอดคล้องกับวัตถุประสงค์และเนื้อหาที่กำหนดไว้

5. ขั้น Review & Remedial (ทบทวนและซ่อมเสริม) Review หรือการทบทวนเป็น การให้ผู้เรียนสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้ในลักษณะบันทึกการเรียนรู้ (Learning Log) ด้วยสำนวนภาษาที่ ตนเองเข้าใจ ส่วน Remedial หรือการซ่อมเสริมเป็นส่วนของการช่วยเหลือผู้เรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์การ ประเมินและผู้เรียนที่ขาดเรียน

จากขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ที่กล่าวมา ผู้วิจัยจึงทำการสังเคราะห์ขั้นตอนสำคัญ ของการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคห้องเรียนกลับด้าน ดังนี้

ตารางที่ 10 ผลการสังเคราะห์ขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคห้องเรียนกลับด้าน

เวลา	ขั้นตอน	กิตติพันธ์ อุดมเศรษฐ์ (2558)	ชนสิทธิ์ สิทธิ์สูงเนิน (2560)	ณรัช ไชยชนะ (2561)	ผู้วิจัย
นอก ชั้นเรียน	1. ศึกษาเนื้อหาล่วงหน้า นอกชั้นเรียนผ่านแหล่ง เรียนรู้ที่ผู้สอนจัดเตรียม	✓	✓	✓	ขั้นตอนที่ 1 ศึกษา เนื้อหาล่วงหน้านอก ชั้นเรียนผ่านแหล่ง เรียนรู้ที่ผู้สอน จัดเตรียม
ใน ชั้นเรียน	2. ตรวจสอบความรู้ ความเข้าใจเบื้องต้นของ ผู้เรียน ด้วยวิธีการถาม- ตอบ/ ทำแบบทดสอบ ก่อนเรียน/ ร่วมกัน อภิปรายเกี่ยวกับเนื้อหา นั้น ๆ	✓	✓	✓	ขั้นตอนที่ 2 ตรวจสอบความรู้ ความเข้าใจเบื้องต้น ของผู้เรียน
	3. เลือกหัวข้อและแบ่ง ภาระงาน	-	✓	-	-
	4. วางแผนร่วมกัน	-	✓	-	-
	5. ลงมือปฏิบัติกิจกรรม	✓	✓	✓	ขั้นตอนที่ 3 ลงมือ ปฏิบัติกิจกรรม
	6. สรุปเนื้อหาที่เรียน	✓	✓	✓	ขั้นตอนที่ 4 สรุป เนื้อหาที่เรียน

ตารางที่ 10 (ต่อ)

เวลา	ขั้นตอน	กิตติพันธ์ อุดมเศรษฐ์ (2558)	ชนสิทธิ์ สิทธิ์สูง เนิน (2560)	ณรัช ไชยชนะ (2561)	ผู้วิจัย
ใน ชั้นเรียน	7. แกไขความเข้าใจที่ คลาดเคลื่อนให้ถูกต้อง	-	-	✓	-
	8. ปฏิบัติงานที่ครูผู้สอน มอบหมายโดยใช้ความรู้ ความเข้าใจและทักษะที่ ได้จากการปฏิบัติในชั้น เรียน	✓	-	-	-
	9. ซ่อมเสริมช่วยเหลือ ผู้เรียนที่ไม่ผ่าน	-	-	✓	-
	10. ประเมินผลและให้ ข้อมูลป้อนกลับแก่ผู้เรียน	✓	✓	-	ขั้นตอนที่ 5 ประเมินผลและให้ ข้อมูลป้อนกลับแก่ ผู้เรียน

สรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคห้องเรียนกลับด้าน แบ่งออกเป็นสองส่วนใหญ่ ๆ คือ การเรียนรู้นอกชั้นเรียนกับการเรียนรู้ในชั้นเรียน โดยมีขั้นตอนสำคัญอยู่ 5 ขั้นตอน ได้แก่ ส่วนที่ 1 การเรียนรู้นอกชั้นเรียน มี หนึ่งขั้นตอน คือขั้นตอนที่ 1 ศึกษาเนื้อหาล่วงหน้านอกชั้นเรียนผ่านแหล่งเรียนรู้ที่ผู้สอนจัดเตรียม การเรียนรู้ในชั้นเรียน มี 5 ขั้นตอน เริ่มตั้งแต่ขั้นตอนที่ 2 ตรวจสอบความรู้ความเข้าใจเบื้องต้นของผู้เรียน ด้วยวิธีการถาม-ตอบ/ ทำแบบทดสอบก่อนเรียน/ ร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับเนื้อหานั้น ๆ ขั้นตอนที่ 3 ลงมือปฏิบัติกิจกรรม ขั้นตอนที่ 4 สรุปเนื้อหาที่เรียน ขั้นตอนที่ 5 ประเมินผลและให้ข้อมูลป้อนกลับแก่ผู้เรียน จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง สรุปได้ว่า ห้องเรียนกลับด้านเป็นการกลับด้านของการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาทักษะและการลงมือปฏิบัติของผู้เรียนมากกว่าการเน้นที่เนื้อหา โดยผู้สอนจะต้องมีการจัดทำสื่อและวีดิทัศน์ต่าง ๆ ให้นักเรียนสามารถไปศึกษาเองก่อนเข้าเรียนในชั้นเรียน

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเทคนิคห้องเรียนกลับด้าน

สำหรับงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้านที่ส่งเสริมทักษะการพูดภาษาต่างประเทศ มีดังนี้

เกรียงไกร สกกุลประเสริฐศรี (2557) ได้ทำการวิจัยเรื่องผลของการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้แนวความคิดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้านที่มีต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้แนวความคิดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้านที่มีต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษและความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ใน คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งมีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน ผลการวิจัยพบว่าความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของกลุ่มตัวอย่างดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนที่จะได้รับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้แนวความคิดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้าน โดยข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ยังชี้ให้เห็นว่ารูปแบบการสอนดังกล่าว ไม่เพียงเป็นการจัดการเรียนรู้ที่มีการสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้อให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วม ช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาสในการเรียนรู้และฝึกฝนภาษาอังกฤษทั้งในและนอกห้องเรียน ซึ่งเป็นกระบวนการที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเรียนรู้ด้วยตนเองและมีโอกาสได้เรียนรู้เนื้อหา สัมผัสคำศัพท์ใหม่ ๆ แต่ยังสามารถนำไปบูรณาการภาษาอังกฤษกับสาขาวิชาอื่น ๆ ได้อีกด้วยในทำนองเดียวกัน Orapan Denprapat และ Maneerat Chuaychoowong (2016) ก็ได้ทำการศึกษาเรื่องการใช้รูปแบบการสอนแบบห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษและคุณลักษณะอิสระของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการพัฒนาทักษะด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ และทักษะการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยการสอนแบบห้องเรียนกลับด้าน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนรายวิชาสนทนาภาษาอังกฤษ 2 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 โรงเรียนเม็งรายมหาราชวิทยาคม อำเภอเมืองเชียงราย จังหวัดเชียงราย จำนวน 67 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลมี 2 ชนิด ได้แก่ แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน และการสัมภาษณ์กลุ่มแบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-Structured Group Interview) แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนใช้ในการเก็บข้อมูลเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และการสัมภาษณ์กลุ่มแบบกึ่งโครงสร้างใช้ในการเก็บข้อมูลเกี่ยวกับทักษะการเรียนรู้ด้วยตนเอง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ t-test ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยการสอนแบบห้องเรียนกลับด้านมีความสามารถด้านทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยการสอนแบบดั้งเดิม (Traditional Teaching Method) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ

.05 นอกจากนี้ นักเรียนที่เรียนด้วยการสอนแบบห้องเรียนกลับด้านสามารถพัฒนาทักษะการเรียนรู้ด้วยตนเองใน 4 ด้านได้แก่ 1) รักการเรียนรู้ 2) วางแผน จัดการ และรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ 3) ค้นหาและเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ หลากหลายแหล่งเรียนรู้ และ 4) ติดตามการเรียนรู้ของตนเอง

นอกจากนี้ งานวิจัยในต่างประเทศยังยืนยันข้อค้นพบเกี่ยวกับข้อดีของการสอนแบบห้องเรียนกลับด้านต่อการสอนภาษาต่างประเทศที่สามารถช่วยส่งเสริมทั้งความรู้ความเข้าใจของผู้เรียน ช่วยให้การสอนเป็นไปอย่างยืดหยุ่นแต่ยังคงคุณภาพของการจัดการเรียนการสอนไว้ได้ อีกทั้งยังพบว่าผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อแนวทางการเรียนแบบห้องเรียนกลับด้านอีกด้วย ดังเช่นงานวิจัยของ Yuko (2015) ที่ได้ศึกษาเรื่องการสำรวจแนวทางห้องเรียนแบบพลิกกลับในห้องเรียนภาษาญี่ปุ่น การศึกษาด้วยวิธีผสมผสาน โดยผนวกวิธี “ห้องเรียนกลับด้าน” เข้ากับการใช้เทคโนโลยีและอธิบาย ซึ่งผู้วิจัยกล่าวว่าแนวทางดังกล่าวเป็นแนวทางการสอนที่ให้การบรรยายนอกชั้นเรียนและการเรียนรู้เชิงรุกในชั้นเรียนที่เน้นนักเรียนเป็นศูนย์กลาง และพบว่าเมื่อนำไปใช้กับห้องเรียนภาษาต่างประเทศ ผู้สอนจะมีการให้คำแนะนำที่ชัดเจนและแนวทางการปฏิสัมพันธ์ ซึ่งจะช่วยนักเรียนในเรื่องของการทำความเข้าใจเกี่ยวกับไวยากรณ์และนำไปสู่ความสามารถทางภาษาได้ การวิจัยนี้ศึกษาผลของการใช้วิธีการเรียนห้องเรียนแบบกลับด้านในห้องเรียนภาษาญี่ปุ่น โดยมีกลุ่มทดลองเป็นนักเรียนจำนวน 19 คน และกลุ่มควบคุม จำนวน 20 คน ทั้งสองกลุ่มได้รับการสอนโดยใช้วิธีการบรรยายแบบดั้งเดิมในช่วงครึ่งแรกของภาคการศึกษาเพื่อปูพื้นฐานทักษะทางภาษาของนักเรียน ส่วนครึ่งหลังของภาคเรียนจะใช้แนวทางห้องเรียนแบบกลับด้านมาใช้กับนักเรียนกลุ่มทดลอง ซึ่งผลการศึกษาพบว่าการนำเสนอการสอนนอกชั้นเรียนด้วยวิดีโอการบรรยายสามารถช่วยเพิ่มเวลาการเรียนรู้ในห้องเรียนได้ ซึ่งจะทำให้นักเรียนมีการโต้ตอบในห้องเรียนเพิ่มขึ้นด้วย แม้ว่าสถิติเชิงปริมาณจะไม่พบความแตกต่างทางสถิติระหว่างผลการเรียนรู้ของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม แต่ผลจากข้อมูลเชิงคุณภาพก็ชี้ให้เห็นว่านักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อแนวทางการเรียนแบบห้องเรียนกลับด้าน ในทำนองเดียวกันกับ Song Shanbo (2020) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่องแอปพลิเคชันที่เป็นนวัตกรรมของการสอนภาษาแบบเน้นภาระงานตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้าน ที่มีการนำแนวคิดของห้องเรียนกลับด้านมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ โดยผู้เป็นครุมีภาระงานอย่างรอบคอบและมอบหมายงานให้นักเรียนปฏิบัติงานต่าง ๆ ตามคำแนะนำของครูก่อนเข้าชั้นเรียน ซึ่งรูปแบบการจัดการเรียนรู้นี้ดังกล่าวช่วยเพิ่มความยืดหยุ่นในการสอนในห้องเรียนและยกระดับคุณภาพการสอน และการปฏิสัมพันธ์ในห้องเรียน

จากการทบทวนวรรณกรรมงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเทคนิคห้องเรียนกลับด้าน ชี้ให้เห็นว่ารูปแบบการจัดการเรียนรู้นี้ดังกล่าวสามารถส่งเสริมทักษะการพูดได้เป็นอย่างดี เนื่องจากเป็นการจัดการเรียนรู้ที่มีความยืดหยุ่น สร้างสภาพแวดล้อมที่กระตุ้นให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วม ช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาสในการเรียนรู้และฝึกฝนภาษาเป้าหมายอย่างอิสระทั้งในและนอกห้องเรียน ทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้เนื้อหา และสังเคราะห์ที่ใหม่ด้วยตนเอง นอกจากนี้การนำเสนอการสอนนอกชั้นเรียน

ด้วยวิดีโอการบรรยายสามารถยังช่วยเพิ่มเวลาการเรียนรู้ในห้องเรียนได้ ซึ่งส่งผลให้ผู้เรียนมีการโต้ตอบในห้องเรียนมากขึ้น

จากความหมาย วิธีดำเนินการห้องเรียนกลับด้าน ลักษณะของห้องเรียนกลับด้าน และองค์ประกอบที่ใช้ในการออกแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวการออกแบบห้องเรียนกลับด้านที่กล่าวมา ผู้วิจัยจึงทำการสังเคราะห์ขั้นตอนของเทคนิคห้องเรียนกลับด้าน (Flipped Classroom) ในจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้าน ในการวิจัยครั้งนี้ในแต่ละชั้นเป็นตาราง ดังนี้

ตารางที่ 11 ผลการสังเคราะห์ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

ขั้นตอน	ขั้นตอน	ขั้นตอน
การจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ	การจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคห้องเรียนกลับด้านที่ผู้วิจัยสังเคราะห์	การจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้าน
	1. ศึกษาเนื้อหาล่วงหน้าก่อนชั้นเรียนผ่านแหล่งเรียนรู้ที่ผู้สอนจัดเตรียมไว้	ชั้นที่ 1 ชั้นการศึกษาด้วยตนเอง ครูเป็นผู้ชี้แนะวิธีและแหล่งศึกษาค้นคว้าเพื่อเรียนรู้ด้วยตนเองให้นักเรียน โดยกำหนดให้นักเรียนค้นคว้าและเรียนรู้เนื้อหาเกี่ยวกับภาษา และ วัฒนธรรม ของภาษาเป้าหมายจากสื่อที่ครูได้จัดทำหรือจัดหามาให้ให้ก่อนล่วงหน้า ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนสามารถโต้ตอบ

ตารางที่ 11 (ต่อ)

<p>ขั้นตอน</p> <p>การจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ</p>	<p>ขั้นตอน</p> <p>การจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคห้องเรียนกลับด้านที่ผู้วิจัยสังเคราะห์</p>	<p>ขั้นตอน</p> <p>การจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้าน</p>
		<p>ซักถามข้อสงสัยผ่านช่องทางการสื่อสารต่าง ๆ เช่น เฟสบุ๊ก ไลน์ google classroom หรือโทรศัพท์ ได้ตลอดเวลาและเลือกได้ตามทางเลือกที่นักเรียนสะดวก โดยกำหนดให้นักเรียนมีการจดบันทึกสิ่งที่ได้เรียนรู้จากสื่อมาส่งครูเมื่อเข้าชั้นเรียน</p>
	<p>2. ตรวจสอบความรู้ความเข้าใจเบื้องต้นของผู้เรียน ด้วยวิธีการถาม-ตอบ/ ทำแบบทดสอบก่อนเรียน/ ร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับเนื้อหานั้น ๆ</p>	<p>ขั้นที่ 2 ขั้นตรวจสอบความรู้ความเข้าใจ ตรวจสอบความรู้ความเข้าใจเบื้องต้นของผู้เรียน ด้วยวิธีการถาม-ตอบ ทำแบบทดสอบก่อนเรียน หรือ ร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับเนื้อหาที่ผู้เรียนได้ศึกษาเรียนรู้มาก่อนเข้าชั้นเรียน</p>
<p>1. ขั้นเตรียมความพร้อม (Pre-task) ครูชี้แจงรูปแบบและวัตถุประสงค์ของภาระงาน กำหนดขอบเขตของภาระงานที่มอบหมายเพื่อให้ผู้เรียนมีความเข้าใจตรงกัน เชื่อมโยงความรู้จากงานที่ เคย ปฏิบัติ และ ประสบการณ์เดิมต่าง ๆ ของผู้เรียน จากนั้นแบ่งกลุ่มผู้เรียน โดยให้แต่ละกลุ่มมีสมาชิกที่คละความสามารถ และครูแนะนำวิธีการปฏิบัติงาน พร้อมทั้งกำหนดบทบาทของสมาชิก โดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดบทบาทด้วย</p>		<p>ขั้นที่ 3 ขั้นเตรียมความพร้อม ครูชี้แจงรูปแบบและวัตถุประสงค์ของภาระงาน กำหนดขอบเขตของภาระงานที่มอบหมายเพื่อให้ผู้เรียนมีความเข้าใจตรงกัน เชื่อมโยงความรู้จากงานที่ เคย ปฏิบัติ และ ประสบการณ์เดิมต่าง ๆ ของผู้เรียน จากนั้นแบ่งกลุ่มผู้เรียน โดยให้แต่ละกลุ่มมีสมาชิกที่คละความสามารถ และครูแนะนำวิธีการปฏิบัติงาน พร้อมทั้งกำหนดบทบาทของสมาชิก โดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดบทบาทด้วย</p>

ตารางที่ 11 (ต่อ)

<p>ขั้นตอน</p> <p>การจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ</p>	<p>ขั้นตอน</p> <p>การจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคห้องเรียนกลับด้านที่ผู้วิจัยสังเคราะห์</p>	<p>ขั้นตอน</p> <p>การจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้าน</p>
<p>2. ขั้นตอนดำเนินงานกิจกรรมกลุ่ม (Group activity) ผู้เรียน ปฏิบัติภาระงานที่ได้รับมอบหมาย โดยมีการวางแผนร่วมกันในขั้นแรก ปฏิบัติภาระงานโดยฝึกฝนการใช้ภาษา สมาชิกในกลุ่ม มีการปฏิสัมพันธ์ แลกเปลี่ยนความเห็นซึ่งกันและกัน ช่วยกันอธิบายข้อมูลความรู้ให้แก่กัน ช่วยกันคิด ช่วยกันทำ ช่วยกันแก้ไข โดยมีครูเป็นผู้สนับสนุน ควบคุมและอำนวยความสะดวกให้ผู้เรียนฝึกฝนการใช้ภาษาเป้าหมาย ภายใต้บรรยากาศของความเข้าใจ การยอมรับ ให้เกียรติ ไว้วางใจซึ่งกันและกัน ครูทำหน้าที่ตรวจสอบความรับผิดชอบ สมาชิกทุกคนต่องานของกลุ่ม ว่ามีทุกคนมีบทบาทหน้าที่หรือไม่ มากน้อยเพียงใด</p>	<p>3. ลงมือปฏิบัติกิจกรรม</p>	<p>ขั้นที่ 4 ขั้นตอนดำเนินงานกิจกรรมกลุ่มนักเรียนปฏิบัติภาระงานที่ได้รับมอบหมาย โดยมีการวางแผนร่วมกันในขั้นแรก ปฏิบัติภาระงานโดยฝึกฝนการใช้ภาษา สมาชิกในกลุ่มมีการปฏิสัมพันธ์ แลกเปลี่ยนความเห็นซึ่งกันและกัน ช่วยกันอธิบายข้อมูลความรู้ให้แก่กัน ช่วยกันคิด ช่วยกันทำ ช่วยกันแก้ไข โดยมีครูเป็นผู้สนับสนุน ควบคุมและอำนวยความสะดวกให้ผู้เรียนฝึกฝนการใช้ภาษาเป้าหมาย ภายใต้บรรยากาศของความเข้าใจ การยอมรับ ให้เกียรติ ไว้วางใจซึ่งกันและกัน ครูทำหน้าที่ตรวจสอบความรับผิดชอบสมาชิกทุกคนต่องานของกลุ่ม ว่ามีทุกคนมีบทบาทหน้าที่หรือไม่ มากน้อยเพียงใด</p>
<p>3. ขั้นตรวจสอบและประเมินการใช้ภาษาและความเข้าใจทางวัฒนธรรม (Using Language and cultural understanding assessment) ผู้เรียนตรวจทานและสรุปเนื้อหาในงานของตนเอง เพื่อให้ทราบจุดที่ต้องปรับปรุงแก้ไข สรุปและ</p>	<p>4. สรุปเนื้อหาที่เรียน</p>	<p>ขั้นที่ 5 ขั้นตรวจสอบ สรุปและประเมินการใช้ภาษาและความเข้าใจทางวัฒนธรรม นักเรียนตรวจทานและสรุปเนื้อหาในงานของตนเอง เพื่อให้ทราบจุดที่ต้องปรับปรุงแก้ไข สรุปและรายงานผลการปฏิบัติงานและประเมินผลงาน</p>

ตารางที่ 11 (ต่อ)

ขั้นตอน การจัดการเรียนรู้ แบบเน้นภาระงานร่วมกับ เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ	ขั้นตอน การจัดการเรียนรู้ ด้วยเทคนิคห้องเรียนกลับด้าน ที่ผู้วิจัยสังเคราะห์	ขั้นตอน การจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน ร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบ ร่วมมือและห้องเรียนกลับด้าน
รายงานผลการปฏิบัติงานและ ประเมินผลงาน ปัญหาที่พบ และ เสนอ แนวทางแก้ไข ครูให้ ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม		และประเมินวิเคราะห์ภาษา ปัญหาที่ พบ และเสนอแนวทางแก้ไข ครูให้ ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
4. ขั้นสรุปและประเมินการทำงาน กลุ่ม (Conclude and Assessment) ผู้สอนและผู้เรียน ร่วมกันสรุปการปฏิบัติภาระงานกลุ่ม และช่วยกันประเมินผลการทำงาน วิเคราะห์จุดเด่นจุดด้อย ปัญหาและ อุปสรรคที่พบจากการปฏิบัติภาระ งานกลุ่ม เสนอแนวทางแก้ไข โดย ครูให้ข้อมูลป้อนกลับในขั้นตอน สุดท้าย	5. ประเมินผลและให้ข้อมูลป้อนกลับ แก่ผู้เรียน	ขั้นที่ 6 ขั้นสรุปและประเมินการ ทำงานกลุ่ม ผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันสรุปการ ปฏิบัติภาระงานกลุ่ม และช่วยกัน ประเมินผลการทำงาน วิเคราะห์ จุดเด่นจุดด้อย ปัญหาและอุปสรรคที่ พบจากการปฏิบัติภาระงานกลุ่ม เสนอแนวทางแก้ไข โดยครูให้ข้อมูล ป้อนกลับในขั้นตอนสุดท้าย

จากการสังเคราะห์ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จึงสรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย หมายถึง การนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานมาใช้เป็นหลักในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านมาสอดแทรกในกิจกรรมการเรียนรู้ ตาม 6 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นการศึกษาด้วยตนเอง ครูเป็นผู้ชี้แนะวิธีและแหล่งศึกษาค้นคว้าเพื่อเรียนรู้ด้วยตนเองให้แก่นักเรียน โดยกำหนดให้นักเรียนค้นคว้าและเรียนรู้เนื้อหาเกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรมของภาษาเป้าหมายจากสื่อที่ครูได้จัดทำหรือจัดหามาให้ไว้ก่อนล่วงหน้า ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนสามารถโต้ตอบ ชักถามข้อสงสัยผ่านช่องทางการสื่อสารต่าง ๆ เช่น เฟสบุ๊ก ไลน์ google

classroom หรือโทรศัพท์ ได้ตลอดเวลาและเลือกได้ตามทางเลือกที่นักเรียนสะดวก โดยกำหนดให้นักเรียนมีการจดบันทึกสิ่งที่ได้เรียนรู้จากสื่อมาส่งครูเมื่อเข้าชั้นเรียน

ขั้นที่ 2 ขั้นตรวจสอบความรู้ความเข้าใจ ตรวจสอบความรู้ความเข้าใจเบื้องต้นของผู้เรียน ด้วยวิธีการถาม-ตอบ ทำแบบทดสอบก่อนเรียน หรือร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับเนื้อหาที่ผู้เรียนได้ศึกษาเรียนรู้มาก่อนเข้าชั้นเรียน

ขั้นที่ 3 ขั้นเตรียมความพร้อม ครูชี้แจงรูปแบบและวัตถุประสงค์ของภาระงาน กำหนดขอบเขตของภาระงานที่มอบหมายเพื่อให้ผู้เรียนมีความเข้าใจตรงกัน เชื่อมโยงความรู้จากงานที่เคยปฏิบัติและประสบการณ์เดิมต่าง ๆ ของผู้เรียน จากนั้นแบ่งกลุ่มผู้เรียน โดยให้แต่ละกลุ่มมีสมาชิกที่คละความสามารถ และครูแนะนำวิธีการปฏิบัติงาน พร้อมทั้งกำหนดบทบาทของสมาชิกโดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดบทบาทด้วย

ขั้นที่ 4 ขั้นดำเนินงานกิจกรรมกลุ่ม นักเรียนปฏิบัติภาระงานที่ได้รับมอบหมาย โดยมีการวางแผนร่วมกันในขั้นแรก ปฏิบัติภาระงานโดยฝึกฝนการใช้ภาษา สมาชิกในกลุ่มมีการปฏิสัมพันธ์ แลกเปลี่ยนความเห็นซึ่งกันและกัน ช่วยกันอธิบายข้อมูลความรู้ให้แก่กัน ช่วยกันคิด ช่วยกันทำ ช่วยกันแก้ไข โดยมีครูเป็นผู้สนับสนุน ควบคุมและอำนวยความสะดวกให้ผู้เรียนฝึกฝนการใช้ภาษาเป้าหมาย ภายใต้บรรยากาศของความเข้าใจ การยอมรับ ให้เกียรติ ไว้วางใจซึ่งกันและกัน ครูทำหน้าที่ตรวจสอบความรับผิดชอบสมาชิกทุกคนต่องานของกลุ่ม ว่ามีทุกคนมีบทบาทหน้าที่หรือไม่ มากน้อยเพียงใด โดยในขั้นตอนนี้ ผู้วิจัยเลือกใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือมาใช้ในกระบวนการจัดการเรียนรู้ 2 เทคนิค คือ เทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (STAD) และ เทคนิค Teams Games Tournaments (TGT) เข้ามาใช้ในกระบวนการจัดการเรียนการสอนในรูปแบบ

ขั้นที่ 5 ขั้นตรวจสอบ สรุปและประเมินการใช้ภาษาและความเข้าใจทางวัฒนธรรม นักเรียนตรวจทานและสรุปเนื้อหาในงานของตนเอง เพื่อให้ทราบจุดที่ต้องปรับปรุงแก้ไข สรุปและรายงานผลการปฏิบัติงานและประเมินผลงานและประเมินวิเคราะห์ภาษา ปัญหาที่พบ และเสนอแนะทางแก้ไข ครูให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

ขั้นที่ 6 ขั้นสรุปและประเมินการทำงานกลุ่ม ผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันสรุปการปฏิบัติภาระงานกลุ่ม และช่วยกันประเมินผลการทำงาน วิเคราะห์จุดเด่นจุดด้อย ปัญหาและอุปสรรคที่พบจากการปฏิบัติภาระงานกลุ่ม เสนอแนะทางแก้ไข โดยครูให้ข้อมูลป้อนกลับในขั้นตอนสุดท้าย

7. แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีน

1. ความหมายของการพูด

การพูด คือ การใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และอากัปกิริยา ทำทาง ถ่ายทอดความคิดความรู้ ความรู้สึก อารมณ์ และความต้องการของผู้พูด ให้ผู้ฟังรับรู้ เข้าใจความหมาย และเกิดการตอบสนองตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการ (จูไรรัตน์ ลักษณะศิริ และ บาหยัน อิมสำราญ, 2547) Yang Huiyuan (2021) ยังได้กล่าวถึงกระบวนการถ่ายทอดผ่านคำพูดไว้ว่า การพูดเป็นกระบวนการถ่ายทอดทางความคิดที่เกิดขึ้นจากทั้งด้านร่างกายและจิตใจ เมื่อคนเราถูกกระตุ้นจากโลกภายนอกหรือสิ่งรอบ ๆ ตัว เช่น เมื่อได้ยิน ได้เห็นอะไรจนเกิดเป็นความปรารถนาที่จะพูด ความปรารถนานั้นส่งต่อไปยังสมองผ่านกระบวนการทางความคิด โดยคนเราจะสร้างคำพูดภายในผ่านการคิดของสมอง จากนั้นจึงใช้อวัยวะที่ออกเสียงเป็นภาษาที่เปล่งออกมาสู่ผู้ฟังต่อไป กอบกาญจน์ วงศ์วิสิทธิ์ (2551: 164) ยังได้กล่าวถึงความหมายของการถ่ายทอดสารด้วยการพูดเพิ่มเติมว่า สารนั้นมีทั้งที่เป็นวจนสารและอวจนสาร ผู้ฟังจึงต้องทำความเข้าใจกับสารนั้น ๆ อย่างถี่ถ้วน ฉะนั้น หากผู้พูดต้องการให้การพูดบรรลุตามจุดมุ่งหมายจึงต้องเลือกสรรและใช้ภาษาให้มีประสิทธิภาพ

สรุปได้ว่า การพูดหมายถึง กระบวนการถ่ายทอดความรู้สึก ความคิด ข้อมูลต่าง ๆ จากผู้พูดไปยังผู้ฟัง ด้วยวาจา โดยใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง อากัปกิริยาประกอบ เพื่อให้ผู้ฟังรับรู้ เข้าใจ และเกิดการตอบสนองตรงตามวัตถุประสงค์ของผู้พูดการพูด การพูดจึงเป็นสิ่งที่ต้องใช้ทั้งทักษะทางภาษาในการเรียบเรียงถ้อยคำ และศิลปะในการถ่ายทอดข้อมูล อารมณ์ความรู้สึกผ่านน้ำเสียง แววตาและท่าทางประกอบกันเพื่อส่งสารไปยังผู้ฟัง

2. องค์ประกอบของการพูด

องค์ประกอบในการพูดมีหลายประการ ซึ่งนักการศึกษาได้กล่าวไว้ ดังนี้

Harris (1988 : 81 - 82) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบในการในการพูดเพื่อการสื่อสารไว้ 5 ประการ คือ 1) การออกเสียง (Pronunciation) ความถูกต้องชัดเจนของการออกเสียงพยัญชนะ สระ คำควบกล้ำ รวมถึงการเน้นหนักคำที่อยู่ในประโยค 2) ไวยากรณ์ (Grammar) 3) คำศัพท์ (Vocabulary) 4) ความคล่องในการใช้ภาษา (Fluency) การใช้ภาษาในการสื่อสารอย่างคล่องแคล่ว ลื่นไหล 5) ความเข้าใจ (Comprehension) ความสามารถในการจับใจความข้อมูลแล้วสื่อสารโต้ตอบได้อย่างราบรื่น

จูไรรัตน์ ลักษณะศิริ และ บาหยัน อิมสำราญ (2547: 131) และกอบกาญจน์ วงศ์วิสิทธิ์ (2551:169-170) ได้กล่าวถึงการพูดและองค์ประกอบของการพูดไว้ในแนวทางเดียวกันว่า การพูดเป็นการสื่อสารสองทางที่มีองค์ประกอบเหมือนกันกับกระบวนการสื่อสารโดยทั่วไป โดยหลักแล้วประกอบด้วยผู้ส่งสาร/ผู้ถ่ายทอดสาร (ผู้พูด) ผู้รับสาร (ผู้ฟัง) สาร (เนื้อหาสาระที่พูด) ในขณะที่จูไรรัตน์ ลักษณะศิริ และ บาหยัน อิมสำราญ (2547: 131) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการพูดเพิ่มเติม

ไว้อีกหนึ่งประการ คือ สื่อ (เครื่องมือหรือช่องทางที่ใช้พูด) และกอบกาญจน์ วงวิสิทธิ์ (2551:169-170) ได้เสนอองค์ประกอบหลักที่สำคัญของการพูดเพิ่มเติมไว้อีก 2 ประการ ได้แก่ เสียง ซึ่งเป็นเครื่องมือสำคัญสำหรับการถ่ายทอดเรื่องราว เพื่อให้ผู้ฟังได้รับความรู้ ความเข้าใจตรงตามวัตถุประสงค์ และองค์ประกอบสำคัญอีกประการหนึ่ง คือถ้อยคำหรือคำพูด คือ การเลือกสรรภาษาที่จะใช้ในการนำเสนอ ต้องถูกต้อง เหมาะสม เข้าใจง่าย ออกเสียงได้อย่างถูกต้องตามอักขรวิธี

จากองค์ประกอบของการพูดของนักการศึกษาที่กล่าวมา กล่าวโดยสรุปได้ว่า องค์ประกอบหลักของการพูด ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบสำคัญ คือ ผู้พูด ผู้ฟัง สื่อ และสารซึ่งเป็นเนื้อหาสาระของถ้อยคำ ในส่วนของ องค์ประกอบของการพูดของ Harris (1988) กล่าวถึงในด้านคุณลักษณะที่หรือคุณภาพของสารหรือถ้อยคำที่ส่งออกไป ได้แก่ 1) การออกเสียง ซึ่งหมายถึงความถูกต้องชัดเจนของการออกเสียง รวมถึงการเน้นหนักคำที่อยู่ในประโยค 2) ไวยากรณ์ 3) คำศัพท์ 4) ความคล่องในการใช้ภาษา และ 5) ความเข้าใจ ที่หมายถึง ความสามารถในการจับใจความของข้อมูล แล้วสามารถสื่อสารโต้ตอบได้อย่างราบรื่น

2. หลักการสอนทักษะการพูด

นักการศึกษาหลายท่านได้เสนอเกี่ยวกับหลักการสอนทักษะการพูดที่จะทำให้การจัดการเรียนการสอนสามารถบรรลุผลได้ ดังนี้

Finocchiaro และ Brumfit (1983:141-142) ได้เสนอกิจกรรมในการฝึกฝนการพูดไว้อย่างหลากหลาย เช่น การโต้ตอบคำแนะนำหรือคำถามของครูหรือเพื่อนร่วมชั้น บอกทิศทางให้แก่เพื่อนร่วมชั้น บอกสิ่งที่ปรากฏในรูปภาพหรือแผนภูมิ เล่าเรื่องหรือประสบการณ์ด้วยคำพูดของตนเอง รายงานในหัวข้อที่เตรียมไว้และตอบคำถามเกี่ยวกับหัวข้อนั้น ๆ ตั้งฉากสถานที่ต่าง ๆ ในห้องเรียน ห้องสมุด ที่ทำการไปรษณีย์ ธนาคาร ฯลฯ เพื่อฝึกฝนการใช้ภาษาที่สมจริง เล่นเกมภาษาสื่อสาร การอภิปราย เป็นต้น Richards และ Rodgers (2002:172) ก็ได้กล่าวถึงหลักการสอนภาษาที่ดีว่า ควรพิจารณากระบวนการเรียนรู้ตามสถานการณ์ที่หลากหลายมากกว่าระเบียบวิธีการที่มีแบบแผนตายตัว โดยผู้เรียนต้องเรียนรู้ภาษาผ่านขั้นตอนการใช้ภาษาพูดเพื่อการสื่อสาร การสื่อสารควรเป็นการสื่อสารตามสภาพจริงและเป็นการสื่อสารอย่างมีความหมายเป็นจุดมุ่งหมายหลักของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน โดยความคล่องในการใช้ภาษาเป็นสิ่งสำคัญของการพูดเพื่อการสื่อสาร ผู้เรียนต้องสามารถสื่อสารด้วยความคล่องแคล่ว การพูดเพื่อการสื่อสารสามารถที่จะบูรณาการไปสู่ทักษะทางภาษาที่แตกต่างกันได้และการเรียนรู้เป็นกระบวนการที่ผู้เรียนต้องลองผิดลองถูกเพื่อเป็นการประยุกต์ใช้ภาษาได้อย่างสร้างสรรค์ ในทำนองเดียวกัน Lü Bisong (2007: 215-216) ได้เสนอแนวทางการสอนการพูดโดยเน้นให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกฝนพูดไว้ 2 ประการ คือ การเรียนการสอนในชั้นเรียนและการเรียนการสอนนอกชั้นเรียนที่เป็นกิจกรรมของการฝึกปฏิบัติ เนื่องการสอนการพูดมีเป้าหมายเฉพาะ ก็คือการฝึกอบรมให้ผู้เรียนมีความสามารถในการถ่ายทอดด้วยวาจา หากต้องการให้

การฝึกอบรมทักษะการพูดมีประสิทธิผลเป็นที่น่าพอใจ การสอนในห้องเรียน ควรมีการจัดหลักสูตรเฉพาะหรือระบบการเรียนการสอนเฉพาะ และในชั้นเรียนควรให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกฝนพูดไม่มากนักน้อย ในการที่จะให้ผู้เรียนมีทักษะการถ่ายทอดด้วยวาจา ในการเรียนรู้ จึงไม่อาจจำกัดอยู่แค่ภายในชั้นเรียน แต่ยังต้องมีการนำไปใช้จริงในสถานการณ์ต่าง ๆ นอกห้องเรียนด้วย หากกล่าวถึงการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียน กิจกรรมการฝึกปฏิบัติทางภาษานับเป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้ ส่วนการเรียนการสอนนอกชั้นเรียนที่เป็นกิจกรรมของการฝึกปฏิบัติ จะมีความใกล้เคียงกับการสื่อสารในสถานการณ์จริงมากที่สุด เป็นแนวทางในการฝึกอบรมความสามารถในการถ่ายทอดด้วยวาจาที่มีประสิทธิผล จึงเป็นสิ่งที่ควรให้ความสำคัญ

Yang Huiyuan (2021: 151-152) ได้เสนอเป้าหมายของการสอนทักษะการพูดในแง่ของการฝึกฝนการส่งสารหรือถ้อยคำที่ถ่ายทอดออกไป ได้แก่ 1) ให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการรับเข้า-ส่งออกองค์ประกอบของภาษาแบบซ้ำ ๆ ให้ได้มากที่สุด เพื่อให้ข้อมูลเหล่านั้นกลายเป็นประสบการณ์ทางภาษาที่สั่งสมไว้ในคลังสมองของผู้เรียนและสามารถเรียกนำมาใช้ได้ 2) ฝึกฝนทักษะการถ่ายทอดเป็นคำพูดผ่านการรับเข้า-ส่งออกข้อมูลทางคำพูด 3) ฝึกฝนให้ผู้เรียนใช้วิธีในการออกเสียงในการถ่ายทอดคำพูดได้อย่างถูกต้องแม่นยำ 4) ทำให้ผู้เรียนสามารถพูดประเด็นได้อย่างชัดเจน เนื้อหาเป็นเอกภาพ เป็นระบบขั้นตอน ให้คำศัพท์ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม ประโยคราบรื่น นอกจากนี้ เขายังได้เสนอหลักการของการฝึกฝนทักษะการพูดไว้ว่า หลักการของการฝึกฝนทักษะการพูดเริ่มจากเป้าหมายของการสื่อสาร เป้าหมายของการเรียนการสอนภาษาที่สอง คือ การฝึกอบรมให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาที่เรียนสื่อสารได้ ดังนั้น ในการฝึกฝนการพูด ผู้สอนควรเริ่มต้นและให้ความสำคัญกับการความสามารถในการสื่อสารด้วยวาจา กล่าวคือในทุก ๆ บทเรียนจะต้องมีเป้าหมายที่ชัดเจน การเลือกบทเรียนและการวางแผนลำดับขั้นตอนต่าง ๆ รวมถึงการเลือกใช้วิธีในการเรียนการสอน ควรมีเป้าหมายเพื่อฝึกอบรมให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสาร เช่น การอธิบายและฝึกฝนคำศัพท์ บทเรียน ล้วนแล้วแต่เป็นไปเพื่อให้นักเรียนได้สื่อสารโดยใช้คำศัพท์ หลักไวยากรณ์ และเนื้อหาในบทเรียน การฝึกฝนควรเป็นไปอย่างมีลำดับขั้นตอน จากง่ายไปยาก ค่อย ๆ ยกระดับความสามารถในการสื่อสารด้วยวาจาทีละน้อย อีกทั้งยังต้องให้เกิดผลอย่างแท้จริง ทำการฝึกฝนเพื่อให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารในชีวิตประจำวันในสถานการณ์ที่หลากหลายได้อย่างสมบูรณ์

จากหลักการสอนทักษะการพูดของนักการศึกษาข้างต้น กล่าวโดยสรุปได้ว่า หลักการสอนทักษะการพูดที่ดีควรเป็นการสอนทั้งในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียนที่เป็นกิจกรรมของการฝึกปฏิบัติในสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมให้นักเรียนได้มีปฏิสัมพันธ์ด้วยกลวิธีต่าง ๆ ผ่านการฝึกฝนสื่อสารที่ใกล้เคียงหรือเสมือนกับการสื่อสารจริงที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน การเลือกใช้วิธีในการเรียนการสอนควรมีเป้าหมายเพื่อฝึกอบรมให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสาร โดยใช้คำศัพท์ หลักไวยากรณ์ และเนื้อหาในบทเรียน อีกทั้งการฝึกฝนควรเป็นไปอย่างมีลำดับขั้นตอน จากง่ายไปยาก

3. การทดสอบและการประเมินทักษะการพูด

การทดสอบและการประเมินทักษะของผู้เรียนนับเป็นขั้นตอนสำคัญที่ทำให้ทราบว่าผู้เรียนมีการพัฒนาทักษะเป็นตามวัตถุประสงค์ของการจัดการเรียนรู้หรือไม่ ในการประเมินทักษะการพูดจึงควรพิจารณารูปแบบ วิธีหรือกระบวนการในการทดสอบและการประเมินอย่างถี่ถ้วน เพราะนอกจากจะทำให้รู้ว่าผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ที่วางหรือไม่แล้ว ยังนำไปสู่การวางแผนทางการปรับปรุงและพัฒนาทั้งการจัดการเรียนรู้และคุณภาพของผู้เรียนด้วย

ทั้งนี้ การกำหนดรูปแบบของแบบทดสอบที่ใช้ในการทดสอบทักษะการพูดเป็นปัจจัยที่สำคัญอีกประการหนึ่งของการประเมินทักษะการพูด Underhill (1982, อ้างถึงใน อัจฉรา วงศ์โสธร, 2539: 126-127) ได้จำแนกแบบทดสอบภาษาออกเป็น 3 แบบ คือ 1) แบบวัดตรง เป็นการวัดการสื่อสารภาษาที่แท้จริง เช่น การเขียนและการพูด 2) แบบทดสอบวัดกึ่งตรง จะกำหนดการตอบของผู้ทำข้อสอบ เช่น ให้ตอบคำถามเกี่ยวกับการพูดสนทนากันหรือการเขียนอธิบายภาพโดยใช้เพียงประโยคเดียว หรือสั้น ๆ ซึ่งกำหนดเกณฑ์ในการวัดที่แน่นอน 3) แบบทดสอบแบบวัดอ้อม โดยใช้การแปรการใช้ภาษาในรูปสื่อเป็นรูปปริบสารแทน เช่น แบบทดสอบ Test of English for International Communications (TOEIC) ซึ่งสร้างขึ้นโดย ETS ในสหรัฐอเมริกา ข้อทดสอบนี้เป็นแบบเลือกตอบ วัดการฟัง และการอ่าน แต่ ETS ให้ความหมาย คะแนน โดยใช้ทักษะพูดและเขียน โดยการทดลองหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างแบบทดสอบ TOEIC กับการพูด และการเขียน พบว่า มีค่าสหสัมพันธ์ $r = 0.83$ จึงสรุปว่าคะแนนที่ได้จากการฟัง-อ่าน แบบวัดอ้อม สามารถทำนายความสามารถในการพูด-เขียน แบบวัดตรงได้

โดยข้อดีของแบบทดสอบแต่ละแบบ กล่าวโดยสรุปได้ ดังนี้ (อัจฉรา วงศ์โสธร, 2539)

1) ข้อดีของแบบทดสอบกึ่งตรงและแบบวัดอ้อม คือ หากเป็นในการสอบแบบวัดตรง ซึ่งอาจเป็นแบบตัวต่อตัว (face-to-face) ผู้สอบอาจเกิดความประหม่าตกใจและทำให้คะแนนหรือสัมภาระณ ก็อาจเกิดความเครียดด้วยซึ่งอาจส่งผลให้การตอบและให้คะแนนขาดความเชื่อถือได้ ดังนั้น ถ้าต้องสอบคนเป็นจำนวนมาก ควรใช้การวัดแบบอ้อมหรือแบบกึ่งตรง นอกจากนี้ ในการสอบสัมฤทธิ์ผล การใช้แบบทดสอบวัดกึ่งตรง จะช่วยให้ควบคุมการตอบของผู้เรียนทำให้สามารถวัดได้ตรงตามหลักสูตร ในขณะที่การใช้แบบวัดอ้อมอาจเหมาะกับการวัดความสามารถในการใช้ภาษาโดยทั่วไปมากกว่าสัมฤทธิ์ผลของการเรียนการสอน ดังนั้นแบบทดสอบวัดกึ่งตรงและแบบวัดอ้อมมีจึงความสะดวกในการใช้ และความเชื่อถือได้สูง

2) ข้อดีของแบบทดสอบวัดตรง คือ สามารถวัดตามสภาพการใช้ภาษาอย่างแท้จริง และถึงแม้ว่าค่าสหสัมพันธ์ระหว่างแบบวัดตรงและแบบวัดอ้อมนั้นจะมีนัยสำคัญทางสถิติแต่ถ้าพิจารณาจากการใช้เหตุผลและความสมจริงแล้ว การตีความว่าสามารถใช้แทนกันได้อาจยังไม่เป็นที่ยอมรับ นอกจากนี้ ระหว่างค่าความเที่ยงตรงกับค่าความเชื่อถืออาจเกิดการแลกเปลี่ยน (trade-off) ได้

เพราะแบบวัดตรงมีความเที่ยงตรงแบบประจักษ์ แบบเนื้อหา และแบบทฤษฎีสูง ถึงแม้จะขาดความเชื่อถือได้ตามแบบประเพณีนิยม และการใช้ผู้ที่ให้คะแนนหลายคนที่ได้ผ่านการอบรมวิธีตรวจมาแล้ว จะช่วยให้การตรวจแบบทดสอบวัดตรงมีความน่าเชื่อถือ

Finocchiaro และ Brumfit (1983: 197 - 198) ก็ได้กล่าวถึงวิธีการทดสอบทักษะการพูดไว้หลากหลายวิธี ได้แก่ การให้นักเรียนลองพูดหรืออ่าน ข้อความ กลอน บทสนทนาที่ได้เรียนไปแล้ว การพูดตามบทบาทที่ได้รับในบทสนทนา การโต้ตอบคำสั่งหรือคำขอร้อง การปรับเปลี่ยนรูปประโยคตามคำสั่งที่กำหนด การพูดประโยคสั้น ๆ ตามรูปแบบที่เจ้าของภาษาใช้ บอกสิ่งที่พวกเขาจะพูดหรือทำในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง การเล่าถึงสิ่งที่ได้ปฏิบัติ การเพิ่มเติมคำอธิบายหรือความคิดเห็นต่อสิ่งที่พวกเขาพูด เป็นต้น Yang Huiyuan (2021: 294-295) ได้กล่าวถึงวิธีที่นำมาใช้ในการสอบวัดทักษะการพูดไว้คล้ายคลึงกันว่า สามารถทำได้โดยการให้นักเรียนอ่านบทความ การอธิบาย คำศัพท์หรือประโยคด้วยวาจา การพูดประโยคให้สมบูรณ์ การแต่งประโยค การเติมบทสนทนาให้สมบูรณ์ การสนทนาตามสถานการณ์ต่าง ๆ การฟังความเรียงแล้วตอบคำถาม การอภิปราย เป็นต้น

กระแสความนิยมในการเรียนภาษาจีนที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ไม่เพียงนำมาซึ่งการตื่นตัวต่อการจัดทำหลักสูตรและการแสวงหาแนวทางการสอนภาษาจีนเพื่อให้ตอบสนองความต้องการของผู้ที่เรียนภาษาจีนในฐานะภาษาต่างประเทศ แต่ยังรวมถึงไปถึงวิธีการประเมินผู้เรียนอย่างเหมาะสม เพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ทางวิชาการและวิชาชีพ การสอบวัดระดับความสามารถภาษาจีน (HSK) จึงได้ถือกำเนิดขึ้น โดยแบบทดสอบวัดระดับความสามารถภาษาจีน (HSK) เป็นแบบทดสอบที่เป็นมาตรฐานสากลที่เน้นความสามารถทางภาษาจีนของผู้ที่ไม่ได้ใช้ภาษาจีนในฐานะภาษาแม่ จัดโดยสำนักงานส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาจีนนานาชาติหรือฮันบัน (Hanban) HSK ได้รับการพัฒนาขึ้นครั้งแรกในปี ค.ศ. 1984 โดยศูนย์ทดสอบ HSK ของสถาบันภาษาปักกิ่ง (ปัจจุบันคือมหาวิทยาลัยภาษาและวัฒนธรรมปักกิ่ง) (Teng Yanjiang, 2017) แนวการสอบของ HSK ได้ผ่านการปรับปรุงและพัฒนาเรื่อยมาเพื่อให้ตอบสนองต่อความต้องการของผู้เข้าสอบและสภาพสังคม โดยในปี ค.ศ.2009 รัฐบาลจีนได้จัดให้มีการสอบวัดระดับความสามารถทางภาษาจีน (HSK) ในรูปแบบใหม่ขึ้น ซึ่งถือว่าเป็นระบบการสอบที่มีมาตรฐาน ได้รับความเชื่อถือและนิยมอย่างแพร่หลายในระดับสากล

การสอบวัดระดับความสามารถทางภาษาจีน (HSK) แบ่งการสอบออกเป็น 2 รูปแบบ คือ การสอบแบบข้อเขียน (HSK) และการสอบทักษะการพูด (HSKK) การสอบข้อเขียนแบ่งออกเป็น ระดับที่ 1 – 6 ส่วนการสอบทักษะการพูดแบ่งออกเป็น ระดับต้น ระดับกลาง และระดับสูง สามารถเปรียบเทียบระดับความสามารถของทั้ง 2 รูปแบบ ดังตารางที่ 12

ตารางที่ 12 เปรียบเทียบระดับความสามารถของการสอบ HSK และ HSKK

การสอบข้อเขียน	การสอบพูด
HSK (ระดับ 6)	HSKK (ระดับสูง)
HSK (ระดับ 5)	
HSK (ระดับ 4)	HSKK (ระดับกลาง)
HSK (ระดับ 3)	
HSK (ระดับ 2)	HSKK (ระดับต้น)
HSK (ระดับ 1)	

ที่มา: Zhao Yanfeng (2022, p.2)

กำหนดระดับความสามารถทางภาษาจีนของผู้เข้าสอบทักษะการพูด (HSKK) ในแต่ละระดับและวิธีการสอบ ผู้วิจัยสรุปและเพิ่มเติมรายละเอียดจำนวนคำศัพท์ ความสามารถทางภาษาจีนในแต่ละระดับ และวิธีการสอบ มีรายละเอียด ดังตารางที่ 13

ตารางที่ 13 ระดับความสามารถทางภาษาจีนของผู้เข้าสอบทักษะการพูด (HSKK) ในแต่ละระดับและวิธีการสอบ

การสอบพูด	จำนวนคำศัพท์ที่ควรรู้	ความสามารถทางภาษาจีน	วิธีการสอบ
HSKK (ระดับต้น)	ประมาณ 200 คำ	สามารถฟังเข้าใจและใช้ภาษาจีนในการพูดถ่ายทอดหัวข้อที่เกี่ยวกับชีวิตประจำวัน สามารถสื่อสารในขั้นพื้นฐานได้	1. ฟังแล้วพูดซ้ำ 2. ฟังแล้วตอบคำถาม 3. ตอบคำถาม
HSKK (ระดับกลาง)	ประมาณ 900 คำ	สามารถฟังเข้าใจและใช้ภาษาจีนในการสื่อสารกับผู้ที่ใช้ภาษาจีนเป็นภาษาแม่ได้อย่างคล่องแคล่ว	1. ฟังแล้วพูดซ้ำ 2. เล่าเรื่องจากรูปภาพ 3. ตอบคำถาม
HSKK (ระดับสูง)	ประมาณ 3,000 คำ	สามารถฟังเข้าใจและใช้ภาษาจีนในการถ่ายทอดความคิดเห็นของตนเองได้	1. ฟังแล้วเล่าซ้ำ 2. อ่านออกเสียง 3. ตอบคำถาม

ที่มา: Zhao Yanfeng (2022: 2-5)

จากการทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับการทดสอบทักษะการพูดที่กล่าวมา สรุปได้ว่าวิธีการทดสอบทักษะการพูดสามารถทำได้หลากหลายวิธี โดยหากพิจารณาจากแบบทดสอบภาษาทั้ง 3 ประเภท จะพบว่า แบบทดสอบภาษาแบบวัดตรง เป็นการวัดการสื่อภาษาได้อย่างแท้จริงมากที่สุด เพราะเป็นการวัดตามสภาพการใช้ภาษาอย่างแท้จริง แต่มีข้อจำกัด คือ ผู้สอบอาจเกิดความประหม่าตกใจ และผู้ให้คะแนนหรือผู้ทำการสัมภาษณ์อาจเกิดความตึงเครียดซึ่งส่งผลต่อการตอบของผู้เข้าสอบและการให้คะแนนขาดความเชื่อถือได้ และไม่เหมาะกับการสอบในกรณีที่มีผู้สอบเป็นจำนวนมาก ในขณะที่แบบทดสอบกึ่งตรงซึ่งเป็นการกำหนดการตอบของผู้ทำข้อสอบ เช่น ให้ตอบคำถามเกี่ยวกับการพูดสนทนาหรือการเขียนอธิบายภาพโดยใช้เพียงประโยคเดียว หรือสั้น ๆ โดยกำหนดเกณฑ์ในการวัดที่แน่นอน จะค่อนข้างสะดวกในการใช้และมีความเชื่อถือที่ค่อนข้างสูง ทั้งนี้ ในการกำหนดรูปแบบของการทดสอบการพูดก็สามารถทำได้โดยการให้นักเรียนพูดหรืออ่านข้อความ บทสนทนา บทความ การโต้ตอบคำสั่งหรือคำขอร้อง การพูดประโยคให้สมบูรณ์ การแต่งประโยค การเติมบทสนทนาให้สมบูรณ์ การสนทนาตามสถานการณ์ต่าง ๆ การฟังความเรียงแล้วตอบคำถาม การอภิปราย เป็นต้น โดยในการสอบทักษะการพูดภาษาจีน (HSKK) ได้แบ่งการสอบทักษะการพูดแบ่งออกเป็นระดับต้น ระดับกลาง และระดับสูง โดยใช้วิธีการทดสอบของทั้ง 3 ระดับ โดยสรุป คือ ฟังแล้วพูดซ้ำ ฟังแล้วตอบคำถาม ตอบคำถาม เล่าเรื่องจากรูปภาพ ฟังแล้วเล่าซ้ำ และอ่านออกเสียง ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจึงได้กำหนดวิธีทดสอบทักษะการพูดเพื่อวัดทักษะการพูดโดยการเติมบทสนทนาให้สมบูรณ์ตามสถานการณ์ที่กำหนดให้

ในการประเมินผลการเรียนรู้ผู้สอนจำเป็นต้องเครื่องมือที่ใช้ในการให้คะแนนเพื่ออธิบายความสัมฤทธิ์ผลของผู้เรียน โดยในปัจจุบันการวัดและประเมินผลได้เข้าสู่การประเมินผลตามสภาพจริงและการประเมินที่อิงการปฏิบัติมากขึ้น (ศิริวรรณ วนิชวัฒน์วรชัย, 2562:314) การประเมินภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ กรอบอ้างอิงทางภาษาของสหภาพยุโรป The Common European Framework of Reference for Languages (CEFR) ถือได้ว่าเป็นที่ยอมรับอย่างกว้างขวางว่าเป็นมาตรฐานสากลที่ถูกนำมาใช้อธิบายและจัดลำดับความสามารถทางภาษาของแต่ละบุคคล โดยกระทรวงศึกษาธิการได้มีการกำหนดให้ใช้กรอบอ้างอิงทางภาษาของสหภาพยุโรป (CEFR) มาเป็นกรอบความคิดหลักในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

กรอบอ้างอิงทางภาษาของสหภาพยุโรป (CEFR) คือ มาตรฐานการประเมินความสามารถทางภาษาที่สหภาพยุโรปจัดทำขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอน และการประเมินภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ โดยในปี ค.ศ. 2002 สภาแห่งสหภาพยุโรปได้กำหนดให้ใช้กรอบอ้างอิงทางภาษาของสหภาพยุโรป (CEFR) ในการตรวจสอบความสามารถทางภาษา โดยแบ่งเป็น 6 ระดับความสามารถ มีรายละเอียดดังนี้ (สถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน)

ตารางที่ 14 คำอธิบายความสามารถของผู้เรียนในแต่ละระดับของกรอบอ้างอิงทางภาษาของสหภาพยุโรป (CEFR)

ระดับ	คำอธิบาย
A1	ผู้เรียนสามารถใช้และเข้าใจประโยคง่าย ๆ ในชีวิตประจำวัน สามารถแนะนำตัวเองและผู้อื่น สามารถตั้งคำถามเกี่ยวกับบุคคลอื่น เช่น เขาอยู่ที่ไหน รู้จักใครบ้าง มีอะไรบ้าง และตอบคำถามเหล่านี้ได้ ทั้งยังสามารถเข้าใจบทสนทนาเมื่อคู่สนทนาพูดช้าและชัดเจน
A2	ผู้เรียนสามารถใช้และเข้าใจประโยคในชีวิตประจำวัน (ในระดับกลาง) เช่น ข้อมูลเกี่ยวกับครอบครัว การจับจ่ายใช้สอย สถานที่ ภูมิศาสตร์ การทำงาน และสามารถสื่อสารแลกเปลี่ยนข้อมูลทั่วไปในการใช้ชีวิตประจำวัน สามารถบรรยายความคิดฝัน ความคาดหวัง ประวัติ สิ่งแวดล้อม และสิ่งอื่น ๆ
B1	ผู้เรียนสามารถพูด เขียน และจับใจความสำคัญของข้อความทั่ว ๆ ไปถ้าเป็นหัวข้อที่คุ้นเคยหรือสนใจ เช่น การทำงาน โรงเรียน เวลาว่าง ฯลฯ สามารถจัดการกับสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นระหว่างการเดินทางในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษได้ สามารถบรรยายประสบการณ์ เหตุการณ์ ความคิดฝัน ความหวัง พร้อมให้เหตุผลสั้น ๆ ได้
B2	ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาในระดับดี สามารถใช้ภาษาพูดและเขียนได้แทบทุกเรื่อง อย่างถูกต้องและคล่องแคล่ว รวมทั้งสามารถอ่านและทำความเข้าใจบทความที่มีเนื้อหายากขึ้นได้
C1	ผู้เรียนสามารถเข้าใจข้อความยาว ๆ ที่ซับซ้อนในหัวข้อหลากหลาย และเข้าใจความหมายแฝงได้ สามารถแสดงความคิด ความรู้สึกของตนได้อย่างเป็นธรรมชาติ โดยไม่ต้องหยุดคิดหาคำศัพท์ สามารถใช้ภาษาทั้งในด้านสังคม การทำงาน หรือด้านการศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ
C2	ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างดีเยี่ยมใกล้เคียงเจ้าของภาษา สามารถใช้ภาษามาตรฐานได้อย่างสละสลวย ถูกต้องตามจุดประสงค์ที่จะสื่อสารได้ดี สามารถอ่านบทความที่เป็นภาษาต้นฉบับ (โดยเฉพาะวรรณกรรม) ได้เข้าใจ สามารถ และเลือกใช้ภาษาสำหรับพูดและเขียนได้อย่างเหมาะสม ผู้เรียนสามารถเข้าใจข้อความยาว ๆ ที่ซับซ้อนในหัวข้อหลากหลาย และเข้าใจความหมายแฝงได้

ที่มา: สถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

จากตารางที่ 14 จะเห็นได้ว่าในระดับ A1 ซึ่งเป็นระดับแรกของ CEFR ได้อธิบายความสามารถทางภาษาของผู้เรียนเริ่มจากการสามารถใช้และเข้าใจประโยคง่าย ๆ ในชีวิตประจำวัน โดยเพิ่มระดับความชำนาญไปจวบจนระดับถึงระดับ C2 ซึ่งเป็นระดับสูงสุดที่ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างชำนาญใกล้เคียงเจ้าของภาษา สามารถใช้ภาษาได้อย่างสละสลวย ถูกต้องตามจุดประสงค์ที่จะสื่อสารได้ดี สามารถเลือกใช้ภาษาในการพูดได้อย่างเหมาะสม รวมถึงเข้าใจความหมายแฝง ซึ่งชี้ให้เห็นว่าในการประเมินระดับทักษะการพูดนอกจากควรพิจารณาถึงความถูกต้องคล่องแคล่ว ยังควรคำนึงถึงความเหมาะสมของการเลือกใช้ภาษา ความสละสลวย และมีความเข้าใจในความหมายแฝงของภาษาเป้าหมายด้วย

อัจฉรา วงศ์โสธร (2539:242-256) ได้กล่าวถึงการใช้อนุกรมสัมพันธ์ประเมินค่าในการระบุระดับความสามารถทางภาษาว่า การให้คะแนนดิบหรือเปอร์เซ็นต์ยังไม่มี ความหมายชัดเจนในการระบุระดับความสามารถทางภาษาของผู้สอบ ซึ่งประกอบด้วยความสามารถในการส่งสารและการรับสาร นักวัดผลทางภาษานิยมการให้คะแนนเป็นระดับของความสามารถตามมาตรฐานประเมินค่าสำหรับการทดสอบทางภาษาที่นิยมใช้กันและกล่าวถึงในที่นี้มี 4 แบบด้วยกัน คือ 1) แบบของ B.J. Carroll 2) แบบของ Wilkins 3) แบบของ Foreign Service Institute (FSI) และ 4) แบบของ J.L.D. Clark แห่ง Educational Testing Service ของสหรัฐอเมริกา ดังมีรายละเอียดดังนี้

1. แบบของ B.J. Carroll ใช้ nine point language band system ในการกำหนดระดับการแสดงผลออกในการส่งสารและรับสารทางภาษาหรือหลายอย่างรวมกัน มี 9 ระดับ ซึ่งในระดับที่ 9 ระดับสูงสุด น้อยคนที่จะได้ถึงระดับนี้ เพราะเราไม่มีความจำเป็นที่จะต้องสอบผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษา

ตารางที่ 15 ความหมายระดับคะแนนของ B.J. Carroll

Band Performance levels	L - S	L	R - W	R	AV
9 Expert					9
8 Very good					8
7 Good					7
6 Competent					6
5 Modest					5
4 Marginal					4
3 Extremely limited					3
2 Intermittent					2
1/0 Non - user					1

ที่มา: อัจฉรา วงศ์โสธร (2539:241)

2. แบบของ Wilkins กำหนดมาตรฐานการประเมินผลความสามารถของผู้ใช้ภาษาไว้ 7 ระดับ จากระดับ 1 คือระดับเริ่มเรียน ถึงระดับ 7 ซึ่งเป็นระดับของผู้ที่มีความสามารถเทียบเท่ากับเจ้าของภาษา โดยความสามารถที่ประเมินเป็นความสามารถในการสื่อสารเท่ากับความสามารถทางด้านกฎเกณฑ์ทางภาษา ซึ่งในระดับที่ 7 จะเป็นผู้มีความสามารถใช้ภาษาเพื่อวัตถุประสงค์ต่าง ๆ ในสถานการณ์ต่าง ๆ เหมือนเจ้าของภาษาทุกอย่าง ซึ่งผู้ที่มีความสามารถในระดับนี้มักจะเป็นผู้ที่เคยอยู่ในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษมานานปี

3. แบบของ Foreign Service Institute (FSI) เป็น scale การให้คะแนน oral proficiency เป็นการตัดสินความสามารถในการพูดของนักเรียนเป็น 5 ชั้น มีการแบ่งระดับโดยพิจารณาจากสำเนียง ไวยากรณ์ ศัพท์ ความคล่องแคล่ว โดยแบ่งเป็นข้อย่อย 6 ระดับ จากระดับ 1 (poor) ไปจนถึงระดับ 6 (excellent)

4. แบบของ John L. D. Clark ซึ่งเป็นระบบการให้คะแนนที่เหมาะสมที่ครูจะใช้กับนักเรียน เมื่อวัดระดับความสามารถของนักเรียนโดยประมาณ โดยแบ่งเป็น 4 ระดับ จากระดับ 1 ซึ่งเป็นระดับเริ่มเรียนจนถึงระดับ 4 ซึ่งเป็นระดับสื่อสาร โดยแบ่งออกเป็นหัวข้อดังนี้

การออกเสียง

1. ยังพูดไม่ได้และโต้ตอบไม่ได้
2. ออกเสียงผิด ๆ พูดแล้วเข้าใจยาก

3. ออกเสียงผิดเป็นครั้งคราว แต่โดยทั่วไปแล้วเข้าใจได้
4. ออกเสียงถูกต้อง พูดได้

คำศัพท์

1. ใช้ศัพท์ผิดและโต้ตอบไม่ได้
2. ใช้ศัพท์บ่อย ๆ แต่ใช้ศัพท์ในเหตุการณ์นั้นได้
3. สื่อความหมายได้เป็นส่วนใหญ่ ใช้ศัพท์ได้เหมาะสม
4. ใช้ศัพท์ได้เหมาะสมในทุกสถานการณ์

โครงสร้างไวยากรณ์

1. โครงสร้างไวยากรณ์ผิด ไม่สามารถสื่อสารได้
2. ใช้ไวยากรณ์เบื้องต้นผิด ใช้วลีถูกต้องบ้าง
3. ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ได้ถูกต้อง มีข้อผิดพลาดเล็กน้อย
4. ไม่มีข้อผิดพลาด ทั้งในการใช้ศัพท์หรือโครงสร้างความคล่อง

ความคล่อง

1. พูดแล้วต้องหยุดนาน ๆ พูดไม่จบประโยค หรือโต้ตอบไม่ได้
2. พูด ๆ แล้ว พูดต่อไปไม่ได้ พยายามพูดต่อไปโดยเริ่มต้นใหม่
3. บทสนทนาเป็นธรรมชาติและต่อเนื่อง บางครั้งยังติดตะกุกตะกัก
4. บทสนทนาเป็นธรรมชาติ หยุดบ้างเช่นเดียวกับเจ้าของภาษา

การให้คะแนนแบบรูบริกเป็นอีกรูปแบบที่นิยมใช้ในการประเมินในรายวิชาภาษา รูบริกประกอบด้วย 2 ส่วน คือ เกณฑ์ที่ใช้ประเมินการปฏิบัติหรือผลผลิตของนักเรียน และระดับคุณภาพหรือระดับคะแนน เกณฑ์จะเป็นสิ่งที่บอกผู้สอนหรือผู้ประเมินว่าการปฏิบัติงานหรือผลงานนั้น ๆ ต้องพิจารณาสิ่งใดบ้าง ระดับคุณภาพหรือระดับคะแนนจะบ่งชี้ว่า การปฏิบัติหรือผลงานที่สมควรจะได้ระดับคุณภาพหรือระดับคะแนนนั้น ๆ ของเกณฑ์แต่ละตัวมีลักษณะอย่างไร (สถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน)

ตารางที่ 16 ตัวอย่างเกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

ระดับคะแนน	4	3	2	1	น้ำหนัก ความสำคัญ	คะแนน รวม
ประเด็น การประเมิน						
ความถูกต้อง ด้านเนื้อหา	สื่อสารได้ตรง ประเด็น เนื้อหา ถูกต้องตาม หัวข้อ ที่กำหนด ออกเสียง ถูกต้อง ใช้ คำศัพท์ สำนวน และ โครงสร้าง ภาษาถูกต้อง	สื่อสารได้ตรง ประเด็น เนื้อหา ถูกต้อง เป็น ส่วนใหญ่ ออกเสียง ได้ ถูกต้อง	สื่อสารได้ตรง ประเด็นเป็น บางส่วน เนื้อหาและ การ ออก เสียงถูกต้อง เป็นบางส่วน	สื่อสารได้ เนื้อหา น้อย ออกเสียง ไม่ถูกต้อง เป็นส่วน ใหญ่	3	12
ความสามารถ ในการพูด	พูดได้ คล่องแคล่ว พูดเป็น ธรรมชาติ ประสาน สายตา กับ ผู้ฟัง มีการ แสดงออก ทาง สีหน้า และท่าทาง อย่าง เหมาะสม	พูดได้ คล่องแคล่ว พูดเป็น ธรรมชาติ ประสาน สายตา กับ ผู้ฟัง มีการ แสดงออก ทาง สีหน้า และท่าทาง บ้างเล็กน้อย	พูดได้ คล่องแคล่ว แต่ไม่เป็น ธรรมชาติ ประสาน สายตา กับ ผู้ฟังน้อย	พูดเหมือน ท่องจำ มี การ ประสาน สายตา กับ ผู้ฟังบ้าง เป็นระยะ	2	8
รวม					5	20

เกณฑ์การประเมิน

16 – 20 คะแนน ดีมาก

13 – 15 คะแนน ดี

10 – 12 คะแนน พอใช้

น้อยกว่า 10 คะแนน ควรปรับปรุง

ที่มา: คู่มือการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแนวใหม่ตามกรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรป The Common European Framework of Reference for Languages (CEFR) ระดับชั้นมัธยมศึกษา

สำหรับเกณฑ์ประเมินทักษะการพูดภาษาจีน ผู้วิจัยประเมินทักษะการพูดโดยใช้เกณฑ์การให้คะแนน (Scoring Rubrics) โดยปรับและเพิ่มเติมเกณฑ์การประเมินจากแบบของ John L D. Clark (1972) ได้พัฒนาขึ้น เนื่องจากมีความเหมาะสมและสอดคล้องกับผู้เรียนภาษาจีนในฐานะภาษาต่างประเทศ และเป็นระบบการให้คะแนนที่เหมาะสมสำหรับครูจะใช้กับนักเรียน โดยเมื่อวัดระดับความสามารถของนักเรียนหากพิจารณาตามการประเมินผลความสามารถทางภาษาอีก 3 แบบจะพบว่า มีระดับที่สูงและรายละเอียดบางประการไม่สอดคล้องเหมาะสมในการประเมินทักษะการพูด ผู้เรียนภาษาจีนเป็นภาษาต่างประเทศในระดับชั้นมัธยมศึกษาใดคนหนึ่ง เช่น แบบของ B.J. Carroll ใช้ nine point language band system ซึ่งในระดับที่ 9 ระดับสูงสุด น้อยคนที่จะได้ถึงระดับนี้ เพราะเราไม่มีความจำเป็นที่จะต้องสอบผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษา ส่วนแบบของ Wilkins กำหนดมาตรฐานการประเมินผลความสามารถของผู้ใช้ภาษาไว้ 7 ระดับ ซึ่งในระดับที่ 7 จะเป็นผู้มีความสามารถใช้ภาษาเพื่อวัตถุประสงค์ต่าง ๆ ในสถานการณ์ต่าง ๆ เหมือนเจ้าของภาษาทุกอย่าง ซึ่งผู้ที่มีความสามารถในระดับนี้มักจะเป็นผู้ที่เคยอยู่ในประเทศที่ใช้ภาษาเป้าหมายมาเป็นระยะเวลาอันยาวนาน และแบบของ Foreign Service Institute (FSI) ซึ่งแบ่งออกเป็น 6 ระดับ ในด้านความเข้าใจ ระดับที่ 6 เป็นของผู้ที่เข้าใจคำพูดที่เป็นพิธีการหรือภาษาถิ่นเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษาที่มีการศึกษา ล้วนแล้วแต่ไม่สอดคล้องกับพื้นฐานทางภาษาของกลุ่มเป้าหมาย ผู้วิจัยจึงเลือกใช้เกณฑ์ของ John L D. Clark (1972) ซึ่งมีความสอดคล้องเหมาะสมกับพื้นฐานทางภาษาเป้าหมายของของกลุ่มเป้าหมาย

อนึ่ง ทักษะการพูดภาษาต่างประเทศนอกจากผู้เรียนจำเป็นต้องมีความรู้ ความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับหลักภาษาเป็นพื้นฐานแล้ว สิ่งสำคัญอีกประการหนึ่งที่จะส่งผลให้การพูดถ่ายทอดออกไปได้อย่างถูกต้องตรงตามวัตถุประสงค์ และไม่ก่อให้เกิดความเข้าใจที่คลาดเคลื่อนระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง คือ การมีความเข้าใจในวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาเป้าหมาย หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2560) จึงไม่เพียงมุ่งพัฒนาให้ผู้เรียนมีความสามารถทางด้านทักษะทางภาษาเท่านั้น แต่ยังมีมุ่งหวังพัฒนาให้ผู้เรียนสามารถในการสื่อสารภาษาต่างประเทศได้อย่างเหมาะสมตามวัฒนธรรมของ

ภาษาเป้าหมายด้วย จุดมุ่งหมายของการเรียนภาษาจีนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 จึงมีเป้าหมายเพื่อพัฒนาให้ผู้เรียนมีทักษะและสามารถสื่อสารภาษาจีนขั้นพื้นฐาน ทั้งการฟัง - พูด - อ่าน - เขียน – และแสดงออกอย่างมีประสิทธิภาพ และให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมจีน เพื่อให้สามารถถ่ายทอดภาษาจีนอย่างสร้างสรรค์ และนำภาษาจีนไปประยุกต์ใช้ได้เหมาะสม การประเมินทักษะการพูดภาษาจีนในวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงเพิ่มเติมการวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรมอีก 1 ด้าน เป็นด้านที่ 5 รวมเป็น 5 ด้าน คะแนนเต็มด้านละ 4 คะแนน รวมคะแนนเต็มทุกด้าน 20 คะแนน โดยมีรายละเอียดดังตาราง

ตารางที่ 17 (ร่าง) เกณฑ์ประเมินทักษะการพูดตามความสามารถด้านที่ผู้วิจัยใช้โดยปรับและเพิ่มเติมจากเกณฑ์ของ Clark (1972)

ระดับคะแนน	4	3	2	1	คะแนนรวม
ความสามารถทางด้าน					
การออกเสียง	ออกเสียงถูกต้อง พูดได้	ออกเสียงผิดเป็นครั้งคราว แต่โดยทั่วไปแล้วเข้าใจได้	ออกเสียงผิด ๑ พูดแล้วเข้าใจยาก	ยังพูดไม่ได้และโต้ตอบไม่ได้	4
คำศัพท์	ใช้คำศัพท์ที่เหมาะสมในทุกสถานการณ์	สื่อความหมายได้เป็นส่วนใหญ่ ใช้คำศัพท์ที่เหมาะสม	ใช้คำศัพท์ผิดบ่อย ๆ แต่ใช้คำศัพท์ในสถานการณ์นั้นได้	ใช้คำศัพท์ผิดและโต้ตอบไม่ได้	4
โครงสร้างไวยากรณ์	ไม่มีข้อผิดพลาดในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์	ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ได้ถูกต้อง มีข้อผิดพลาดเล็กน้อย	ใช้ไวยากรณ์เบื้องต้นผิด ใช้วลีถูกต้องบ้าง	โครงสร้างไวยากรณ์ผิด ไม่สามารถสื่อสารได้	4
ความคล่อง	บทสนทนาเป็นธรรมชาติ หยุดบ้างเช่นเดียวกับเจ้าของภาษา	บทสนทนาเป็นธรรมชาติ และต่อเนื่อง บางครั้งยังติดตะกุกตะกัก	พูดไปสักระยะ แล้ว พูดต่อไปไม่ได้ พยายามพูดต่อไปโดยเริ่มต้นใหม่	พูดแล้วต้องหยุดนาน ๆ พูดไม่จบประโยค หรือโต้ตอบไม่ได้	4

ตารางที่ 17 (ต่อ)

ระดับคะแนน	4	3	2	1	คะแนนรวม
ความสามารถทางด้าน ความเหมาะสมสอดคล้องตาม วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา	ใช้นำเสียงและอากัปกิริยาได้ เหมาะสมกับวัฒนธรรมของ เจ้าของภาษา โดยและเมื่อ ก่อให้เกิดความขัดแย้งหรือ ความเข้าใจ และสร้าง ความรู้สึกเชิงบวกในการพูด สื่อสารทั้งสองฝ่าย	ใช้นำเสียง อากัปกิริยาที่ ใช้ประกอบการพูดไม่ เหมาะสมกับวัฒนธรรม ของเจ้าของภาษาและเมื่อ ก่อให้เกิดความขัดแย้ง หรือความเข้าใจ	ใช้นำเสียง อากัปกิริยา ที่ใช้ประกอบการพูดไม่ เหมาะสมกับวัฒนธรรม ของเจ้าของภาษาและ ก่อให้เกิดความขัดแย้ง หรือความเข้าใจผิดบ้าง เล็กน้อย	ใช้นำเสียง อากัปกิริยา ที่ใช้ประกอบการพูดไม่ เหมาะสมกับวัฒนธรรม ของเจ้าของภาษาและ ก่อให้เกิดความขัดแย้ง หรือความเข้าใจผิด อย่างร้ายแรง	4
รวม					20

เกณฑ์การประเมิน

16 – 20 คะแนน ดีมาก

13 – 15 คะแนน ดี

10 – 12 คะแนน พอใช้

น้อยกว่า 10 คะแนน ควรปรับปรุง

8. แนวคิดเกี่ยวกับความเข้าใจทางวัฒนธรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ภาษาและวัฒนธรรมเป็นสิ่งที่มีความเกี่ยวโยงสัมพันธ์กันอย่างยากที่จะแยกออกกันได้ ในการเรียนรู้ภาษาใดๆ ผู้เรียนจึงจำเป็นต้องมีความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษานั้น ๆ ในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดและความเข้าใจทางวัฒนธรรม ผู้วิจัยจึงได้ทำการศึกษาแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความเข้าใจทางวัฒนธรรมเพื่อนำไปใช้ในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

1. ความสัมพันธ์ระหว่างภาษาและวัฒนธรรม

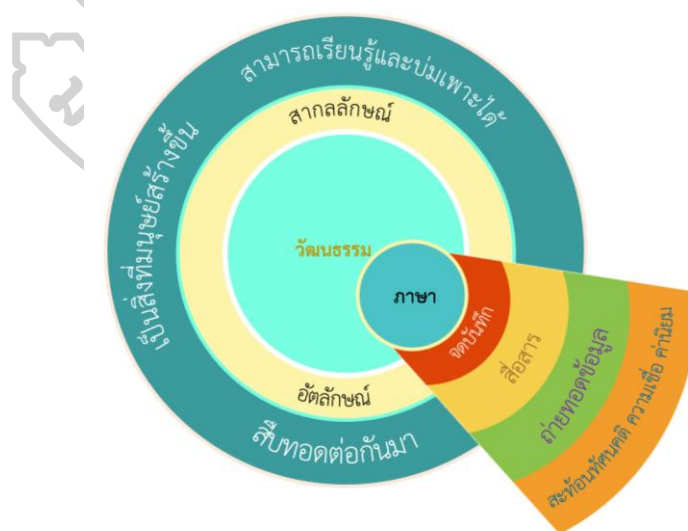
ภาษา หมายถึง ถ้อยคำที่ใช้พูดหรือเขียนเพื่อสื่อความของชนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน, 2554) ภาษาเป็นการใช้สัญลักษณ์ที่สร้างขึ้นอย่างจงใจเพื่อใช้ในการสื่อสารความคิด อารมณ์ และความปรารถนาโดยปราศจากสัญชาติญาณ (Sapir, 1921: 8) ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร การเติบโต การพัฒนา และก่อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ การสรรค สร้างนวัตกรรม การแลกเปลี่ยน ภาษาและวัฒนธรรมโดยทั่วไปมีความเกี่ยวโยงกันอย่างใกล้ชิด สองสิ่งนี้ล้วนส่งผลกระทบต่อซึ่งกันและกัน Tylor (1871, อ้างถึงใน Tony Bennett, 2015) ได้เสนอว่าวัฒนธรรมคือสิ่งที่สลับซับซ้อนซึ่งเป็นผลรวมของความรู้ ความเชื่อ ศิลปะ ขนบธรรมเนียม และอุปนิสัยต่าง ๆ ฯลฯ ที่มนุษย์ได้มาจากการเป็นสมาชิกของสังคมหนึ่ง ๆ อัญชลี สิงห์น้อย (2548) ก็ได้แสดงทัศนะเรื่องความสัมพันธ์กันระหว่างภาษาและวัฒนธรรมไว้ว่า ภาษาและวัฒนธรรมมีความสัมพันธ์อย่างยากที่จะแยกออกจากกันได้ ทั้งสองสิ่งมีทั้งลักษณะที่เป็นทั้งสากลและเป็นเอกลักษณ์ โดยปัญหาของสภาวะต่างภาษาที่เป็นอุปสรรคต่อการเข้าใจข้ามภาษาที่พบบ่อยจะขึ้นอยู่กับการมี “สากลลักษณะ” และ “เอกลักษณ์” มากหรือน้อย และสิ่งที่เป็นอุปสรรคสำคัญต่อการเข้าใจข้ามภาษา คือ “การปราศจากความรู้ในเรื่องบริบททางวัฒนธรรม”

เปรมจิต ชนวงค์ (2529: 238-240) ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ของภาษากับวัฒนธรรมไว้ กล่าวโดยสรุปได้ว่า ภาษาเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรม โดยภาษาก็มีลักษณะเดียวกับวัฒนธรรม คือ มีการสร้างสรรค์ ถ่ายทอดสืบต่อกันมา และมีการเปลี่ยนแปลงปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะกับกาลเทศะและความนิยม ภาษายังเป็นเครื่องมือบันทึกและสืบทอดวัฒนธรรมไม่ให้วัฒนธรรมสูญหาย ทำให้คนรุ่นหลังได้รู้จักอดีต เรียนรู้วิถีชีวิตของคนในอดีตเพื่อเชื่อมโยงมายังปัจจุบันและอนาคต ภาษายังเป็นเครื่องสะท้อนให้เห็นวิถีชีวิตของคนในสังคมในเรื่องความเป็นอยู่ ความเชื่อ ความคิด ค่านิยม ทัศนคติ โดยสิ่งเหล่านี้จะปรากฏอยู่ในวรรณคดี นิทานพื้นบ้าน การละเล่นพื้นบ้าน เพลงพื้นบ้าน ทั้งที่บันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษรและเป็นมุขปาฐะ หากนำสิ่งเหล่านี้มาศึกษาวิเคราะห์ก็จะเข้าใจถึงวิถีชีวิตของคนในสมัยนั้น ภาษายังเป็นเครื่องชี้ให้เห็นความแตกต่างทางวัฒนธรรมในแต่ละสังคมซึ่งแตกต่างกันไปตามลักษณะความคิด ความเชื่อ และทัศนคติที่ถ่ายทอดสืบต่อกันมา และเป็นหลักฐานแสดงอารย

ธรรมต่าง ๆ ของสังคม เนื่องจากภาษาเป็นผลสะท้อนของความเจริญของสังคม เมื่อชนกลุ่มใดได้กำหนดภาษาประจำกลุ่มขึ้นมาแล้วภาษานั้นก็นับเป็นภาษาหลักของชนกลุ่มนั้น

Dai Qingxia (2004) ก็ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างภาษาและวัฒนธรรมไว้ในทิศทางเดียวกันว่า ภาษาเป็นระบบสัญลักษณ์ที่จัดบันทึกวัฒนธรรม และองค์ประกอบสำคัญของวัฒนธรรม ฉะนั้น ลักษณะเฉพาะของวัฒนธรรมย่อมส่งผลต่อลักษณะเฉพาะของภาษาและการใช้ภาษาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ความสัมพันธ์ระหว่างภาษาและวัฒนธรรม โดยทั่วไปมีอยู่ 3 ประการ คือ 1) ภาษาเป็นส่วนประกอบที่สำคัญในการก่อตัวของวัฒนธรรม เพราะวัฒนธรรมคือวิถีชีวิตของมนุษย์ เป็นสิ่งที่มนุษย์ร่วมกันสร้างขึ้นเพื่อตอบสนองวิถีชีวิตเหล่านั้น ในขณะที่ภาษาคือเอกลักษณ์ คือ “การสรรค์สร้าง” ของมนุษย์ 2) ภาษาคือระบบเครื่องสัญลักษณ์ที่ใช้บันทึกวัฒนธรรม ภาษาคือเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารและเครื่องมือทางความคิดที่สำคัญของสังคมมนุษย์ การจัดบันทึกปรากฏการณ์ทางวัฒนธรรมคือหน้าที่หนึ่งที่สำคัญของภาษา 3) ภาษาเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรม สองสิ่งนี้ต่างก็มีข้อจำกัดและส่งผลกระทบต่อซึ่งกันและกัน ซึ่งในทางภาษาศาสตร์สังคมเน้นหนักที่การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับปรากฏการณ์ทางวัฒนธรรมอื่น ๆ ที่ส่งผลต่อวิถีการใช้รวมถึงลักษณะเฉพาะของภาษา

จากการทบทวนวรรณกรรมที่กล่าวมา ผู้วิจัยสรุปความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมเป็นแผนภาพได้ดังนี้

แผนภาพที่ 5 แผนภาพสรุปความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรม

จากแผนภาพ สรุปได้ว่าภาษาเป็นส่วนประกอบสำคัญของการก่อตัวทางวัฒนธรรม ภาษาจึงนับเป็นสาขาหนึ่งของวัฒนธรรม ทั้งภาษาและวัฒนธรรมมีลักษณะร่วมกันหลายประการ คือ เป็นสิ่งที่มนุษย์สรรค์สร้างขึ้น สืบทอดต่อกันมาจากรุ่นสู่รุ่น เป็นสิ่งที่สามารถเรียนรู้และบ่มเพาะได้ มีทั้งความเป็นสากลและความเป็นเอกลักษณ์หรืออัตลักษณ์ โดยหน้าที่ของภาษา คือ เป็นเครื่องมือในการสื่อสาร ถ่ายทอดข้อมูล และจัดบันทึกภาพสะท้อนทางวัฒนธรรมของกลุ่มคนในสังคมที่ใช้ภาษานั้น ๆ ซึ่งความคิดและค่านิยมดังกล่าวก็เป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมที่แสดงถึงเอกลักษณ์และความจำเพาะของกลุ่มคนในสังคมนั้น ๆ ด้วยจึงกล่าวได้ว่าภาษา ถือเป็นสื่อกลางในการถ่ายทอดหรือสะท้อนองค์ประกอบต่าง ๆ ที่เป็นสัญลักษณ์ของวัฒนธรรมด้วย ภาษาและวัฒนธรรมจึงมีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกันและมีส่วนที่หลอมรวมกันอย่างยากที่จะแยกออกจากกันได้

2. ความหมายของความเข้าใจทางวัฒนธรรม

วัฒนธรรม หมายถึง วิถีชีวิต (way of life) ของมนุษย์ นิยามความคิดในเรื่องวัฒนธรรม มีความหลากหลาย และแปรเปลี่ยนไปตามสภาพ กาลเทศะ และเงื่อนไขต่าง ๆ ที่เป็นบริบททางสังคมวัฒนธรรมใหม่ ๆ ของผู้คนในแต่ละยุคสมัย (มณฑิรา ตาเมือง, 2554: 80) พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน 2554 ก็ได้กล่าวถึงความหมายของวัฒนธรรมไว้ว่า วัฒนธรรม หมายถึง “สิ่งที่ทำ ความเจริญงอกงามให้แก่หมู่คณะ เช่น วัฒนธรรมไทย วัฒนธรรมในการแต่งกาย, วิถีชีวิตของหมู่คณะ เช่น วัฒนธรรมพื้นบ้าน วัฒนธรรมชาวเขา” พจนานุกรม Oxford Learner's Dictionaries กล่าวถึงความหมายของวัฒนธรรมไว้ว่า เป็นขนบธรรมเนียม ความเชื่อ ศิลปะ วิถีชีวิต และการจัดระบบสังคม เฉพาะของประเทศหรือกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง พจนานุกรมภาษาจีนปัจจุบัน (2007) ได้อธิบายความหมายของวัฒนธรรมหรือ “文化” กล่าวโดยสรุปว่า เป็นสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้นในกระบวนการพัฒนาทางประวัติศาสตร์สังคม เช่น วรรณคดี ศิลปะ เป็นต้น สรุปได้ว่า วัฒนธรรม คือ สิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้นในกระบวนการพัฒนาทางสังคม เช่น ขนบธรรมเนียม ความเชื่อ ศิลปะ วรรณคดี และวิถีชีวิตของคนในประเทศหนึ่ง ๆ หรือชนกลุ่มหนึ่ง ๆ

ไพศาล หวังพานิช (2526: 105) ได้ให้ความหมายของความเข้าใจไว้ว่า “ความเข้าใจ หมายถึงความสามารถในการนำความรู้ความจำไปดัดแปลง ปรับปรุงเพื่อให้สามารถจับใจความ อธิบาย หรือเปรียบเทียบ ย่นย่อเรื่องราว ความคิด ข้อเท็จจริงต่าง ๆ ทั้งยังสามารถอธิบายและเปรียบเทียบสิ่งที่มีลักษณะและสภาพคล้ายคลึงเป็นทำนองเดียวกับของเดิมได้ บุคคลที่มีความเข้าใจในสิ่งใด จะสามารถแปลความหมายหรือตีความหรือขยายความเกี่ยวกับสิ่งนั้นได้” สอดคล้องกับ แนวความคิดของสมชาย รัตนทองคำ (2554: 145) ที่ได้ให้ความหมายเกี่ยวกับความเข้าใจไว้ว่า “ความเข้าใจ คือความสามารถในการผสมผสานความรู้ความจำ แล้วขยายความคิดของตนเองออกไปอย่างสมเหตุสมผลสามารถอธิบายความโดยใช้ความคิดและคำพูดของตนเอง ดังนั้นความเข้าใจจึงเป็น

ความรู้ขั้นสติปัญญา (cognition) เนื่องจากต้องนำเอาความรู้จากขั้นความรู้ความจำ มาผสมผสานร่วมด้วย ความเข้าใจแบ่งเป็น 3 ลักษณะได้แก่ 1) การแปลความ เป็นความสามารถในการสื่อความหมายจากภาษาหนึ่งหรือแบบฟอร์มหนึ่งไปสู่อีกภาษาหนึ่งหรืออีกแบบฟอร์มหนึ่ง 2) การตีความ เป็นความสามารถเอาผลการแปลความหลายๆสิ่งมาผสมผสานเรียบเรียงเป็นความคิดใหม่อย่างมีความหมาย และ 3) การขยายความ เป็นการขยายแนวคิดให้กว้างไกลไปจากข้อมูลเดิมอย่างสมเหตุสมผล ซึ่งต้องอาศัยการแปลความและการตีความประกอบกัน เป็นต้น

ความเข้าใจทางวัฒนธรรม จึงหมายถึง การตกผลึกของสิ่งที่ได้จากความรู้ที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมของภาษาเป้าหมาย อันได้แก่ ขนบธรรมเนียม ความเชื่อ ศิลปะ วรรณคดี และวิถีชีวิตของเจ้าของภาษา ผ่านกระบวนการคิดใคร่ครวญแล้วขยายความคิดของตนเองออกไปอย่างสมเหตุสมผล โดยสามารถอธิบาย เปรียบเทียบความเหมือนและความต่างของวัฒนธรรมในภาษาแม่กับวัฒนธรรมในภาษาเป้าหมาย จนเกิดเป็นมโนทัศน์ที่นำไปสู่การประยุกต์ใช้ภาษาเป้าหมายได้อย่างถูกต้องเหมาะสมและสอดคล้องกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

3. วัฒนธรรมกับการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

การใช้ภาษาเป็นสิ่งที่ไม่สามารถแยกออกจากวัฒนธรรมของผู้พูดได้ ดังนั้น การเรียนภาษาจึงต้องเกี่ยวข้องกับการเรียนรู้วัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับภาษาที่กำลังเรียนรู้ ความเข้าใจในวัฒนธรรมอื่นจะช่วยให้สามารถสื่อสารกับผู้คนจากวัฒนธรรมเหล่านั้นได้ ในทางกลับกัน หากขาดสิ่งนี้แล้วจะทำให้เราล้มเหลวในการสื่อสาร (Mukminatun, 2009) Rongmei Yu (2020) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเรียนรู้วัฒนธรรมกับการเรียนรู้ภาษาที่สองไว้ว่า การเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศไม่ใช่แค่การเรียนรู้ระบบทางภาษาศาสตร์ของภาษานั้น ๆ เท่านั้น แต่เน้นการเรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมในแง่ของการสื่อสาร โดยที่ผู้เรียนจะไม่สามารถเรียนรู้ภาษานั้น ๆ ได้อย่างสมบูรณ์ หากขาดความเข้าใจอย่างถ่องแท้ถึงวัฒนธรรม สอดคล้องกับ Robert Politzer (1959, อ้างถึงใน Nelson Books, 1964) ที่กล่าวว่า ผู้สอนภาษาควรต้องมีความสนใจในการศึกษาวัฒนธรรมของภาษานั้น ๆ ด้วย ไม่ใช่เพราะเราต้องการสอนวัฒนธรรมของประเทศอื่น แต่เป็นเพราะเราต้องสอนวัฒนธรรมควบคู่ไปกับภาษาที่เราสอนด้วย เพราะหากเราสอนภาษาโดยไม่ได้อสอนวัฒนธรรมของภาษานั้น ๆ ก็เท่ากับเรากำลังสอนสัญลักษณ์ที่ไร้ความหมาย อาร์ดี อภิวงค์งาม (2557) ก็ได้กล่าวถึงการศึกษารูปแบบการเรียนรู้แบบข้ามวัฒนธรรมไว้ว่า การใช้ภาษาเพื่อติดต่อสื่อสารควรคำนึงถึงวัฒนธรรมของผู้ที่สนทนาด้วยไม่เช่นนั้นอาจนำมาซึ่งความไม่เข้าใจหรือความขัดแย้ง การเรียนภาษาที่มีความต่างระบบความคิดจึงต้องคำนึงถึงระบบความคิดที่ทำให้มองวัฒนธรรมต่างกัน เมื่อเรียนรู้ภาษาอื่น ๆ จึงควรเริ่มที่วัฒนธรรม ค่านิยม และความเชื่อซึ่งเป็นพื้นฐานของการเรียนรู้ภาษาที่สำคัญเป็นอย่างมาก นอกจากนี้ Kuo และ Lai (2006) ยังได้กล่าวถึงความสำคัญของการสอนวัฒนธรรมกับการเรียนรู้ภาษาที่สองไว้ว่า วัฒนธรรมควรถูกสอดแทรกไว้ในองค์ประกอบสำคัญของการเรียนการ

สอนภาษาที่สอง โดยประเด็นทางวัฒนธรรมได้กลายมาเป็นส่วนสำคัญของหลักสูตรและการสอนภาษาซึ่งส่งผลให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาเป้าหมายได้ ดังนั้นในการเรียนการสอนจึงควรใช้เทคนิคและกิจกรรมการเรียนรู้ที่ช่วยให้นักเรียนเชื่อมต่อช่องว่างทางวัฒนธรรมได้

พิน ทิพย์ ทวยเจริญ (2528: 87-89) ก็ได้กล่าวถึงธรรมชาติในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศซึ่งเกี่ยวข้องกับความเข้าใจทางวัฒนธรรมของภาษาเป้าหมายไว้ว่า ในการเรียนภาษาต่างประเทศนั้น ผู้เรียนมักจะพบปัญหาทางด้านวัฒนธรรมและสถานการณ์ที่มีความแตกต่างไปจากภาษาแม่ ซึ่งมีความแตกต่างนอกเหนือไปจากความแตกต่างทางด้านภาษา ได้แก่ ความแตกต่างด้านเสียง คำ ความหมาย และลักษณะทางไวยากรณ์ สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นอุปสรรคในการเรียนภาษาต่างประเทศให้ได้ผล ซึ่งหากพิจารณาถึงอิทธิพลที่มีต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศแล้ว สิ่งสำคัญอีกประการหนึ่งที่ทำให้การเรียนภาษาต่างประเทศยากขึ้นหรือง่ายขึ้น คือ ความแตกต่างทางด้านวัฒนธรรม

นริศ วศินานนท์ (2551) ก็ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับความสำคัญของการเข้าใจในศิลปวัฒนธรรมของจีนต่อการเรียนภาษาจีนไว้ในหนังสือ “ศาสตร์ศิลปวัฒนธรรมจีน” ว่า “การเข้าใจศิลปวัฒนธรรมจีนเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่ง เพราะภาษาเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรม การเรียนการสอนภาษาจีนจึงต้องทำความเข้าใจทั้งภาษาและวัฒนธรรมควบคู่กันจึงจะทำให้การเรียนการสอนมีสีสัน สนุกสนาน มีความหมายและมีประสิทธิภาพอย่างแท้จริง”

Wong-Fillmore (1983) ได้อธิบายลักษณะขั้นตอนที่สำคัญในการได้มาซึ่งภาษาที่สองซึ่งมีความสัมพันธ์กับความเข้าใจทางวัฒนธรรมไว้ 5 ขั้น คือ

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้น วิธีการถ่ายทอดโดยอาศัยกลวิธีและคำศัพท์ของภาษาแรกเกือบทั้งหมด

ขั้นที่ 2 ขั้นยกระดับ เข้าใจการสนทนาแบบเห็นหน้ากันและสามารถในการสื่อสารใช้กฎทางภาษาได้ แต่โดยทั่วไปแล้วจะจำกัดอยู่เฉพาะงานและการโต้ตอบตามชนิดของงาน

ขั้นที่ 3 ขั้นมีความสามารถ เป็นขั้นที่รู้จักพื้นฐานส่วนใหญ่ของไวยากรณ์และการสนทนา กระบวนการทางความคิดของภาษา และไม่ค่อยพบข้อผิดพลาดที่ร้ายแรง

ขั้นที่ 4 สามารถเลือกใช้ภาษาเพื่อให้บรรลุเป้าหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีสัญชาตญาณในการเลือกรูปแบบของภาษาที่เหมาะสม

ขั้นที่ 5 ขั้นเชี่ยวชาญ เป็นขั้นที่สามารถใช้ภาษาที่สองในการเขียนถ่ายทอดเป็นบทกวีได้อย่างมีอรรถาธิบาย โดยจะเห็นได้ว่าในขั้นที่ 1 และ 2 เป็นการใช้ภาษาที่สองโดยที่ยังคงพึ่งพาอาศัยกระบวนการทางความคิดของภาษาแรกหรือภาษาแม่ ซึ่ง Wong-Fillmore ได้ตั้งข้อสังเกตว่า "การก้าวกระโดด" ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด คือ นับตั้งแต่ขั้นยกระดับไปจนถึงขั้นมีความสามารถ ซึ่งระหว่างขั้นที่ 2 และขั้นที่ 3 นี้เป็นสิ่งที่เรียกว่า acculturation threshold หรือ จุดเริ่มต้นของการปรับตัวทาง

วัฒนธรรม โดยในการพัฒนาทักษะภาษาที่สองจำเป็นต้องมีการบ่มเพาะทางสังคมและการปรับตัวทางวัฒนธรรมเพื่อเสริมสร้างองค์ความรู้ และความรู้ความเข้าใจในความหมายของคำได้เช่นเดียวกับเจ้าของภาษา การปรับตัวทางวัฒนธรรมนี้ เป็นการค่อย ๆ ปรับตัวให้เข้ากับวัฒนธรรมเป้าหมายที่ละน้อย โดยไม่จำเป็นละทิ้งเอกลักษณ์ของภาษาแม่ (William R. Acton and Judith. Walker de Felix, ใน Joyce Merrill Valdes, 1986) Li Qingben, Bi Jiwan, Li Nan และ Chen Zhong (2014: 155) ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ของการปรับตัวข้ามวัฒนธรรมกับการเรียนรู้ภาษาที่สองไว้ว่า ความตระหนกทางวัฒนธรรมเป็นปัญหาใหญ่ที่ผู้เรียนภาษาที่สองประสบ นั่นเป็นเพราะภาษาคือเครื่องมือที่สำคัญที่สุดในการติดต่อสื่อสารของผู้คนในแต่ละวัฒนธรรม ซึ่งความตระหนกทางวัฒนธรรมเป็นสิ่งที่บั่นทอนความกระตือรือร้นในการเรียนรู้ภาษาที่สอง ดังนั้นการปรับตัวข้ามวัฒนธรรมจึงอยู่ในกระบวนการที่ในการเรียนรู้ภาษาที่สองที่ยากลำบากของผู้เรียนภาษาที่สองในระยะแรก ท่ามกลางวัฒนธรรมที่สอง H. Douglas Brown (1980) ได้อธิบายถึงปรากฏการณ์ความตระหนกทางวัฒนธรรมกับการเรียนรู้ภาษาที่สองว่า การเรียนรู้ภาษาที่สองมักจะเป็นการเรียนรู้วัฒนธรรมที่สอง โดยที่ความตระหนกทางวัฒนธรรม เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้ทั่วไปสำหรับผู้เรียนภาษาที่สองในวัฒนธรรมที่สอง ความตระหนกทางวัฒนธรรม (Culture shock) หมายถึง สภาวะความหงุดหงิดตั้งแต่เล็กน้อยไปจนถึงความตื่นตระหนกทางจิตใจอย่างหนัก ผู้ที่มีความตระหนกทางวัฒนธรรมมักจะมองโลกใหม่ของผ่านความขุ่นเคืองผู้อื่นที่ไม่เข้าใจเขา ซึ่งในการสื่อสารผู้เรียนและผู้กลุ่มคนทำงานมักนำภาษาและวัฒนธรรมในภาษาแม่ถ่ายโอนสู่ภาษาและวัฒนธรรมจีน การเรียนรู้วัฒนธรรมจีนจึงเป็นปัญหาและมีความจำเป็นที่จะต้องเรียนรู้ (คันธรส วิทยากรมย์, 2556)

อภิญา จอมพิจิตร (2559) ยังได้กล่าวถึงสาเหตุที่ทำให้คนไทยใช้ภาษาจีนไม่เหมาะสมขณะสื่อสารและยกตัวอย่างการสื่อสารที่ส่งผลให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจผิดได้ โดยหนึ่งในสาเหตุหลักที่ทำให้คนไทยใช้ภาษาจีนผิดพลาดขณะสื่อสาร คือ ความแตกต่างระหว่างสังคมและวัฒนธรรม ซึ่งเกิดจากการที่คนไทยรับอิทธิพลจากความเป็นไทย ส่งผลให้ขณะสื่อสารมักจะนำความเคยชินทางสังคมหรือวัฒนธรรมของตนมาใช้ในการสื่อสารภาษาจีน ตัวอย่างเช่น คนไทยมักจะใช้ภาษาจีนในการถามแซกว่า **吃饱了吗?** (กินอิ่มแล้วหรือยัง) ซึ่งคำถามเช่นนี้ในภาษาจีนจะมีความหมายแฝงว่า หากกินอิ่มแล้วก็สามารถกลับไป เป็นความหมายในเชิงไล่แซก คำพูดที่ค่อนข้างมีมารยาทและนิยมใช้ในขณะรับประทานอาหาร ภาษาจีนมักจะพูดว่า **多吃点儿!** (กินเยอะ ๆ หน่อย) ซึ่งเป็นคำพูดที่แสดงถึงความเอาใจใส่ต่อแขกผู้มาเยือน โดยความแตกต่างทางสังคมและวัฒนธรรมจะส่งผลให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจผิดต่อผู้พูด เพราะคำพูดและความหมายที่สื่อออกมาไม่ตรงตามเจตนาที่แท้จริงของผู้พูดถึงขั้นส่งผลให้ผู้พูดดูไม่มีมารยาทในสายตาผู้ฟัง

4. แนวทางการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาความเข้าใจทางวัฒนธรรม

เพื่อให้ได้แนวทางการจัดการเรียนรู้ที่สามารถพัฒนาความเข้าใจทางวัฒนธรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาและวิเคราะห์แนวคิดของนักการศึกษาทั้งในและต่างประเทศ มีรายละเอียด ดังนี้

Krasner (1999, อ้างถึงใน Dema and Moeller, 2012) ที่ได้กล่าวถึงการสอนวัฒนธรรมในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศว่า สามารถทำได้โดยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีการสังเกตผ่านภาพยนตร์และสื่ออื่น ๆ โดยให้ผู้เรียนเยี่ยมชมร้านอาหารพื้นเมือง การนำเสนอเกี่ยวกับขนบธรรมเนียมและประเพณีของวัฒนธรรมภาษาเป้าหมาย การแสดงบทบาทสมมติให้ผู้เรียนได้แสดงพฤติกรรมทางวัฒนธรรมที่เหมาะสมในสถานการณ์ที่กำหนด เป็นต้น

การแสดงบทบาทสมมติก็เป็นหนึ่งในวิธีที่ Yi Qu (2010) ได้เสนอไว้ในแนวทางการจัดการเรียนการสอนด้านความเข้าใจทางวัฒนธรรมในการสอนภาษาต่างประเทศ มีทั้งหมด 5 ประการ คือ 1) การอธิบายเกี่ยวกับวัฒนธรรม โดยผู้สอนสามารถเลือกที่จะพูดคุยเรื่องเกี่ยวกับภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ วรรณกรรม ศิลปะต่าง ๆ บางครั้งอาจให้ผู้เรียนนำเสนอเป็นกลุ่มหรือรายบุคคล โดยในขั้นต้นผู้เรียนอาจเริ่มจากใช้ภาษาแม่ของตนเองก่อน เมื่อผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาในระดับที่สูงขึ้นอาจให้พวกเขานำเสนอโดยใช้ภาษาเป้าหมายได้ ทั้งนี้ ผู้สอนและผู้เรียนสามารถใช้รูปภาพ แผนภูมิ แผนที่ ภาพยนตร์ และสไลด์ประกอบการนำเสนอได้ 2) การสัมผัสวัฒนธรรมผ่านการใช้ภาษา การสอนเพื่อความเข้าใจวัฒนธรรมได้ถูกบูรณาการเข้ากับกระบวนการเรียนรู้ไวยากรณ์และคำศัพท์ เนื่องจากภาษามีความเกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับวัฒนธรรมในทุกแง่มุม 3) การแสดงบทบาทสมมติ โดยการเสนอสถานการณ์ให้นักเรียนแสดงท่าทาง ซึ่งเป็นวิธีการที่เรียกว่าบทสนทนาหรือละครสั้น ที่นิยมใช้ทั่วไปในการสอนภาษา ทั้งนี้ บทสนทนาแต่ละรายการที่กำหนดควรสอดคล้องกับช่วงวัยและความสนใจของผู้เรียน เมื่อผู้เรียนคุ้นเคยกับบทสนทนาและได้ลงมือปฏิบัติ พวกเขาจะสามารถเรียนรู้ผ่านการแสดงบทบาทสมมติว่าควรโต้ตอบกับผู้คนแบบไหน อย่างไร 4) บทพูดและละครย่อย ๆ การแสดงบทบาทสมมติ หลังจากที่นักเรียนได้เรียนรู้บทสนทนาแบบแสดงท่าทางแล้ว ก็ควรส่งเสริมให้พวกเขาได้พยายามใช้สิ่งที่เรียนรู้ในการสื่อสาร อย่างอิสระ และ 5) กิจกรรมอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม เช่น การใช้บทเพลงและการเต้นรำ โดยเนื้อเพลงไม่ควรเป็นภาษาที่ยากจนเกินไปสำหรับผู้เรียนที่เรียนในช่วงเริ่มต้น การใช้รูปภาพ ควรเป็นภาพที่แสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมทางวัฒนธรรมด้านใดด้านหนึ่งอย่างเด่นชัด การใช้สื่อภาพยนตร์ โดยควรคำนึงถึงการคัดเลือกภาพยนตร์ที่มีความเหมาะสมกับการสอนด้านวัฒนธรรมควบคู่ไปกับการเรียนภาษา และการใช้กระดานข่าว โดยข่าวประจำวันเป็นแหล่งข้อมูลทางวัฒนธรรมที่มีความหลากหลาย อาจมาจากนิตยสารต่างประเทศและหนังสือพิมพ์ต่างประเทศ หรือจากอินเทอร์เน็ต สามารถมอบหมายให้ผู้เรียนทำรายงานข่าวเพื่ออภิปรายเกี่ยวกับความสำคัญทางวัฒนธรรมของเหตุการณ์หนึ่ง ๆ โดย

ผู้สอนอธิบายเพิ่มเติม Pratama (2017) ก็ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ของภาษาและวัฒนธรรม สำหรับนักเรียนของสาขาการสอนภาษาอังกฤษ จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีความเข้าใจความต่างทางวัฒนธรรมอย่างถ่องแท้ เนื่องจากพวกเขาจะเป็นครูสอนภาษาอังกฤษที่ต้องทำการเรียนการสอนทั้งภาษาและวัฒนธรรมภาษาอังกฤษในอนาคต นอกจากนี้ การมีความเข้าใจทั้งภาษาและวัฒนธรรมจะส่งผลผู้เรียนภาษาสามารถใช้ภาษาต่างประเทศได้อย่างเหมาะสม กล่าวคือ ความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศนั้น ๆ ได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์และบริบทของสถานการณ์ ในกรณีของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ การเข้าใจความต่างทางวัฒนธรรมกลายเป็นประเด็นที่สำคัญที่สุดอย่างหนึ่งสำหรับผู้เรียนภาษาควรต้องรู้ ความเข้าใจความต่างทางวัฒนธรรมเป็นสิ่งจำเป็นในการสอนภาษาอังกฤษที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อการเชื่อมโยงภาษาและวัฒนธรรมเพื่อให้ผู้เรียนภาษาสามารถใช้ภาษาต่างประเทศได้อย่างเหมาะสม เช่น รูปแบบภาษาที่เหมาะสมสำหรับบริบทในแต่ละสถานการณ์ โดยผู้วิจัยได้เสนอสื่อการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อการสอนความเข้าใจความต่างทางวัฒนธรรมร่วมกับกลยุทธ์ที่ช่วยให้กิจกรรมในห้องเรียนมีความน่าสนใจยิ่งขึ้น ได้แก่ 1) บทความข่าวหรือเรื่องสั้น (News article or short story) ซึ่งเป็นหัวข้อสนทนาต่าง ๆ ที่อิงจากชีวิตจริง ผู้สอนอาจให้บทความหรือเรื่องสั้นแก่ผู้เรียนและให้นักเรียนทำการอภิปรายปัญหาทางวัฒนธรรม โดยผู้สอนอาจค้นคว้าบทความและเรื่องสั้นบทความข่าวอยู่ในรูปแบบของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในสังคมที่เกี่ยวข้องกับประเด็นทางวัฒนธรรมจากอินเทอร์เน็ต 2) วิดีโอ (Video) การใช้สื่อวิดีโอแก่นักเรียนนับเป็นอีกหนึ่งวิธีที่มีประสิทธิภาพในการเสริมสร้างความเข้าใจของผู้เรียนผ่านสื่อภาพ ซึ่งผู้สอนอาจใช้วิธีการสืบค้นผ่านคำสำคัญที่มีความเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม เช่น “คุณเชื่อฉันไหม” หรือ “ภาษาและวัฒนธรรม” นอกจากวิดีโอสั้นแล้ว ภาพยนตร์ต่าง ๆ ก็อาจให้ตัวอย่างเกี่ยวกับความสำคัญของความเข้าใจความต่างทางวัฒนธรรมในการสื่อสารระหว่างชาติต่าง ๆ ด้วย 3) รูปภาพ (Picture) ในการสอนความเข้าใจความต่างทางวัฒนธรรม ผู้สอนอาจทำการจัดเตรียมรูปภาพต่าง ๆ ที่แสดงถึงประเด็นทางวัฒนธรรมและให้ผู้เรียนร่วมกันอภิปรายประเด็นทางวัฒนธรรมผ่านการวิเคราะห์รูปภาพ 4) บล็อก (Blog) ผู้สอนอาจสร้างบล็อก ของการสนทนาออนไลน์และโพสต์กรณีที่เกี่ยวข้องกับปัญหาภาษาและวัฒนธรรม และให้ผู้เรียนอภิปรายโดยโพสต์แนวคิดในช่องแสดงความคิดเห็น ซึ่งวิธีการดังกล่าวเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมอย่างกระตือรือร้นและเสริมสร้างความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณ

ประกาศิต สิทธิธิตกุล (2562) ได้กล่าวถึงความสำคัญของความรู้ด้านวัฒนธรรมข้ามชาติกับการเรียนภาษาอังกฤษไว้ในหนังสือ “English for Cross-Cultural Understanding” ว่า “ในการเรียนภาษาอังกฤษ ปกติแล้วเนื้อหาทางด้านวัฒนธรรมข้ามชาติ (cross-cultural contents) เป็นสิ่งสำคัญที่ผู้เรียนควรได้เรียนรู้และฝึกฝนไปพร้อม ๆ กับการเรียนทักษะทางภาษาในห้องเรียน เหตุผลเพราะว่าภาษาและวัฒนธรรมเป็นเรื่องที่แยกจากกันไม่ได้” โดยในส่วนที่หนึ่งของหนังสือ ซึ่งว่าด้วย

เรื่องการเพิ่มขีดความสามารถการข้ามวัฒนธรรม เป็นการนำเสนอแนวคิดที่มีความสำคัญต่อความเข้าใจเกี่ยวกับหลักปฏิบัติและความขัดแย้งระหว่างวัฒนธรรมที่เกิดขึ้นเมื่อผู้คนจากหลากหลายวัฒนธรรมมีปฏิสัมพันธ์กัน ในตอนท้ายของแต่ละหน่วยจะมีกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ใช้ทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์และการคิดเชิงวิพากษ์เพื่อแก้ปัญหาหรือดำเนินงานให้สำเร็จลุล่วง โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนเรียนรู้วัฒนธรรมเพื่อยกระดับความรู้ทางวัฒนธรรมของผู้เรียน ซึ่งความรู้เหล่านี้จะช่วยให้เสริมสร้างความเข้าใจและมุมมองของผู้เรียนเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้คนในวัฒนธรรมที่แตกต่างที่อาจส่งผลกระทบต่อ การสื่อสารและการตีความผิดที่ผิดพลาดในคำพูดและการกระทำได้ และในส่วนที่สองจะเกี่ยวข้องกับ การวิเคราะห์กรณีศึกษาของการข้ามวัฒนธรรม จะเป็นการนำเสนอกรณีศึกษาของนักเรียนแลกเปลี่ยนระหว่างประเทศเพื่อสะท้อนถึงปัญหาหรือความขัดแย้งระหว่างวัฒนธรรมจากประสบการณ์จริงของนักเรียน เมื่อผู้เรียนได้อ่านกรณีศึกษาการข้ามวัฒนธรรมนี้เหล่านี้แล้ว จะช่วยให้ผู้เรียนตระหนักถึงความสำคัญและบทบาทของวัฒนธรรมที่มีอิทธิพลต่อชีวิตของผู้คน

Han และ Zhang (2020) ได้ทำการศึกษา เรื่อง การสอนวัฒนธรรมในการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ โดยได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการสอนวัฒนธรรมในการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศไว้ 3 ประการ ได้แก่ 1) เพื่อให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับความแตกต่างทางวัฒนธรรม 2) เพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถก้าวข้ามวัฒนธรรมของตนเองและเล็งเห็นสิ่งต่าง ๆ ที่ผู้คนวัฒนธรรมเป้าหมายเป็น 3) เพื่อเน้นย้ำความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจทางภาษาและความเข้าใจทางวัฒนธรรมที่ไม่อาจแยกออกจากกันได้ ผ่านการฝึกปฏิบัติในชั้นเรียนของภาษาเป้าหมาย และ 4) เน้นย้ำวัฒนธรรมการสื่อสารเพื่อให้แน่ใจได้ว่าผู้เรียนสามารถสื่อสารกับชาวต่างชาติได้ประสบผลสำเร็จ นอกจากนี้ ยังได้เสนอวิธีการสอนวัฒนธรรมในการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศไว้ 3 ประการ ดังนี้

1. สร้างบรรยากาศทางวัฒนธรรมอังกฤษเพื่อกระตุ้นความสนใจใฝ่รู้ของผู้เรียน ผู้สอนจัดสถานที่ให้มีบรรยากาศของวัฒนธรรมตะวันตก สามารถแปะภาพบนผนังห้องเรียน เช่น แผนที่ประเทศสหรัฐอเมริกา นักร้องหรือดาราฟุตบอลชาวอังกฤษที่มีชื่อเสียงและที่เป็นที่ชื่นชอบของผู้เรียน ซึ่งจะช่วยกระตุ้นความสนใจได้อย่างมาก ในการสร้างสภาพแวดล้อมมีข้อกำหนด คือ 1) สื่อภาษาต้องมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับชีวิตประจำวัน 2) พยายามใช้แบบจำลอง รูปภาพ หรือวัตถุจริง 3) ในบางโอกาสการแสดงออกทางสีหน้าและภาษากายมีความจำเป็น และ 4) ควรให้นักเรียนได้มีโอกาสพบเจอและได้ใช้สื่อใหม่ ๆ ซ้ำ ๆ

นอกจากนี้ ผู้สอนยังสามารถใช้การเล่าเรื่องเกี่ยวกับวันหยุดในเทศกาลของชาวอังกฤษ เพื่อให้ให้นักเรียนรู้ต้นกำเนิดและประเพณีต่าง ๆ ของวันเหล่านั้น อีกทั้งยังสามารถเปรียบเทียบวันหยุดตามเทศกาลของจีนกับวันหยุดของประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษได้ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนมีความเข้าใจอย่างถ่องแท้เกี่ยวกับวัฒนธรรมของตนเองและวัฒนธรรมของต่างประเทศ

2. ให้ความสำคัญกับการเปลี่ยนผ่านเชิงบวกของวัฒนธรรมจีนในการสอน เพราะการก่อตัวของวัฒนธรรมหนึ่ง ๆ ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ เช่น ประวัติศาสตร์ของประเทศนั้น ๆ ลักษณะทางภูมิศาสตร์ โครงสร้างทางสังคมเป็นต้น จึงส่งผลให้ประเทศต่าง ๆ มีวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน สิ่งเดียวกันอาจมีความหมายต่างกันอย่างสิ้นเชิงในสังคมของสองวัฒนธรรม เช่น “มังกร” ซึ่งชาวจีนถือเป็นสัญลักษณ์ของเกียรติยศและอำนาจ แต่ในสายตาของชาวตะวันตก มังกรเป็นสิ่งชั่วร้าย โหดร้ายและกินคนได้ แม้กระนั้น ในวัฒนธรรมจีนและวัฒนธรรมอังกฤษก็มีความคล้ายคลึงกันบางประการ เช่น ทั้งภาษาอังกฤษและภาษาจีนคำว่า "ass" ล้วนมีความหมายว่า "โง่" นอกจากนี้ ในงานสอนที่มีข้อความมาจากการเขียนแนวธรรมชาติ ผู้สอนก็สามารถเชื่อมโยงวรรณกรรมต่าง ๆ เข้ากับผลงานของกวีชาวจีนที่มีความคล้ายคลึงกันได้ หากผู้สอนให้ความสนใจสิ่งเหล่านี้และใช้ประโยชน์จากการเปลี่ยนผ่านเชิงบวกของวัฒนธรรมจีนในการสอนก็จะช่วยให้การเรียนการสอนมีผลลัพธ์ที่ดียิ่งขึ้น

3. นำความรู้ทางวัฒนธรรมมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน เพราะจุดมุ่งหมายของการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ คือ การนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน ดังนั้นผู้สอนสามารถจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษ เช่น เชิญครูต่างชาติมาบรรยาย เพื่อเป็นการสร้างโอกาสในการสื่อสารโดยตรงให้แก่ผู้เรียน ส่งเสริมหรือกระตุ้นให้ผู้เรียนทำความรู้จักกับชาวต่างชาติ โดยการเขียนจดหมาย อีเมล หรือโทรศัพท์ หรือมอบหมายให้นักเรียนแสดงบทบาทสมมติ

สรุปได้ว่า แนวทางสำคัญในการจัดการเรียนการสอนที่พัฒนาความเข้าใจทางวัฒนธรรม คือการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เนื้อหาทางวัฒนธรรมของภาษาเป้าหมายผ่านสื่อที่หลากหลาย หัวใจสำคัญคือ ผู้สอนต้องกระตุ้นให้ผู้เรียนวิเคราะห์ประเด็นทางวัฒนธรรมจากสิ่งที่ได้เรียนรู้ผ่านสื่อต่าง ๆ โดยผู้สอนอาจเตรียมสื่อการสอนที่อยู่ในรูปของสิ่งพิมพ์ เช่น บทความข่าว เรื่องสั้น กรณีศึกษาต่าง ๆ ที่มาจากชีวิตหรือเรื่องราวที่เกิดขึ้นจริง โดยผู้สอนควรมีการกำหนดประเด็นปัญหา และกระตุ้นให้ผู้เรียนใช้ทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์และการคิดเชิงวิพากษ์ และร่วมกันอภิปรายประเด็นทางวัฒนธรรม ซึ่งสามารถทำได้ในชั้นเรียน หรือในรูปของการสนทนาออนไลน์ที่ให้ผู้เรียนอภิปรายโดยโพสต์แนวคิดในช่องแสดงความคิดเห็น ซึ่งวิธีการเหล่านี้จะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมอย่างกระตือรือร้นและเสริมสร้างความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณ และมีส่วนช่วยพัฒนาความเข้าใจความทางวัฒนธรรมของผู้เรียนได้ นอกจากนี้ สื่อภาพหรือสื่อวิดีโอก็นับเป็นอีกหนึ่งวิธีที่มีประสิทธิภาพในการเสริมสร้างความเข้าใจของผู้เรียนผ่านสื่อภาพ โดยผู้สอนทำการจัดเตรียมรูปภาพต่าง ๆ ที่แสดงถึงประเด็นทางวัฒนธรรมและให้ผู้เรียนร่วมกันอภิปรายประเด็นทางวัฒนธรรมผ่านการวิเคราะห์รูปภาพหรือสื่อวิดีโอที่ผู้สอนจัดเตรียมไว้ จัดกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้มีโอกาสได้ประยุกต์ใช้ความรู้ทางวัฒนธรรมของภาษาเป้าหมาย เช่น เสนอสถานการณ์ให้ผู้เรียนแสดงท่าทาง มอบหมายให้ผู้เรียนแสดงบทบาทสมมติ อีกทั้งยังควรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้นำความรู้ทางวัฒนธรรมมาประยุกต์ใช้ใน

ชีวิตประจำวัน เช่น การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมการใช้ภาษา สร้างโอกาสในการสื่อสารโดยตรงให้แก่ผู้เรียน ส่งเสริมหรือกระตุ้นให้ผู้เรียนทำความเข้าใจหรือติดต่อสื่อสารกับเจ้าของภาษา

5. การวัดความเข้าใจ

ความเข้าใจเป็นพฤติกรรมด้านพุทธิพิสัย ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับสติปัญญา เครื่องมือหนึ่งที่นิยมใช้ในการวัดพฤติกรรมพุทธิพิสัย คือ แบบทดสอบ สมชาย รัตนทองคำ (2554: 142) ได้กล่าวถึงการใช้แบบทดสอบในการวัดและประเมินผลว่า แบบทดสอบคือชุดของคำถามหรือสิ่งเรานำไปใช้ให้ผู้สอบตอบสนองออกมา ซึ่งชุดของสิ่งเรานี้มักอยู่ในรูปของข้อคำถาม ซึ่งอาจให้เขียนตอบ แสดงพฤติกรรม ใหพูดออกทางวาจาก็ได้ ทำให้สามารถวัดได้สังเกตได้และนำไปสู่การแปลความหมายได้แบบทดสอบนี้สามารถใช้ได้กับการวัดพฤติกรรมด้านพุทธิพิสัย จิตพิสัย และทักษะพิสัย แต่ส่วนใหญ่นิยมวัดทางดานพุทธิพิสัย แบบทดสอบแบ่งตามจุดมุ่งหมายออกเป็น 3 ชนิด คือ แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (achievement test) แบบทดสอบวัดความถนัดหรือทักษะ (aptitude test) และ แบบทดสอบวัดความสัมพันธ์ของบุคคล โดยแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (achievement test) เป็นแบบทดสอบที่วัดความรู้ทักษะ และความสามารถสมองดานต่าง ๆ เช่น ความรู้ความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้

การวิเคราะห์สังเคราะห์และการประมาณค่า ซึ่งแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนี้อาจเป็นประเภทที่ผู้สอนสร้างขึ้นเอง เช่น ข้อสอบปลายภาค หรือเป็นแบบทดสอบมาตรฐาน ที่มีผู้สร้างไว้แล้ว เช่น ข้อสอบ TOFEL รูปแบบและวิธีการใช้แบบทดสอบแบ่งเป็น 3 ลักษณะ คือ

1. แบบสอบปากเปล่า (oral test) เป็นการทดสอบที่อาศัยการซักถามเป็นรายบุคคล เหมาะสำหรับผู้สอบจำนวนน้อย ข้อดีคือ สามารถถามได้ละเอียด และสามารถโต้ตอบได้
2. แบบเขียนตอบ (paper-pencil test) เป็นการทดสอบที่มีการเขียนตอบ แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ แบบทดสอบอัตนัย หมายถึงแบบทดสอบที่ถามให้ตอบยาวๆ สามารถแสดงความคิดเห็นได้อย่างกว้างขวาง เหมาะสำหรับการวัดความสามารถในการใช้ภาษาและแสดงความคิดเห็นที่หลากหลาย และแบบทดสอบปรนัย หมายถึงแบบทดสอบประเภท ถูก-ผิด จับคู่ เต็มคำ และเลือกตอบ เหมาะสำหรับผู้สอบจำนวนมาก ๆ มีเวลาตรวจข้อสอบน้อย 3) แบบปฏิบัติ (performance test) เป็นการทดสอบที่ผู้สอบได้แสดงพฤติกรรมออกมาโดยการกระทำหรือลงมือปฏิบัติจริง เช่น การสอบนวด การสอบปฏิบัติทางกายภาพบำบัด เป็นต้น

สรุปได้ว่า การวัดความเข้าใจสามารถวัดได้โดยการใช้แบบทดสอบ ซึ่งทำได้ 3 ลักษณะ 1) แบบสอบปากเปล่า ซึ่งเหมาะกับผู้สอบจำนวนน้อย 2) แบบเขียนตอบซึ่งแบ่งออกเป็นแบบปรนัยและอัตนัย และ 3) แบบปฏิบัติ โดยคำถามที่ใช้วัดมี 3 ชนิด คือ 1) ถามการแปลความ ได้แก่ คำถามที่ให้อธิบายความตามลักษณะและนัยของเรื่องราวต่าง ๆ โดยให้แปลงเรื่องราวเดิมออกมาเป็นคำพูดใหม่ 2) ถามการตีความ เป็นการถามความสามารถในการโยงความสัมพันธ์ของรายละเอียดต่าง ๆ

ของเรื่องราว แล้วนำมาอธิบาย เรียบเรียง ในแง่มุมใหม่ และ 3) ถามการขยายความเป็นการถาม ความสามารถในการใช้ข้อเท็จจริงเพื่อนำไปพยากรณ์หรือขยายความคิด โดยในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยวัด ความเข้าใจทางวัฒนธรรมโดยใช้แบบวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรม ซึ่งเป็นแบบปรนัย 20 ข้อ มีข้อ คำถามที่เป็นประเด็นที่เกี่ยวข้องกับความเข้าใจทางวัฒนธรรมของการพูดใน 4 หัวข้อ ได้แก่ การอวย พร การตอบรับและปฏิเสธ การแสดงความขอบคุณ และการแสดงความชื่นชมยินดี

6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความเข้าใจทางวัฒนธรรม

สำหรับงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความเข้าใจทางวัฒนธรรม มีดังนี้

Bauckley (2000) ได้กล่าวถึงความสำคัญและความจำเป็นในการถ่ายทอดความรู้ทาง วัฒนธรรมครูผู้สอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง โดยได้อธิบายถึงกรอบการทำความเข้าใจประเด็น ข้ามวัฒนธรรมในภาษาอังกฤษในฐานะห้องเรียนภาษาที่สองว่าปัจจุบันเริ่มมีการตระหนักถึง ความสำคัญของความสามารถทางวัฒนธรรมของครูผู้สอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองมากขึ้น โดย ครูผู้สอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองจำเป็นต้องมีสมรรถนะเชิงวัฒนธรรม (cultural competence) และสิ่งนี้ได้กลายเป็นหนึ่งในปัจจัยที่สำคัญในการสอนด้วย ซึ่งสมรรถนะเชิงวัฒนธรรม ในที่นี้หมายถึงการตระหนักรู้ถึงค่านิยมและความเชื่อที่ฝังลึกของนักเรียน รวมถึงผลกระทบของ ค่านิยมและความเชื่อเหล่านั้นที่มีต่อปฏิสัมพันธ์ในห้องเรียนและการเรียนรู้ภาษา ยังหมายรวมถึงการรู้ ถึงค่านิยมและความเชื่อทางวัฒนธรรมของตนเองด้วย โดยสำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ สอง ความสามารถนี้ยังรวมถึงความสามารถในการถ่ายทอดความรู้ทางวัฒนธรรมที่จำเป็นต่อนักเรียน เพื่อให้พวกเขาเข้าใจถึงวัฒนธรรมในการติดต่อสื่อสารและทักษะทางสังคมที่พวกเขาควรต้องเรียนรู้ให้ เชี่ยวชาญเพื่อใช้ในการสื่อสารโต้ตอบได้อย่างเหมาะสม ในทำนองเดียวกัน Maulana (2020) ก็ได้ทำ การวิจัย เรื่อง ความเข้าใจความต่างทางวัฒนธรรมในการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ ซึ่งวิเคราะห์ในบริบทของอินโดนีเซีย ที่ได้กล่าวถึงความสำคัญของความเข้าใจในวัฒนธรรมของ ความสามารถในการสื่อสารของผู้เรียนภาษาอังกฤษต่างชาติ จากผลการศึกษาพบว่าผู้เรียน ภาษาอังกฤษในอินโดนีเซียต้องเผชิญกับอุปสรรคในการสื่อสารเมื่อพวกเขาพบคำบางคำที่ไม่สามารถ เข้าใจความหมายที่แท้จริงของมันได้ ดังนั้น ในการเรียนภาษาอังกฤษ การเข้าใจภูมิหลังทางวัฒนธรรม จะมีส่วนช่วยลดความเข้าใจผิดในการใช้ภาษาและทำให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้อย่าง เหมาะสม

ในขณะที่ Titim Eliawati (2018) ได้เสนอแนวทางสอนและสื่อการเรียนรู้เกี่ยวกับความ เข้าใจทางวัฒนธรรมไว้ โดยจากผลการวิจัยเกี่ยวกับวิธีการเรียนรู้ความเข้าใจความต่างทางวัฒนธรรม ของเขา พบว่า วิธีการเรียนรู้จะต้องให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนวัฒนธรรมต่างประเทศ โดยอินเทอร์เน็ทเป็นหนึ่งในสื่อการเรียนรู้ที่ดีที่สุดในกระบวนการเรียนรู้ความเข้าใจความต่างทาง วัฒนธรรม และการเข้าใจความต่างทางวัฒนธรรมไม่ใช่เรื่องง่ายหากสอนเพียงแค่ทฤษฎี เพราะ

นักเรียนต้องการเข้าใจในเชิงลึกของกระบวนการข้ามวัฒนธรรมซึ่งต้องได้รับการฝึกฝนผ่านประสบการณ์

การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ผลการศึกษาพบว่าสำหรับผู้สอนภาษาต่างประเทศควรมีความสามารถในการถ่ายทอดความรู้ทางวัฒนธรรมที่จำเป็นต่อผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจถึงวัฒนธรรมในการติดต่อสื่อสารและทักษะทางสังคมที่พวกเขาควรต้องเรียนรู้ให้เชี่ยวชาญเพื่อใช้ในการสื่อสารโต้ตอบได้อย่างเหมาะสม

7. สรุปแนวคิดที่ได้จากการสังเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการสังเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาและใช้แนวคิดเกี่ยวกับการวิจัยและพัฒนาซึ่งกระบวนการศึกษาค้นคว้าอย่างเป็นระบบ เพื่อให้ได้นวัตกรรมหรือวิธีการใหม่ ๆ โดยมีกระบวนการดำเนินงานที่เป็นขั้นตอนต่อเนื่องกันตามลำดับและมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันประกอบด้วยขั้นตอนสำคัญในการวิจัย 4 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนที่ 1 R₁: Research วิจัย เป็นการศึกษาข้อมูลพื้นฐานและความต้องการ ขั้นตอนที่ 2 D₁: Develop พัฒนาเป็นการออกแบบและพัฒนานวัตกรรม ขั้นตอนที่ 3 R₂: Research วิจัย เป็นการนำนวัตกรรมไปใช้จริงกับกลุ่มเป้าหมาย และ ขั้นตอนที่ 4 D₂: Develop พัฒนา เป็นการประเมินผลและปรับปรุงนวัตกรรม (มาเรียม นิลพันธุ์, 2558; รัตนะ บัวสนธ์, 2562) ผู้วิจัยดำเนินการออกแบบระบบการเรียนการสอนตามขั้นตอนการออกแบบระบบการเรียนการสอน ADDIE Model ที่ปรับปรุงโดย Kevin Kruse (2008) ที่ได้เสนอวิธีการเชิงระบบ (system approach) ซึ่งประกอบด้วย 5 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนที่ 1 การวิเคราะห์ (analysis) ซึ่งเป็นขั้นของการประเมินความต้องการจำเป็น ตลอดจนหลักการ และแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง ขั้นตอนที่ 2 การออกแบบ (design) ซึ่งเป็นขั้นของการระบุกิจกรรมการเรียนรู้ การเลือกสื่อที่ใช้ในการสอน และวิธีการสอน ขั้นตอนที่ 3 การพัฒนา (development) เป็นการพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ รวมถึงเครื่องมือวัดและประเมินผล ขั้นตอนที่ 4 การนำไปใช้ (implementation) ซึ่งเป็นการนำเครื่องมือที่พัฒนาขึ้น ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ เครื่องมือวัดและประเมินผล ไปใช้กับกลุ่มเป้าหมาย ขั้นตอนที่ 5 การประเมินผล (evaluation) เป็นขั้นตอนสุดท้าย ซึ่งเป็นการประเมินผลของการสอนจากความก้าวหน้าของผู้เรียน เพื่อยืนยันประสิทธิภาพของรูปแบบ โดยกำหนดองค์ประกอบของรูปแบบไว้ 5 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) หลักการ 2) วัตถุประสงค์ 3) กระบวนการจัดการเรียนรู้ 4) การวัดและประเมินผล และ 5) ปัจจัยสนับสนุน

จากการสังเคราะห์ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จึงสรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและ

ความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย หมายถึง การนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานมาใช้เป็นหลักในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านมาสอดแทรกในกิจกรรมการเรียนรู้ ตาม 6 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นการศึกษาด้วยตนเอง

ขั้นที่ 2 ขั้นตรวจสอบความรู้ความเข้าใจ

ขั้นที่ 3 ขั้นเตรียมความพร้อม

ขั้นที่ 4 ขั้นดำเนินงานกิจกรรมกลุ่ม

ขั้นที่ 5 ขั้นตรวจสอบ สรุปและประเมินการใช้ภาษาและความเข้าใจทางวัฒนธรรม

ขั้นที่ 6 ขั้นสรุปและประเมินการทำงานกลุ่ม

จากการจากการสังเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องสรุปได้ว่า หลักการสอนทักษะการพูดที่ดีควรเป็นการสอนทั้งในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียนที่เป็นกิจกรรมของการฝึกปฏิบัติ ในสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมให้นักเรียนได้มีปฏิสัมพันธ์ด้วยกลวิธีการต่าง ๆ ผ่านการฝึกฝนสื่อสารที่ใกล้เคียงหรือเสมือนกับการสื่อสารจริงที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน การเลือกใช้วิธีในการเรียนการสอนควรมีเป้าหมายเพื่อฝึกอบรมให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสาร โดยใช้คำศัพท์ หลักไวยากรณ์ และเนื้อหาในบทเรียน ในงานวิจัยครั้งนี้ สำหรับเกณฑ์ประเมินทักษะการพูดภาษาจีน ผู้วิจัยประเมินทักษะการพูดโดยใช้เกณฑ์การให้คะแนน (Scoring Rubrics) โดยปรับและเพิ่มเติมเกณฑ์การประเมินจากแบบของ Clark (1972, อ้างถึงใน อัจฉรา วงศ์โสธร, 2539) ได้พัฒนาขึ้น รวม 5 ด้าน ได้แก่ ด้านการออกเสียง (Accent) ด้านคำศัพท์ (Vocabulary) ด้านโครงสร้างไวยากรณ์ (Grammar) ด้านความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency) และด้านความเหมาะสมสอดคล้องตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา (Native speakers' cultural appropriation) คะแนนเต็มด้านละ 4 คะแนน รวมคะแนนเต็มทุกด้าน 20 คะแนน

แนวทางสำคัญในการจัดการเรียนการสอนที่พัฒนาความเข้าใจทางวัฒนธรรม คือ การให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เนื้อหาทางวัฒนธรรมของภาษาเป้าหมายผ่านสื่อที่หลากหลาย หัวใจสำคัญ คือ ผู้สอนต้องกระตุ้นให้ผู้เรียนวิเคราะห์ประเด็นทางวัฒนธรรมจากสิ่งที่ได้เรียนรู้ผ่านสื่อต่าง ๆ และกระตุ้นให้ผู้เรียนใช้ทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์และการคิดเชิงวิพากษ์ และร่วมกันอภิปรายประเด็นทางวัฒนธรรม โดยในการวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรมผู้วิจัย วัดโดยใช้แบบวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรม ซึ่งเป็นแบบปรนัย 20 ข้อ มีข้อคำถามที่เป็นประเด็นที่เกี่ยวข้องกับความเข้าใจทางวัฒนธรรมของการพูดใน 4 หัวข้อ ได้แก่ การอวยพร การตอบรับและปฏิเสธ การแสดงความขอบคุณ และการแสดงความชื่นชมยินดี

บทที่ 3 วิธีการดำเนินวิจัย

การวิจัยเรื่องการพัฒนา รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายตอนปลาย ผู้วิจัยใช้วิธีดำเนินการวิจัยในรูปแบบของการวิจัยและพัฒนา (Research and Development: R&D) ดังนี้

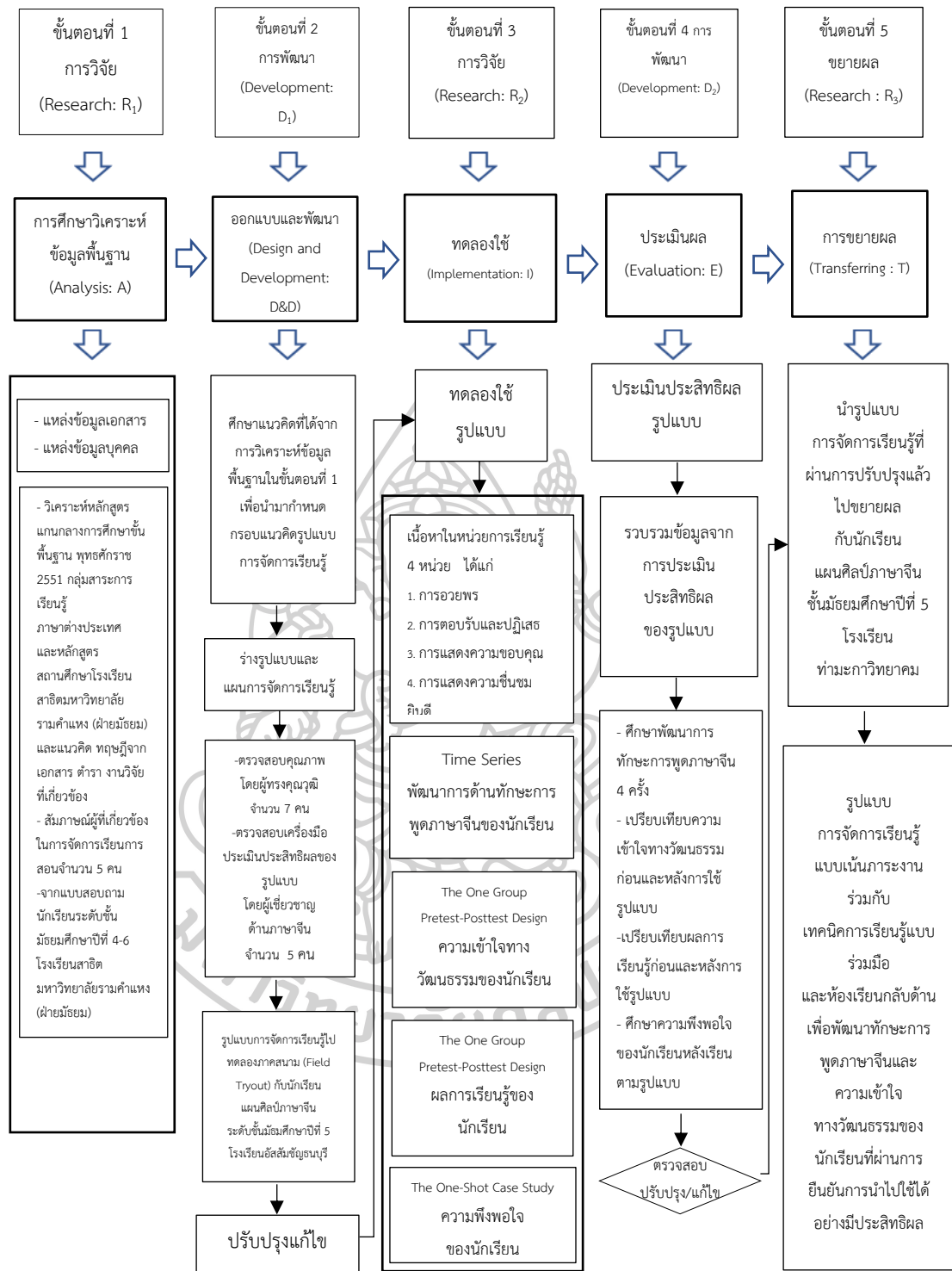
ขั้นตอนที่ 1 การวิจัย (Research: R_1) การศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน (Analysis: A) ศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานเพื่อออกแบบและพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้

ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนา (Development: D_1) ออกแบบและพัฒนา (Design and Development: D&D) เป็นการพัฒนาและหาคุณภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้

ขั้นตอนที่ 3 การวิจัย (Research: R_2) ทดลองใช้ (Implementation: I) ทดลองใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้

ขั้นตอนที่ 4 การพัฒนา (Development: D_2) ประเมินผล (Evaluation: E) ประเมินและปรับปรุงแก้ไขรูปแบบการจัดการเรียนรู้

ขั้นตอนที่ 5 การวิจัย (Research : R_3) การขยายผล (Transferring : T) นำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ไปขยายผล

แผนภาพที่ 6 กรอบดำเนินการวิจัย

1. ขั้นตอนที่ 1 การวิจัย (Research: R₁) การศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน (Analysis: A)

เป็นขั้นตอนที่ผู้วิจัยศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้ ได้แก่ สภาพการจัดการเรียนรู้ โดยทำการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียน เพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ โดยประกอบด้วยวัตถุประสงค์ แหล่งข้อมูล วิธีดำเนินการ เครื่องมือและการพัฒนาเครื่องมือในขั้นตอนที่ 1 ดังนี้

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับสภาพการจัดการเรียนรู้ของครูผู้สอนภาษาจีน ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายมัธยม) ปีการศึกษา 2563 และวิเคราะห์แนวคิด ทฤษฎีจากเอกสาร ตำรา งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. เพื่อศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของผู้ที่เกี่ยวข้องในการจัดการเรียนการสอนโดยการสัมภาษณ์
3. เพื่อศึกษาความต้องการของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เกี่ยวกับรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เนื้อหาของกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อ และแหล่งเรียนรู้ การวัดและประเมินผล

แหล่งข้อมูล

แหล่งข้อมูลเอกสาร

เอกสาร งานวิจัย ที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ และหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายมัธยม) ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 รวมถึงแนวคิดของการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิคห้องเรียนกลับด้าน ทักษะการพูดภาษาจีน และความเข้าใจทางวัฒนธรรม

แหล่งข้อมูลบุคคล

1. ผู้ที่เกี่ยวข้องในการจัดการเรียนการสอนจำนวน 5 คน ได้แก่ 1) รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ จำนวน 1 คน 2) อาจารย์หรือครูผู้สอนภาษาจีนที่สอนภาษาจีนในระดับอุดมศึกษาหรือระดับมัธยมศึกษาที่มีความเชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาจีนจำนวน 4 คน โดยมีคุณสมบัติ ดังนี้ 2.1) จบการศึกษาปริญญาโทขึ้นไปในสาขาภาษาจีนหรือการสอนภาษาจีน 2.2) มีประสบการณ์การสอนภาษาจีนไม่น้อยกว่า 5 ปี

2. นักเรียนแผนศิลปะภาษาจีนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายมัธยม) ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 62 คน เพื่อศึกษาความต้องการของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย รูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เนื้อหาของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อ แหล่งเรียนรู้ การวัดและประเมินผล

วิธีดำเนินการ

1. ศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายมัธยม) และแนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง โดยดำเนินการดังนี้

1.1 ศึกษาข้อมูลพื้นฐานจากหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายมัธยม) ปีการศึกษา 2563 ประกอบด้วย วิสัยทัศน์ จุดหมาย สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน คุณลักษณะอันพึงประสงค์ มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด สารและมาตรฐานของรายวิชาภาษาจีน

1.2 ศึกษาและวิเคราะห์ แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องโดยศึกษาและวิเคราะห์จากเอกสาร ตำรา และงานวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิคห้องเรียนกลับด้าน ทักษะการพูดภาษาจีน และความเข้าใจทางวัฒนธรรม

2. ศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรม จากผู้ที่เกี่ยวข้องในการจัดการเรียนการสอนจำนวน 5 คน

สัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้องในการจัดการเรียนการสอนจำนวน 5 คน ด้วยแบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-structured interview) โดยผู้วิจัยดำเนินการสัมภาษณ์ด้วยตนเอง

3. ศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 เกี่ยวกับความต้องการในการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ เนื้อหาของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อ แหล่งเรียนรู้ การวัดและประเมินผล

ผู้วิจัยทำการแจกแบบสอบถามให้แก่ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายมัธยม) ซึ่งเป็นกลุ่มเป้าหมายด้วยตนเอง เพื่อสอบถามเกี่ยวกับความต้องการของการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ เนื้อหาของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อ และแหล่งเรียนรู้ การวัดและประเมินผล

เครื่องมือและการพัฒนาเครื่องมือในขั้นตอนที่ 1

1. แบบวิเคราะห์เอกสาร จำนวน 2 ฉบับ ได้แก่ 1) แบบวิเคราะห์เอกสารข้อมูลพื้นฐาน เอกสารหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียน สาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายมัธยม) ปีการศึกษา 2563 และ 2) แบบวิเคราะห์เอกสาร แนวคิด ทฤษฎี หลักการและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนา รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน ร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและ ความเข้าใจทางวัฒนธรรม

แบบวิเคราะห์เอกสารทั้งสองฉบับ มีวิธีดำเนินการสร้าง ดังนี้

- 1.1 ศึกษาข้อมูล เอกสาร ตำราเกี่ยวกับวิธีการสร้างแบบวิเคราะห์เอกสาร
- 1.2 สร้างแบบวิเคราะห์เอกสารโดยกำหนดประเด็นการวิเคราะห์เอกสาร ได้แก่ ชนิดของเอกสาร ชื่อผู้แต่ง/ชื่อผู้แปล ปีที่พิมพ์ สถานที่พิมพ์ วันที่ศึกษา ประเด็นที่ศึกษา สรุปเนื้อหาที่สำคัญ
- 1.3 นำแบบวิเคราะห์เอกสารที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมแล้ว เพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไข
- 1.4 นำแบบวิเคราะห์เอกสารที่ผ่านการแก้ไขปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญที่ตรวจสอบเครื่องมือ จำนวน 5 คน ประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญด้านการเรียนการสอนภาษาจีนจำนวน 2 คน ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน จำนวน 2 คน และผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผลการศึกษา จำนวน 1 คน ทำการตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) โดยใช้การหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) โดยกำหนดเกณฑ์การพิจารณา ดังนี้

เห็นว่าสอดคล้อง	ให้คะแนน 1
ไม่แน่ใจ	ให้คะแนน 0
เห็นว่าไม่สอดคล้อง	ให้คะแนน -1
- 1.5 รวบรวมข้อมูลที่ได้จากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

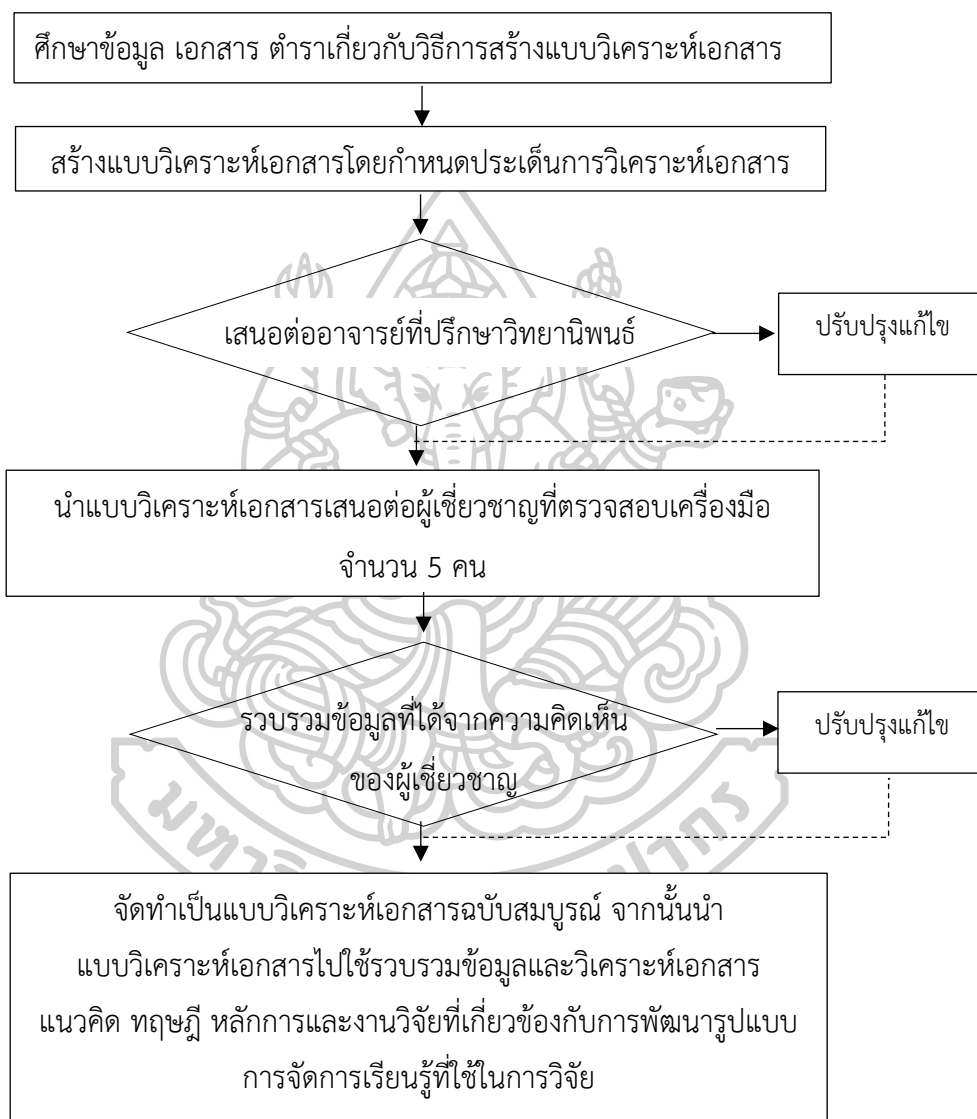
$\sum R$ = ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

N = จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

- 1.6 ผลการหาค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00 ทุกรายการประเมิน (รายละเอียด ภาคผนวก จ) ผู้วิจัยจัดทำเป็นแบบวิเคราะห์เอกสารฉบับสมบูรณ์ จากนั้นนำแบบ

วิเคราะห์เอกสารไปใช้รวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์เอกสาร แนวคิด ทฤษฎี หลักการและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ใช้ในการวิจัย

สรุปขั้นตอนการสร้างเครื่องมือได้ดังแผนภาพที่ 7

แผนภาพที่ 7 ขั้นตอนการสร้างแบบวิเคราะห์เอกสาร

2. แบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นของผู้ที่เกี่ยวข้องในการจัดการเรียนการสอน จำนวน 5 คน เกี่ยวกับการพัฒนา รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ทำการสัมภาษณ์โดยใช้แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-structured Interview) มีลักษณะของข้อคำถามเป็นแบบปลายเปิด (Open-ended Questions) โดยมีประเด็นในการสัมภาษณ์เกี่ยวกับความคิดเห็นเกี่ยวกับวิธีการสอนทักษะการพูดและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา มีขั้นตอนการสร้างและพัฒนาดังนี้

2.1 ศึกษาเอกสาร ตำรา งานวิจัยและเครื่องมือที่เกี่ยวข้อง

2.2 กำหนดรายละเอียด ข้อมูลทั่วไปของผู้ให้สัมภาษณ์ ได้แก่ ชื่อ-นามสกุลผู้ให้สัมภาษณ์ ตำแหน่ง วุฒิการศึกษา สถานที่ทำงาน ประสบการณ์การทำงาน ความคิดเห็นเกี่ยวกับวิธีการสอนทักษะการพูดและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา

2.3 ร่างแบบสัมภาษณ์ โดยมีข้อคำถามแบบปลายเปิด (Open-end Form) และมีสาระครอบคลุมวัตถุประสงค์การวิจัย ใช้แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-structured Interview Protocol) แบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 สถานภาพและข้อมูลทั่วไปของผู้ให้สัมภาษณ์ จำนวน 5 ข้อ โดยถามข้อมูลเกี่ยวกับชื่อ-นามสกุลผู้ให้สัมภาษณ์ ตำแหน่ง วุฒิการศึกษา สถานที่ทำงานและประสบการณ์การทำงาน

ตอนที่ 2 เป็นแบบสัมภาษณ์ปลายเปิดเพื่อศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับการพัฒนา รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ประเด็นคำถามเกี่ยวกับเนื้อหา ลักษณะการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อ แหล่งเรียนรู้ และการวัดประเมินผล

2.4 นำแบบสัมภาษณ์ที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและความเหมาะสมและนำไปปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

2.5 นำแบบสัมภาษณ์ที่ผ่านการแก้ไขปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ จำนวน 5 คน ประกอบด้วย ผู้เชี่ยวชาญด้านการเรียนการสอนภาษาจีนจำนวน 2 คน ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอนจำนวน 2 คน และผู้เชี่ยวชาญด้านวิจัยและประเมินผลการศึกษาจำนวน 1 คน ทำการตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) โดยใช้การหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) โดยกำหนดเกณฑ์การพิจารณา ดังนี้

เห็นว่าสอดคล้อง	ให้คะแนน 1
ไม่แน่ใจ	ให้คะแนน 0
เห็นว่าไม่สอดคล้อง	ให้คะแนน -1

2.6 รวบรวมข้อมูลที่ได้จากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง(Index of Item Objective Congruence: IOC)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

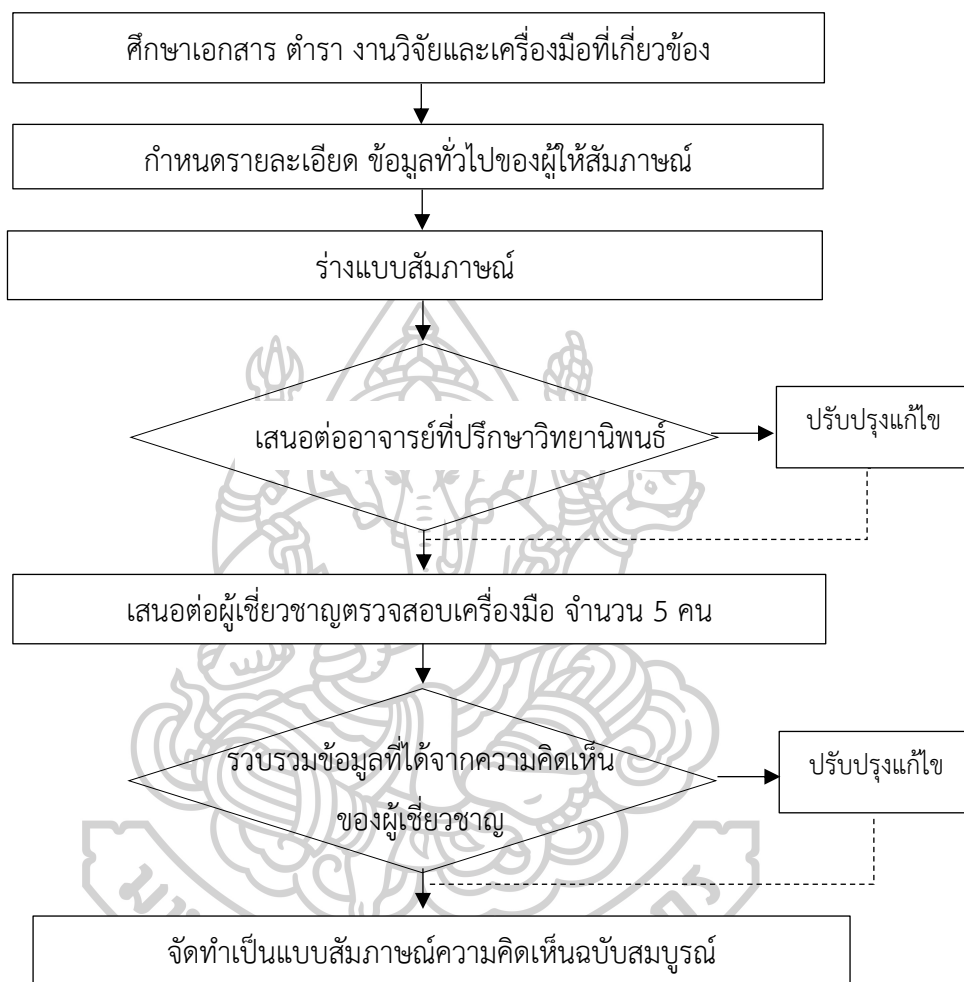
$$\sum R = \text{ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ}$$

$$N = \text{จำนวนผู้เชี่ยวชาญ}$$

โดยผลการหาค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.80-1.00 (รายละเอียดภาคผนวก จ) ทั้งนี้ผู้เชี่ยวชาญมีข้อเสนอแนะให้เพิ่มเติมประเด็นคำถามความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพปัจจุบัน สภาพปัญหาในปัจจุบันของการจัดการเรียนรู้ และอุปสรรคในการจัดการเรียนการสอนในอุดมคติของผู้ที่เกี่ยวข้อง เพิ่มเติม เพื่อนำมาใช้ในการออกแบบการจัดการเรียนการสอนเพื่อนำมาใช้ประโยชน์ในการสอนจริงได้สูงสุด

2.7 ปรับปรุงแก้ไขและจัดทำเป็นแบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นฉบับสมบูรณ์ ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลวิจัยโดยผู้วิจัยได้ทำการนัดหมายเพื่อทำการสัมภาษณ์ความคิดเห็นของผู้ที่เกี่ยวข้องในการจัดการเรียนการสอนจำนวน 5 คน เกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

สรุปขั้นตอนการสร้างเครื่องมือได้ตั้งแผนภาพที่ 8

แผนภาพที่ 8 ขั้นตอนการสร้างแบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นของผู้ที่เกี่ยวข้องในการจัดการเรียนการสอน

3. แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 เกี่ยวกับความต้องการของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เนื้อหาของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อ แหล่งเรียนรู้ และการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ขั้นตอนการสร้างและพัฒนา ดังนี้

3.1 ศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบสอบถามความคิดเห็น

3.2 สร้างแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 โดยศึกษาแนวทางและวิเคราะห์เนื้อหาในการสร้างแบบสอบถาม แบบสอบถามความคิดเห็นที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย 3 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 2 ข้อ คือ 1) เพศ และ 2) ระดับชั้น มีลักษณะเป็นแบบเลือกตอบ (Checklist)

ตอนที่ 2 ความต้องการเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เนื้อหาของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อ แหล่งเรียนรู้ โดยข้อคำถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Checklist)

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม เป็นแบบคำถามปลายเปิด

3.3 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและความเหมาะสมและนำไปปรับปรุงแก้ไข

3.4 นำแบบสอบถามที่ผ่านการแก้ไขปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ จำนวน 5 คน ประกอบด้วย ผู้เชี่ยวชาญด้านการเรียนการสอนภาษาจีน จำนวน 2 คน ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน จำนวน 2 คน และผู้เชี่ยวชาญด้านวิจัยและประเมินผลการศึกษา จำนวน 1 คน ทำการตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) โดยใช้การหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) โดยกำหนดเกณฑ์การพิจารณา ดังนี้

เห็นว่าสอดคล้อง	ให้คะแนน	1
ไม่แน่ใจ	ให้คะแนน	0
เห็นว่าไม่สอดคล้อง	ให้คะแนน	-1

3.5 รวบรวมข้อมูลที่ได้จากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC)

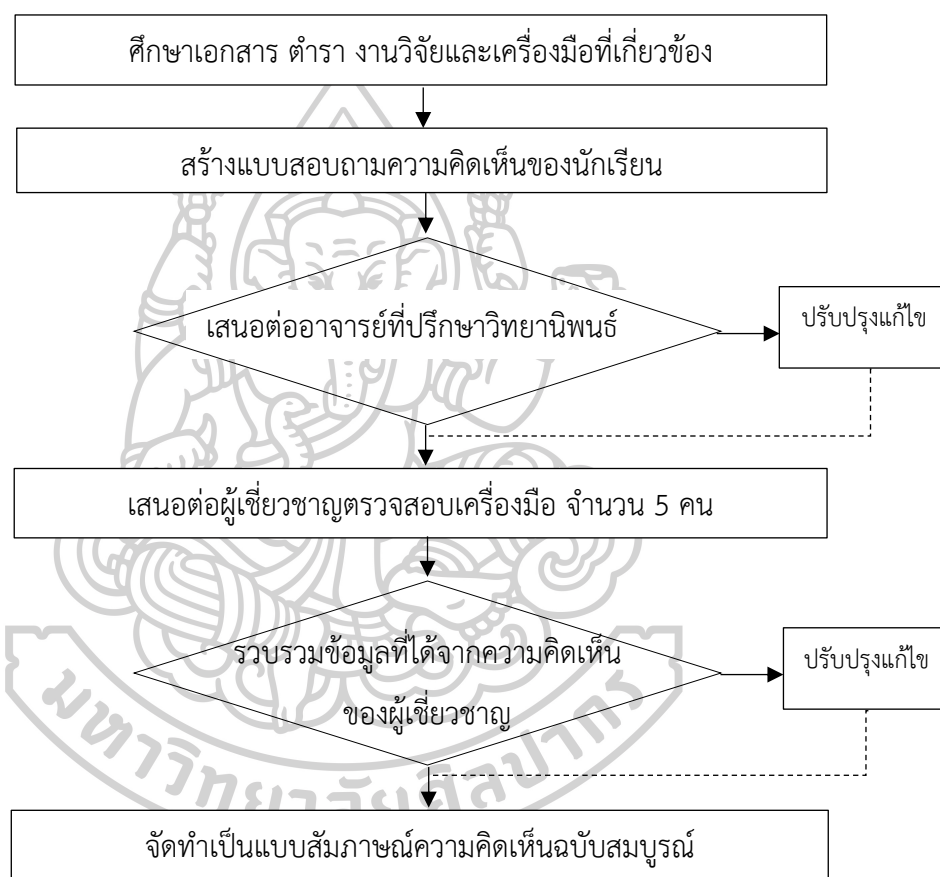
$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

$$\sum R = \text{ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ}$$

$$N = \text{จำนวนผู้เชี่ยวชาญ}$$

โดยผลการหาค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.80-1.00 (รายละเอียด ภาคผนวก จ) โดยผู้เชี่ยวชาญมีข้อเสนอแนะให้เพิ่มเติมประเด็นคำถามความคิดเห็นเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล

3.6 จัดทำเป็นแบบสอบถามความคิดเห็นฉบับสมบูรณ์ เพื่อเตรียมดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลวิจัยโดยผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนสรุปขั้นตอนการสร้างเครื่องมือได้ตั้งแผนภาพที่ 9

แผนภาพที่ 9 ขั้นตอนการสร้างแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6
เกี่ยวกับความต้องการของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

จากขั้นตอนที่ 1 การวิจัย (Research: R₁) เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน (Analysis: A) ผู้วิจัยนำเสนอขั้นตอนดังตาราง

ตารางที่ 18 สรุปวิธีดำเนินการขั้นตอนที่ 1 การวิจัย (Research: R₁) เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน (Analysis: A)

วัตถุประสงค์	การดำเนินการ	แหล่งข้อมูล	เครื่องมือวิจัย	การเก็บข้อมูล	การวิเคราะห์ข้อมูล
<p>วัตถุประสงค์</p> <p>1. ศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับสภาพการจัดการเรียนการสอนของครูผู้สอนภาษาไทยในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายมัธยม) ปีการศึกษา 2563 และวิเคราะห์แนวคิด ทฤษฎีจากเอกสารตำรางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง</p>	<p>การดำเนินการ</p> <p>ศึกษา รวบรวม โดยวิเคราะห์จากแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ศึกษาข้อมูลพื้นฐานจากแหล่ง ข้อมูล เอกสาร หลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายมัธยม) ปีการศึกษา 2563 และวิเคราะห์แนวคิด ทฤษฎีจากเอกสารตำรางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง</p>	<p>แหล่งข้อมูล</p> <p>เอกสาร ตำรา งานวิจัย ที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาของ หลักสูตร แกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระ การ วิชา ต่าง ประเทศ หลักสูตรสถานศึกษา โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายมัธยม) ปี การศึกษา 2563 แนวคิด ของการพัฒนา รูปแบบ การจัดการเรียนรู้แบบเน้น การระ งาน การจัดการ เรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค ห้องเรียนกลับด้าน ทักษะ การพูดภาษาจีน และ ความเข้าใจทางวัฒนธรรม</p>	<p>เครื่องมือวิจัย</p> <p>แบบวิเคราะห์ เอกสาร</p>	<p>การเก็บข้อมูล</p> <p>วิเคราะห์เอกสาร</p>	<p>การวิเคราะห์ข้อมูล</p> <p>การวิเคราะห์เนื้อหา</p>

ตารางที่ 18 (ต่อ)

วัตถุประสงค์	การดำเนินการ	แหล่งข้อมูล	เครื่องมือวิจัย	การเก็บข้อมูล	การวิเคราะห์ข้อมูล
<p>2. ศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นการทำงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและการเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของผู้ที่เกี่ยวข้องในการจัดการเรียนการสอนจำนวน 5 คน</p>	<p>1. ศึกษาเอกสาร ตำรา งานวิจัย และเครื่องมือที่เกี่ยวข้อง</p> <p>2. ร่างแบบสัมภาษณ์</p> <p>3. เสนอแบบสัมภาษณ์ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity)</p> <p>4. ปรับปรุงแก้ไขแล้วนำไปใช้สัมภาษณ์</p>	<p>สัมภาษณ์ของผู้ที่เกี่ยวข้องในการจัดการเรียนการสอนจำนวน 5 คน</p>	<p>แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-structured interview)</p>	<p>1. โดยใช้วิธีการสัมภาษณ์ ด้วยแบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-structured interview)</p> <p>2. วิเคราะห์เอกสาร</p>	<p>การวิเคราะห์เนื้อหา</p>
<p>3. ศึกษาความต้องการของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายเกี่ยวกับรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เนื้อหาของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อ แหล่งเรียนรู้ การวัดและประเมินผล</p>	<p>1. ศึกษาเอกสาร ตำรา งานวิจัย ที่เกี่ยวข้อง</p> <p>2. ร่างแบบสอบถาม</p> <p>3. เสนอแบบสอบถามให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity)</p> <p>4. ปรับปรุงแก้ไข</p>	<p>นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 โรงเรียน ส า ธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายมัธยม) ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565</p>	<p>แบบสอบถาม</p>	<p>1. รวมรูปแบบสอบถาม</p> <p>2. วิเคราะห์ข้อมูล</p>	<p>- การวิเคราะห์เนื้อหา</p> <p>- การวิเคราะห์ค่าความถี่</p> <p>- การวิเคราะห์ค่าร้อยละ (%)</p>

2. ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนา (Development: D₁) ออกแบบและพัฒนา (Design and Development: D&D) เป็นการพัฒนาและหาคุณภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้

ในขั้นตอนนี้ผู้วิจัยได้ทำการออกแบบและพัฒนา โดยตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยนำข้อมูลที่ได้จากขั้นตอนที่ 1 มาพัฒนาเป็นรูปแบบ จากนั้นให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 7 คน ตรวจสอบคุณภาพด้านความเหมาะสมของรูปแบบ คู่มือการใช้รูปแบบ และแผนการจัดการเรียนรู้ แล้วนำไปตรวจสอบความเหมาะสมก่อนนำไปทดลองใช้จริง (Implement) กับกลุ่มเป้าหมาย โดยทดลองใช้ (Tryout) กับนักเรียนที่มีลักษณะไม่แตกต่างกับกลุ่มเป้าหมาย โดยมีวัตถุประสงค์ แหล่งข้อมูล วิธีดำเนินการ เครื่องมือและการพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในขั้นตอนที่ 2 ดังนี้

วัตถุประสงค์

1. เพื่อพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย และแผนการจัดการเรียนรู้
2. เพื่อพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการประเมินประสิทธิภาพของรูปแบบ ได้แก่ แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาจีน แบบวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรม แบบทดสอบผลการเรียนรู้ แบบประเมินความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้

แหล่งข้อมูล

แหล่งข้อมูลเอกสาร

1. ร่างรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้าน และแผนการจัดการเรียนรู้
2. เครื่องมือประเมินประสิทธิภาพการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคห้องเรียนกลับด้าน ได้แก่ แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาจีนหลังเรียนจบแต่ละหน่วย แบบวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรม แบบทดสอบผลการเรียนรู้ และแบบประเมินความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้

แหล่งข้อมูลบุคคล

1. ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ จำนวน 5 คน ประกอบด้วย ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาจีน จำนวน 2 คน ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน จำนวน 2 คน และผู้เชี่ยวชาญด้านวิจัยและประเมินผลการศึกษา จำนวน 1 คน ตรวจสอบคุณภาพด้านความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) ของแบบสัมภาษณ์ แบบประเมินคุณภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้

ของผู้ทรงคุณวุฒิให้ข้อมูล แบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้สำหรับผู้ทรงคุณวุฒิให้ข้อมูล และแบบประเมินความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ตามรูปแบบ

2. ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาจีนจำนวน 5 คน ตรวจสอบคุณภาพด้านความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) ของเครื่องมือวัดและประเมินผลภาษาจีน ได้แก่ แบบทดสอบทักษะการพูด แบบวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรม และแบบทดสอบผลการเรียนรู้

3. ผู้ทรงคุณวุฒิให้ข้อมูล จำนวน 7 คน ประกอบด้วย ผู้ทรงคุณวุฒิด้านหลักสูตรและการสอน จำนวน 2 คน ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาจีน ซึ่งเป็นอาจารย์ผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการสอนวิชาภาษาจีนมาแล้วไม่ต่ำกว่า 5 ปีและจบการศึกษาไม่ต่ำกว่าระดับปริญญาโท จำนวน 4 คน ด้านการวัดและประเมินผลการศึกษา จำนวน 1 คน โดยมีคุณสมบัติ ดังนี้

3.1 จบการศึกษาระดับปริญญาเอกขึ้นไป

3.2 ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาจีน จบการศึกษาระดับปริญญาโทขึ้นไป และเป็นอาจารย์ผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการสอนวิชาภาษาจีนมาแล้วไม่ต่ำกว่า 5 ปี

ผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 7 คนทำการให้ข้อมูลและตรวจสอบคุณภาพด้านความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) ของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ คู่มือการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ และแผนการจัดการเรียนรู้ และทำการรับรองโครงสร้างรูปแบบการเรียนการสอนก่อนการนำไปใช้จริง

4. นักเรียนแผนศิลป์ภาษาจีน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรีที่กำลังศึกษาอยู่ใน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 ซึ่งไม่ใช่ในนักเรียนกลุ่มเป้าหมายเพื่อใช้ในการทดลองภาคสนาม (Field Tryout)

วิธีดำเนินการ

1. การพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย และแผนการจัดการเรียนรู้

1.1 พัฒนาและตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยใช้แนวคิดที่ได้จากการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานในชั้นตอนที่ 1 มาใช้ในการสังเคราะห์รูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ โดยมีขั้นตอนในการสร้างและพัฒนา ดังนี้

1.1.1 ศึกษาแนวคิดที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานในชั้นตอนที่ 1 เพื่อนำมากำหนดกรอบแนวคิดรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จากผลการวิเคราะห์และสังเคราะห์แนวคิด ทฤษฎีและ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ความคิดเห็นของผู้ที่เกี่ยวข้องในการจัดการเรียนการสอนจำนวน 5 คน และจากแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 ทำให้ได้ประเด็น 3 ประเด็น คือ

1) ความเป็นมาและความสำคัญของรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

2) แนวคิดพื้นฐานในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

3) องค์ประกอบของรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ประกอบด้วย หลักการ วัตถุประสงค์ กระบวนการจัดการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล และปัจจัยสนับสนุน

1.1.2 นำร่างรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและความเหมาะสมแล้วนำไปปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

1.1.3 สร้างประเด็นการสนทนากลุ่ม โดยผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1) ศึกษาเอกสารและตำราเกี่ยวกับวิธีการสร้างประเด็นการสนทนากลุ่ม
2) สร้างประเด็นการสนทนากลุ่มตามโครงสร้างที่กำหนด
3) นำประเด็นการสนทนากลุ่มที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและความเหมาะสมของประเด็นการสนทนากลุ่มและนำไปปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

4) นำประเด็นการสนทนากลุ่มที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ จำนวน 5 คน เพื่อตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) โดยนำไปหาค่าดัชนีความสอดคล้องของประเด็นการสนทนากลุ่ม (Index of Objective Congruence : IOC) แล้วเลือกค่าดัชนีความสอดคล้องที่มากกว่า 0.50 ขึ้นไป โดยกำหนดเกณฑ์การประเมินผลเช่นเดียวกับการสร้างแบบวิเคราะห์เอกสาร

5) รวบรวมข้อมูลจากผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือมาคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence : IOC) โดยผลการหาค่าดัชนีความ

สอดคล้องเท่ากับ 1.00 ทุกรายการประเมิน (รายละเอียด ภาคผนวก จ ตารางที่ 43 หน้า 281) แสดงว่าประเด็นการสนทนากลุ่มมีความสอดคล้องเหมาะสม สามารถนำไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูลต่อไปได้

6) จัดทำประเด็นการสนทนากลุ่มฉบับสมบูรณ์ และนำไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูลในลำดับต่อไป

1.1.4 จัดสนทนากลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิ (Focus Group Discussion : FGD) จำนวน 7 คน เพื่อวิพากษ์และตรวจสอบความถูกต้อง เหมาะสม รวมถึงความเป็นไปได้ในการนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ไปทดลองใช้ในงานวิจัย โดยใช้รูปแบบออนไลน์ โดยในระหว่างการดำเนินการสนทนากลุ่ม ผู้วิจัยได้ดำเนินการขออนุญาตผู้เชี่ยวชาญบัณฑิตการสนทนากลุ่มลงในระบบ

1.1.5 ปรับปรุงแก้ไขรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิที่ได้จากการสนทนากลุ่ม

1.1.6 นำรูปแบบการจัดการเรียนรู้เสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อตรวจสอบประเมินคุณภาพความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการเรียนรู้อีกครั้ง เพื่อดำเนินการประเมินคุณภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้และแผนการจัดการเรียนรู้ พิจารณาความถูกต้องเหมาะสมและความสอดคล้อง โดยใช้แบบประเมินความสอดคล้องที่มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับของ Likert (Likert Five Rating Scales) ตรวจสอบความสอดคล้องโดยใช้การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย (M) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) กำหนดเกณฑ์พิจารณา ดังนี้ (มาเรียม นิลพันธุ์, 2555: 179)

ระดับ 5 หมายถึง มีความสอดคล้องมากที่สุด

ระดับ 4 หมายถึง มีความสอดคล้องมาก

ระดับ 3 หมายถึง มีความสอดคล้องปานกลาง

ระดับ 2 หมายถึง มีความสอดคล้องน้อย

ระดับ 1 หมายถึง มีความสอดคล้องน้อยที่สุด

เกณฑ์ในการแปลความหมายของคะแนนเฉลี่ย ดังนี้ (มาเรียม นิลพันธุ์, 2555:

196)

ค่าเฉลี่ยคะแนน 4.50-5.00 หมายถึง มีความสอดคล้องมากที่สุด

ค่าเฉลี่ยคะแนน 3.50-4.49 หมายถึง มีความสอดคล้องมาก

ค่าเฉลี่ยคะแนน 2.50-3.49 หมายถึง มีความสอดคล้องปานกลาง

ค่าเฉลี่ยคะแนน 1.50-2.49 หมายถึง มีความสอดคล้องน้อย

ค่าเฉลี่ยคะแนน 1.00-1.49 หมายถึง มีความสอดคล้องน้อยที่สุด

พิจารณาค่าความสอดคล้องที่มีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.50 ขึ้นไป และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานน้อยกว่า 1.00 ซึ่งแสดงว่ารูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นสามารถนำไปใช้ได้ หากมีค่าไม่เป็นไปตามเกณฑ์ดังกล่าวก็ให้ปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปใช้ (มาเรียม นิลพันธุ์, 2555: 179)

ในการประเมินคุณภาพ ความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัย
ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1) ศึกษาเอกสารและตำราเกี่ยวกับวิธีการสร้างแบบประเมินคุณภาพความ
เหมาะสมของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ

2) สร้างแบบประเมินคุณภาพ ความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการเรียนรู้
ฯ

3) นำแบบประเมินคุณภาพ ความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ
ที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและความเหมาะสมของ
แบบประเมินคุณภาพ ความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ เชิงทฤษฎีและนำไปปรับปรุง
แก้ไข

4) นำแบบประเมินคุณภาพ ความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ
ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ
ตรวจสอบเครื่องมือ จำนวน 5 คน เพื่อตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) โดยนำไป
หาค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบประเมินคุณภาพ ความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ
(Index of Objective Congruence : IOC) แล้วเลือกค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่า 0.50 ขึ้นไป
โดยกำหนดเกณฑ์การประเมินผลเช่นเดียวกับการสร้างแบบวิเคราะห์เอกสาร

5) นำข้อมูลที่รวบรวมจากผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือมาคำนวณหาค่า
ดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence : IOC) ซึ่งผลการหาค่าดัชนีความ
สอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.80 – 1.00 (รายละเอียด ภาคผนวก จ) แสดงว่า แบบประเมินคุณภาพความ
เหมาะสมของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ มีความสอดคล้องเหมาะสม สามารถนำไปใช้เก็บรวบรวม
ข้อมูลต่อไปได้

6) จัดทำแบบประเมินคุณภาพ ความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการ
เรียนรู้ฉบับสมบูรณ์ และนำแบบประเมินคุณภาพ ความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ ไปใช้
เก็บรวบรวมข้อมูล

1.1.7 รวบรวมแบบประเมินคุณภาพความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการ
เรียนรู้ โดยผลการประเมินคุณภาพพบว่าในภาพรวมผู้ทรงคุณวุฒิมีความคิดเห็นว่ามีคุณภาพเหมาะสม
อยู่ในระดับมากที่สุด ($M = 4.84, SD = 0.31$)

1.1.8 นำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ไปทดลองภาคสนาม (Field Tryout) กับ
นักเรียนแผนกศิลปภาษาจีนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี ภาคเรียนที่ 1 ปี
การศึกษา 2566 ซึ่งไม่ใช่ นักเรียนกลุ่มเป้าหมาย จำนวน 30 คน ซึ่งมีลักษณะใกล้เคียงกับ
กลุ่มเป้าหมายในการวิจัยครั้งนี้ โดยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1) ผู้วิจัยติดต่อพูดคุยและสอบถามรายละเอียดกับทางฝ่ายวิชาการและครูผู้สอนของโรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรีเกี่ยวกับหลักสูตรและสาระการเรียนรู้ ของนักเรียนแผนศิลป์ภาษาจีน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรีเพื่อนำข้อมูลมาประกอบการพิจารณาถึงความเหมาะสมและความเป็นไปได้ในการนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้และแผนการจัดการเรียนรู้ไปทดลองภาคสนาม (Field Tryout) ซึ่งจากการพิจารณาเนื้อหาหรือสาระการเรียนรู้ในรายวิชาภาษาจีนของโรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรีของนักเรียนแผนศิลป์ภาษาจีน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรีและจากการสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับพื้นฐานความรู้ของนักเรียนจากครูผู้สอนพบว่ามีความใกล้เคียงกับโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายมัธยม) สามารถดำเนินการทดลองได้

2) ผู้วิจัยขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศิลปากรถึงผู้อำนวยการโรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรีเพื่อขอความอนุเคราะห์ในการทดลอง

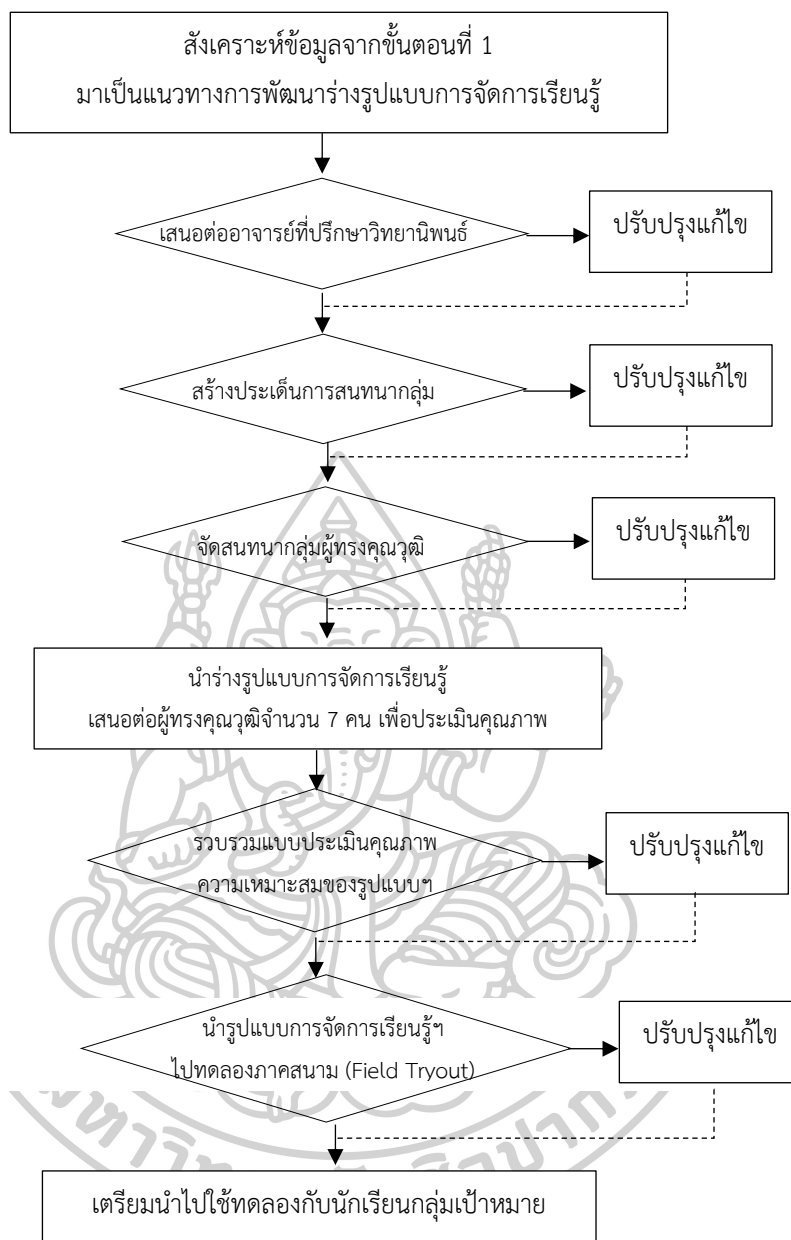
3) ผู้วิจัยได้ชี้แจงหลักการ เหตุผล และประโยชน์ของการวิจัยและสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับแนวทางการจัดการเรียนรู้กับนักเรียน

4) ทำการทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) ด้วยแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาจีน

5) ดำเนินการทดลองด้วยรูปแบบ

6) ทำการทดสอบทดสอบหลังเรียน (Post-test) ด้วยแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาจีน

1.1.9 ปรับปรุงแก้ไขเพื่อเตรียมนำไปใช้ทดลองกับนักเรียนกลุ่มเป้าหมาย
สรุปขั้นตอนการพัฒนา ตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ ดังแผนภาพที่ 10

แผนภาพที่ 10 ขั้นตอนการพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้

โดยมีการปรับปรุงขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ในชั้นที่ 1-4 ดังนี้

ชั้นที่ 1 ชั้นการศึกษาด้วยตนเอง (Self-study) (นอกเวลาเรียน) มอบหมายใบงานให้นักเรียนได้มีการจดบันทึก ตอบข้อคำถาม และส่งครูก่อนเข้าชั้นเรียน เพื่อให้นักเรียนศึกษาเนื้อหาและจดบันทึกอย่างเนื้อหาอย่างมีทิศทางมากขึ้น

ชั้นที่ 2 ชั้นตรวจสอบความรู้ความเข้าใจ (Assessment) (คาบที่ 1) เพิ่มเวลาในการทบทวนเนื้อหาและให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับเนื้อหาและฝึกฝน จาก 25 นาที เป็น 40 นาที

ชั้นที่ 3 ชั้นเตรียมความพร้อม (Pre-task) ลดเวลาในชั้นตอนนี้ จาก 25 นาที เป็น 10 นาที

ชั้นที่ 4 ชั้นดำเนินงานกิจกรรมกลุ่ม (Group Activity) (คาบที่ 2-3) ในกรณีที่นักเรียนมีจำนวนค่อนข้างมาก เวลาอาจไม่เพียงพอต่อการออกมาสนทนาหน้าชั้นเรียน ในการทำใบงานที่ 2 ฝึกฝนแต่งบทสนทนาจากประโยคที่กำหนดให้ และใบงานที่ 3 สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนดให้ผู้วิจัยกำหนดจึงให้นักเรียนอัดคลิปวิดีโอส่งในช่องทาง google classroom

1.2 การพัฒนาและประเมินคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1.2.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายมัธยม) ประกอบด้วย วิสัยทัศน์ จุดหมาย สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน คุณลักษณะอันพึงประสงค์ มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด สาระ และมาตรฐานของรายวิชาภาษาจีน ข้อมูลจากเอกสาร ตำรา และวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง รวมถึงข้อมูลที่ได้จากขั้นตอนที่ 1 เกี่ยวกับความต้องการของนักเรียน เพื่อใช้เป็นแนวทางในการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้

1.2.2 ออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้ โดยวิเคราะห์เนื้อหาสาระที่มีความเหมาะสม และนำไปสู่การส่งเสริมทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมปลาย โดยในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยเลือกเนื้อหาสาระเกี่ยวกับการพูดสื่อสารในชีวิตประจำวันมาใช้ในกระบวนการจัดการเรียนรู้ เพื่อให้นักเรียนพัฒนาทักษะการพูดควบคู่ไปกับความเข้าใจทางวัฒนธรรม โดยผู้วิจัยเลือกใช้เนื้อหา ภาษาจีนฟัง-พูด 3 รหัสวิชา จ32213 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาจีน) โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายมัธยม) ซึ่งเป็นไปตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 จำนวน 4 หน่วยการเรียนรู้ ดังนี้

1) การอวยพร	จำนวน 6 คาบเรียน
2) การตอบรับและปฏิเสธ	จำนวน 6 คาบเรียน
3) การแสดงความขอบคุณ	จำนวน 6 คาบเรียน
4) การแสดงความชื่นชมยินดี	จำนวน 6 คาบเรียน

แผนการจัดการเรียนรู้ในการวิจัยครั้งนี้มีทั้งหมด 4 แผน โดยแต่ละแผนใช้เวลาเรียน 6 คาบเรียน ในแผนประกอบด้วยหน่วยการเรียนรู้ หัวข้อการเรียนรู้ เวลาเรียน ผลการเรียนรู้ สาระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ กระบวนการจัดการเรียนรู้ สื่อและแหล่งการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล

1.2.3 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและความสอดคล้องแล้วนำไปปรับปรุงแก้ไข

1.2.4 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 7 คน เพื่อตรวจสอบคุณภาพ ความสอดคล้องเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ โดยการประเมินนี้มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับ วิเคราะห์ค่าเฉลี่ย (M) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) กำหนดเกณฑ์พิจารณา และการวิเคราะห์ข้อมูลในการประเมินความสอดคล้องตามความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ เช่นเดียวกับการสร้างรูปแบบการจัดการเรียนรู้ ในการประเมินคุณภาพความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1) ศึกษาข้อมูล จากเอกสารและตำราที่เกี่ยวข้องกับการประเมินคุณภาพ ความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้

2) สร้างแบบประเมินคุณภาพ ความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้

3) นำแบบประเมินคุณภาพ ความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและความเหมาะสมแล้วนำไปปรับปรุงแก้ไข

4) นำแบบประเมินคุณภาพ ความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผ่านการแก้ไขตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ จำนวน 5 คน เพื่อตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) โดยนำไปหาค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบประเมินคุณภาพ ความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ (Index of Objective Congruence : IOC) แล้วเลือกค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่า 0.50 ขึ้นไป โดยกำหนดเกณฑ์การประเมินผลเช่นเดียวกับการสร้างแบบวิเคราะห์เอกสาร

5) นำข้อมูลที่รวบรวมจากผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือมา

คำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence : IOC) ซึ่งผลการหาค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.80 - 1.00 (รายละเอียด ภาคผนวก จ) แสดงว่า แบบประเมินคุณภาพ ความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้มีความสอดคล้องเหมาะสม สามารถนำไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูลต่อไปได้

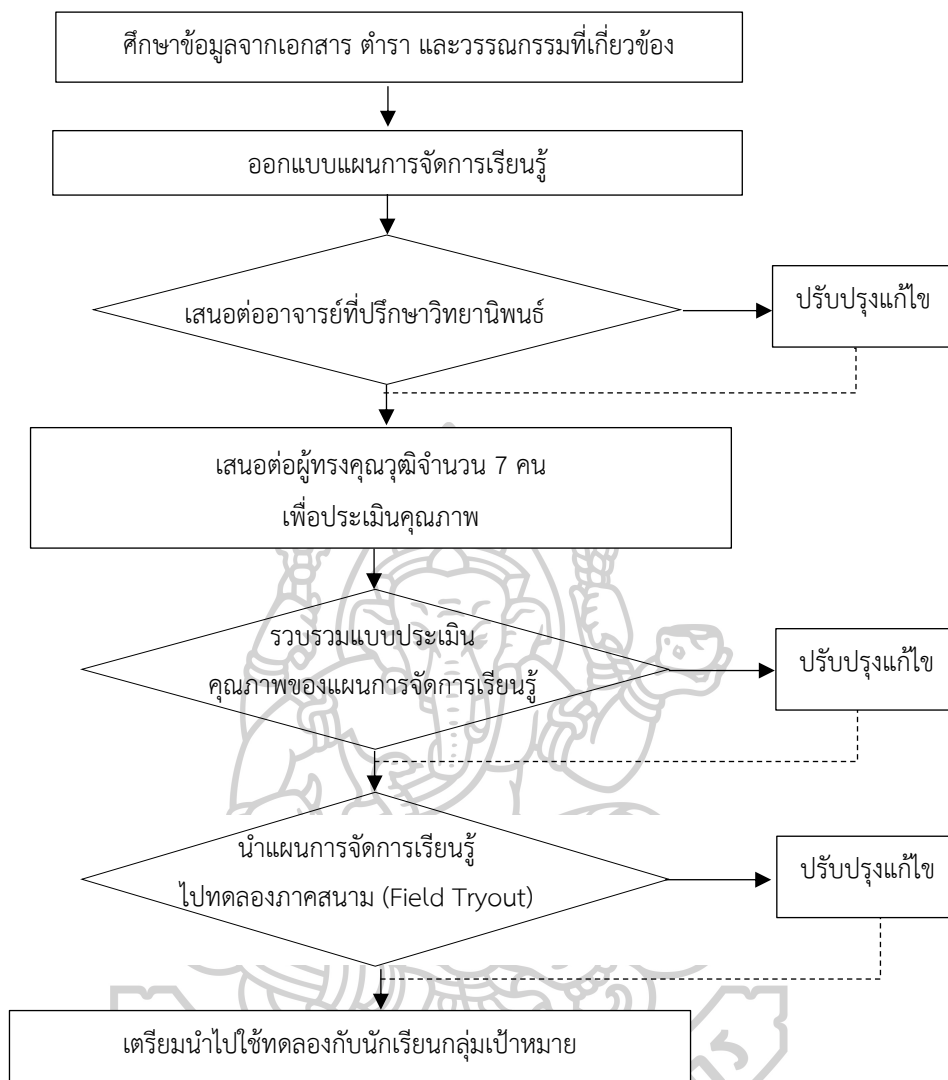
6) จัดทำแบบประเมินคุณภาพ ความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ฉบับสมบูรณ์ และนำแบบประเมินคุณภาพ ความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูล

1.2.5 รวบรวมแบบประเมินคุณภาพความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ โดยผลการประเมินคุณภาพพบว่าในภาพรวมผู้ทรงคุณวุฒิมีความคิดเห็นว่ามีเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ($M = 4.89, SD = 0.24$)

1.2.6 ปรับปรุงแก้ไขแผนการจัดการเรียนรู้ตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ เพื่อเตรียมนำไปทดลองใช้

1.2.7 นำแผนการจัดการเรียนรู้ไปทดลองภาคสนาม (Field Tryout) กับนักเรียนแผนศิลปะภาษาจีนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี ปีการศึกษา 2566 จำนวน 30 คน ซึ่งมีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มเป้าหมายในการวิจัยครั้งนี้ จำนวน 1 หน่วยการเรียนรู้ รวม 6 คาบเรียน

1.2.8 ปรับปรุงแก้ไขเพื่อเตรียมนำไปใช้ทดลองกับนักเรียนกลุ่มเป้าหมาย สรุปลขั้นตอนการพัฒนาและประเมินคุณภาพแผนการจัดการเรียนรู้ ดังแผนภาพที่ 11

แผนภาพที่ 11 ขั้นตอนการพัฒนาและประเมินคุณภาพแผนการจัดการเรียนรู้

2. พัฒนาและตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือประกอบรูปแบบการจัดการเรียนรู้ จำนวน 4 ฉบับ ได้แก่ แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาจีนหลังเรียนจบแต่ละหน่วย แบบวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรม แบบทดสอบผลการเรียนรู้ และแบบประเมินความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ตามรูปแบบ

2.1 แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาจีนหลังเรียนจบแต่ละหน่วย มีขั้นตอนในการสร้างและพัฒนา ดังนี้

2.1.1 ศึกษาทฤษฎีและวิธีการสร้างแบบทดสอบและเกณฑ์การประเมินจากเอกสารที่เกี่ยวข้อง

2.1.2 หลักสูตรสถานศึกษา โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายมัธยม) ปีการศึกษา 2563 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เพื่อนำไปสู่ข้อสรุปในการกำหนดขอบเขตเนื้อหาที่ใช้ในการทดสอบทักษะการพูด

2.1.3 วิเคราะห์สาระ เนื้อหาสาระสำคัญ และผลการเรียนรู้ที่คาดหวังของหน่วยการเรียนรู้ในแผนการจัดการเรียนรู้

2.1.4 สร้างแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาจีนหลังเรียนจบแต่ละหน่วย โดยวิเคราะห์จุดประสงค์การเรียนรู้และตารางกำหนดเนื้อหาการเรียน สร้างแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาจีนซึ่งครอบคลุมเนื้อหาที่ใช้ในบทเรียนเป็นแบบทดสอบปฏิบัติ ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดวิธีทดสอบทักษะการพูดโดยการให้นักเรียนจับคู่กับเพื่อนแล้วแต่งบทสนทนาจากภาพและคำศัพท์ที่กำหนดให้ แล้วอัดเป็นคลิปวิดีโอส่งให้แก่ครู โดยมีข้อปฏิบัติในการดำเนินการทดสอบ ดังนี้

1) อนุญาตให้นำนักเรียนเปิดตำราหรือเอกสารใด ๆ ในระหว่างดำเนินการทดสอบ

2) อนุญาตให้นำนักเรียนใช้เครื่องมือสื่อสารหรืออุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ในการจัดหาข้อมูลใด ๆ ในระหว่างดำเนินการทดสอบ อนุญาตให้ใช้ได้เพียงช่วงเวลาที่ทำการอัดคลิปวิดีโอเท่านั้น

3) นักเรียนต้องอยู่ในห้องสอบหรือบริเวณที่อยู่ในพื้นที่การควบคุมดูแลของครูผู้เป็นกรรมการคุมสอบตลอดระยะเวลาการทดสอบ

ประเมินทักษะการพูดโดยใช้เกณฑ์การให้คะแนน (Scoring Rubrics) โดยปรับและเพิ่มเติมเกณฑ์การประเมินจากแบบของ Clark (1972, อ้างถึงใน อัจฉรา วงศ์โสธร, 2539) ได้พัฒนาขึ้น รวม 5 ด้าน เนื่องจากมีความเหมาะสมและสอดคล้องกับผู้เรียนภาษาจีนในฐานะภาษาต่างประเทศและสอดคล้องเหมาะสมกับพื้นฐานทางภาษาเป้าหมายของของกลุ่มเป้าหมาย คะแนนเต็มด้านละ 4 คะแนน รวมคะแนนเต็มทุกด้าน 20 คะแนน แบบประเมินหลังเรียนแต่ละหน่วยมีรายละเอียด ดังนี้

- 1) การอวยพร
- 2) การตอบรับและปฏิเสธ
- 3) การแสดงความขอบคุณ
- 4) การแสดงความชื่นชมยินดี

คะแนนรวมแต่ละหน่วยการเรียนรู้ 20 คะแนน

กำหนดเกณฑ์ประเมินทักษะการพูดโดยปรับและเพิ่มเติมจากเกณฑ์ของ Clark (1972) มีรายการประเมินรายด้านทั้งหมด 5 ด้าน ได้แก่ ด้านการออกเสียง (Accent) ด้านคำศัพท์ (Vocabulary) ด้านโครงสร้างไวยากรณ์ (Grammar) ด้านความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency) และด้านความเหมาะสมสอดคล้องตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา (Native speakers' cultural appropriation) คะแนนเต็มด้านละ 4 คะแนน รวมคะแนนเต็มทุกด้าน 20 คะแนน

2.1.5 นำแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาจีนที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อพิจารณาความถูกต้อง ความสอดคล้องของเนื้อหา ความเหมาะสมของการใช้ภาษาแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

2.1.6 นำแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาจีนที่ได้รับการปรับปรุงและแก้ไขไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาจีนจำนวน 5 คนเพื่อตรวจสอบคุณภาพและความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยใช้เกณฑ์ในการพิจารณาดังนี้

- +1 เมื่อเกณฑ์การประเมินระดับคุณภาพสอดคล้องกับจุดประสงค์
- 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าเกณฑ์การประเมินระดับคุณภาพสอดคล้องกับจุดประสงค์
- 1 เมื่อเกณฑ์การประเมินระดับคุณภาพไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์

2.1.7 รวบรวมข้อมูลที่ได้จากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมาวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) โดยกำหนดเกณฑ์การประเมินผลเช่นเดียวกับการสร้างแบบวิเคราะห์เอกสาร ซึ่งผลการหาค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00 ทุกรายการประเมิน (รายละเอียด ภาคผนวก จ) โดยผู้เชี่ยวชาญมีข้อเสนอแนะให้แบบทดสอบทักษะการพูดที่กำหนดให้นักเรียนแต่งบทสนทนาจากภาพที่กำหนดควรมีระบุคำศัพท์และไวยากรณ์ที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาในหน่วยนั้น ๆ ให้ปรากฏในบทสนทนาด้วย และปรับคำที่ปรากฏในตารางเกณฑ์การวัดและประเมินผลให้ชัดเจน ดังตารางที่ 19

ตารางที่ 19 เกณฑ์การประเมินผลทักษะการพูดที่ปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

ระดับคะแนน	4 (ดีมาก)	3 (ดี)	2 (พอใช้)	1 (ควรปรับปรุง)	คะแนนรวม
ความสามารถรายด้าน					
การออกเสียง	ออกเสียงได้ชัดเจน ถูกต้อง มีการออกเสียงผิดไม่เกิน 2 คำ	ออกเสียงผิด 3-4 คำ แต่โดยทั่วไปผู้ฟังสามารถเข้าใจได้	ออกเสียงผิด 5-6 คำ ผู้ฟังต้องถามซ้ำจึงจะเข้าใจ	ออกเสียงผิด 7 คำขึ้นไป จนผู้ฟังไม่สามารถเข้าใจได้	4
คำศัพท์	ภาพรวมใช้คำศัพท์ได้เหมาะสมตามสถานการณ์ มีการใช้คำศัพท์ผิดไม่เกิน 2 คำ และสามารถเข้าใจคำศัพท์ที่กำหนดให้ในการสนทนาได้	ภาพรวมใช้คำศัพท์ได้เหมาะสมตามสถานการณ์ มีการใช้คำศัพท์ผิด 3-4 คำ และสามารถเข้าใจคำศัพท์ที่กำหนดให้ในการสนทนาได้	ภาพรวมใช้คำศัพท์ได้เหมาะสมตามสถานการณ์ มีการใช้คำศัพท์ผิด 5-6 คำขึ้นไป และสามารถเข้าใจคำศัพท์ที่กำหนดให้ในการสนทนาได้	มีการใช้คำศัพท์ผิด 7 คำขึ้นไป และไม่สามารถใช้คำศัพท์ที่กำหนดให้ในกรณีสนทนาได้จำนวนตามเกณฑ์ที่กำหนด	4
โครงสร้างไวยากรณ์	มีข้อผิดพลาดในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ไม่เกิน 1 ครั้ง	พบข้อผิดพลาดในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ 2 ครั้ง	พบข้อผิดพลาดในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ 3 ครั้ง	พบข้อผิดพลาดในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ 4 ครั้งขึ้นไป	4
ความคล่อง	พูดได้คล่องแคล่วเป็นธรรมชาติ ติดขัดบ้างไม่เกิน 2 ครั้ง	พูดได้ต่อเนื่อง มีตะกุกตะกัก ติดขัดบ้างไม่เกิน 4 ครั้ง	พูดได้ต่อเนื่องเป็นระยะ มีตะกุกตะกักติดขัดบ้างไม่เกิน 5 ครั้ง	สนทนาได้สักระยะ แล้วหยุดนานจนพูดต่อไปไม่ได้	4

ตารางที่ 19 (ต่อ)

ระดับคะแนน	4 (ดีมาก)	3 (ดี)	2 (พอใช้)	1 (ควรปรับปรุง)	คะแนนรวม
ความสามารถทางด้าน ความเหมาะสมสอดคล้องตาม วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา	ใช้น้ำเสียงและออกกิริยาที่ได้ เหมาะสมกับวัฒนธรรมของ เจ้าของภาษา โดยและไม่ ก่อให้เกิดความขัดแย้งหรือ ความเข้าใจผิด และสร้าง ความรู้สึกเชิงบวกในการพูด สื่อสารทั้งสองฝ่าย	ใช้น้ำเสียง ออกกิริยาที่ใช้ ประกอบการพูดไม่ เหมาะสมกับวัฒนธรรม ของเจ้าของภาษาและไม่ ก่อให้เกิดความขัดแย้งหรือ ความเข้าใจผิด	ใช้น้ำเสียง ออกกิริยาที่ใช้ ประกอบการพูดไม่เหมาะสม กับวัฒนธรรมของเจ้าของ ภาษาและก่อให้เกิดความ ขัดแย้งหรือความเข้าใจผิด บ้างเล็กน้อย	ใช้น้ำเสียง ออกกิริยาที่ ประกอบการพูดไม่ เหมาะสมกับวัฒนธรรม ของเจ้าของภาษาและ ก่อให้เกิดความขัดแย้ง หรือความเข้าใจผิดอย่าง ร้ายแรง	4
รวม					20

เกณฑ์การประเมิน

16 – 20 คะแนน ดีมาก

13 – 15 คะแนน ดี

10 – 12 คะแนน พอใช้

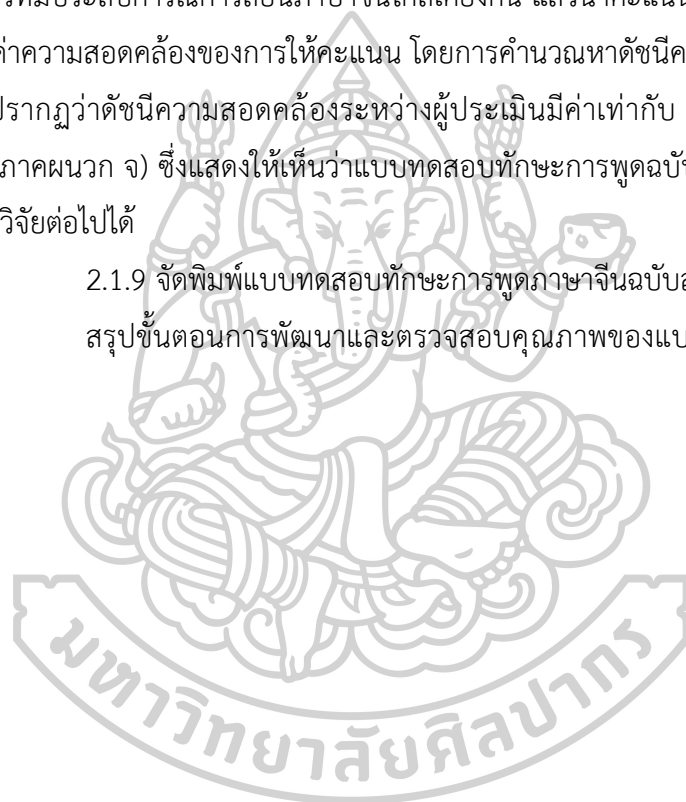
น้อยกว่า 10 คะแนน ควรปรับปรุง

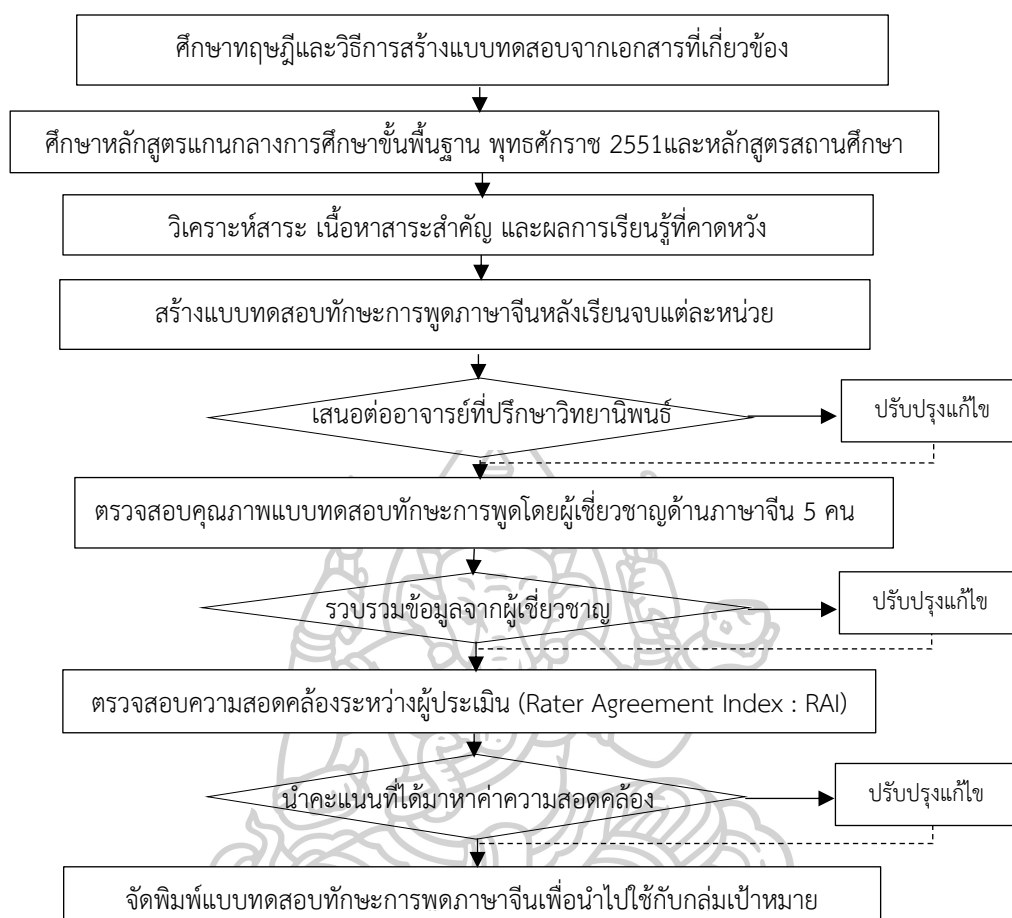
2.1.8 นำแบบทดสอบที่ปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญไปทดลองใช้กับนักเรียนแผนกศิลปภาษาจีน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี โดยผู้วิจัยเลือกใช้แบบทดสอบของหน่วยที่ 1 เพื่อตรวจสอบความชัดเจนของภาษาที่ใช้ในเกณฑ์การวัดและประเมินผล และความเหมาะสมของระยะเวลาที่ใช้ในการทดสอบ จากนั้นผลการทดสอบมาหาดัชนีความสอดคล้องระหว่างผู้ประเมิน (Rater Agreement Index : RAI) (สุรชัย มีชาญ, 2547) โดยนำผลการทดสอบในรูปแบบคลิปวิดีโอของนักเรียนจำนวน 6 คนจาก 30 คน ด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย โดยการจับฉลาก มาทำการบันทึกผลการทดสอบทักษะการพูดโดยผู้วิจัยและครูผู้สอนภาษาจีนโรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรีที่มีประสบการณ์การสอนภาษาจีนใกล้เคียงกัน แล้วนำคะแนนที่ได้จากครูผู้ประเมินทั้งสองคนมาหาค่าความสอดคล้องของการให้คะแนน โดยการคำนวณหาดัชนีความสอดคล้องระหว่างผู้ประเมิน ผลปรากฏว่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างผู้ประเมินมีค่าเท่ากับ 0.99 อยู่ในระดับดีมาก (รายละเอียด ภาคผนวก จ) ซึ่งแสดงให้เห็นว่าแบบทดสอบทักษะการพูดฉบับนี้ สามารถนำไปใช้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยต่อไปได้

2.1.9 จัดพิมพ์แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาจีนฉบับสมบูรณ์

สรุปขั้นตอนการพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบทักษะการพูด

ดังภาพที่ 12

แผนภาพที่ 12 ขั้นตอนการพัฒนาและพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบทักษะการพูด

2.2 แบบวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรม ผู้วิจัยดำเนินการสร้างดังนี้

2.2.1 ศึกษาทฤษฎี เนื้อหาและเทคนิคในการสร้างแบบวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรม ที่เหมาะสมสำหรับผู้เรียนภาษาจีนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

2.2.2 สร้างตารางกำหนดเนื้อหาข้อสอบ (Table of Test Specification) ให้ครอบคลุมวัตถุประสงค์การเรียนรู้ โดยข้อสอบแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ส่วนที่ 1 วัดความเข้าใจในการใช้คำศัพท์และบทสนทนาที่ถูกต้องเหมาะสมตามหลักวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ส่วนที่ 2 วัดความเข้าใจทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาของหน่วยการเรียนรู้

2.2.3 สร้างแบบวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรม ให้ครอบคลุมวัตถุประสงค์การเรียนรู้ โดยพิจารณาความครอบคลุมของเนื้อหาข้อสอบ ความเหมาะสมของระยะเวลาในการสอบ โดยผู้วิจัยกำหนดจำนวนข้อสอบ 20 ข้อ มุ่งเน้นวัดระดับความเข้าใจทางวัฒนธรรมครอบคลุมเนื้อหา

ทั้ง 4 หน่วยการเรียนรู้ แบ่งเป็นข้อสอบแบบเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 10 ข้อ ข้อสอบแบบถูกผิด จำนวน 10 ข้อ ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้มีการสร้างจำนวนข้อสอบเพื่อตามโครงสร้างเดิมเป็นจำนวน 40 ข้อ

2.2.4 นำแบบวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรมเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา

วิทยานิพนธ์เพื่อขอคำแนะนำและนำไปปรับปรุงแก้ไขปรับปรุงตามคำแนะนำให้สมบูรณ์

2.2.5 นำแบบวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรมที่ได้รับการปรับปรุงและแก้ไขไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาจีนจำนวน 5 คนเพื่อตรวจสอบคุณภาพและความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยใช้เกณฑ์ในการพิจารณา ดังนี้

+1 เมื่อข้อสอบสอดคล้องกับวัตถุประสงค์

0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อสอบสอดคล้องกับวัตถุประสงค์

-1 เมื่อข้อสอบไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์

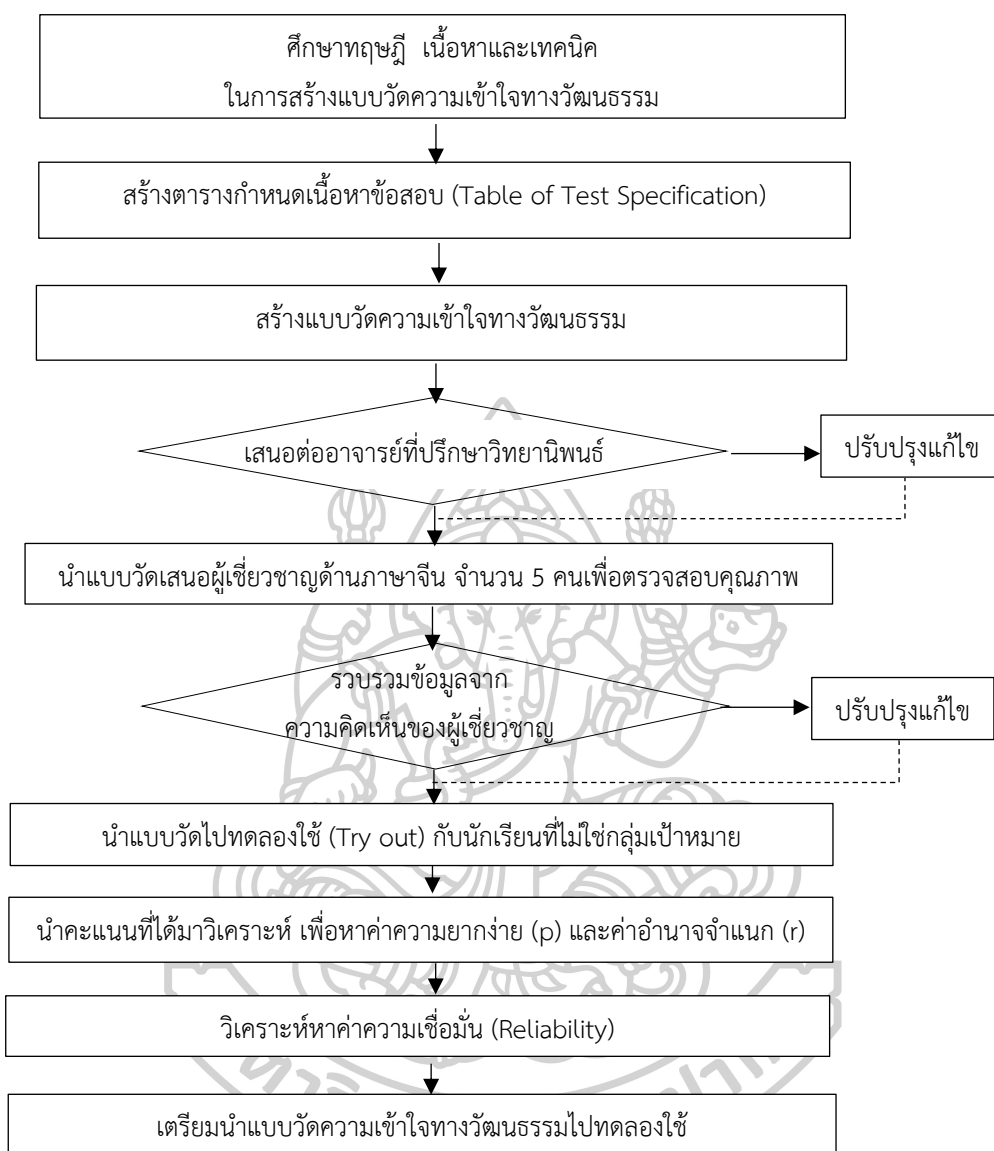
2.2.6 รวบรวมข้อมูลที่ได้จากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมาวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) โดยกำหนดเกณฑ์การประเมินผลเช่นเดียวกับการสร้างแบบวิเคราะห์เอกสาร ซึ่งผลการหาค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.40-1.00 (รายละเอียด ภาคผนวก จ) โดยผู้วิจัยเลือกข้อที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง 0.50 ขึ้นไป รวม 39 ข้อ

2.2.7 นำแบบวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรมไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เคยเรียนรายวิชาภาษาจีนฟัง-พูด 3 รหัสวิชา จ32213 มาแล้ว เพื่อหาคุณภาพของแบบทดสอบ

2.2.8 นำผลการทดสอบไปวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) เป็นรายข้อ จากนั้นทำการเลือกข้อคำถามที่มีค่าความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง 0.20-0.80 ค่าอำนาจจำแนก (r) มากกว่า 0.20 โดยข้อสอบที่ผู้วิจัยคัดเลือกมาใช้ จำนวน 20 ข้อ เป็นข้อสอบที่มีค่าความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง 0.24-0.80 และค่าอำนาจจำแนก (r) มีค่าตั้งแต่ 0.24-0.80 (รายละเอียด ภาคผนวก จ)

2.2.9 วิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรมโดยใช้สูตร KR-20 ของ Kuder-Richardson (อ้างถึงใน ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2538: 197-198) แล้วหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบโดยใช้สูตร KR-20 (Kuder Richardson 20) พบว่า มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.89 (ซึ่งแสดงว่าแบบวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรมสามารถนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลได้

2.2.10 จัดทำแบบวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรมฉบับสมบูรณ์ จำนวน 20 ข้อ เปรียบนำไปทดลองใช้ สรุปขั้นตอนการพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพ ดังภาพที่ 13

แผนภาพที่ 13 ขั้นตอนการพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพของแบบวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรม

2.3 แบบทดสอบผลการเรียนรู้ ผู้วิจัยดำเนินการสร้างดังนี้

2.3.1 ศึกษาทฤษฎีและเทคนิคในการสร้างแบบทดสอบผลการเรียนรู้

เนื้อหาและแบบทดสอบที่เหมาะสมสำหรับผู้เรียนภาษาจีนที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา (Chinese for Speakers of Other Language) ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

2.3.2 สร้างตารางกำหนดเนื้อหาข้อสอบ (Table of Test Specification) ให้ครอบคลุมวัตถุประสงค์การเรียนรู้

2.2.3 สร้างแบบทดสอบผลการเรียนรู้ ให้ครอบคลุมวัตถุประสงค์การเรียนรู้ โดยพิจารณาความครอบคลุมของเนื้อหาข้อสอบ ความเหมาะสมของระยะเวลาในการสอบ โดยผู้วิจัย กำหนดจำนวนข้อสอบ 20 ข้อ มุ่งเน้นวัดผลการเรียนรู้ครอบคลุมเนื้อหาทั้ง 4 หน่วยการเรียนรู้ แบ่งเป็นข้อสอบแบบเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 10 ข้อ มุ่งเน้นวัดความรู้ด้านความหมายของ คำศัพท์ ข้อสอบแบบจับคู่เติมคำจำนวน 10 ข้อ มุ่งเน้นวัดความรู้ความเข้าใจในการใช้คำศัพท์ให้ ถูกต้องตามบริบทที่กำหนดให้ ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้มีการสร้างจำนวนข้อสอบเพื่อตามโครงสร้างเดิมเป็น จำนวน 40 ข้อ

2.3.4 นำแบบทดสอบผลการเรียนรู้ เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อขอคำแนะนำและนำไปปรับปรุงแก้ไขปรับปรุงตามคำแนะนำให้สมบูรณ์

2.3.5 นำแบบทดสอบผลการเรียนรู้ที่ได้รับการปรับปรุงและแก้ไขแล้วให้ ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาจีนรวมทั้งหมดจำนวน 5 คนตรวจสอบคุณภาพและความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยใช้เกณฑ์ในการพิจารณาดังนี้

+1 เมื่อข้อสอบสอดคล้องกับวัตถุประสงค์

0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อสอบสอดคล้องกับวัตถุประสงค์

-1 เมื่อข้อสอบไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์

2.2.6 รวบรวมข้อมูลที่ได้จากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมาวิเคราะห์หาค่า ดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) แล้วเลือกค่าดัชนีความ สอดคล้องของข้อที่มากกว่า 0.50 ขึ้นไป โดยกำหนดเกณฑ์การประเมินผลเช่นเดียวกับการสร้างแบบ วิเคราะห์เอกสาร ซึ่งผลการหาค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.60-1.00 (รายละเอียด ภาคผนวก จ) โดยผู้วิจัยเลือกค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อที่มากกว่า 0.50 ขึ้นไป รวม 40 ข้อ

2.2.7 นำแบบทดสอบไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 6 ที่เคยเรียนรายวิชาภาษาจีนฟัง-พูด 3 รหัสวิชา จ32213 มาแล้ว เพื่อหาคุณภาพของ แบบทดสอบ

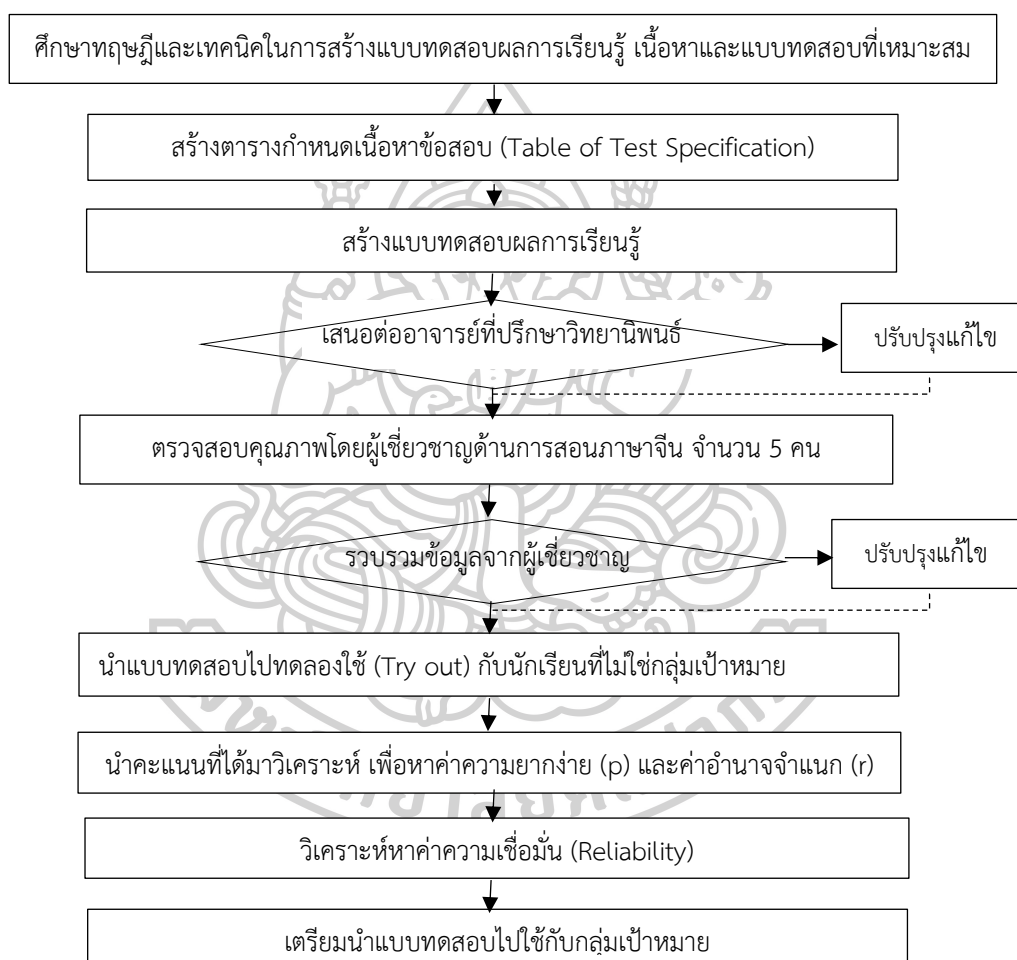
2.2.8 นำผลการทดสอบไปวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) เป็นรายข้อ จากนั้นทำการเลือกข้อคำถามที่มีค่าความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง 0.20-0.80 ค่าค่า อำนาจจำแนก (r) มากกว่า 0.20 โดยข้อสอบที่ผู้วิจัยคัดเลือกมาใช้จำนวน 20 ข้อ เป็นข้อสอบที่มีค่า ความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง 0.24-0.80 และค่าอำนาจจำแนก (r) มีค่าตั้งแต่ 0.24-0.72 (รายละเอียด ภาคผนวก จ)

2.2.9 วิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบโดยใช้สูตร KR-20 ของ Kuder-Richardson (อ้างถึงใน ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2538: 197-198) แล้วหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบโดยใช้สูตร KR-20 (Kuder Richardson 20) พบว่า มีค่า

ความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.88 (ซึ่งแสดงว่าแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสามารถนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลได้

2.2.10 จัดทำแบบทดสอบผลการเรียนรู้ระดับสมบูรณ จำนวน 20 ข้อ เตรียม
นำไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูล

สรุปขั้นตอนการพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบผลการเรียนรู้ ดัง
ภาพที่ 14

แผนภาพที่ 14 ขั้นตอนการพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบผลการเรียนรู้

2.4 แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนรู้ตามรูปแบบ มีขั้นตอนในการสร้างและพัฒนา ดังนี้

2.3.1 ศึกษา แนวคิด หลักการ และแนวทางเกี่ยวกับการสร้างและหาคุณภาพของแบบประเมินความพึงพอใจจากเอกสาร หนังสือ ตำรา ที่เกี่ยวข้อง

2.3.2 สร้างแบบประเมินความพึงพอใจตามกรอบนิยามที่กำหนด แบ่งออกเป็น 4 ด้าน คือ 1) ด้านเนื้อหา จำนวน 5 ข้อ 2) ด้านการจัดการเรียนรู้ จำนวน 6 ข้อ 3) ด้านสื่อการจัดการเรียนรู้ จำนวน 5 ข้อ และ 4) ด้านการวัดและประเมินผล จำนวน 4 ข้อ ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Checklist) แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ของ Likert จำนวน 20 ข้อ โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

5 คะแนน	หมายถึง	พึงพอใจมากที่สุด
4 คะแนน	หมายถึง	พึงพอใจมาก
3 คะแนน	หมายถึง	พึงพอใจปานกลาง
2 คะแนน	หมายถึง	พึงพอใจน้อย
1 คะแนน	หมายถึง	พึงพอใจน้อยที่สุด

โดยพิจารณาเกณฑ์คะแนนเฉลี่ยตามความเหมาะสม ดังนี้

4.51 - 5.00	หมายถึง	ความพึงพอใจมากที่สุด
3.51 - 4.50	หมายถึง	ความพึงพอใจมาก
2.51 - 3.50	หมายถึง	ความพึงพอใจปานกลาง
1.51 - 2.50	หมายถึง	ความพึงพอใจน้อย
1.00 - 1.50	หมายถึง	ความพึงพอใจน้อยที่สุด

2.3.3 นำแบบประเมินความพึงพอใจเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบให้ข้อเสนอแนะปรับปรุงแก้ไข

2.3.4 นำแบบประเมินความพึงพอใจที่ผ่านการแก้ไขปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ จำนวน 5 คน ทำการตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) โดยใช้การหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) โดยกำหนดเกณฑ์การพิจารณา ดังนี้

เห็นว่าสอดคล้อง	ให้คะแนน	1
ไม่แน่ใจ	ให้คะแนน	0
เห็นว่าไม่สอดคล้อง	ให้คะแนน	-1

รวบรวมข้อมูลที่ได้จากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

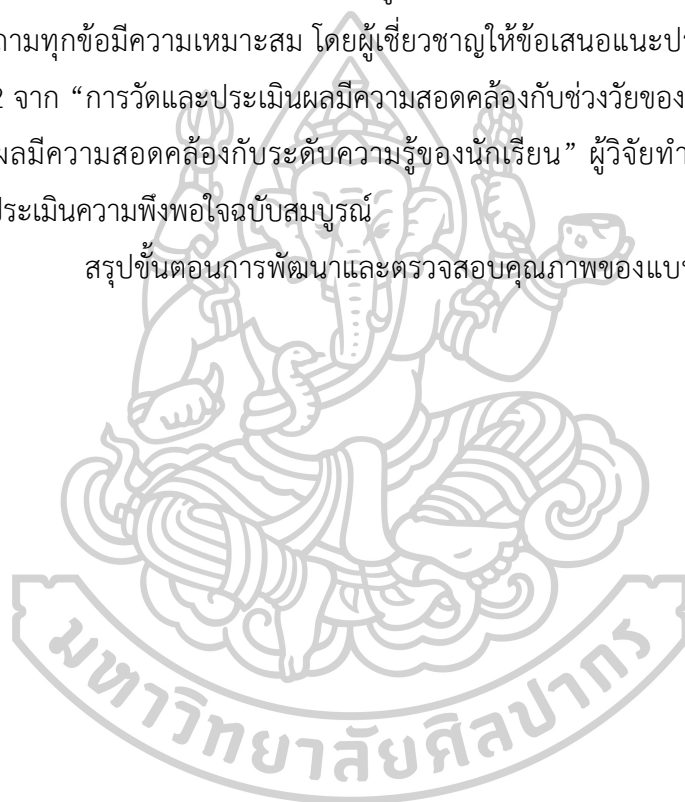
$\sum R$ = ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

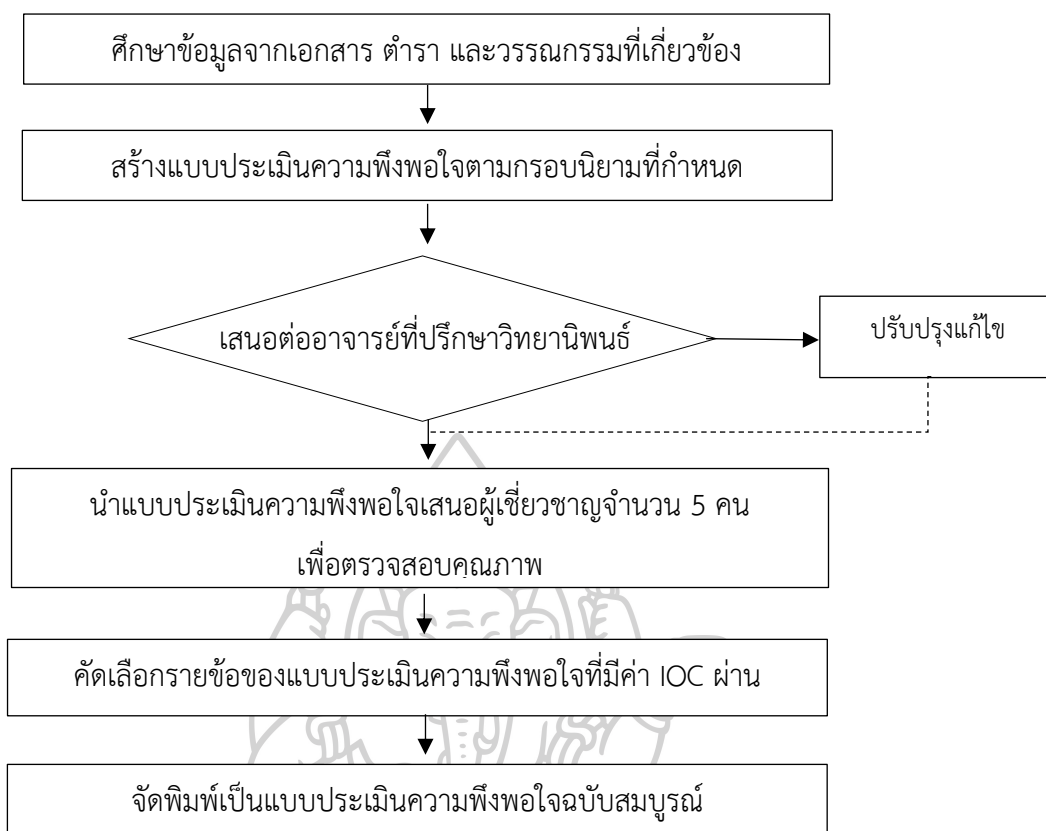
N = จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2.3.5 คัดเลือกรายข้อของแบบประเมินความพึงพอใจที่มีค่า IOC ผ่าน จำนวน 20 ข้อ ซึ่งผลการหาค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.80-1.00 (รายละเอียด ภาคผนวก จ) แปลว่าข้อคำถามทุกข้อมีความเหมาะสม โดยผู้เชี่ยวชาญให้ข้อเสนอแนะปรับข้อคำถามในรายการประเมินที่ 4.2 จาก “การวัดและประเมินผลมีความสอดคล้องกับช่วงวัยของนักเรียน” เป็น “การวัดและประเมินผลมีความสอดคล้องกับระดับความรู้ของนักเรียน” ผู้วิจัยทำการปรับปรุงแก้ไขแล้ว จัดพิมพ์แบบประเมินความพึงพอใจฉบับสมบูรณ์

สรุปขั้นตอนการพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพของแบบประเมินความพึงพอใจ

ดังภาพที่ 15

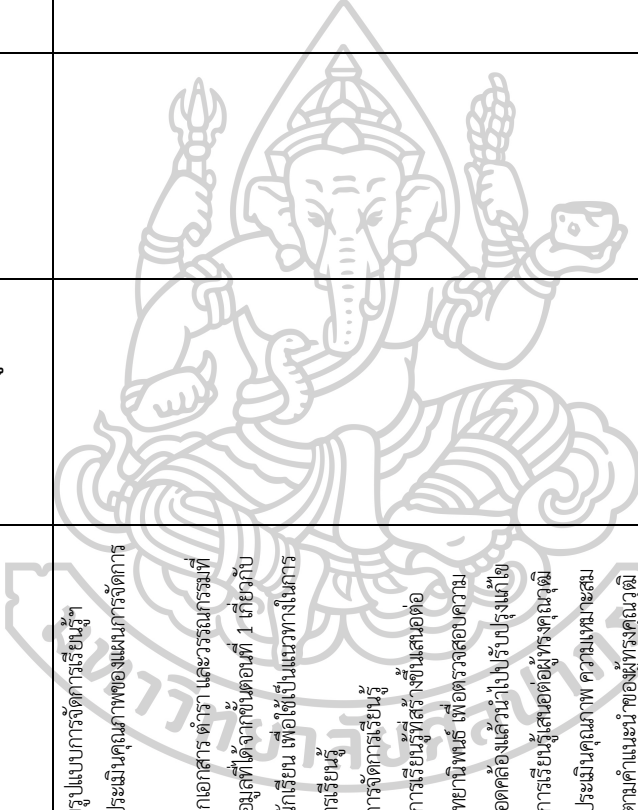
แผนภาพที่ 15 ขั้นตอนการพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพของแบบประเมินความพึงพอใจ

จากขั้นตอนที่ 2 การพัฒนา (Development: D₁) ออกแบบและพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ผู้วิจัยนำเสนอขั้นตอนไว้ในตารางที่ 20 ดังนี้

ตารางที่ 20 สรุปรวิธิตำเนินการขั้นตอนที่ 2 การพัฒนา (Development: D₁) ออกแบบและพัฒนา (Design and Development: D&D) พัฒนาและหาคูณคุณภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้

วัตถุประสงค์การวิจัย	การดำเนินงาน	แหล่งข้อมูล	เครื่องมือวิจัย	การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ	การเก็บข้อมูล	การวิเคราะห์ข้อมูล
<p>1. เพื่อพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้</p> <p>1.1 นำผลที่ได้จากการสังเคราะห์ ข้อมูลจากขั้นตอนที่ 1 มาเป็นแนวทางในการพัฒนาารูปแบบการจัดการเรียนรู้</p> <p>1.2 พัฒนารูปแบบการจัดการจัดการเรียนรู้</p> <p>1.3 นำร่องรูปแบบการจัดการเรียนรู้เสนออาจารย์ที่ปรึกษา ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ</p> <p>1.4 ดำเนินการจัดสนทนากลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิ (Focus Group Discussion : FGD) จำนวน 7 คน เพื่อวิพากษ์และตรวจสอบความถูกต้อง เหมาะสม รวมถึงความเป็นไปได้ในการนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้นี้ไปทดลองใช้ในงานวิจัย</p> <p>1.5 ปรับปรุงแก้ไขรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิที่ได้จากการสนทนากลุ่ม</p> <p>1.6 นำร่องรูปแบบการจัดการเรียนรู้เสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 7 คนอีกครั้ง เพื่อประเมินคุณภาพ ความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการเรียนรู้นี้</p>	<p>1. การพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้</p> <p>1.1 นำผลที่ได้จากการสังเคราะห์ ข้อมูลจากขั้นตอนที่ 1 มาเป็นแนวทางในการพัฒนาารูปแบบการจัดการเรียนรู้</p> <p>1.2 พัฒนารูปแบบการจัดการจัดการเรียนรู้</p> <p>1.3 นำร่องรูปแบบการจัดการเรียนรู้เสนออาจารย์ที่ปรึกษา ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ</p> <p>1.4 ดำเนินการจัดสนทนากลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิ (Focus Group Discussion : FGD) จำนวน 7 คน เพื่อวิพากษ์และตรวจสอบความถูกต้อง เหมาะสม รวมถึงความเป็นไปได้ในการนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้นี้ไปทดลองใช้ในงานวิจัย</p> <p>1.5 ปรับปรุงแก้ไขรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิที่ได้จากการสนทนากลุ่ม</p> <p>1.6 นำร่องรูปแบบการจัดการเรียนรู้เสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 7 คนอีกครั้ง เพื่อประเมินคุณภาพ ความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการเรียนรู้นี้</p>	<p>1. หลักสูตร แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนา รูปแบบการจัดการเรียนรู้ และ ข้อมูลที่ได้จากขั้นตอนที่ 1</p> <p>2. ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ จำนวน 5 คน</p> <p>3. ผู้ทรงคุณวุฒิให้ข้อมูล จำนวน 7 คน</p> <p>4. นักเรียนแมสเตอร์ภาษาจีน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี ซึ่งไม่นับนักเรียนกลุ่มเป้าหมาย</p>	<p>1. แบบวิเคราะห์เอกสาร</p> <p>2. แบบประเมินคุณภาพ ความสอดคล้องเหมาะสมของรูปแบบการจัดการเรียนรู้</p> <p>3. รูปแบบการจัดการจัดการเรียนรู้</p> <p>4. คู่มือการใช้รูปแบบการจัดการจัดการเรียนรู้</p> <p>5. เครื่องมือประเมินประสิทธิภาพของรูปแบบ</p>	<p>1. ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ จำนวน 5 คน</p> <p>ตรวจสอบความสอดคล้องเหมาะสมของแบบประเมินคุณภาพ ความสอดคล้องเหมาะสมของรูปแบบการจัดการเรียนรู้นี้</p> <p>2. ผู้ทรงคุณวุฒิให้ข้อมูล จำนวน 7 คน ประเมินคุณภาพของแบบประเมินสอดคล้องเหมาะสมของรูปแบบการจัดการเรียนรู้นี้</p> <p>3. ผู้ทรงคุณวุฒิให้ข้อมูล จำนวน 7 คน ประเมินคุณภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้นี้</p> <p>4. ผู้ทรงคุณวุฒิให้ข้อมูล จำนวน 7 คน ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมของแบบประเมินการจัดการเรียนรู้นี้ มีลักษณะเป็นมาตราส่วน ประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale)</p>	<p>1. การสังเคราะห์ข้อมูล</p> <p>2. ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ จำนวน 5 คน ตรวจสอบความสอดคล้องเหมาะสมของแบบประเมิน</p> <p>3. ผู้ทรงคุณวุฒิให้ข้อมูล จำนวน 7 คน ประเมินคุณภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้นี้</p> <p>4. ผู้ทรงคุณวุฒิให้ข้อมูล จำนวน 7 คน ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมของแบบประเมินการจัดการเรียนรู้นี้</p>	<p>1. การวิเคราะห์เนื้อหา</p> <p>2. การหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) และการวิเคราะห์เนื้อหา</p> <p>3. วิเคราะห์ค่าเฉลี่ย (M) และ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) แล้วนำไป เทียบกับเกณฑ์ที่กำหนด</p>

ตารางที่ 20 (ต่อ)

วัตถุประสงค์การวิจัย	การดำเนินการ	แหล่งข้อมูล	เครื่องมือวิจัย	การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ	การเก็บข้อมูล	การวิเคราะห์ข้อมูล
	<p>1.7 ปรับปรุงแก้ไขรูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ</p> <p>2. การพัฒนาและประเมินคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ฯ</p> <p>2.1 ศึกษาข้อมูลจากเอกสาร ตำรา และวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง รวมถึงข้อมูลที่ได้จากชั้นเรียนที่ 1 เกี่ยวกับความต้องการของนักเรียน เพื่อใช้เป็นแนวทางในการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ฯ</p> <p>2.2 ออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้ฯ</p> <p>2.3 นำแผนการจัดการเรียนรู้ฯ ที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและความสอดคล้องแล้วนำไปปรับปรุงแก้ไข</p> <p>2.4 นำแผนการจัดการเรียนรู้ฯ เสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 7 คน เพื่อประเมินคุณภาพ ความเหมาะสม</p> <p>2.5 ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ</p> <p>2.6 นำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ ไปทดลองภาคสนาม (Field Tryout) กับนักเรียนที่ไม่ใช่นักเรียนกลุ่มเป้าหมาย</p>					

ตารางที่ 20 (ต่อ)

วัตถุประสงค์การวิจัย	การดำเนินการ	แหล่งข้อมูล	เครื่องมือวิจัย	การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ	การเก็บข้อมูล	การวิเคราะห์ข้อมูล
<p>2. เพื่อพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการประเมินประสิทธิภาพของรูปแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาจีน แบบวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรม ความเข้าใจทางวัฒนธรรม แบบทดสอบผลการเรียนรู้ แบบประเมินความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ตามรูปแบบ</p>	<p>1. ศึกษาทฤษฎีและวิธีการสร้างแบบทดสอบจากเอกสารที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างเครื่องมือประเมินประสิทธิภาพของรูปแบบการวัดการเรียนรู้</p> <p>2. สร้างเครื่องมือประเมินประสิทธิภาพของรูปแบบการวัดการเรียนรู้</p> <p>3. นำเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ</p> <p>4. เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ 5 คน เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องเหมาะสม</p> <p>5. ปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปใช้ทดลองกับนักเรียนกลุ่มเป้าหมาย</p>	<p>- ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ จำนวน 5 คน</p> <p>- ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาจีนจำนวน 5 คน</p>	<p>แบบประเมินความสอดคล้องเหมาะสมของเครื่องมือประเมินประสิทธิภาพของรูปแบบประเมินผลของรูปแบบได้แก่</p> <p>1) แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาจีนหลังเรียนจบแต่ละหน่วย</p> <p>2) แบบวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรม</p> <p>3) แบบทดสอบผลการเรียนรู้</p> <p>4) แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนรู้ตามรูปแบบ</p>	<p>ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ จำนวน 5 คนตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือประเมินประสิทธิภาพของรูปแบบการวัดการเรียนรู้ โดยการวัดค่า IOC</p>	<p>1. การสังเกตเนื้อหา</p> <p>2. ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ จำนวน 5 คน ตรวจสอบความสอดคล้องเหมาะสมของเครื่องมือประเมินประสิทธิภาพของเครื่องมือประเมินการสอบโดยใช้การหาค่า IOC</p>	<p>การหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) และการวิเคราะห์เนื้อหา</p>

3. ขั้นตอนที่ 3 การวิจัย (Research: R₂) ทดลองใช้ (Implementation: I) ทดลองใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้

การทดลองใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ดำเนินการโดยการนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาตามลำดับขั้นไปทดลองใช้ จากนั้นศึกษาพัฒนาการทักษะการพูดภาษาจีน เปรียบเทียบความเข้าใจทางวัฒนธรรมและผลการเรียนรู้ของนักเรียนก่อนและหลังการใช้รูปแบบ และศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้หลังเรียน โดยมีวัตถุประสงค์ แหล่งข้อมูล ตัวแปรที่ศึกษา วิธีดำเนินการ เครื่องมือและการพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในขั้นตอนที่ 3 ดังนี้

วัตถุประสงค์

เพื่อทดลองใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

แหล่งข้อมูล

นักเรียนแผนศิลป์ภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหงที่กำลังศึกษาในรายวิชาภาษาจีนฟัง-พูด 3 รหัสวิชา จ32213 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 1 ห้องเรียน นักเรียนจำนวน 11 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรต้น ได้แก่ รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้าน
2. ตัวแปรตาม ได้แก่
 - 2.1 ทักษะการพูดภาษาจีน
 - 2.2 ความเข้าใจทางวัฒนธรรม
 - 2.3 ผลการเรียนรู้
 - 2.4 ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ตามรูปแบบ

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ประกอบด้วย

1. รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย และแผนการจัดการเรียนรู้

2. เครื่องมือประกอบรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ประกอบด้วย

2.1 แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาจีนหลังเรียนจบแต่ละหน่วย 4 หน่วยการเรียนรู้ ทำการทดสอบทั้งหมด 4 ครั้ง โดยการให้นักเรียนจับคู่กับเพื่อนแล้วแต่งบทสนทนาจากภาพและคำศัพท์ที่กำหนดให้ ประเมินจากทักษะการพูดโดยใช้เกณฑ์การให้คะแนน (Scoring Rubrics) มีรายการประเมินรายด้านทั้งหมด 5 ด้าน ได้แก่ ด้านการออกเสียง (Accent) ด้านคำศัพท์ (Vocabulary) ด้านโครงสร้างไวยากรณ์ (Grammar) ด้านความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency) และด้านความเหมาะสมสอดคล้องตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา (Native speakers' cultural appropriation) คะแนนเต็มด้านละ 4 คะแนน รวมคะแนนเต็มทุกด้าน 20 คะแนน

2.2 แบบวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรม เป็นแบบปรนัย 20 ข้อ ส่วนที่ 1 วัดความเข้าใจในการใช้คำศัพท์และบทสนทนาที่ถูกต้องเหมาะสมตามหลักวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ส่วนที่ 2 วัดความเข้าใจทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาของหน่วยการเรียนรู้

2.3 แบบทดสอบผลการเรียนรู้ เป็นแบบปรนัย 20 ข้อ มุ่งเน้นวัดผลการเรียนรู้ครอบคลุมเนื้อหาทั้ง 4 หน่วยการเรียนรู้

2.4 แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ตามรูปแบบ แบ่งออกเป็น 4 ด้าน คือ 1) ด้านเนื้อหา 2) ด้านการจัดการเรียนรู้ 3) ด้านสื่อการจัดการเรียนรู้ และ 4) ด้านการวัดและประเมินผล ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Checklist) แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ของ Likert จำนวน 20 ข้อ

ขั้นตอนที่ 1 การเตรียมการก่อนการทดลองใช้ รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

ผู้วิจัยเตรียมการทดลองใช้ รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยการเตรียมกลุ่มเป้าหมาย นักเรียนแผนกศิลปภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง(ฝ่ายมัธยม)ที่กำลังศึกษาในรายวิชาภาษาจีนฟัง-พูด 3 รหัสวิชา จ32213 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 11 คน

1. การกำหนดกลุ่มเป้าหมาย

การศึกษาประสิทธิผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ผู้วิจัยกำหนดให้กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการ

ทดลองครั้งนี้ คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง แผนศิลป์ ภาษาจีนที่กำลังศึกษาในรายวิชาภาษาจีนฟัง-พูด 3 รหัสวิชา จ32213 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวน 11 คน ได้มาโดยการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling)

2. การชี้แจงข้อปฏิบัติในการสอนกับนักเรียนกลุ่มเป้าหมาย

2.1 ชี้แจงให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์ในการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีน และความเข้าใจทางวัฒนธรรม

2.2 ชี้แจงลักษณะการจัดการเรียนรู้ ตลอดจนบทบาทของอาจารย์ผู้สอนและ บทบาทของนักเรียนให้นักเรียนรับทราบอย่างชัดเจน

2.3 ชี้แจงเกณฑ์การวัดและประเมินผลให้นักเรียนทราบ

ขั้นตอนที่ 2 การดำเนินการทดลองใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้

หลังจากขั้นตอนการเตรียมการก่อนการทดลองซึ่งผู้วิจัยได้ทำการชี้แจงข้อปฏิบัติในการ สอนให้กลุ่มเป้าหมายทราบแล้ว ผู้วิจัยก็ได้นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้พัฒนาขึ้นตามกระบวนการ และขั้นตอนการวิจัยไปใช้ในสถานการณ์จริง โดยจัดการสอนทั้งหมด 4 หน่วย หน่วยละ 6 คาบ คาบเรียนละ 50 นาที รวม 24 คาบเรียน โดยแบ่งระยะเวลาก่อนการทดลอง (Pre-test) 1 ครั้ง (1 คาบ) ระยะเวลาในการทดลอง 24 คาบ และระยะเวลาหลังการทดลอง (Post-test) 1 ครั้ง (1 คาบ) รวมทั้งสิ้น 26 คาบเรียนมีรายละเอียดดังนี้

1. วัตถุประสงค์การทดลอง คือ เพื่อประเมินประสิทธิผลการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการ พูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในด้าน วัตถุประสงค์เฉพาะ มีดังนี้

1.1 เพื่อศึกษาพัฒนาการทักษะพูดภาษาจีนของนักเรียนหลังเรียนรู้ตามรูปแบบ

1.2 เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนก่อนและหลังเรียนรู้ตาม รูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ

1.3 เพื่อเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ของนักเรียนก่อนและหลังเรียนรู้ตามรูปแบบ การจัดการเรียนรู้ฯ

1.4 เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ตามรูปแบบการจัดการ เรียนรู้ฯ

2. แบบแผนการทดลองการพัฒนาารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับ เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความ

เข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ได้การกำหนดแบบแผนการทดลองตามวัตถุประสงค์ในการวิจัยครั้งนี้ ดังตารางที่ 21

ตารางที่ 21 แบบแผนการทดลองตามวัตถุประสงค์การวิจัย

วัตถุประสงค์การทดลอง	แบบแผนการทดลอง	วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ
เพื่อศึกษาพัฒนาการด้านทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนตามรูปแบบ 4 ครั้ง ครั้งที่ 1 หลังคาบเรียนที่ 6 ครั้งที่ 2 หลังคาบเรียนที่ 12 ครั้งที่ 3 หลังคาบเรียนที่ 18 ครั้งที่ 4 หลังคาบเรียนที่ 24	Time Series $X \ O_1 \ X \ O_2 \ X \ O_3 \ X \ O_4$ เมื่อ X คือ รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้าน $O_1 \ O_2 \ O_3$ และ O_4 คือ ผลการประเมินทักษะการพูดระหว่างการใช้รูปแบบตามลำดับ	พิจารณาแนวโน้มของความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นบนกราฟเพื่อดูพัฒนาการของทักษะการพูดภาษาจีนของกลุ่มเป้าหมายด้วยการเปรียบเทียบความแตกต่างทักษะการพูดภาษาจีนทั้ง 4 ระยะ โดยวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย (M) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) แล้วนำไปเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนด
เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนก่อนและหลังการเรียนรู้ตามรูปแบบ	The One Group Pretest-Posttest Design $O_1 \ X \ O_2$ X คือ รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้าน O_1 และ O_2 คือ ผลการประเมินความเข้าใจทางวัฒนธรรมก่อนและหลังการใช้รูปแบบ	วิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย (M) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)
เพื่อเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ของนักเรียนก่อนและหลังการเรียนรู้ตามรูปแบบ	The One Group Pretest-Posttest Design $O_1 \ X \ O_2$ X คือ รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้าน O_1 และ O_2 คือ ผลการประเมินผลการเรียนรู้ของนักเรียนก่อนและหลังการใช้รูปแบบ	วิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย (M) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)

ตารางที่ 21 (ต่อ)

วัตถุประสงค์การทดลอง	แบบแผนการทดลอง	วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ
เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ตามรูปแบบ	The One-Shot Case Study <hr/> $X \ O$ <hr/> X รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้าน O คือ ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบ	วิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย (M) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) แล้วนำไป เทียบกับเกณฑ์ที่กำหนด

ขั้นตอนที่ 3 การรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มเป้าหมาย มีรายละเอียดดังนี้

1. ผู้วิจัยทำหน้าที่เป็นผู้สอนรายวิชาภาษาจีนฟัง-พูด 3 รหัสวิชา จ32213 กับกลุ่มเป้าหมายคือนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง(ฝ่ายมัธยม) แผนกศิลปภาษาจีนที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 11 คน โดยใช้เนื้อหาที่ระบุไว้ในแผนการสอน

2. ผู้วิจัยทำการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 เป็นจำนวน 9 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 คาบ รวม 24 คาบเรียน โดยแบ่งระยะเวลาก่อนการทดลอง (Pre-test) 1 ครั้ง (1 คาบ) ระยะเวลาในการทดลอง 24 คาบ และระยะเวลาหลังการทดลอง (Post-test) 1 ครั้ง (1 คาบ) รวมทั้งสิ้น 26 คาบเรียน มีรายละเอียดขั้นตอนดังนี้

2.1 ก่อนการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ ผู้วิจัยทำการทดสอบความเข้าใจทางวัฒนธรรมและทดสอบผลการเรียนรู้กลุ่มเป้าหมายก่อนเรียน โดยใช้แบบวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรมและแบบทดสอบผลการเรียนรู้

2.2 ระหว่างการใช้รูปแบบ ทดสอบทักษะการพูดของนักเรียนตามสภาพจริง ในระหว่างการจัดการเรียนรู้ โดยใช้เครื่องมือในการเก็บรวบรวม คือ แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาจีน

2.3 หลังการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ ทดสอบความเข้าใจทางวัฒนธรรม ทดสอบผลการเรียนรู้หลังเรียน โดยใช้แบบวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรม และแบบทดสอบผลการเรียนรู้และให้นักเรียนทำแบบประเมินความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้ โดยในการจัดการเรียนรู้ผู้วิจัยดำเนินการตามกระบวนการที่ได้พัฒนาขึ้นซึ่งมีทั้งหมด 6 ชั้น ดังนี้

ชั้นที่ 1 ชั้นการศึกษาด้วยตนเอง (Self-study) ครูเป็นผู้ชี้แนะวิธีและแหล่งศึกษาค้นคว้าเพื่อเรียนรู้ด้วยตนเองให้แก่ นักเรียน โดยกำหนดให้นักเรียนค้นคว้าและเรียนรู้เนื้อหาเกี่ยวกับ

ภาษาและวัฒนธรรมของภาษาเป้าหมายจากสื่อที่ครูได้จัดทำหรือจัดหามาให้ก่อนล่วงหน้า ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนสามารถโต้ตอบ ชักถามข้อสงสัยผ่านสื่อสังคมออนไลน์ (Social media) ได้ตลอดเวลาและเลือกได้ตามทางเลือกที่นักเรียนสะดวก โดยกำหนดให้นักเรียนมีการจดบันทึกสิ่งที่ได้เรียนรู้จากสื่อมาส่งครูเมื่อเข้าชั้นเรียน

ขั้นที่ 2 ขั้นตรวจสอบความรู้ความเข้าใจ (Assessment) ตรวจสอบความรู้ความเข้าใจเบื้องต้นของผู้เรียน ด้วยวิธีการถาม-ตอบ ทำแบบทดสอบก่อนเรียน หรือร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับเนื้อหาที่ผู้เรียนได้ศึกษาเรียนรู้มาก่อนเข้าชั้นเรียน

ขั้นที่ 3 ขั้นเตรียมความพร้อม (Pre-task) ครูชี้แจงรูปแบบและวัตถุประสงค์ของภาระงาน กำหนดขอบเขตของภาระงานที่มอบหมายเพื่อให้ผู้เรียนมีความเข้าใจตรงกัน เชื่อมโยงความรู้จากงานที่เคยปฏิบัติและประสบการณ์เดิมต่าง ๆ ของผู้เรียน จากนั้นแบ่งกลุ่มผู้เรียน โดยให้แต่ละกลุ่มมีสมาชิกที่ละความสามารถ และครูแนะนำวิธีการปฏิบัติงาน พร้อมทั้งกำหนดบทบาทของสมาชิกโดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดบทบาทด้วย

ขั้นที่ 4 ขั้นดำเนินงานกิจกรรมกลุ่ม (Group Activity) นักเรียนปฏิบัติภาระงานที่ได้รับมอบหมายโดยมีการวางแผนร่วมกันในขั้นแรก ปฏิบัติภาระงานโดยฝึกฝนการใช้ภาษา สมาชิกในกลุ่มมีการปฏิสัมพันธ์ แลกเปลี่ยนความเห็นซึ่งกันและกัน ช่วยกันอธิบายข้อมูลความรู้ให้แก่กัน ช่วยกันคิด ช่วยกันทำ ช่วยกันแก้ไข โดยมีครูเป็นผู้สนับสนุน ควบคุมและอำนวยความสะดวกให้ผู้เรียนฝึกฝนการใช้ภาษาเป้าหมาย ภายใต้บรรยากาศของความเข้าใจ การยอมรับ ให้เกียรติ ไว้วางใจซึ่งกันและกัน ครูทำหน้าที่ตรวจสอบความรับผิดชอบสมาชิกทุกคนต่องานของกลุ่ม ว่ามีทุกคนมีบทบาทหน้าที่หรือไม่ มากน้อยเพียงใด โดยเทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือที่ผู้วิจัยในแต่ละหน่วยมีรายละเอียดดังตารางที่ 22

ตารางที่ 22 เทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือที่ใช้ในแต่ละหน่วยการเรียนรู้

หน่วยการเรียนรู้	เทคนิคที่นำมาใช้
การอวยพร	เทคนิค STAD
การตอบรับและปฏิเสธ	เทคนิค TGT
การแสดงความขอบคุณ	เทคนิค STAD
การแสดงความชื่นชมยินดี	เทคนิค TGT

ขั้นที่ 5 ขั้นตรวจสอบ สรุปและประเมินการใช้ภาษาและความเข้าใจทางวัฒนธรรม (Language and Cultural Understanding Evaluation) นักเรียนตรวจทานและสรุปเนื้อหาในงานของตนเอง เพื่อให้ทราบจุดที่ต้องปรับปรุงแก้ไข สรุปและรายงานผลการปฏิบัติงานและประเมินผลงานและประเมินวิเคราะห์ภาษา ปัญหาที่พบ และเสนอแนวทางแก้ไข ครูให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

ขั้นที่ 6 ขั้นสรุปและประเมินการทำงานกลุ่ม (Conclusion of Cooperation and Evaluation) ผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันสรุปการปฏิบัติการระงานกลุ่ม และช่วยกันประเมินผลการทำงาน วิเคราะห์จุดเด่นจุดด้อย ปัญหาและอุปสรรคที่พบจากการปฏิบัติการระงานกลุ่ม เสนอแนวทางแก้ไข โดยครูให้ข้อมูลป้อนกลับในขั้นตอนสุดท้าย

ผู้วิจัยทำการรวบรวมข้อมูลทั้ง 4 ประเด็น คือ พัฒนาการทักษะการพูดภาษาจีน ความเข้าใจทางวัฒนธรรม ผลการเรียนรู้ และความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบ จากนั้นนำข้อมูลที่ได้อมาวิเคราะห์ทดสอบสมมติฐานทางสถิติ มีรายละเอียดตามวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

1. เพื่อประเมินประสิทธิผลการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยมีวัตถุประสงค์เฉพาะดังนี้

1.1 เพื่อศึกษาพัฒนาการของทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนทั้ง 4 ครั้ง

1.2 เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนก่อนและหลังเรียน

1.3 เพื่อเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ของนักเรียนก่อนและหลังเรียน

1.4 เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ

จากขั้นตอนที่ 3 การวิจัย (Research: R₂) เพื่อทดลองใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (Implementation: I) ผู้วิจัยนำเสนอขั้นตอนดังตารางที่ 23

ตารางที่ 23 สรุปวิธีดำเนินการขั้นตอนที่ 3 การวิจัย (Research: R₂) ทดลองใช้ (Implementation: I) ทดลองใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้

วัตถุประสงค์	การดำเนินการ	แหล่งข้อมูล/ กลุ่มเป้าหมาย	เครื่องมือวิจัย	ผลที่ได้
<p>เพื่อทดลองใช้ รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูด ภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย</p>	<p>1. ขออนุญาตจากบัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศิลปากรถึงผู้อำนวยการโรงเรียนสัทธิมหาวิทาลัยรามคำแหง(ฝ่ายมัธยม) เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการทดลอง</p> <p>2. ผู้วิจัยได้ชี้แจงหลักการ เหตุผล และประโยชน์ของการวิจัยและสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับแนวทางการจัดการเรียนรู้กับนักเรียน</p> <p>3. ทำการทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) ด้วยแบบวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรม และแบบทดสอบผลการเรียนรู้</p> <p>4. ดำเนินการทดลองด้วยรูปแบบ</p> <p>5. ศึกษาพัฒนาการด้านทักษะการพูดของนักเรียนทั้ง 4 ครั้ง</p> <p>6. ทำการทดสอบทดสอบหลังเรียน (Post-test) ด้วยแบบวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรม แบบทดสอบผลการเรียนรู้ และแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ตามรูปแบบ</p>	<p>นักเรียนแผนศิลป์ ภาษาจีน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรเวศน์</p> <p>รามคำแหง(ฝ่ายมัธยม) ที่เรียนในรายวิชาภาษาจีนฟัง-พูด 3 รหัสวิชา จ32213 ภาคเรียนที่ 1-ปีการศึกษา 2566 จำนวน 1 ห้องเรียน นักเรียนจำนวน 11 คน</p>	<p>1. รูปแบบการจัดการจัดการเรียนรู้</p> <p>2. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล</p>	<p>รูปแบบการจัดการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูด ภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่ผ่านการนำไปใช้จริง</p>

4. ขั้นตอนที่ 4 การพัฒนา (Development : D₂) การประเมินผล (Evaluation : E) เป็นการประเมินและปรับปรุงแก้ไขรูปแบบการจัดการเรียนรู้

ผู้วิจัยได้ศึกษาประสิทธิผลการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย มีรายละเอียดดังนี้

วัตถุประสงค์

1. เพื่อประเมินประสิทธิผลการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

2. เพื่อปรับปรุง แก้ไขรูปแบบการจัดการเรียนรู้

แหล่งข้อมูล

นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนกศิลป์ภาษาจีน โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายมัธยม) ที่เรียนในรายวิชาภาษาจีนฟัง-พูด 3 รหัสวิชา จ32213 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 11 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

ประสิทธิผลการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ประกอบด้วย

1. ทักษะการพูดภาษาจีน
2. ความเข้าใจทางวัฒนธรรม
3. ผลการเรียนรู้
4. ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ประกอบด้วย

1. รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย และแผนการจัดการเรียนรู้

2. เครื่องมือประกอบรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ประกอบด้วย

2.1 แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาจีนหลังเรียนจบแต่ละหน่วย

2.2 แบบวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรม

2.3 แบบทดสอบผลการเรียนรู้

2.4 แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ตามรูปแบบ

การจัดการเรียนรู้ฯ

วิธีดำเนินการ

1. รวบรวมข้อมูลจากการประเมินประสิทธิผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายเพื่อประเมินประสิทธิผลในหัวข้อต่อไปนี้

1.1 ศึกษาพัฒนาการของทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนทั้ง 4 ครั้ง โดยการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย (M) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) แล้วนำไปเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนด

1.2 เปรียบเทียบความเข้าใจทางวัฒนธรรม ก่อนและหลังเรียนตามรูปแบบ โดยการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย (M) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)

1.3 เปรียบเทียบผลการเรียนรู้ ก่อนและหลังเรียนตามรูปแบบ โดยการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย (M) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)

1.4 ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบ โดยการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย (M) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) แล้วนำไปเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนด

2. ตรวจสอบและปรับปรุง/แก้ไข รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยพิจารณาความเหมาะสมขององค์ประกอบต่าง ๆ จากผลจากการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แล้วนำเสนอให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์พิจารณา จากนั้นนำมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำอีกครั้งและสร้างเป็นรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายฉบับสมบูรณ์

จากขั้นตอนที่ 4 การพัฒนา (Development: D₂) ประเมินผล (Evaluation: E) รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ผู้วิจัยได้นำเสนอขั้นตอนการดำเนินการ ดังตารางที่ 24

ตารางที่ 24 สรุปวิธีดำเนินการขั้นตอนที่ 4 การพัฒนา (Development: D₂) ประเมินผล (Evaluation: E)

วัตถุประสงค์	แหล่งข้อมูล/ กลุ่มเป้าหมาย	เครื่องมือวิจัย	การเก็บข้อมูล	การวิเคราะห์ข้อมูล
1. วิเคราะห์ผลการศึกษา พัฒนาการด้านทักษะการพูดของ นักเรียนทั้ง 4 ครั้ง	นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนศิลปะภาษาจีน โรงเรียน สาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายมัธยม) ที่เรียนใน ภาคเรียน ที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 11 คน	แบบทดสอบทักษะ การพูด	ทดลองระหว่างใช้รูปแบบ	พิจารณาแนวโน้มของความ เปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นบนกราฟ เพื่อพัฒนาการของทักษะการ พูดภาษาจีนของกลุ่มเป้าหมาย ด้วยการเปรียบเทียบความ แตกต่างทักษะการพูดภาษาจีน ทั้ง 4 ครั้ง โดยวิเคราะห์หา ค่าเฉลี่ย (M) และค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD) แล้วนำไปเทียบ กับเกณฑ์ที่กำหนด
2. เปรียบเทียบความเข้าใจทาง วัฒนธรรมก่อนและหลังการ จัดการเรียนรู้	นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนศิลปะภาษาจีน โรงเรียน สาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายมัธยม) ที่เรียนใน ภาคเรียน ที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 11 คน	แบบวัดความเข้าใจ ทางวัฒนธรรม	ทดสอบ ก่อน/หลังใช้ รูปแบบ	วิเคราะห์ค่าเฉลี่ย (M) และ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)

ตารางที่ 24 (ต่อ)

วัตถุประสงค์	แหล่งข้อมูล/ กลุ่มเป้าหมาย	เครื่องมือวิจัย	การเก็บข้อมูล	การวิเคราะห์ข้อมูล
3. เปรียบเทียบผลการเรียนรู้ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้	นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนศิลปะภาษาเงินโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายมัธยม) ที่เรียนใน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 11 คน	แบบทดสอบผลการเรียนรู้	ทดสอบ ก่อน/หลังใช้รูปแบบ	วิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย (M) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)
4. ศึกษาความพึงพอใจของกลุ่มเป้าหมายหลังเรียนรู้ตามรูปแบบ	นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนศิลปะภาษาเงินโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายมัธยม) ที่เรียนใน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 11 คน	แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนรู้ตามรูปแบบ	สอบถามความพึงพอใจหลังใช้รูปแบบ	ค่าเฉลี่ยและ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แปลความหมายตาม นวติค Likert/ เจริญคุณภาพ

5. ขั้นตอนที่ 5 การวิจัย (Research : R₃) การขยายผล (Transferring : T) นำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ไปขยายผล

วัตถุประสงค์

เพื่อขยายผลการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

แหล่งข้อมูล

นักเรียนแผนศิลป์ภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนท่ามะกาพิทยาคม ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 1 ห้องเรียน นักเรียนจำนวน 20 คน ดำเนินการทดลองใช้รูปแบบการสอนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 ระหว่างวันที่ 27 กรกฎาคม – 17 สิงหาคม พ.ศ.2566

ตัวแปรที่ศึกษา

ประสิทธิผลการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรม ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ประกอบด้วย ทักษะการพูดภาษาจีน ความเข้าใจทางวัฒนธรรม ผลการเรียนรู้ และความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ตามรูปแบบเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ประกอบด้วย

1. รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย และแผนการจัดการเรียนรู้
2. เครื่องมือประกอบรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ประกอบด้วย
 - 2.1 แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาจีนหลังเรียน
 - 2.2 แบบวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรมหลังเรียน
 - 2.3 แบบทดสอบผลการเรียนรู้หลังเรียน
 - 2.4 แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ

วิธีดำเนินการ

ขั้นตอนนี้เป็นเป็นขั้นตอนการนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่ผ่านการทดลองใช้จริงและปรับปรุง/แก้ไขแล้ว ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการขยายผลการวิจัย ซึ่งมีลักษณะไม่แตกต่างกับกลุ่มเป้าหมายที่ โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการขยายผลการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนแผนศิลปะภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนโรงเรียนท่ามะกาวิทยาคม ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 1 ห้องเรียน โดยนักเรียนมีความรู้ ความสามารถและมีคุณลักษณะไม่แตกต่างจากกลุ่มทดลองที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้การขยายผลการวิจัยครั้งนี้ เนื้อหาที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ ดำเนินการทดลองใช้รูปแบบการสอนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 ระหว่างวันที่ 27 กรกฎาคม – 17 สิงหาคม พ.ศ.2566 ประกอบด้วยเนื้อหา 2 หน่วย หน่วยที่ 2-3 ระยะเวลาในการดำเนินการทดลองใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้จำนวน 12 คาบ เพื่อให้ทราบารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เมื่อนำไปใช้กับผู้เรียนกลุ่มอื่น ๆ ที่มีลักษณะไม่แตกต่างจากกลุ่มเป้าหมายในการวิจัยครั้งนี้ จะมีประสิทธิผลเป็นอย่างไร ดังนั้นผู้วิจัยจึงกำหนดวัตถุประสงค์ในการขยายผลการวิจัยครั้งนี้ โดยพิจารณาจากการประเมินประสิทธิผลของรูปแบบที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้

1. ศึกษาผลการทดสอบทักษะการพูดของนักเรียนกลุ่มขยายผลก่อนและหลังเรียนตามรูปแบบ
2. ศึกษาผลการทดสอบจากแบบวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรมหลังเรียนตามรูปแบบ กำหนดเกณฑ์ร้อยละ 70 ขึ้นไป
3. ศึกษาผลการทดสอบจากแบบทดสอบผลการเรียนรู้หลังเรียนตามรูปแบบ กำหนดเกณฑ์ร้อยละ 70 ขึ้นไป
4. ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ตามรูปแบบ

โดยการนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไขตามกระบวนการวิจัยและพัฒนา ไปดำเนินการเช่นเดียวกับการนำรูปแบบไปทดลองใช้จริงในขั้นตอนที่ 3 และประเมินประสิทธิผลในขั้นตอนที่ 4 ของการวิจัยและพัฒนา โดยดำเนินตามขั้นตอน ดังนี้

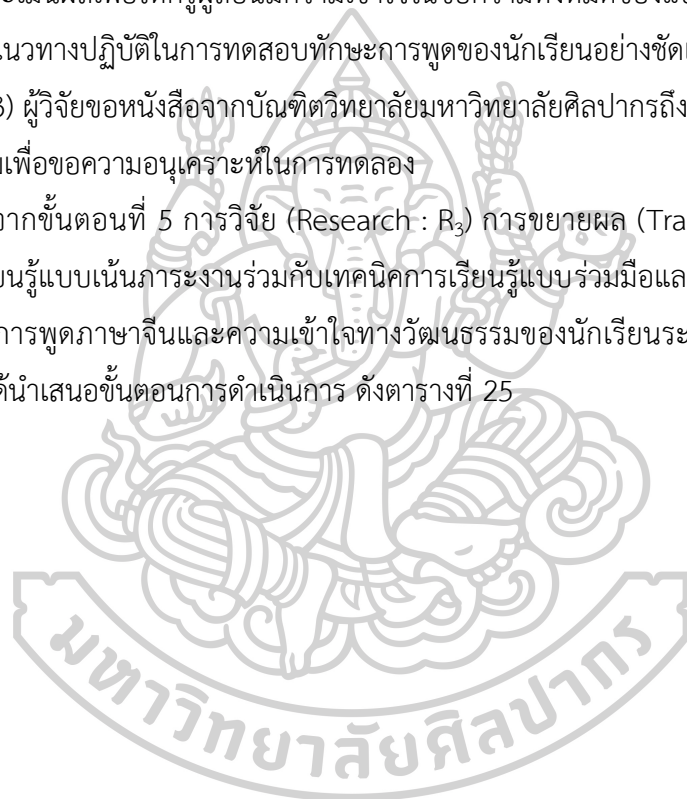
- 1) ผู้วิจัยติดต่อ สอบถามและพูดคุยกับครูผู้สอนของโรงเรียนท่ามะกาวิทยาคมเกี่ยวกับหลักสูตรและสาระการเรียนรู้ ของนักเรียนแผนศิลปะภาษาจีน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนท่า

มะกาวิทยาคมเพื่อนำข้อมูลมาประกอบการพิจารณาถึงความเหมาะสมและความเป็นไปได้ในการนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้และแผนการจัดการเรียนรู้ไปทำการขยายผล ซึ่งผลพบว่าเนื้อหาสาระการเรียนรู้ในรายวิชาภาษาจีนและพื้นฐานความรู้ของนักเรียนแผนศิลป์ภาษาจีน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียนท่ามะกาวิทยาคมกับโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายมัธยม) มีความใกล้เคียงกัน สามารถดำเนินการขยายผลรูปแบบการจัดการเรียนรู้ได้

2) ผู้วิจัยพูดคุยเพื่อสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับแนวทางในการจัดการเรียนรู้กับครูผู้สอนภาษาจีนของโรงเรียนท่ามะกาวิทยาคมที่นำรูปแบบไปใช้ในการขยายผลในครั้งนี้ รวมถึงแนวทางในการวัดและประเมินผลเพื่อให้ครูผู้สอนมีความเข้าใจในข้อความทั้งหมดของแบบทดสอบ เกณฑ์การให้คะแนน และแนวทางปฏิบัติในการทดสอบทักษะการพูดของนักเรียนอย่างชัดเจน

3) ผู้วิจัยขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศิลปากรถึงผู้อำนวยการโรงเรียนท่ามะกาวิทยาคมเพื่อขอความอนุเคราะห์ในการทดลอง

จากขั้นตอนที่ 5 การวิจัย (Research : R₃) การขยายผล (Transferring : T) รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ผู้วิจัยได้นำเสนอขั้นตอนการดำเนินการ ดังตารางที่ 25

ตารางที่ 25 สรุปวิธีดำเนินการขั้นตอนที่ 5 การวิจัย (Research : R₃) นำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ไปขยายผล (Transferring : T)

วัตถุประสงค์	การดำเนินการ	แหล่งข้อมูล	เครื่องมือวิจัย	การเก็บข้อมูล	การวิเคราะห์ข้อมูล
เพื่อขยายผลการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ปรับแก้ไขแล้วไปใช้กับนักเรียนแผนกศิลปศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนทอประกายวิทยาคม ที่เรียนในรายวิชาการวิทยาศาสตร์ ในรายวิชาภาษาอังกฤษ ในรายวิชาภาษาอังกฤษ 2566 จำนวน 1 ห้องเรียน	นำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ปรับแก้ไขแล้วไปใช้กับนักเรียนแผนกศิลปศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนทอประกายวิทยาคม ที่เรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษ ในรายวิชาภาษาอังกฤษ 2566 จำนวน 1 ห้องเรียน	นักเรียนแผนกศิลปศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนทอประกายวิทยาคม ที่เรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษ 2566 จำนวน 1 ห้องเรียน	รูปแบบการจัดการจัดการเรียนรู้และเครื่องมื่อวัดตัวแปรตาม ได้แก่ 1. แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน 2 หน่วยการเรียนรู้ 2. แบบวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรมหลังเรียน 3. น้ ก เร็ ย น ทำ แบบทดสอบผลการเรียนรู้หลังเรียน 4. น้ ก เร็ ย น ทำ แบบประเมินความพึงพอใจหลังเรียนตามรูปแบบ	1. ทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้แบบทดสอบทักษะการพูดก่อนและหลังเรียน 2. แบบวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรมหลังเรียน 3. น้ ก เร็ ย น ทำ แบบทดสอบผลการเรียนรู้หลังเรียน 4. น้ ก เร็ ย น ทำ แบบประเมินความพึงพอใจหลังเรียนตามรูปแบบ	- การวิเคราะห์ค่าความถี่ ค่าร้อยละ (%) ค่าเฉลี่ย (M) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) แล้วนำไปเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนด

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ตอนที่ 1 ผลการพัฒนาและหาคุณภาพรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

แบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ได้แก่

1. ผลการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานและความต้องการเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

2. ผลการพัฒนาและหาคุณภาพรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

3. ผลการทดลองใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (Try out)

โดยมีรายละเอียดของการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. ผลการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานและความต้องการเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

ผลการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานและความต้องการเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ได้แก่ 1) วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายมัธยม) ปีการศึกษา 2563 2) วิเคราะห์หลักการ แนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบการจัดการเรียนรู้ โดยทำการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศ 3) วิเคราะห์ความต้องการการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้น

ภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูด ภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยใช้การ สัมภาษณ์และแบบสอบถาม

1.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายมัธยม) ปีการศึกษา 2563

1.1.1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เป็นหลักสูตร ที่มุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่าทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มตาม ศักยภาพ เป็นหลักสูตรการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มีโครงสร้างยืดหยุ่นทั้งด้านสาระการเรียนรู้ เวลาและการจัดการเรียนรู้ มีจุดหมายเพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้อันเป็นสากลและมีความสามารถในการ สื่อสาร การคิด การแก้ปัญหาการใช้เทคโนโลยี และมีทักษะชีวิต โดยมุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีสมรรถนะ สำคัญ 5 ประการ ได้แก่ 1) ความสามารถในการสื่อสาร 2) ความสามารถในการคิด 3) ความสามารถในการแก้ปัญหา 4) ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต และ 5) ความสามารถในการ ใช้เทคโนโลยี โดยเฉพาะความสามารถในการสื่อสาร หมายถึงความสามารถในการรับและส่งสาร มีวัฒนธรรมในการใช้ภาษาถ่ายทอดความคิดความรู้ความเข้าใจ ความรู้สึก และทัศนะของตนเองเพื่อ แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร และประสบการณ์ที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคม ตลอดจน การเลือกใช้วิธีการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อตนเองและสังคม ด้านสาระ การเรียนรู้ ประกอบด้วย องค์ความรู้ ทักษะหรือกระบวนการเรียนรู้ และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ซึ่งกำหนดให้ผู้เรียนทุกคนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานจำเป็นต้องเรียนของกลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ กำหนดให้ผู้เรียนควรมีความรู้ ทักษะ เจตคติและวัฒนธรรมการใช้ ภาษาต่างประเทศ ในการสื่อสารการแสวงหาความรู้ และการประกอบอาชีพ โดยในสาระและ มาตรฐานการเรียนรู้ในสาระด้านภาษาเพื่อการสื่อสาร กำหนดไว้ว่าผู้เรียนควรมีทักษะการสื่อสารทาง ภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารแสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ ส่วนสาระด้านภาษาและวัฒนธรรมมาตรฐาน ผู้เรียนต้องเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่าง ภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ ตลอดจนควรมี ความเข้าใจในความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษา และวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

1.1.2 การศึกษาวิเคราะห์หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัย รามคำแหง (ฝ่ายมัธยม) ปีการศึกษา 2563 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายมัธยม) เป็น โรงเรียนลักษณะสหศึกษา มีเป้าหมายเพื่อพัฒนาให้นักเรียนได้รับความรู้และประสบการณ์ที่ดีจากการ ปฏิบัติงานกับสภาพจริงและสามารถนำไปเป็นแบบอย่างและแนวทางในการพัฒนาเพิ่มทักษะความรู้

ความสามารถเพื่อประกอบอาชีพ โดยหนึ่งในกลยุทธ์ด้านการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพของผู้เรียนและส่งเสริมการจัดการศึกษาเพื่อสร้างขีดความสามารถในการแข่งขัน คือ การพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามมาตรฐานการศึกษาขั้นพื้นฐานในศตวรรษที่ 21 ในการพัฒนาผู้เรียนตามหลักสูตรโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายมัธยม) ปีการศึกษา 2563 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2560) มุ่งเน้นพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามมาตรฐานที่กำหนด ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามที่กำหนดไว้ในตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งในการจัดระดับการศึกษาตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายจะเน้นการเพิ่มพูนความรู้ ทักษะเฉพาะด้าน ให้สนองตอบความสามารถความถนัดและความสนใจของผู้เรียนแต่ละคนทั้งด้านวิชาการ และวิชาชีพ มีทักษะในการใช้วิทยาการและเทคโนโลยี ทักษะกระบวนการคิดขั้นสูงสามารถนำความรู้ ไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ในการศึกษาต่อและการประกอบอาชีพ โดยโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง(ฝ่ายมัธยม) ได้เปิดสอนรายวิชาภาษาจีนฟัง-พูด 3 รหัสวิชา จ32213 เป็นวิชาเพิ่มเติมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนศิลป์ภาษาจีน ซึ่งมีการจัดกิจกรรมในห้องเรียนและกิจกรรมเสริมที่เหมาะสมและสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน มีวัตถุประสงค์เพื่อให้นักเรียนสามารถใช้ประโยคภาษาจีนในการสื่อสารฟัง พูด เพื่อให้ข้อมูลเกี่ยวกับบุคคล สิ่งต่าง ๆ รอบตัวและ ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดเห็นและให้เหตุผลได้อย่างเหมาะสม เข้าใจความเหมือนและต่างของวัฒนธรรมไทยและจีน

1.2 ผลการวิเคราะห์หลักการ แนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า

1.2.1 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยดำเนินการออกแบบระบบการเรียนการสอนตามขั้นตอนการออกแบบระบบการเรียนการสอน ADDIE Model ที่ปรับปรุงโดย Kevin Kruse (2008) ที่ได้เสนอวิธีการเชิงระบบ (system approach) ซึ่งประกอบด้วย 5 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนที่ 1 การวิเคราะห์ (analysis) ซึ่งเป็นขั้นของการประเมินความต้องการจำเป็น ตลอดจนหลักการ และแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง ขั้นตอนที่ 2 การออกแบบ (design) ซึ่งเป็นขั้นของการระบุกิจกรรมการเรียนรู้ การเลือกสื่อที่ใช้ในการสอน และวิธีการสอน ขั้นตอนที่ 3 การพัฒนา (development) เป็นการพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ รวมถึงเครื่องมือวัดและประเมินผล ขั้นตอนที่ 4 การนำไปใช้ (implementation) ซึ่งเป็นการนำเครื่องมือที่พัฒนาขึ้นได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ เครื่องมือวัดและประเมินผล ไปใช้กับกลุ่มเป้าหมาย ขั้นตอนที่ 5 การประเมินผล (evaluation) เป็นขั้นตอนสุดท้าย ซึ่งเป็นการประเมินผลของการสอนจากความก้าวหน้า

ของผู้เรียน เพื่อยืนยันประสิทธิภาพของรูปแบบ โดยกำหนดองค์ประกอบของรูปแบบไว้ 5 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) หลักการ 2) วัตถุประสงค์ 3) กระบวนการจัดการเรียนรู้ 4) การวัดและประเมินผล และ 5) ปัจจัยสนับสนุน

1.2.2 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน การจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานเป็นการจัดการเรียนรู้ที่มีการมอบหมายชิ้นงานปฏิบัติการทางภาษา ซึ่งจะให้ความสำคัญกับความหมาย (Meaning) มากกว่ารูปแบบ (Form) ของภาษาโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์และมีความพยายามในการเรียนรู้ภาษาเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ได้ตั้งไว้ ผลลัพธ์ที่ได้จะถูกประเมินในรูปของความถูกต้องหรือความเหมาะสมทางเนื้อหา (Crooks, 1986; Prabhu, 1987; Nunan, 1989; Willis, 1996; Lee, 2000; Bygate, Skehan and Swain, 2001; Ellis, 2003) ผู้วิจัยทำการสังเคราะห์ขั้นตอนการสอนแบบเน้นภาระงานของ Willis (1996), Ellis (2003), Nunan (2004), ศศิณีภูมิจิ์ สรรคบุรานุรักษ์ (2559) และ พรนภัส ทับทิมอ่อน (2563) สรุปขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานได้ 3 ขั้นตอน คือ 1) ขั้นตอนการปฏิบัติการภาระงาน (Pre-task) เตรียมความพร้อมให้แก่ผู้เรียน โดยผู้สอนชี้แจงรูปแบบและวัตถุประสงค์ของภาระงาน เชื่อมโยงความรู้จากงานที่เคยปฏิบัติและประสบการณ์เดิมต่าง ๆ ของผู้เรียน 2) ขั้นตอนดำเนินงาน (During- task) ผู้เรียนปฏิบัติการภาระงานที่ได้รับมอบหมายเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม ปฏิบัติภาระงานโดยฝึกฝนการใช้ภาษา ครูผู้สอนทำหน้าที่กระตุ้น ควบคุมและสนับสนุนผู้เรียนให้ฝึกใช้ภาษาเป้าหมาย 3) ขั้นตรวจสอบการใช้ภาษา (Language - analysis) ผู้เรียนตรวจทานงานของตนเอง เพื่อให้ทราบจุดที่ต้องปรับปรุงแก้ไข รายงานผลการปฏิบัติงานและประเมินผลงานและประเมินวิเคราะห์ภาษา ปัญหาที่พบ และเสนอแนวทางแก้ไข ครูให้ข้อมูลป้อนกลับอีกครั้ง และให้ผู้เรียนฝึกซ้ำใหม่อีกครั้งหนึ่ง เพื่อให้ผู้เรียนจะได้มีโอกาสตรวจทานผลงานของตนเองและทำการปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น

1.2.3 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นการจัดการเรียนการสอนที่แบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มย่อย โดยให้สมาชิกในกลุ่มมีความสามารถและความถนัดที่แตกต่างกัน ทุกคนมีความรับผิดชอบร่วมกัน แลกเปลี่ยนความคิดเห็น การแบ่งปันทรัพยากรการเรียนรู้ร่วมกัน เป็นกำลังใจซึ่งกันและกัน ร่วมมือกันปฏิบัติงานโดยมีเป้าหมายเดียวกัน โดยที่ความสำเร็จของแต่ละบุคคลคือความสำเร็จของกลุ่มด้วย (Johnson and Johnson, 1993; Slavin, 1995; วัฒนาพร ระงับทุกข์, 2542; กรมวิชาการ 2542; พิมพันธ์ เดชะคุปต์, 2544 ; อารมณ์ ใจเที่ยง, 2550; ทิศนา แคมมณี, 2563) ผลจากการสังเคราะห์องค์ประกอบสำคัญของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือของนักการศึกษาทั้ง 3 คน ได้แก่ Johnson และ Johnson (1987) Tenenberg และ Smith (1996) และ อารมณ์ ใจเที่ยง (2550) สรุปได้ว่าองค์ประกอบสำคัญของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือมี 5 ประการ คือ 1) ความเกี่ยวข้องสัมพันธ์และพึ่งพาอาศัยกันในทางบวก การร่วมมือกันทำงานเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย แบ่งปันทรัพยากรร่วมกัน มีบทบาทหน้าที่

มีส่วนความสำเร็จร่วมกัน และมีความรู้สึกว่าจะสำเร็จได้นั้นทุกคนต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกัน 2) การมีปฏิสัมพันธ์ที่ส่งเสริมซึ่งกันและกัน สมาชิกในกลุ่มมีการปฏิสัมพันธ์ แลกเปลี่ยนความเห็นซึ่งกันและกัน ช่วยกันอธิบายข้อมูลความรู้ให้แก่กัน ช่วยกันคิด ช่วยกันทำ ช่วยกันแก้ไข ด้วยความรู้สึกที่ดีต่อกัน 3) ความรับผิดชอบของสมาชิกแต่ละคน การกำหนดบทบาทความรับผิดชอบของสมาชิกในกลุ่มทุกคน โดยผู้สอนมีหน้าที่ตรวจสอบความรับผิดชอบสมาชิกทุกคนต่องานของกลุ่ม ว่ามีทุกคนมีบทบาทหน้าที่หรือไม่ มากน้อยเพียงใด 4) การใช้ทักษะระหว่างบุคคลและทักษะทำงานกลุ่มย่อย สมาชิกทุกคนได้รับการฝึกฝนให้เป็นผู้ที่มีความสามารถและทักษะสำคัญที่ใช้ในการดำเนินกระบวนการกลุ่ม ได้แก่ ทักษะการสื่อสาร การสร้างความเข้าใจอันดีซึ่งกันและกัน การยอมรับ การวิพากษ์วิจารณ์อย่างให้เกียรติซึ่งกันและกัน การไว้วางใจสมาชิกคนอื่น ๆ รวมถึงการรับมือและแก้ไขความขัดแย้งที่อาจเกิดขึ้นในระหว่างการทำงานของกลุ่ม 5) มีกระบวนการกลุ่ม มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกระบวนการกลุ่ม ขั้นตอน วิธีการที่จะทำให้การดำเนินงานตามแผนงานเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถประเมินการทำงานของกลุ่มได้ว่าการดำเนินงานมีความสำเร็จมากน้อยเพียงใด เป็นเพราะเหตุใด และวิเคราะห์และพิจารณาถึงสาเหตุของปัญหาหรืออุปสรรคที่เกิดขึ้นได้อย่างเป็นระบบ สมเหตุสมผล

1.2.4 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับเทคนิคห้องเรียนกลับด้าน เทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้าน (Flipped Classroom) คือ เทคนิคการจัดการเรียนรู้ที่เน้นการพัฒนาทักษะและการลงมือปฏิบัติในสิ่งที่ผู้เรียนสนใจและชื่นชอบมากกว่าเน้นที่การบรรยายเนื้อหาเพียงอย่างเดียว โดยมีการปรับเปลี่ยนจากการใช้เวลาของการบรรยายเนื้อหาในห้องเรียนเป็นการทำกิจกรรมที่ให้นักเรียนได้ฝึกแก้โจทย์ปัญหาและนำความรู้ไปประยุกต์ใช้จริง ส่วนเนื้อหาที่ใช้ในการบรรยายจะอยู่ในรูปของสื่ออื่น ๆ โดยครูจะจัดทำเป็นสื่อและวิดีโอต่าง ๆ ให้นักเรียนสามารถไปเรียน อ่าน ฟัง และดูเองที่บ้านได้ บทบาทของครูจึงเปลี่ยนไปจากการเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้ ไปเป็นโค้ชที่จุดประกายความคิด โดยการตั้งคำถามกระตุ้นความคิดของผู้เรียน และอำนวยความสะดวกในการเรียนให้แก่ผู้เรียน ไปเรียน อ่าน ฟัง และดูเองที่บ้านได้จะให้นักเรียนไปเรียนที่บ้านได้ (Ojalvo and Doyne, 2011; Bergmann and Sams, 2012; วิจารณ์ พานิช, 2556; สุรศักดิ์ ปาเฮ, 2556) ผู้วิจัยทำการสังเคราะห์ขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคห้องเรียนกลับด้านจากงานวิจัย 3 ชิ้นของกิตติพันธ์ อุดมเศรษฐ์ (2558) ชนสิทธิ์ สิทธิสุนเนิน (2560) และณรัช ไชยชนะ (2561) ซึ่งสรุปได้ว่าการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคห้องเรียนกลับด้าน แบ่งออกเป็นสองส่วนใหญ่ ๆ คือ การเรียนรู้นอกชั้นเรียนกับการเรียนรู้ในชั้นเรียน โดยมีขั้นตอนสำคัญอยู่ 5 ขั้นตอน ได้แก่ ส่วนที่ 1 การเรียนรู้นอกชั้นเรียนมีหนึ่งขั้นตอน คือขั้นตอนที่ 1 ศึกษาเนื้อหาล่วงหน้านอกชั้นเรียนผ่านแหล่งเรียนรู้ที่ผู้สอนจัดเตรียม การเรียนรู้ในชั้นเรียน มี 5 ขั้นตอน เริ่มตั้งแต่ขั้นตอนที่ 2 ตรวจสอบความรู้ความเข้าใจเบื้องต้นของผู้เรียน ด้วยวิธีการถาม-ตอบ/ ทำแบบทดสอบก่อนเรียน/ ร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับเนื้อหา

นั้น ๆ ขั้นตอนที่ 3 ลงมือปฏิบัติกิจกรรม ขั้นตอนที่ 4 สรุปเนื้อหาที่เรียน ขั้นตอนที่ 5 ประเมินผลและให้ข้อมูลป้อนกลับแก่ผู้เรียน

1.2.5 แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีน หลักการสอน ทักษะการพูดที่ดีควรเป็นการสอนทั้งในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียนที่เป็นกิจกรรมของการฝึกปฏิบัติ ในสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมให้นักเรียนได้มีปฏิสัมพันธ์ด้วยกลวิธีการต่าง ๆ ผ่านการฝึกฝนสื่อสารที่ใกล้เคียงหรือเสมือนกับการสื่อสารจริงที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน การเลือกใช้วิธีในการเรียนการสอนควรมีเป้าหมายเพื่อฝึกอบรมให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสาร โดยใช้คำศัพท์ หลักไวยากรณ์ และเนื้อหาในบทเรียน อีกทั้งการฝึกฝนควรเป็นไปอย่างมีลำดับขั้นตอน จากง่ายไปยาก (Finocchiaro and Brumfit, 1983 ; Richards and Rodgers, 2002; Lü Bisong, 2007; Yang Huiyuan, 2021)

1.2.6 แนวคิดเกี่ยวกับความเข้าใจทางวัฒนธรรม ความเข้าใจทางวัฒนธรรมหมายถึง การตกผลึกของสิ่งที่ได้จากความรู้ที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมของภาษาเป้าหมาย ได้แก่ ขนบธรรมเนียม ความเชื่อ ศิลปะ วรรณคดี และวิถีชีวิตของเจ้าของภาษา ผ่านกระบวนการคิดใคร่ครวญแล้วขยายความคิดของตนเองออกไปอย่างสมเหตุสมผล โดยสามารถอธิบาย เปรียบเทียบ ความเหมือนและความต่างของวัฒนธรรมในภาษาแม่กับวัฒนธรรมในภาษาเป้าหมาย จนเกิดเป็นมโนทัศน์ที่นำไปสู่การประยุกต์ใช้ภาษาเป้าหมายได้อย่างถูกต้องเหมาะสมและสอดคล้องกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาแนวทางในการจัดการเรียนรู้ที่เสริมสร้างความเข้าใจทางวัฒนธรรมของภาษาเป้าหมายของประกาศิต แนวทางสำคัญในการจัดการเรียนการสอนที่พัฒนาความเข้าใจความต่างทางวัฒนธรรม คือ การให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เนื้อหาทางวัฒนธรรมของภาษาเป้าหมายผ่านสื่อที่หลากหลาย หัวใจสำคัญ คือ ผู้สอนต้องกระตุ้นให้ผู้เรียนวิเคราะห์ประเด็นทางวัฒนธรรมจากสิ่งที่ได้เรียนรู้ผ่านสื่อต่าง ๆ และกระตุ้นให้ผู้เรียนใช้ทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์และการคิดเชิงวิพากษ์ และร่วมกันอภิปรายประเด็นทางวัฒนธรรม (Krasner,1999, อ้างถึงใน Dema and Moeller, 2012 ;Yi Qu, 2010; Pratama, 2017; ประกาศิต สิทธิธิตกุล, 2562 ; Han and Zhang, 2020)

1.3 ผลการวิเคราะห์ความต้องการเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโดยใช้การสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้องในการจัดการเรียนการสอน และสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 เกี่ยวกับความต้องการของการเรียนรู้ด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เนื้อหาของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อ และแหล่งเรียนรู้ โดยใช้แบบสอบถาม มีดังนี้

1) ผลการสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้องในการจัดการเรียนการสอนเกี่ยวกับความต้องการในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและ

ห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจำนวน 5 คน ได้แก่ รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ อาจารย์และ ครูผู้สอนภาษาจีนที่มีความเชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาจีน สรุปรูปเป็นประเด็นต่าง ๆ ได้ ดังนี้

1.1) ความต้องการในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน ร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนของ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

1.1.1) ด้านความสำคัญของการจัดการเรียนรู้เกี่ยวกับทักษะการพูด ภาษาจีนต่อการเรียนรู้ภาษาจีนของผู้เรียน จากการสัมภาษณ์ พบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์ทุกท่านมีความเห็นว่า การจัดการเรียนรู้เกี่ยวกับทักษะการพูดภาษาจีนมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาจีนของผู้เรียนเป็นอย่างมาก เพราะนับเป็นทักษะขั้นต้นของการสื่อสารที่นักเรียนฝึกฝนก่อนทักษะด้านอื่น ๆ และเป็นทักษะพื้นฐานที่จำเป็นต้องเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะอื่น ๆ ต่อไป นอกจากนี้ผู้ให้สัมภาษณ์ท่านหนึ่งยังให้ความเห็นว่าทักษะการพูดเป็นสิ่งที่สามารถใช้ประกอบการวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ทางภาษาได้ค่อนข้างเด่นชัดว่าสิ่งที่ได้เรียนไปนักเรียนสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้จริงหรือไม่ โดยผู้เรียนควรได้รับการฝึกฝนทักษะทุกทักษะอย่างรอบด้านเพื่อให้สามารถใช้ภาษาจีนในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด โดยเฉพาะทักษะการสื่อสาร เช่น การพูด เพราะเป็นสิ่งที่ช่วยให้ผู้เรียนมีข้อได้เปรียบในเรื่องโอกาสในการประกอบอาชีพ ดังตัวอย่างข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ดังนี้

“...สำคัญมาก เป็นการดูว่าภาษาที่เรียนไปสามารถนำไปใช้ได้อย่างมีคุณภาพหรือไม่ นำไปประกอบอาชีพได้หรือไม่ เป็นการวัดประเมินผล ทักษะการพูดการนำไปใช้เป็นเรื่องที่สำคัญ อันดับต้น ๆ เจอหน้ากลุ่มเป้าหมายถ้าพูดไม่ได้ แปลว่ายังไม่ประสบความสำเร็จ เห็นชัดมากกว่าทักษะอื่น...”

(อาจารย์สอนภาษาจีนในระดับอุดมศึกษา)

“...หากมองในมุมมองของผู้สอนและผู้เรียน ทุกทักษะมีความสำคัญ ขึ้นอยู่กับกลุ่มผู้เรียน และเป้าหมายของผู้เรียนแต่ละกลุ่ม เช่น สื่อสารกับกลุ่มเป้าหมายไหน อยู่ในสายอาชีพไหน แต่ผู้เรียนควรได้รับการฝึกฝนทักษะทุกทักษะอย่างรอบด้านเพื่อให้สามารถใช้ภาษาจีนในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด...”

(อาจารย์ผู้สอนภาษาจีนในระดับอุดมศึกษา)

“... การพูดเป็นการสื่อสารที่ง่ายกว่าภาษาเขียน เป็นทักษะขั้นต้นที่สำคัญ เพราะการพูดเป็นทักษะที่เกิดขึ้นก่อนทักษะอื่น ๆ จึงนับว่าเป็นทักษะพื้นฐานในการเรียนรู้...”

(รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ)

“...สำคัญมาก เพราะการสื่อสารฟัง-พูดเป็นสิ่งที่นักเรียนควรจะได้ในการ เรียนภาษาจากการสอบถามนักเรียนที่เข้ามาเรียนภาษาจีน อยากสื่อสารได้ในเบื้องต้น รวมถึงทักษะการสื่อสารยังทำให้ได้เปรียบเรื่องโอกาสในการทำงาน ...”

(ครูผู้สอนภาษาจีนในระดับมัธยมศึกษา)

1.1.2) ด้านแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จากการสัมภาษณ์ พบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์ทุกท่านมีความเห็นว่าการจัดการเรียนรู้ทักษะการพูดให้แก่ผู้เรียนควรเป็นการจัดการเรียนรู้ทั้งในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียนที่ให้นักเรียนได้ฝึกฝนการใช้ภาษาด้วยวิธีการที่หลากหลาย ผู้สอนต้องกระตุ้นและส่งเสริมให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกฝนการพูด โดยผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่ได้เสนอแนวทางการใช้วิธีการถาม-ตอบ หรือสร้างสถานการณ์จำลองเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนสื่อสารที่ใกล้เคียงหรือเสมือนกับการสื่อสารจริง ทั้งนี้ ผู้สอนควรจัดการเรียนการสอนโดยใช้สื่อหรือสิ่งนักเรียนชื่นชอบเพื่อให้นักเรียนรู้สึกสนุกในการเรียนรู้ควบคู่ไปกับการจัดกิจกรรมในชั้นเรียน อาจให้ผู้เรียนศึกษาเนื้อหาจากคลิปวิดีโอ ซึ่งเป็นแหล่งเรียนรู้นอกเหนือจากตำรา ดังตัวอย่างข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ดังนี้

“... ควรมีความหลากหลาย ต้องให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็น สร้างโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ...”

(อาจารย์สอนภาษาจีนในระดับอุดมศึกษา)

“...พยายามหาสิ่งที่นักเรียนชอบ หรือรู้สึกสนุกให้นักเรียนได้ทำ ควบคู่ไปกับกิจกรรมในชั้นเรียน อาจให้ผู้เรียนศึกษาเนื้อหาจากคลิปวิดีโอ ซึ่งเป็นแหล่งเรียนรู้นอกเหนือจากเอกสารประกอบการสอน นอกจากนี้ ยังควรส่งเสริมให้ผู้เรียนพูด ถาม-ตอบ กับอาจารย์ในหัวข้อที่กำหนด ...”

(อาจารย์ผู้สอนภาษาจีนในระดับอุดมศึกษา)

“... เมื่อนักเรียนได้ทฤษฎีแล้ว ต้องให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติ ประยุกต์ใช้ อาจเป็นการจำลองสถานการณ์ เรียนแต่ในห้องเพียงอย่างเดียวไม่ได้ ต้องให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติเยอะๆ จำลองสถานการณ์ต่าง ๆ ให้นักเรียนได้ฝึกฝนการใช้ภาษา...”

(รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ)

“... ใช้วิธีที่หลากหลาย เช่น สร้างสถานการณ์จำลอง บทบาทสมมติ ให้นักเรียนอ่านบทเรียนแล้วสรุปเป็นภาษาจีน จัดกิจกรรมต่าง ๆ ให้นักเรียนได้ฝึกฝนใช้ภาษาจีน...”

(ครูผู้สอนภาษาจีนในระดับมัธยมศึกษา)

1.1.3) ด้านสื่อ/เทคโนโลยี และแหล่งเรียนรู้ จากการสัมภาษณ์ พบว่า สื่อเทคโนโลยี และแหล่งเรียนรู้ที่นำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ทักษะการพูดควรมีความหลากหลาย โดยสื่อและแหล่งเรียนรู้ที่ถูกกล่าวถึงมากที่สุด คือ คลิปวิดีโอ และซีรี่ย์ โดยครูผู้สอนควรนำสื่อ เทคโนโลยี และแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ มาบูรณาการเพื่อให้อสอดคล้องกับยุคสมัยและความต้องการของนักเรียนและสร้างแรงจูงใจให้แก่ นักเรียน เช่น แอปพลิเคชัน ภาพยนตร์ ซีรี่ย์ การ์ตูน เพลง แหล่งการเรียนรู้จากเว็บไซต์และแพลตฟอร์มต่าง ๆ เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกฝน ซึมซับ และเกิดความคุ้นเคยกับการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ดังตัวอย่างข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ดังนี้

“... ใช้สื่อที่หลากหลาย แอปพลิเคชัน ภาพยนตร์ ซีรี่ย์ ใช้แพลตฟอร์มที่พัฒนาการพูดได้ โดยผู้สอนสามารถนำมาบูรณาการและสร้างแรงจูงใจให้แก่ นักเรียนด้วย...”

(อาจารย์ผู้สอนภาษาจีนในระดับอุดมศึกษา)

“... เพลง ซีรี่ย์ ทำให้ผู้เรียนได้คุ้นเคยกับการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งนี้ ผู้เรียนต้องมีความพยายามฝึกฝนในการพูดด้วย เช่น พูดตามซีรี่ย์...”

(อาจารย์ผู้สอนภาษาจีนในระดับอุดมศึกษา)

“... คลิปเสียงต่าง ๆ ให้นักเรียนฟังแล้วพูดตาม...”

(ครูผู้สอนภาษาจีนในระดับมัธยมศึกษา)

“... ครูเจ้าของภาษานับเป็นแหล่งเรียนรู้ที่ดีที่สุด รองลงมา คือ คลิปวิดีโอ ที่มีการออกเสียงที่ชัดเจน ...”

(ครูผู้สอนภาษาจีนในระดับมัธยมศึกษา)

“... เว็บไซต์ต่าง ๆ Google Youtube ซีรีส์ ภาพยนตร์ การ์ตูน เพลง จาก การ สอบถามนักเรียนหลายคน นักเรียนฝึกฝนจากการดูหนัง ซึมซับเองโดยอัตโนมัติ และการพูดคุยกับ ครูเจ้าของภาษา จะได้ทั้งการสื่อสารภาษาและเรียนรู้วัฒนธรรม ...”

(รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ)

1.1.4) ด้านการวัดและประเมินผลทักษะการพูดภาษาจีน จาก การ สัมภาษณ์ พบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์ทุกท่านมีความเห็นว่าการวัดและประเมิน ผลทักษะการพูดภาษาจีน ต้องสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยผู้ให้สัมภาษณ์แต่ละท่านเสนอแนวทางไว้หลากหลายวิธี เช่น ให้ผู้เรียนออกมาพูดหน้าชั้นเรียน การมอบหมายชิ้นงานเดี่ยวหรือการมอบหมายงานกลุ่มให้ ผู้เรียนอัดคลิปวิดีโอ การตอบคำถาม การจับฉลากหรือเลือกหัวข้อในการพูดเกี่ยวกับสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน การบรรยายภาพ สนทนา ถาม-ตอบ ตอบคำถามสั้น ๆ แนะนำตนเอง การพูด เพื่อแสดงความคิดเห็น โดยเกณฑ์การให้คะแนนเป็นแบบรูบริค ซึ่งแบ่งออกเป็นรายด้าน ได้แก่ ด้าน การออกเสียง ด้านน้ำเสียง ด้านการใช้คำศัพท์ ด้านความคล่องแคล่วในการพูด ด้านสีหน้าท่าทาง ดังตัวอย่างข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ดังนี้

“... อาจแบ่งเป็นรายด้าน เช่น ด้านการออกเสียง พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ว่ามีความ ถูกต้องชัดเจนหรือไม่ ด้านน้ำเสียงว่าสอดคล้องกับความหมายที่วัตถุประสงค์ของสื่อสารหรือไม่ ด้านจังหวะ การเว้นวรรคให้ถูกต้อง ...”

(อาจารย์ผู้สอนภาษาจีนในระดับอุดมศึกษา)

“... ทำได้หลายรูปแบบ อาจใช้วิธีการให้ผู้เรียนออกมาพูดหน้าชั้นเรียน มอบหมาย ชิ้นงาน การมีส่วนร่วมในการตอบคำถาม การมอบหมายงานกลุ่มให้ผู้เรียนอัดคลิปวิดีโอ เช่น คลิป นำเที่ยว ...”

(อาจารย์ผู้สอนภาษาจีนในระดับอุดมศึกษา)

“... ควรให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ วัดจากความถูกต้องเหมาะสมของการใช้ คำศัพท์ ความคล่องแคล่วในการพูด สีหน้าท่าทาง อาจให้นักเรียนจับฉลากหรือเลือกหัวข้อในการ พูดเกี่ยวกับสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน ...”

(ครูผู้สอนภาษาจีนในระดับมัธยมศึกษา)

“... เกณฑ์คะแนนเป็นรูปรีด วิชาพูด มีสอบแบบสนทนาตัวต่อตัว หรือเป็นคลิป แล้วมีการใช้วิธีการถามคำถาม บรรยายภาพ สนทนา ถาม-ตอบ ตอบคำถามสั้น ๆ แนะนำตนเองการพูด เพื่อแสดงความคิดเห็น ...”

(ครูผู้สอนภาษาจีนในระดับมัธยมศึกษา)

1.1.5) ด้านปัจจัยหรือเงื่อนไขใดบ้างที่เป็นสิ่งที่จะช่วยสนับสนุนให้การจัดการเรียนรู้เกี่ยวกับทักษะการพูดภาษาจีนประสบผลสำเร็จ จากการสัมภาษณ์ พบว่า ปัจจัยหรือเงื่อนไขที่เป็นสิ่งที่จะช่วยสนับสนุนให้การจัดการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาจีนประสบผลสำเร็จ ผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่มีความเห็นว่าแรงจูงใจและบรรยากาศในการเรียนรู้คือปัจจัยสำคัญ โดยสิ่งสำคัญประการแรกคือ ผู้สอนต้องสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน ผู้สอนควรมีความคิดสร้างสรรค์ในการออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีกระบวนการที่ช่วยเสริมสร้างความมั่นใจในการพูดให้แก่ผู้เรียน จัดสิ่งแวดล้อมที่ส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกฝนทักษะการพูด และทำให้การเรียนรู้เป็นเรื่องสนุก มีบรรยากาศที่ไม่กดดัน และเลือกสื่อการเรียนรู้ที่เหมาะสม สอดคล้องกับความสนใจของผู้เรียน ซึ่งจะมีส่วนช่วยในการดึงดูดความสนใจและกระตุ้นการเรียนรู้ของผู้เรียนได้ดี ดังตัวอย่างข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ดังนี้

“...บรรยากาศ สิ่งแวดล้อมที่ส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกฝนทักษะการพูด และการที่ครูทำให้การเรียนรู้เป็นเรื่องสนุก มีบรรยากาศที่ไม่กดดัน ครูจึงเป็นส่วนสำคัญในการสร้างบรรยากาศที่ดีในการเรียน รวมถึงการเลือกสื่อที่เหมาะสม กระตุ้น ดึงดูดความสนใจ เหมาะสมกับกลุ่มผู้เรียน ดูว่าผู้เรียนสนใจสิ่งใด เพราะสื่อมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการสร้างแรงจูงใจ ...”

(ครูผู้สอนภาษาจีนในระดับมัธยมศึกษา)

“... ผู้สอนต้องสร้างแรงจูงใจให้แก่ผู้เรียน ให้นักเรียนเล็งเห็นความสำคัญของการเรียนภาษาจีน ...”

(รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ)

“...ใจของนักเรียนคือสิ่งสำคัญ คือ นักเรียนต้องมีความมุ่งมั่น ทุ่มเท ฝึกฝน ทั้งในและนอกห้องเรียน ขวนขวาย หาสิ่งแวดล้อมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกฝนการฟัง-พูด...”

(อาจารย์ผู้สอนภาษาจีนในระดับอุดมศึกษา)

“... ผู้สอนต้องมีความคิดสร้างสรรค์ ออกแบบกิจกรรมที่สามารถพัฒนาทักษะการพูดของผู้เรียน ใช้สื่อที่สร้างแรงจูงใจและเสริมความมั่นใจให้แก่ผู้เรียน ...”

(อาจารย์ผู้สอนภาษาจีนในระดับอุดมศึกษา)

1.2) ความต้องการในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

1.2.1) ด้านความสำคัญของการจัดการเรียนรู้เกี่ยวกับความเข้าใจทางวัฒนธรรมต่อการเรียนรู้ภาษาจีนของผู้เรียน จากการสัมภาษณ์ พบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์ทุกท่านมีความเห็นว่าการจัดการเรียนรู้เกี่ยวกับความเข้าใจทางวัฒนธรรมมีความสำคัญอย่างมากต่อการเรียนรู้ภาษาจีนของผู้เรียน เพราะภาษาและวัฒนธรรมเป็นสิ่งที่อยู่คู่กัน โดยผู้ให้สัมภาษณ์ท่านหนึ่งได้ให้เหตุผลว่าหากผู้เรียนเรียนรู้ภาษาโดยปราศจากความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษานั้น ๆ เมื่อใช้ภาษาในการสื่อสารก็อาจส่งผลให้การสื่อสารล้มเหลว และอาจก่อให้เกิดความเข้าใจที่คลาดเคลื่อน ในทางกลับกัน หากผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจในวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาดังกล่าวก็จะช่วยให้มีความเข้าใจที่ลึกซึ้งในการแสดงออกเมื่อใช้ภาษา ช่วยให้การสื่อสารลื่นไหล ดังตัวอย่างข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ดังนี้

“... มีความสำคัญอย่างมาก เพราะภาษาเป็นสิ่งที่คู่กับวัฒนธรรม ถ้าไม่รู้วัฒนธรรมอาจล้มเหลวในการสื่อสารได้ แต่หากมีความรู้วัฒนธรรมก็จะมีเข้าใจที่ลึกซึ้งในการแสดงออกได้มากกว่า และช่วยให้การสื่อสารลื่นไหล ...”

(อาจารย์ผู้สอนภาษาจีนในระดับอุดมศึกษา)

“... มีความสำคัญ หากขาดความเข้าใจทางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาแล้วอาจก่อให้เกิดความเข้าใจที่คลาดเคลื่อน และส่งผลต่อประสิทธิภาพในการทำงานที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสารภาษาจีน...”

(อาจารย์ผู้สอนภาษาจีนในระดับอุดมศึกษา)

“...มีความสำคัญ เพราะชาวเอเชียจะให้ความสำคัญกับวัฒนธรรมกาลเทศะ ถ้านักเรียนรู้จักที่มาที่ไปจะทำให้เขามีความรู้สึกร่วมกับสิ่งสิ่งนั้นมากยิ่งขึ้น เกิดความคงทนในการจำและเข้าใจอย่างลึกซึ้งมากยิ่งขึ้นถ้าได้มีโอกาสลงมือปฏิบัติ ...”

(ครูผู้สอนภาษาจีนในระดับมัธยมศึกษา)

1.2.2) ด้านแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จากการสัมภาษณ์ พบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่มีความเห็นว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ความเข้าใจทางวัฒนธรรมควรบูรณาการวิธีการสอนที่หลากหลาย โดยมีการบรรยาย การอภิปราย โดยมีการเปรียบเทียบความเหมือนและความต่างของวัฒนธรรมไทยและจีน การใช้สถานการณ์จำลองและกิจกรรมอื่น ๆ เกี่ยวกับภาษา และวัฒนธรรมทั้งในและนอกห้องเรียน โดยอาจให้นักเรียนได้ศึกษาเนื้อหาจากคลิปลิขิตก่อนล่วงหน้า นอกจากนี้ สามารถใช้สื่อต่าง ๆ เช่น ซีดี วีซีดี ภาพยนตร์ เพื่อให้ได้เรียนรู้ภาษาจากสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับชีวิตจริงมากที่สุด และสอดแทรกเนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมเข้าไปในเนื้อหาของบทเรียน ดังตัวอย่างข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ดังนี้

“... มีการบูรณาการ การบรรยาย ให้ผู้เรียนลงพื้นที่สัมผัสกับวิถีชีวิตจริง การมอบหมายงาน จัดกิจกรรมเสริมต่าง ๆ หรือให้ผู้เรียนศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองเพิ่มเติม ...”
(อาจารย์ผู้สอนภาษาจีนในระดับอุดมศึกษา)

“...ควรใช้วิธีที่หลากหลาย อาจสอดแทรกในทุกรายวิชา ในทุกบทสนทนาในการสื่อสาร ในหัวข้อต่าง ๆ เช่น มารยาทบนโต๊ะอาหาร การใช้ตะเกียบ เป็นต้น ควรมีกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เข้าร่วม ที่มีรูปธรรมมากยิ่งขึ้น หรือให้ผู้เรียนรับชมซีดี ภาพยนตร์ เพื่อให้ได้เรียนรู้ภาษาจากสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับชีวิตจริงมากที่สุด...”
(อาจารย์ผู้สอนภาษาจีนในระดับอุดมศึกษา)

“... การอภิปราย สอนและเปรียบเทียบความเหมือนหรือความต่างของทั้งสอง วัฒนธรรมให้นักเรียน แล้วให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติ อาจมีการมอบหมายให้นักเรียนทำชิ้นงาน ...”
(ครูผู้สอนภาษาจีนในระดับมัธยมศึกษา)

“... ให้นักเรียนได้ศึกษาโดยดูคลิปลิขิตก่อนล่วงหน้า แล้วจัดกิจกรรมในชั้นเรียน เช่น การจำลองเหตุการณ์หรือการใช้ภาษาสถานการณ์ต่าง ๆ อาจกิจกรรมเสริมอื่น ๆ นอกชั้นเรียนร่วมด้วย...”

(รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ)

1.2.3) ด้านสื่อ/เทคโนโลยี และแหล่งเรียนรู้ จากการสัมภาษณ์ พบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่มีความเห็นว่าคลิปวิดีโอที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมจีนเป็นสื่อที่และแหล่งเรียนรู้ที่ดี เพราะนักเรียนจะได้เห็นภาพและสถานการณ์จริง ในขณะที่มีผู้ให้สัมภาษณ์บางท่านมีความเห็นว่า แหล่งการเรียนรู้ที่ดี คือ สถานที่ที่นักเรียนได้สัมผัสกับวัฒนธรรมจีนโดยตรง นอกจากนี้ยังมีผู้ให้สัมภาษณ์บางท่านเสนอการใช้แอปพลิเคชัน เช่น TIKTOK ซึ่งกำลังเป็นที่นิยมมาบูรณาการกับสื่ออื่น ๆ เพื่อใช้ในการจัดการเรียนรู้ได้ ผู้เรียนจะได้เรียนรู้ทั้งภาษาและวัฒนธรรมควบคู่กัน ดังตัวอย่างข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ดังนี้

“คลิปวิดีโอแต่ถ้าได้เรียนรู้จากของจริงจะดีที่สุด เช่น การชงชาจริง เวลาทำก็ได้สอนภาษาจีนไปด้วย หรือพานักเรียนไปเดินเยาวราช ลังเกตสภาพแวดล้อม ชุนเหลียน โคมแดง ให้นักเรียนได้สัมผัสและสัมผัสบรรยากาศ”

(ครูผู้สอนภาษาจีนในระดับมัธยมศึกษา)

“... คลิปต่างๆที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมจีน สารคดี นักเรียนดูแล้วครูอธิบาย...”

(ครูผู้สอนภาษาจีนในระดับมัธยมศึกษา)

“... youtube ทวีวี เพราะมีสถานการณ์จริง นักเรียนจะเห็นภาพชัด สถานที่จริง จับต้องได้...”

(รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ)

“... TIKTOK แต่ถ้าเป็น 抖音 ของจีนจะค่อนข้างหลากหลายและมีเนื้อหาที่น่าสนใจมากกว่า ผู้เรียนจะได้เรียนรู้ทั้งภาษาและวัฒนธรรม...”

(อาจารย์ผู้สอนภาษาจีนในระดับอุดมศึกษา)

1.2.4) ด้านการวัดและประเมินผลความเข้าใจทางวัฒนธรรม จากการสัมภาษณ์ พบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์แต่ละท่านได้เสนอวิธีการวัดและประเมินผลความเข้าใจทางวัฒนธรรมไว้อย่างหลากหลาย จำนวน 2 ใน 5 ท่านเสนอว่า การวัดและประเมินผลความเข้าใจทางวัฒนธรรมสามารถทำได้โดยการวัดจากชิ้นงาน หรือหากเน้นทักษะการพูด สามารถประเมินจากการพิจารณาว่านักเรียนสามารถสอดแทรกวัฒนธรรมเข้าไปในบทสนทนาได้ถูกต้องเหมาะสมหรือไม่ พิจารณาการสะท้อนถึงความเข้าใจทางวัฒนธรรมที่ปรากฏบทพูดหรือบทสนทนาของนักเรียน นอกจากนี้ยังมีผู้ให้

สัมภาษณ์บางท่านเสนอว่าสามารถทำได้โดยการทดสอบโดยใช้แบบทดสอบ ดังตัวอย่างข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ดังนี้

“... ใช้แบบทดสอบหรือการมอบหมายเป็นชิ้นงาน...”

(ครูผู้สอนภาษาจีนในระดับมัธยมศึกษา)

“... ข้อเขียนหรือการอธิบาย ถ้าเป็นวิชาการ อาจเป็นข้อเขียน แต่ถ้าเป็นวิชาที่เป็นการพูดโดยเฉพาะ อาจดูว่านักเรียนสามารถสอดแทรกวัฒนธรรมเข้าไปในบทสนทนา ได้ถูกต้องเหมาะสมหรือไม่ ในบทพูดสะท้อนถึงความเข้าใจทางวัฒนธรรม...”

(ครูผู้สอนภาษาจีนในระดับมัธยมศึกษา)

“... วัดจากการนำมาใช้ การสอบ การนำเสนอชิ้นงาน ส่วนร่วมกิจกรรมในชั้นเรียน...”

(อาจารย์ผู้สอนภาษาจีนในระดับอุดมศึกษา)

“... ถ้าเป็นวัฒนธรรมที่สอดแทรกในการพูด ก็จะเป็นแบบเติมบทสนทนา ...”

(อาจารย์ผู้สอนภาษาจีนในระดับอุดมศึกษา)

1.2.5) ด้านปัจจัยหรือเงื่อนไขใดบ้างที่เป็นสิ่งที่ช่วยสนับสนุนให้การจัดการเรียนรู้เกี่ยวกับความเข้าใจทางวัฒนธรรมประสบผลสำเร็จ จากการสัมภาษณ์ พบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับปัจจัยหรือเงื่อนไขที่เป็นสิ่งที่ ช่วยสนับสนุนให้การจัดการเรียนรู้เกี่ยวกับความเข้าใจทางวัฒนธรรมไว้อย่างหลากหลาย บางท่านมีความคิดเห็นว่าแรงจูงใจเป็นสิ่งสำคัญ ดังนั้นครูจึงต้องสร้างแรงจูงใจให้นักเรียนเรียนเล็งเห็นถึงความสำคัญของความเข้าใจในวัฒนธรรมควบคู่ไปกับความรู้ความเข้าใจในหลักภาษา บางท่านเสนอว่าต้องพิจารณาความเหมาะสมของกิจกรรมและสื่อการสอน นอกจากนี้ผู้ให้สัมภาษณ์ท่านหนึ่งยังให้ความเห็นว่าครูควรเป็นผู้สร้างโอกาสให้นักเรียนได้เรียนรู้และได้สัมผัสด้วยตนเอง เพื่อให้ให้นักเรียนได้สั่งสมความรู้และประสบการณ์ ซึ่งสามารถทำได้โดยการรับชมซีรี่ย์ การสื่อสารกับเจ้าของภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ หรือการสัมผัสกับสิ่งแวดล้อมหรือสถานการณ์จริง ดังตัวอย่างข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ดังนี้

“...ผู้เรียนขาดโอกาสที่จะได้สัมผัส ผู้สอนต้องสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนเห็นถึงความสำคัญ
ของความเข้าใจในวัฒนธรรมควบคู่ไปกับการรู้ ความเข้าใจในภาษา สร้างโอกาสให้พวกเขาได้เรียนรู้
ได้สัมผัสด้วยตนเอง ...”

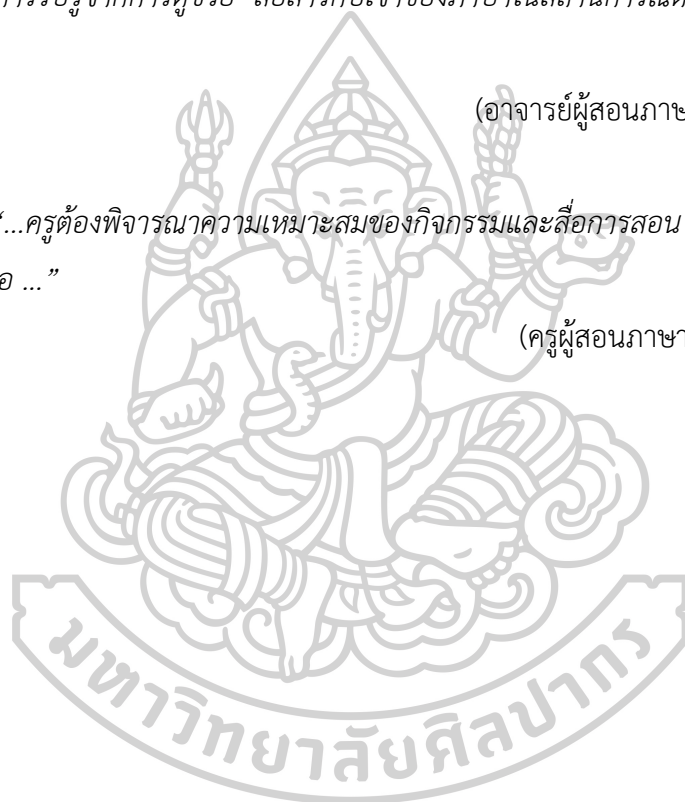
(อาจารย์ผู้สอนภาษาจีนในระดับอุดมศึกษา)

“... ผู้เรียนควรต้องมีความรู้ลึกเกี่ยวกับประโยคหรือความหมายของคำศัพท์ เนื่องจาก
คำศัพท์ภาษาจีนบางคำก็ไม่สามารถใช้ได้ สถานการณ์บางสถานการณ์ ซึ่งก็ต้องเกิดจากการสั่งสม
ประสบการณ์การรับรู้จากการดูซีรี่ย์ สื่อสารกับเจ้าของภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ หรือการสัมผัสกับ
ของจริง...”

(อาจารย์ผู้สอนภาษาจีนในระดับอุดมศึกษา)

“...ครูต้องพิจารณาความเหมาะสมของกิจกรรมและสื่อการสอน และนักเรียนต้อง
ให้ความร่วมมือ ...”

(ครูผู้สอนภาษาจีนในระดับมัธยมศึกษา)

2) ผลการสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 เกี่ยวกับความต้องการของการเรียนรู้ด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เนื้อหาของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อ แหล่งเรียนรู้ และการวัดและประเมินผล โดยใช้แบบสอบถาม พบว่า

2.1) สถานภาพทั่วไปของนักเรียน

ตารางที่ 26 ผลสถานภาพและข้อมูลทั่วไปของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถาม

สถานภาพและข้อมูลทั่วไป	นักเรียน (N=62)	
	จำนวน	ร้อยละ
1.เพศ		
ชาย	19	30.65
หญิง	43	69.35
2. ระดับชั้น		
มัธยมศึกษาปีที่ 4	12	19.35
มัธยมศึกษาปีที่ 5	30	48.39
มัธยมศึกษาปีที่ 6	20	32.26
รวม	62	100.00

จากตารางที่ 26 พบว่า เมื่อจำแนกตามระดับชั้น นักเรียนส่วนใหญ่ คือ นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 30 คิดเป็นร้อยละ 48.39 รองลงมาคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 32.26 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 19.35 เมื่อจำแนกตามเพศ พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 69.35 เพศชายจำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 30.65

2.2) ความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับความต้องการในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เนื้อหาของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อ แหล่งเรียนรู้ การวัดและประเมินผล

ตารางที่ 27 ผลความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับความต้องการในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เนื้อหาของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อ แหล่งเรียนรู้ การวัดและประเมินผล

ความต้องการของนักเรียน	นักเรียน (N=62)		ลำดับ
	จำนวน	ร้อยละ	
1. ด้านเนื้อหาของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้			
การพูดคุยและวัฒนธรรมเกี่ยวกับการแสดงความขอบคุณ	44	70.97	1
การพูดคุยและวัฒนธรรมเกี่ยวกับการแสดงความชื่นชมยินดี	39	62.90	3
การพูดคุยและวัฒนธรรมเกี่ยวกับการอวยพร	34	54.84	4
การพูดคุยและวัฒนธรรมเกี่ยวกับการแสดงความขอโทษ	29	46.77	5
การพูดคุยและวัฒนธรรมเกี่ยวกับการแสดงความเสียใจ	15	24.19	7
การพูดคุยและวัฒนธรรมเกี่ยวกับการขอเรื่อง	16	25.81	6
การพูดคุยและวัฒนธรรมเกี่ยวกับการตอบรับและปฏิเสธ	42	67.74	2
2. ด้านรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้			
สถานการณ์จำลอง	28	45.16	3
การแสดงบทบาทสมมติ	23	37.10	4
การเล่าเรื่องจากหัวข้อที่กำหนดให้	14	22.58	7
การเล่าเรื่องจากภาพที่กำหนดให้	17	27.42	6
กิจกรรมเกม	35	56.45	1
กิจกรรมการใช้ภาษาตามสถานการณ์ที่กำหนดให้	20	32.26	5
กิจกรรมการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง	30	48.39	2
กิจกรรมการอภิปราย	8	12.90	8
3. ด้านสื่อ/เทคโนโลยีและแหล่งเรียนรู้			
รูปภาพ	45	72.58	3
สิ่งพิมพ์	20	32.26	5
เทปบันทึกเสียง	13	20.97	6
คลิปวิดีโอ	46	74.19	2
ภาพยนตร์	49	79.03	1
ละครโทรทัศน์	29	46.77	4

ตารางที่ 27 (ต่อ)

ความต้องการของนักเรียน	นักเรียน (N=62)		ลำดับ
	จำนวน	ร้อยละ	
4. ด้านการวัดผลประเมินผลการเรียนรู้			
ประเมินจากการสนทนาหน้าชั้นเรียน	24	38.71	3
ประเมินจากการอัดคลิปวิดีโอสนทนา	22	35.48	4
ประเมินจากการปฏิบัติกิจกรรมระหว่างการจัดการเรียนการสอน	47	75.81	1
ประเมินจากผลงาน	34	54.84	2

จากตารางที่ 27 พบว่า ด้านเนื้อหาของการจัดกิจกรรม เนื้อหาที่นักเรียนต้องการให้นำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้มากที่สุด คือ การพูดคุยและวัฒนธรรมเกี่ยวกับการแสดงความขอบคุณ จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 70.97 และเนื้อหาที่นักเรียนต้องการให้นำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้น้อยที่สุด คือ การพูดคุยและวัฒนธรรมเกี่ยวกับแสดงความเสียใจ จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 24.19

ด้านรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ รูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่นักเรียนต้องการให้นำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้มากที่สุด คือ กิจกรรมเกม จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 56.45 และรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่นักเรียนต้องการให้นำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้น้อยที่สุด คือ กิจกรรมการอภิปราย จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 12.90

ด้านสื่อ/เทคโนโลยีและแหล่งเรียนรู้ สื่อ/เทคโนโลยีและแหล่งเรียนรู้ที่นักเรียนต้องการให้นำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้มากที่สุด คือ ภาพยนตร์ จำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 79.03 และสื่อ/เทคโนโลยีและแหล่งเรียนรู้ ที่นักเรียนต้องการให้นำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้น้อยที่สุด คือ เทปบันทึกเสียง จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 20.97

ด้านการวัดผลประเมินผลการเรียนรู้ การวัดผลประเมินผลการเรียนรู้ที่นักเรียนต้องการให้นำมาใช้มากที่สุด คือ ประเมินจากการปฏิบัติกิจกรรมระหว่างการจัดการเรียนการสอน จำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 75.81 การวัดผลประเมินผลการเรียนรู้ที่นักเรียนต้องการให้นำมาใช้น้อยที่สุด คือ ประเมินจากการอัดคลิปวิดีโอสนทนา จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 35.48

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลความต้องการเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งได้รับการสัมภาษณ์ความคิดเห็นจากผู้ที่เกี่ยวข้อง และการตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับความต้องการในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เนื้อหาของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อ และแหล่งเรียนรู้ของนักเรียนสามารถสรุปได้ดังนี้

1. ด้านลักษณะการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ พบว่า การจัดการเรียนรู้ทักษะการพูดให้แก่ผู้เรียนควรเป็นการจัดการเรียนรู้ทั้งในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียนที่ให้นักเรียนได้ฝึกฝนการใช้ภาษาด้วยวิธีการที่หลากหลาย ผู้สอนต้องกระตุ้นและส่งเสริมให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกฝนการพูด อาจใช้วิธีการถาม-ตอบ หรือสร้างสถานการณ์จำลองเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนสื่อสารที่ใกล้เคียงหรือเสมือนกับการสื่อสารจริง โดยผู้สอนควรจัดการเรียนการสอนโดยใช้สื่อหรือสิ่งนักเรียนชื่นชอบเพื่อให้นักเรียนรู้สึกสนุกในการเรียนรู้ควบคู่ไปกับการจัดกิจกรรมในชั้นเรียน อาจให้ผู้เรียนศึกษาเนื้อหาจากคลิปวิดีโอ ซึ่งเป็นแหล่งเรียนรู้นอกเหนือจากตำรา การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ความเข้าใจทางวัฒนธรรมควรบูรณาการวิธีการสอนที่หลากหลาย โดยมีการบรรยาย การอภิปราย โดยมีการเปรียบเทียบความเหมือนและความต่างของวัฒนธรรมไทยและจีน การใช้สถานการณ์จำลองและกิจกรรมอื่น ๆ เกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรมทั้งในและนอกห้องเรียน โดยอาจให้นักเรียนได้ศึกษาเนื้อหาจากคลิปวิดีโอก่อนล่วงหน้า นอกจากนี้ อาจใช้สื่อต่าง ๆ เช่น ซีรีส์ ภาพยนตร์ เพื่อให้ได้เรียนรู้ภาษาจากสถานการณ์ที่ ใกล้เคียงกับชีวิตจริงมากที่สุด และสอดแทรกเนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมเข้าไปในเนื้อหาของบทเรียน โดยรูปแบบการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ที่นักเรียนต้องการให้นำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้มากที่สุด คือ กิจกรรมเกม

2. ด้านเนื้อหา พบว่า ด้านเนื้อหาของการจัดกิจกรรม เนื้อหาที่นักเรียนต้องการให้นำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้มากที่สุด คือ การพูดคุยและวัฒนธรรมเกี่ยวกับการแสดงความขอบคุณ จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 70.97 และเนื้อหาที่นักเรียนต้องการให้นำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ น้อยที่สุด คือ การพูดคุยและวัฒนธรรมเกี่ยวกับแสดงความเสียใจ จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 24.19

3. ด้านสื่อ/แหล่งเรียนรู้ พบว่า สื่อ เทคโนโลยี และแหล่งเรียนรู้ที่นำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ทักษะการพูดควรมีความหลากหลาย โดยครูผู้สอนควรนำสื่อ เทคโนโลยี และแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ มาบูรณาการเพื่อให้สอดคล้องกับยุคสมัยและความต้องการของนักเรียนและสร้างแรงจูงใจให้แก่ นักเรียน เช่น แอปพลิเคชัน ภาพยนตร์ ซีรีส์ การ์ตูน เพลง รวมถึงแหล่งการเรียนรู้จากเว็บไซต์และแพลตฟอร์มต่าง ๆ เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกฝน ซึมซับ และเกิดความคุ้นเคยกับการใช้ภาษาใน

สถานการณ์ต่าง ๆ สื่อ เทคโนโลยี และแหล่งเรียนรู้ที่นำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้เกี่ยวกับความเข้าใจทางวัฒนธรรม แหล่งการเรียนรู้ที่ดี คือ สถานที่ที่นักเรียนได้สัมผัสกับวัฒนธรรมจีนโดยตรง ส่วนสื่อที่ใช้ เป็นคลิปวิดีโอและรูปภาพต่าง ๆ ที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมจีน ซึ่งนักเรียนจะได้เห็นภาพและสถานการณ์จริง นอกจากนี้ ยังสามารถใช้แอปพลิเคชัน เช่น TIKTOK ซึ่งกำลังเป็นที่นิยมมาบูรณาการกับสื่ออื่น ๆ เพื่อใช้ในการจัดการเรียนรู้ได้ ผู้เรียนจะได้เรียนรู้ทั้งภาษาและวัฒนธรรมควบคู่กัน โดยสื่อ/เทคโนโลยีและแหล่งเรียนรู้ที่นักเรียนต้องการให้นำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้มากที่สุด คือ ภาพยนตร์

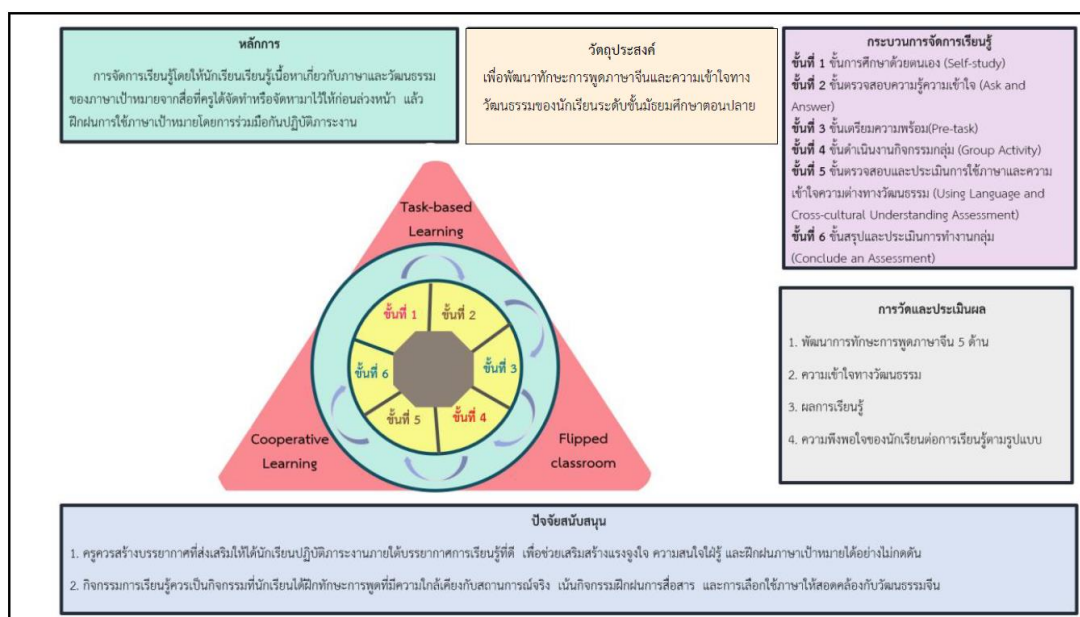
4. ด้านการวัดผลประเมินผลการเรียนรู้ พบว่า การวัดและประเมินผลทักษะการพูดภาษาจีนควรสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ สามารถทำได้หลากหลายวิธี เช่น ให้ผู้เรียนออกมาพูดหน้าชั้นเรียน การมอบหมายชิ้นงานเดี่ยวหรือกลุ่มให้ผู้เรียนอัดคลิปวิดีโอ การตอบคำถาม การจับฉลากหรือเลือกหัวข้อในการพูดเกี่ยวกับสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน การบรรยายภาพสนทนา ถาม-ตอบ ตอบคำถามสั้น ๆ แนะนำตนเอง การพูดเพื่อแสดงความคิดเห็น โดยเกณฑ์การให้คะแนนเป็นแบบรูบริค ซึ่งแบ่งออกเป็นรายด้าน ได้แก่ ด้านการออกเสียง ด้านน้ำเสียง ด้านการใช้คำศัพท์ ด้านความคล่องแคล่วในการพูด ด้านสีหน้าท่าทาง การวัดและประเมินผลความเข้าใจทางวัฒนธรรมสามารถทำได้โดยการทดสอบโดยใช้แบบทดสอบ หรือการวัดจากชิ้นงาน โดยหากเน้นทักษะการพูด อาจวัดโดยประเมินจากการพิจารณาว่านักเรียนสามารถสอดแทรกวัฒนธรรมเข้าไปในบทสนทนาได้ถูกต้องเหมาะสมหรือไม่ การสะท้อนถึงความเข้าใจทางวัฒนธรรมที่ปรากฏบทพูดหรือบทสนทนาของนักเรียน โดยการวัดผลประเมินผลการเรียนรู้ที่นักเรียนต้องการให้นำมาใช้มากที่สุด คือ ประเมินจากการปฏิบัติกิจกรรมระหว่างการจัดการเรียนการสอน

2. ผลการพัฒนา (ร่าง) รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

2.1 ผลการออกแบบและพัฒนาาร่างรูปแบบการจัดการเรียนรู้ครั้งที่ 1 จากข้อมูลพื้นฐาน (R₁)

การออกแบบและพัฒนาารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้จากการสังเคราะห์ข้อมูลในขั้นที่ 1 มาพัฒนาเป็นร่างรูปแบบการจัดการเรียนรู้ จากนั้นจัดสนทนากลุ่มผู้เชี่ยวชาญ (Focus Group Discussion : FGD) จำนวน 7 คน เพื่อตรวจสอบคุณภาพด้านความเหมาะสมของร่างรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียน

ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยรูปแบบการจัดการเรียนรู้มีองค์ประกอบของรูปแบบ 5 องค์ประกอบ ได้แก่ หลักการ วัตถุประสงค์ กระบวนการจัดการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล และ ปัจจัยสนับสนุน รายละเอียดดังภาพที่ 16

แผนภาพที่ 16 (ร่าง) รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

จากภาพที่ 16 (ร่าง)รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นก่อนการสนทนากลุ่มผู้เชี่ยวชาญ มีองค์ประกอบและรายละเอียดดังนี้

1. หลักการ

การจัดการเรียนรู้โดยให้นักเรียนเรียนรู้เนื้อหาเกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรมของภาษาเป้าหมายจากสื่อที่ครูได้จัดทำหรือจัดหาไว้ให้ก่อนล่วงหน้า แล้วฝึกฝนการใช้ภาษาเป้าหมายโดยการร่วมมือกันปฏิบัติภาระงาน

2. วัตถุประสงค์

เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจความทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

3. กระบวนการจัดการเรียนรู้

กระบวนการจัดการเรียนรู้ของรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้าน ประกอบด้วย 6 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นการศึกษาด้วยตนเอง (Self-study)

วัตถุประสงค์ เพื่อให้นักเรียนศึกษาเรียนรู้เนื้อหาเกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรมของภาษาเป้าหมายจากสื่อที่ครูได้จัดทำหรือจัดหาไว้ให้ก่อนล่วงหน้าก่อนเข้าชั้นเรียน

บทบาทนักเรียน นักเรียนศึกษาเรียนรู้เนื้อหาเกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรมของภาษาเป้าหมายจากสื่อที่ครูได้จัดทำหรือจัดหาไว้ให้ก่อนล่วงหน้าก่อนเข้าชั้นเรียน และจดบันทึกสิ่งที่ได้เรียนรู้จากสื่อมาส่งครูเมื่อเข้าชั้นเรียน

บทบาทครู ชี้แนะวิธีและแหล่งศึกษาค้นคว้าเพื่อเรียนรู้ด้วยตนเองให้แก่ นักเรียนจัดทำหรือจัดหาสื่อการเรียนรู้ให้แก่ นักเรียน และตอบข้อซักถามหรือข้อสงสัยผ่านสื่อสังคมออนไลน์ (Social Media) ที่นักเรียนสะดวก

ขั้นที่ 2 ขั้นตรวจสอบความรู้ความเข้าใจ (Ask and Answer)

วัตถุประสงค์ เพื่อตรวจสอบความรู้ความเข้าใจเบื้องต้นของนักเรียนเกี่ยวกับเนื้อหาที่นักเรียนได้ศึกษามาก่อนล่วงหน้าก่อนเข้าชั้นเรียนจากสื่อที่ครูได้จัดทำหรือจัดหาไว้ให้

บทบาทนักเรียน นักเรียนตอบคำถาม และร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับเนื้อหาที่นักเรียนได้ศึกษาเรียนรู้มาก่อนเข้าชั้นเรียน

บทบาทครู ครูทำการตรวจสอบความรู้ความเข้าใจด้วยวิธีการถาม-ตอบ และให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับเนื้อหาที่นักเรียนได้ศึกษาเรียนรู้มาก่อนเข้าชั้นเรียน

ขั้นที่ 3 ขั้นเตรียมความพร้อม (Pre-task)

วัตถุประสงค์ เพื่อให้ นักเรียนเข้าใจรูปแบบและวัตถุประสงค์ของภาระงานก่อนปฏิบัติภาระงาน

บทบาทครู ครูชี้แจงรูปแบบและวัตถุประสงค์ของภาระงาน กำหนดขอบเขตของภาระงานที่มอบหมายเพื่อให้ นักเรียนมีความเข้าใจตรงกัน เชื่อมโยงความรู้จากงานที่เคยปฏิบัติและประสบการณ์เดิมต่าง ๆ ของนักเรียน จากนั้นแบ่งกลุ่มนักเรียน โดยให้แต่ละกลุ่มมีสมาชิกที่ความสามารถ และครูแนะนำวิธีการปฏิบัติงาน พร้อมทั้งกำหนดบทบาทของสมาชิกโดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดบทบาทด้วย

บทบาทนักเรียน นักเรียนทำความเข้าใจรูปแบบและวัตถุประสงค์ของภาระงาน รับทราบบทบาทหน้าที่ของตนเองในฐานะสมาชิกของกลุ่ม

ขั้นที่ 4 ขั้นตอนงานกิจกรรมกลุ่ม (Group Activity)

วัตถุประสงค์ เพื่อให้นักเรียนได้ร่วมกันปฏิบัติภาระงานที่ได้รับมอบหมายโดยการดำเนินกิจกรรมกลุ่ม

บทบาทนักเรียน ภาระงานที่ได้รับมอบหมาย โดยมีการวางแผนร่วมกันในขั้นแรก ปฏิบัติภาระงานโดยฝึกฝนการใช้ภาษา สมาชิกในกลุ่มมีการปฏิสัมพันธ์ แลกเปลี่ยนความเห็นซึ่งกันและกัน ช่วยกันอธิบายข้อมูลความรู้ให้แก่กัน ช่วยกันคิด ช่วยกันทำ ช่วยกันแก้ไข

บทบาทครู ครูเป็นผู้สนับสนุน สนับสนุน ควบคุมและอำนวยความสะดวกให้นักเรียน ฝึกฝนการใช้ภาษา เป้าหมาย ตรวจสอบความรับผิดชอบสมาชิกทุกคนต่องานของกลุ่ม ว่ามีทุกคนมีบทบาทหน้าที่หรือไม่ มากน้อยเพียงใด

โดยในขั้นตอนนี้ ผู้วิจัยเลือกใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือมาใช้ในการบวกรจัดการเรียนรู้ 2 เทคนิค คือ เทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (STAD) และ เทคนิค Teams Games Tournaments (TGT) เข้ามาใช้ในการบวกรจัดการเรียนการสอนการรู้ของรูปแบบมีรายละเอียดดังนี้

1. เทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (STAD) มีขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม ดังนี้

1.1 ครูให้นักเรียนปฏิบัติภาระงานจากใบงาน โดยเมื่อแจกใบงานแล้ว มอบหมายให้นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ทำการทบทวนและอธิบายเนื้อหาที่ได้เรียนรู้ไปให้แก่สมาชิก สมาชิกคนอื่น ๆ พุดคุย ซักถาม และวิเคราะห์เนื้อหาร่วมกัน จากนั้นให้นักเรียนทุกคนในกลุ่มทำร่วมกันแบบฝึกฝน ครูตรวจสอบความถูกต้องนำคะแนนรายบุคคลไปแปลงเป็นคะแนนกลุ่ม มีรายละเอียด ดังนี้

1.2 ครูให้นักเรียนทำแบบทดสอบหลังเรียน ครูตรวจและให้คะแนนเป็นรายบุคคล จากนั้นนำคะแนนรายบุคคลไปแปลงเป็นคะแนนกลุ่ม

1.3 ครูประกาศคะแนนของแต่ละกลุ่มให้ทุกกลุ่มทราบ กลุ่มใดที่ได้คะแนนสูงสุดจะได้รับรางวัล

2. เทคนิค Teams Games Tournaments (TGT) มีขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม ดังนี้ ครูให้นักเรียนปฏิบัติภาระงานจากใบงาน โดยเมื่อแจกใบงานแล้วมอบหมายให้นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ทำการทบทวนและอธิบายเนื้อหาที่ได้เรียนรู้ไปให้แก่สมาชิก สมาชิกคนอื่น ๆ พุดคุย ซักถาม และวิเคราะห์เนื้อหาร่วมกันเพื่อเป็นการเตรียมพร้อมก่อนเข้าสู่การแข่งขัน มีขั้นตอน ดังนี้

2.1 เข้าสู่การแข่งขันตอบปัญหา โดยครูแบ่งนักเรียนตามความสามารถออกเป็น 3 กลุ่มใหญ่ นั่งตามโต๊ะ โต๊ะที่ 1 เป็นที่นั่งสำหรับตัวแทนกลุ่มแต่ละกลุ่มที่เป็นนักเรียนที่มีความสามารถเก่ง โต๊ะที่ 2 เป็นที่นั่งสำหรับตัวแทนกลุ่มแต่ละกลุ่มที่เป็นนักเรียนที่มีความสามารถปาน

กลาง โต้ะที่ 3 เป็นที่นั่งสำหรับตัวแทนกลุ่มแต่ละกลุ่มที่เป็นนักเรียนที่มีความสามารถอ่อน

2.2 ครูแจกของคำถามจำนวน 10 คำถาม ให้แก่นักเรียนแต่ละโต้ะ

2.3 นักเรียนแต่ละโต้ะ ผลัดเปลี่ยนกันหยิบของคำถามและเปิดอ่านคำถามแต่

ละซอง

2.4 นักเรียนที่เหลือคิดหาคำตอบแล้วเขียนคำตอบลงบนกระดาษคำตอบที่

เตรียมไว้

2.5 นักเรียนที่ทำหน้าที่เป็นผู้เปิดอ่านคำถาม จะเป็นผู้ให้คะแนน ผู้ที่ตอบถูกคนแรก ได้ 2 คะแนน ผู้ที่ตอบถูกคนถัดไป 2 ได้คนละ 1 คะแนน ผู้ที่ตอบผิดได้ 0 คะแนน

2.6 นักเรียนแต่ละโต้ะผลัดกันอ่านคำถามจนกว่าจะครบทุกข้อ

2.7 นักเรียนทุกคนรวมคะแนนของตนเอง เรียงลำดับคะแนนที่ได้ กำหนดโบนัสแต่ละโต้ะ รายละเอียดดังนี้

- ผู้ที่ได้คะแนนสูงสุดที่ 1 ของแต่ละโต้ะ ได้โบนัส 10 แต้ม
- ผู้ที่ได้คะแนนรองที่ 2 ของแต่ละโต้ะ ได้โบนัส 8 แต้ม
- ผู้ที่ได้คะแนนน้อยที่สุดของแต่ละโต้ะ ได้โบนัส 4 แต้ม

2.8 นักเรียนกลับสู่กลุ่มของตนเอง จากนั้นนำแต้มโบนัสของทุกคนมารวมกัน ทีมใดที่มีแต้มโบนัสสูงสุดจะได้รับรางวัล

ขั้นที่ 5 ขั้นตรวจสอบ สรุปและประเมินการใช้ภาษาและความเข้าใจทางวัฒนธรรม (Using Language and Cultural Understanding Assessment)

วัตถุประสงค์ เพื่อให้ทราบจุดที่ต้องปรับปรุงแก้ไขจากการปฏิบัติการงานด้วยการดำเนินกิจกรรมกลุ่ม

บทบาทนักเรียน นักเรียนตรวจทานและสรุปเนื้อหาในงานของตนเอง สรุปและรายงานผลการปฏิบัติงานและประเมินผลงานและประเมินวิเคราะห์ภาษา ปัญหาที่พบ และเสนอแนวทางการแก้ไข

บทบาทครู ครูให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

ขั้นที่ 6 ขั้นสรุปและประเมินการทำงานกลุ่ม (Conclude an Assessment)

วัตถุประสงค์ เพื่อประเมินผลการทำงาน

บทบาทนักเรียน สมาชิกในกลุ่มร่วมกันสรุป ประเมินผลการปฏิบัติการงานกลุ่ม วิเคราะห์จุดเด่นจุดด้อย ปัญหาและอุปสรรคที่พบจากการปฏิบัติการงานกลุ่ม และเสนอแนวทางการแก้ไข

บทบาทครู ครูร่วมกับนักเรียนสรุปและประเมินผลการปฏิบัติการงานกลุ่ม กระตุ้นให้นักเรียน ให้ข้อมูลป้อนกลับแก่นักเรียนในขั้นตอนสุดท้าย

4. การวัดและประเมินผล

การวัดและการประเมินผลตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย มีการวัดและประเมินนักเรียน 2 ด้าน ได้แก่ พัฒนาการทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรม

4.1 ทักษะการพูดภาษาจีน มีการดำเนินการดังนี้

4.1.1 แบบทดสอบเป็นการให้นักเรียนจับคู่กับเพื่อนแล้วแต่งบทสนทนาจากภาพที่กำหนดให้ (20 คะแนน)

4.1.2 ประเมินจากทักษะการพูดโดยใช้เกณฑ์การให้คะแนน (Scoring Rubrics) กำหนดเกณฑ์ประเมินโดยปรับและเพิ่มเติมจากเกณฑ์ของ Clark (1972) มีรายการประเมินรายด้านทั้งหมด 5 ด้าน ดังนี้

- 1) ด้านการออกเสียง (Accent) คะแนนเต็ม 4 คะแนน
 - 2) ด้านคำศัพท์ (Vocabulary) คะแนนเต็ม 4 คะแนน
 - 3) ด้านโครงสร้างไวยากรณ์ (Grammar) คะแนนเต็ม 4 คะแนน
 - 4) ด้านความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency) คะแนนเต็ม 4 คะแนน
 - 5) ด้านความเหมาะสมสอดคล้องตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา (Native speakers' cultural appropriation) คะแนนเต็ม 4 คะแนน รวมคะแนนเต็มทุกด้าน 20 คะแนน
- โดยทำการทดสอบทักษะการพูดภาษาจีน จำนวน 4 ครั้ง ครั้งที่ 1 ในคาบเรียนที่ 6 ครั้งที่ 2 ในคาบเรียนที่ 12 ครั้งที่ 3 ในคาบเรียนที่ 18 และ ครั้งที่ 4 ในคาบเรียนที่ 24

4.2 ความเข้าใจทางวัฒนธรรม หมายถึง คะแนนที่ได้จากการประเมินด้วยแบบวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรม และแบบทดสอบทักษะการพูด ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรมโดยใช้แบบวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรม ซึ่งเป็นแบบปรนัย 20 ข้อ มีข้อคำถามที่เป็นประเด็นที่เกี่ยวข้องกับความเข้าใจทางวัฒนธรรมของการพูดใน 4 หัวข้อ ได้แก่ การอวยพร การตอบรับและปฏิเสธ การแสดงความขอบคุณ การแสดงความชื่นชมยินดี

5. ปัจจัยสนับสนุน

5.1 ครูควรสร้างบรรยากาศที่ส่งเสริมให้นักเรียนปฏิบัติภาระงานภายใต้บรรยากาศการเรียนรู้ที่ดี เพื่อช่วยเสริมสร้างแรงจูงใจ ความสนใจใฝ่รู้ และฝึกฝนภาษาเป้าหมายได้อย่างไม่กดดัน

5.2 กิจกรรมการเรียนรู้ควรเป็นกิจกรรมที่นักเรียนได้ฝึกทักษะการพูดที่มีความใกล้เคียงกับ สถานการณ์จริง เน้นกิจกรรมฝึกฝนการสื่อสาร และการเลือกใช้ภาษาให้สอดคล้องกับวัฒนธรรมจีน

2.2 ผลการสนทนากลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับเหมาะสมของร่างรูปแบบการจัดการเรียนรู้

ผู้วิจัยได้ดำเนินการ นำร่างรูปแบบไปให้แก่ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 7 ท่าน ทำการวิพากษ์โดยการสนทนากลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิ (Focus Group Discussion : FGD) ในรูปแบบออนไลน์ ในวันที่ 6 มีนาคม 2566 เวลา 15.00-17.00 น. ผลการสนทนากลุ่ม มีรายละเอียด ดังนี้

ตารางที่ 28 ผลการสนทนากลุ่มผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของร่างรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

ประเด็นสนทนากลุ่ม	ผลการสนทนากลุ่ม
1. ด้านความเหมาะสมขององค์ประกอบของรูปแบบการจัดการเรียนรู้	
1.1 หลักการของรูปแบบ	มีความเหมาะสมดี
1.2 วัตถุประสงค์	มีความเหมาะสมดี
1.3 กระบวนการจัดการเรียนรู้	<ol style="list-style-type: none"> 1) กระบวนการจัดการเรียนรู้ด้านคำศัพท์ควรมีวิธีป้องกันความเข้าใจความหมายภาษาจีนที่คลาดเคลื่อนในกรณีที่คำศัพท์มีความหมายใกล้เคียงกันและความถูกต้องของการประยุกต์ใช้ 2) ในขั้นของการเรียนการสอน โดยเฉพาะในส่วนของเนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรม ควรมีการเปรียบเทียบการใช้คำศัพท์ต่าง ๆ ในสถานการณ์ที่หลากหลาย 3) ระยะเวลาในการจัดการเรียนรู้อาจไม่เพียงพอต่อการจัดการจำนวนนักเรียนในห้องมากเกินไป 4) ทบทวนเรื่องระยะเวลาของชั้นที่ 3 ซึ่งเป็นขั้นเตรียมความพร้อม เพราะอาจจะใช้เวลาไม่ถึง 1 คาบเรียน 5) ชั้นที่ 4 ชั้นดำเนินงานกิจกรรมกลุ่ม ให้ทบทวนเรื่องการจัดสรรเวลาในการทำงานทั้ง 3 ใบบาง 6) ชั้นที่ 5 ชั้นตรวจสอบ สรุปลงและประเมินการใช้ภาษาและความเข้าใจทางวัฒนธรรม และชั้นที่ 6 ชั้นสรุปลงและประเมินการทำงานกลุ่ม กิจกรรมที่ทำอาจใช้เวลาปฏิบัติสั้นกว่าเวลาที่กำหนด 7) เทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้าน เกิดเด่นชัดในชั้นที่หนึ่ง แต่แท้จริงแล้วนักเรียนยังสามารถย้อนกลับไปดูสื่อที่ครูเตรียมและจัดหามาให้ศึกษาล่วงหน้าในชั้นอื่น ๆ ได้ด้วย

ตารางที่ 28 (ต่อ)

ประเด็นสนทนากลุ่ม	ผลการสนทนากลุ่ม
	8) ในชั้นที่ 6 ชั้นสรุปและประเมินการทำงานกลุ่มควรเพิ่มเติม โดยให้นักเรียนประเมินเพื่อนโดยใช้แบบประเมินการปฏิบัติภาระงานกลุ่ม โดยใช้วิธีการประเมินโดยเพื่อน
1.4 การวัดและประเมินผล	1) ในการทดสอบทักษะการพูดโดยแต่งบทสนทนาจากภาพที่กำหนด ควรมีการกำหนดคำศัพท์และไวยากรณ์ที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาในหน่วยนั้น ๆ ให้ปรากฏในบทสนทนาด้วย 2) ปรับคำที่ใช้ในตารางเกณฑ์การวัดและประเมินผลให้ชัดเจน 3) แบบทดสอบผลการเรียนรู้และแบบวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรม ทบทวนเรื่องสัดส่วนของจำนวนข้อต่อหน่วยแต่ละหน่วย 4) ตรวจสอบรูปแบบการใส่พินอินให้เป็นเอกภาพ
1.5 ปัจจัยสนับสนุน	รูปแบบของเทคนิคการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้านที่ปรากฏในรูปแบบ ทรัพยากรที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ซึ่งเป็นหัวใจหลักของห้องเรียนกลับด้านควรปรากฏในปัจจัยสนับสนุนด้วย
2. ด้านความเป็นไปได้ของการนำรูปแบบไปใช้	มีความเป็นไปได้และเกิดประโยชน์
3. ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม	1) แผนภาพของรูปแบบควรสะท้อนให้เห็นทิศทางของความสัมพันธ์ของแต่ละองค์ประกอบ 2) ควรปรับชื่อภาษาอังกฤษของขั้นตอนการสอนบางขั้นตอน

2.3 ผลการประเมินความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการเรียนรู้และแผนการจัดการเรียนรู้โดยผู้ทรงคุณวุฒิ

หลังจากผู้วิจัยได้ดำเนินการปรับปรุงแก้ไขรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิที่ได้จากการสนทนากลุ่มแล้ว ผู้วิจัยได้นำร่างรูปแบบการจัดการเรียนรู้เสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อตรวจสอบประเมินคุณภาพความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการเรียนรู้อีกครั้ง เพื่อดำเนินการประเมินคุณภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้และแผนการจัดการเรียนรู้ พิจารณาความถูกต้องเหมาะสมและความสอดคล้อง โดยใช้แบบประเมินความสอดคล้องที่มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ของ Likert (Likert Five Rating Scales) ตรวจสอบความสอดคล้องโดยใช้การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย (M) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) กำหนดเกณฑ์พิจารณา ดังนี้ (มาเรียม นิลพันธุ์, 2555: 179)

ตารางที่ 29 ผลความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิที่มีต่อรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

รายการประเมิน	<i>M</i>	<i>SD</i>	ระดับคุณภาพ	ลำดับ
1. ความเหมาะสมของความเป็นมาและความสำคัญ	4.71	0.49	มากที่สุด	3
2. ความเหมาะสมของแนวคิด หลักการ และทฤษฎีพื้นฐานที่เกี่ยวข้อง	4.71	0.49	มากที่สุด	3
3. ความเหมาะสมขององค์ประกอบของรูปแบบการสอน				
3.1 องค์ประกอบแต่ละองค์ประกอบของรูปแบบมีความสัมพันธ์ สอดคล้องและส่งเสริมซึ่งกันและกัน	5.00	0.00	มากที่สุด	1
3.2 หลักการของรูปแบบมีความเหมาะสม สอดคล้องกับแนวคิดและทฤษฎีพื้นฐานสามารถใช้เป็นกรอบในการกำหนดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ แสดงให้เห็นจุดเน้นของการเรียนการสอน	4.86	0.38	มากที่สุด	2
3.3 วัตถุประสงค์มีความเหมาะสม ชัดเจน แสดงถึงเป้าประสงค์ที่ต้องการให้เกิดแก่ตัวผู้เรียน	4.86	0.38	มากที่สุด	2
3.4 กระบวนการจัดการเรียนรู้ มีขั้นตอนครบถ้วน	5.00	0.00	มากที่สุด	1
3.5 กระบวนการจัดการเรียนรู้ ในแต่ละขั้นตอนมีระยะเวลาที่เหมาะสม	4.71	0.49	มากที่สุด	3

ตารางที่ 29 (ต่อ)

รายการประเมิน	<i>M</i>	<i>SD</i>	ระดับ คุณภาพ	ลำดับ
3.6 กระบวนการจัดการเรียนรู้ มีความสอดคล้องต่อเนื่องกัน สามารถทำให้การเรียนการสอนบรรลุผลตามวัตถุประสงค์	4.86	0.38	มากที่สุด	2
3.7 วิธีการและเกณฑ์การวัดและประเมินผลมีความเหมาะสมและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์	4.71	0.49	มากที่สุด	3
3.8 ปัจจัยสนับสนุนมีความเหมาะสม สอดคล้องกับหลักการและวัตถุประสงค์	5.00	0.00	มากที่สุด	1
รวม	4.84	0.31	มากที่สุด	

จากตารางที่ 29 พบว่า ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในภาพรวมมีความคิดเห็นว่ามีเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ($M = 4.84, SD = 0.31$) โดยรายการประเมินที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดมี 3 รายการ คือ 1) องค์ประกอบแต่ละองค์ประกอบของรูปแบบมีความสัมพันธ์สอดคล้องและส่งเสริมซึ่งกันและกัน ($M = 5.00, SD = 0.00$) 2) กระบวนการจัดการเรียนรู้มีขั้นตอนครบถ้วน ($M = 5.00, SD = 0.00$) และ 3) ปัจจัยสนับสนุนมีความเหมาะสม สอดคล้องกับหลักการและวัตถุประสงค์ ($M = 5.00, SD = 0.00$) แสดงว่าภาพรวมของคุณภาพรูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ ที่ได้พัฒนาขึ้นนี้มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด สามารถนำไปใช้จัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมให้แก่ักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายได้ ตารางที่ 30 ผลความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิที่มีต่อแผนการจัดการเรียนรู้

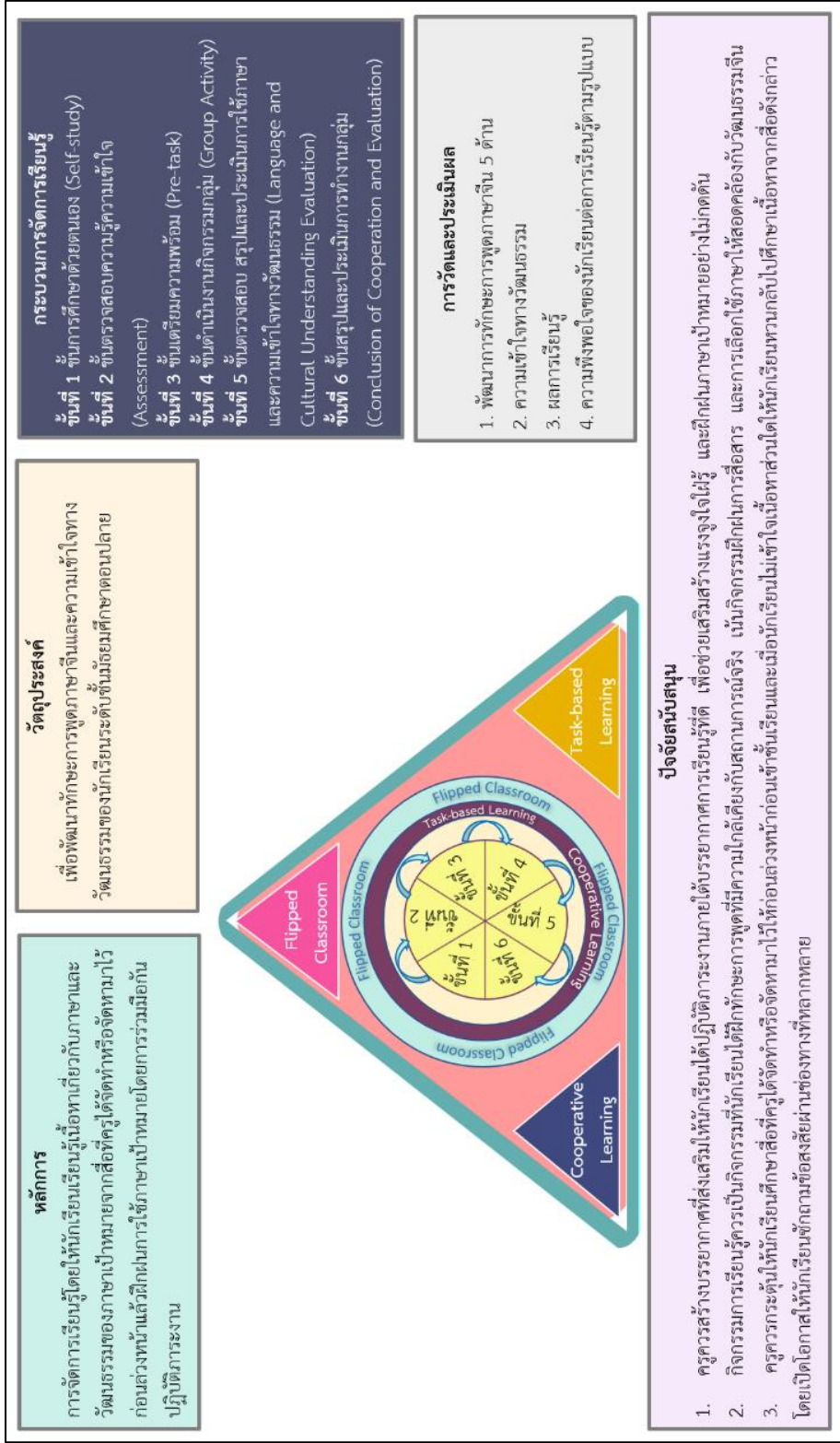
ตารางที่ 30 ผลความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิที่มีต่อแผนการจัดการเรียนรู้

รายการประเมิน	M	SD	ผลการประเมิน	ลำดับที่
1. ความเหมาะสมของผลการเรียนรู้	5.00	0.00	มากที่สุด	1
2. ความเหมาะสมของสาระสำคัญ	5.00	0.00	มากที่สุด	1
3. ความเหมาะสมของจุดประสงค์การเรียนรู้	5.00	0.00	มากที่สุด	1
4. ความเหมาะสมของสาระการเรียนรู้	5.00	0.00	มากที่สุด	1
5. ความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้	4.86	0.38	มากที่สุด	2
6. ความเหมาะสมของเวลาในการทำกิจกรรมการเรียนรู้	4.86	0.38	มากที่สุด	2
7. ความเหมาะสมของสื่อและแหล่งการเรียนรู้	4.86	0.38	มากที่สุด	2
8. ความเหมาะสมของภาระงาน/ชิ้นงาน	4.86	0.39	มากที่สุด	2
9. ความเหมาะสมของวิธีการและเกณฑ์การวัดและประเมินผลการเรียนรู้	4.57	0.53	มากที่สุด	3
10. ความเหมาะสมของแนวทางการพัฒนาผู้เรียนที่สอดคล้องตามรูปแบบ SATITRAM Model โดยมุ่งเน้นการพัฒนาความสามารถและทักษะของผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 (3Rs x 4Cs x 7Skills)	4.86	0.38	มากที่สุด	2
รวม	4.89	0.24	มากที่สุด	

จากตารางที่ 30 พบว่า ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อแผนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในภาพรวมมีความคิดเห็นว่ามีเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ($M = 4.89, SD = 0.24$) โดยรายการประเมินที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดมี 4 รายการ คือ 1) ความเหมาะสมของผลการเรียนรู้ ($M = 5.00, SD = 0.00$) 2) ความเหมาะสมของสาระสำคัญ ($M = 5.00, SD = 0.00$) 3) ความเหมาะสมของจุดประสงค์การเรียนรู้ ($M = 5.00, SD = 0.00$) และ 4) ความเหมาะสมของสาระการเรียนรู้ แสดงว่าภาพรวมของคุณภาพแผนการจัดการเรียนรู้ฯ ที่ได้พัฒนาขึ้นนี้มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด สามารถนำไปใช้จัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมให้แก่ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายได้

2.4 รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่สมบูรณ์

หลังการสังเคราะห์ข้อมูลที่ได้รับจากการตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้จากผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งประเมินคุณภาพความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการประเมินค่า Rating Scale 5 ระดับ ผู้วิจัยได้ดำเนินการปรับปรุงแก้ไขรูปแบบการจัดการเรียนรู้อีกครั้ง และเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบ เพื่อให้ได้รูปแบบการสอนที่สมบูรณ์และมีคุณภาพสำหรับการนำไปใช้จัดการเรียนรู้ รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไข มีองค์ประกอบของรูปแบบ 5 องค์ประกอบ ได้แก่ หลักการ วัตถุประสงค์ กระบวนการจัดการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล และปัจจัยสนับสนุน รายละเอียดดังภาพที่ 17

แผนภาพที่ 17 รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่สมบูรณ์

จากแผนภาพที่ 17 รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่สมบูรณ์ มีองค์ประกอบและรายละเอียดดังนี้

1. หลักการ

การจัดการเรียนรู้โดยให้นักเรียนเรียนรู้เนื้อหาเกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรมของภาษาเป้าหมายจากสื่อที่ครูได้จัดทำหรือจัดหาไว้ให้ก่อนล่วงหน้า แล้วฝึกฝนการใช้ภาษาเป้าหมายโดยการร่วมมือกันปฏิบัติภาระงาน

2. วัตถุประสงค์

เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

3. กระบวนการจัดการเรียนรู้

กระบวนการจัดการเรียนรู้ของรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้าน ประกอบด้วย 6 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นการศึกษาด้วยตนเอง (Self-study)

วัตถุประสงค์ เพื่อให้ นักเรียนศึกษาเรียนรู้เนื้อหาเกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรมของภาษาเป้าหมายจากสื่อที่ครูได้จัดทำหรือจัดหาไว้ให้ก่อนล่วงหน้าก่อนเข้าชั้นเรียน

บทบาทนักเรียน นักเรียนศึกษาเรียนรู้เนื้อหาเกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรมของภาษาเป้าหมายจากสื่อที่ครูได้จัดทำหรือจัดหาไว้ให้ก่อนล่วงหน้าก่อนเข้าชั้นเรียน และจดบันทึกสิ่งที่ได้เรียนรู้จากสื่อมาส่งครูเมื่อเข้าชั้นเรียน

บทบาทครู ชี้แนะวิธีและแหล่งศึกษาค้นคว้าเพื่อเรียนรู้ด้วยตนเองให้แก่ นักเรียน จัดทำหรือจัดหาสื่อการเรียนรู้ให้แก่ นักเรียน และตอบข้อซักถามหรือข้อสงสัยผ่านสื่อสังคมออนไลน์ (Social Media) ที่นักเรียนสะดวก

ขั้นที่ 2 ขั้นตรวจสอบความรู้ความเข้าใจ (Assessment)

วัตถุประสงค์ เพื่อตรวจสอบความรู้ความเข้าใจเบื้องต้นของนักเรียนเกี่ยวกับเนื้อหาที่นักเรียนได้ศึกษามาก่อนเข้าชั้นเรียนจากสื่อที่ครูได้จัดทำหรือจัดหาไว้ให้

บทบาทนักเรียน นักเรียนตอบคำถาม และร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับเนื้อหาที่นักเรียนได้ศึกษาเรียนรู้มาก่อนเข้าชั้นเรียน หากนักเรียนไม่เข้าใจเนื้อหาส่วนใดสามารถซักถามได้ในชั้นเรียน และสามารถกลับไปทบทวนเนื้อหาจากสื่อที่ครูได้จัดทำและจัดหาไว้ให้ก่อนล่วงหน้าก่อนเข้าชั้นเรียน แล้วซักถามข้อสงสัยผ่านช่องทางที่หลากหลาย

บทบาทครู ครูทำการตรวจสอบความรู้ความเข้าใจด้วยวิธีการถาม-ตอบ และให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับเนื้อหาที่นักเรียนได้ศึกษาเรียนรู้มาก่อนเข้าชั้นเรียน

ขั้นที่ 3 ขั้นเตรียมความพร้อม (Pre-task)

วัตถุประสงค์ เพื่อให้ นักเรียนเข้าใจรูปแบบและวัตถุประสงค์ของภาระงานก่อนปฏิบัติภาระงาน

บทบาทครู ครูชี้แจงรูปแบบและวัตถุประสงค์ของภาระงาน กำหนดขอบเขตของภาระงานที่มอบหมายเพื่อให้ นักเรียนมีความเข้าใจตรงกัน เชื่อมโยงความรู้จากงานที่เคยปฏิบัติและประสบการณ์เดิมต่าง ๆ ของนักเรียน จากนั้นแบ่งกลุ่มนักเรียน โดยให้แต่ละกลุ่มมีสมาชิกที่ความสามารถ และครูแนะนำวิธีการปฏิบัติงาน พร้อมทั้งกำหนดบทบาทของสมาชิกโดยให้ นักเรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดบทบาทด้วย

บทบาทนักเรียน นักเรียนทำความเข้าใจรูปแบบและวัตถุประสงค์ของภาระงาน รับทราบบทบาทหน้าที่ของตนเองในฐานะสมาชิกของกลุ่ม

ขั้นที่ 4 ขั้นดำเนินงานกิจกรรมกลุ่ม (Group Activity)

วัตถุประสงค์ เพื่อให้ นักเรียนได้ร่วมกันปฏิบัติภาระงานที่ได้รับมอบหมายโดยการดำเนินกิจกรรมกลุ่ม

บทบาทนักเรียน นักเรียนปฏิบัติภาระงานที่ได้รับมอบหมาย โดยมีการวางแผนร่วมกันในขั้นแรก ปฏิบัติภาระงานโดยฝึกฝนการใช้ภาษา สมาชิกในกลุ่มมีการปฏิสัมพันธ์ แลกเปลี่ยนความเห็นซึ่งกันและกัน ช่วยกันอธิบายข้อมูลความรู้ให้แกกัน ช่วยกันคิด ช่วยกันทำ ช่วยกันแก้ไข โดยหากยังมีข้อสงสัยในเนื้อหาประเด็นใดนักเรียนสามารถย้อนกลับไปทบทวนเนื้อหาจากสื่อที่ครูได้จัดทำและจัดทำมาไว้ให้ก่อนล่วงหน้าก่อนเข้าชั้นเรียนควบคู่ไปด้วย

บทบาทครู ครูเป็นผู้สนับสนุน ควบคุมและอำนวยความสะดวกให้นักเรียนฝึกฝนการใช้ภาษาเป้าหมาย ตรวจสอบความรับผิดชอบสมาชิกทุกคนต่องานของกลุ่ม ว่ามีทุกคนมีบทบาทหน้าที่หรือไม่ มากน้อยเพียงใด

โดยในขั้นตอนนี้ ผู้วิจัยเลือกใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือมาใช้ในกระบวนการจัดการเรียนรู้ 2 เทคนิค คือ เทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (STAD) และ เทคนิค Teams Games Tournaments (TGT) เข้ามาใช้ในกระบวนการจัดการเรียนการสอนรู้อย่างรูปแบบ มีรายละเอียดดังนี้

1. เทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (STAD) มีขั้นตอนการดำเนิน กิจกรรมดังนี้

1.1 ครูให้นักเรียนปฏิบัติภาระงานจากใบงาน โดยเมื่อแจกใบงานแล้ว มอบหมายให้นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ทำการทบทวนและอธิบายเนื้อหาที่ได้เรียนรู้ไปให้แก่สมาชิก สมาชิกคนอื่น ๆ พุดคุย ซักถาม และวิเคราะห์เนื้อหาร่วมกัน จากนั้นให้นักเรียนทุกคนในกลุ่มทำร่วมกันแบบฝึกฝน ครูตรวจสอบความถูกต้องนำคะแนนรายบุคคลไปแปลงเป็นคะแนนกลุ่ม มีรายละเอียด ดังนี้

1.2 ครูให้นักเรียนทำแบบทดสอบหลังเรียน ครูตรวจและให้คะแนนเป็นรายบุคคล จากนั้นนำคะแนนรายบุคคลไปแปลงเป็นคะแนนกลุ่ม

1.3 ครูประกาศคะแนนของแต่ละกลุ่มให้ทุกกลุ่มทราบ กลุ่มใดที่ได้คะแนนสูงสุดจะได้รับรางวัล

2. เทคนิค Teams Games Tournaments (TGT) มีขั้นตอนการดำเนินกิจกรรมดังนี้

ครูให้นักเรียนปฏิบัติภาระงานจากใบงาน โดยเมื่อแจกใบงานแล้วมอบหมายให้นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ทำการทบทวนและอธิบายเนื้อหาที่ได้เรียนรู้ไปให้แก่สมาชิกสมาชิกคนอื่น ๆ พูดคุย ซักถาม และวิเคราะห์เนื้อหาพร้อมกันเพื่อเป็นการเตรียมพร้อมก่อนเข้าสู่การแข่งขัน มีขั้นตอนดังนี้

1) เข้าสู่การแข่งขันตอบปัญหา โดยครูแบ่งนักเรียนตามความสามารถออกเป็น 3 กลุ่มใหญ่ นั่งตามโต๊ะ

โต๊ะที่ 1 เป็นที่นั่งสำหรับตัวแทนกลุ่มแต่ละกลุ่มที่เป็นนักเรียนที่มีความสามารถเก่ง

โต๊ะที่ 2 เป็นที่นั่งสำหรับตัวแทนกลุ่มแต่ละกลุ่มที่เป็นนักเรียนที่มีความสามารถปานกลาง

โต๊ะที่ 3 เป็นที่นั่งสำหรับตัวแทนกลุ่มแต่ละกลุ่มที่เป็นนักเรียนที่มีความสามารถอ่อน

2) ครูแจกซองคำถามจำนวน 10 คำถาม ให้แก่นักเรียนแต่ละโต๊ะ

3) นักเรียนแต่ละโต๊ะ ผลัดเปลี่ยนกันหยิบซองคำถามและเปิดอ่านคำถามแต่ละซอง

4) นักเรียนที่เหลือคิดหาคำตอบแล้วเขียนคำตอบลงบนกระดาษคำตอบ ที่เตรียมไว้

5) นักเรียนที่ทำหน้าที่เป็นผู้เปิดอ่านคำถาม จะเป็นผู้ให้คะแนน ผู้ที่ตอบถูกคนแรก ได้ 2 คะแนน ผู้ที่ตอบถูกคนถัดไป 2 ได้คนละ 1 คะแนน ผู้ที่ตอบผิดได้ 0 คะแนน

6) นักเรียนแต่ละโต๊ะผลัดกันอ่านคำถามจนกว่าจะครบทุกข้อ

7) นักเรียนทุกคนรวมคะแนนของตนเอง เรียงลำดับคะแนนที่ได้ กำหนดโบนัสแต่ละโต๊ะ รายละเอียดดังนี้

- ผู้ที่ได้คะแนนสูงสุดที่ 1 ของแต่ละโต๊ะ ได้โบนัส 10 แต้ม
- ผู้ที่ได้คะแนนรองที่ 2 ของแต่ละโต๊ะ ได้โบนัส 8 แต้ม
- ผู้ที่ได้คะแนนน้อยที่สุดของแต่ละโต๊ะ ได้โบนัส 4 แต้ม

8) นักเรียนกลับสู่กลุ่มของตนเอง จากนั้นนำแต้มโบนัสของทุกคนมารวมกัน
ทีมใดที่มีแต้มโบนัสสูงสุดจะได้รับรางวัล

ขั้นที่ 5 ขั้นตรวจสอบ สรุปและประเมินการใช้ภาษาและความเข้าใจทาง วัฒนธรรม (Language and Cultural Understanding Evaluation)

วัตถุประสงค์ เพื่อให้ทราบจุดที่ต้องปรับปรุงแก้ไขจากการปฏิบัติภาระงานด้วยการ
ดำเนินกิจกรรมกลุ่ม

บทบาทนักเรียน นักเรียนตรวจทานและสรุปเนื้อหาในงานของตนเอง สรุปและ
รายงานผลการปฏิบัติงานและประเมินผลงานและประเมินวิเคราะห์ภาษา ปัญหาที่พบ และเสนอแนว
ทางแก้ไข เมื่อนักเรียนไม่เข้าใจเนื้อหาส่วนใดให้หวนกลับไปศึกษาเนื้อหาจากสื่อที่ครูได้จัดทำและ
จัดหามาไว้ให้ก่อนล่วงหน้าก่อนเข้าชั้นเรียน และซักถามข้อสงสัยผ่านช่องทางต่าง ๆ

บทบาทครู ครูร่วมกับนักเรียนสรุปและประเมินการใช้ภาษาและความเข้าใจทาง
วัฒนธรรม ให้ข้อมูลป้อนกลับแก่นักเรียนในขั้นตอนสุดท้าย

ขั้นที่ 6 ขั้นสรุปและประเมินการทำงานกลุ่ม (Conclusion of Cooperation and Evaluation)

วัตถุประสงค์ เพื่อประเมินผลการทำงาน

บทบาทนักเรียน สมาชิกในกลุ่มร่วมกันสรุป ประเมินผลการปฏิบัติภาระงานกลุ่ม
วิเคราะห์จุดเด่นจุดด้อย ปัญหาและอุปสรรคที่พบจากการปฏิบัติภาระงานกลุ่ม และเสนอแนว
ทางแก้ไข และกลับไปทบทวนเนื้อหาจากสื่อที่ครูได้จัดทำและจัดหามาไว้ให้ก่อนล่วงหน้าก่อนเข้าชั้น
เรียนอีกครั้งเพื่อเตรียมตัวเข้าสู่การทดสอบทักษะการพูด หากนักเรียนมีข้อสงสัยสามารถซักถามครู
ผ่านช่องทางที่หลากหลาย

บทบาทครู ครูร่วมกับนักเรียนสรุปและประเมินผลการปฏิบัติภาระงานกลุ่ม ให้
ข้อมูลป้อนกลับแก่นักเรียนในขั้นตอนสุดท้าย

4. การวัดและประเมินผล

การวัดและการประเมินผลตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับ
เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความ
เข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย มีการวัดและประเมินผู้เรียน 2 ด้าน
ได้แก่ พัฒนาการทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรม

4.1 ทักษะการพูดภาษาจีน มีการดำเนินการดังนี้

4.1.1 แบบทดสอบเป็นการให้นักเรียนจับคู่กับเพื่อนแล้วแต่งบทสนทนาจาก
ภาพที่กำหนดให้ (20 คะแนน)

4.1.2 ประเมินจากทักษะการพูดโดยใช้เกณฑ์การให้คะแนน (Scoring Rubrics) กำหนดเกณฑ์ประเมินโดยปรับและเพิ่มเติมจากเกณฑ์ของ Clark (1972) มีรายการประเมินรายด้าน ทั้งหมด 5 ด้าน ดังนี้

- 1) ด้านการออกเสียง (Accent) คะแนนเต็ม 4 คะแนน
- 2) ด้านคำศัพท์ (Vocabulary) คะแนนเต็ม 4 คะแนน
- 3) ด้านโครงสร้างไวยากรณ์ (Grammar) คะแนนเต็ม 4 คะแนน
- 4) ด้านความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency) คะแนนเต็ม 4 คะแนน
- 5) ด้านความเหมาะสมสอดคล้องตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา (Native speakers' cultural appropriation) คะแนนเต็ม 4 คะแนน

รวมคะแนนเต็มทุกด้าน 20 คะแนน โดยทำการทดสอบทักษะการพูด ภาษาจีนจำนวน 4 ครั้ง ครั้งที่ 1 ในคาบเรียนที่ 6 ครั้งที่ 2 ในคาบเรียนที่ 12 ครั้งที่ 3 ในคาบเรียนที่ 18 และ ครั้งที่ 4 ในคาบเรียนที่ 24

4.2 ความเข้าใจทางวัฒนธรรม หมายถึง คะแนนที่ได้จากการประเมินด้วยแบบวัด ความเข้าใจทางวัฒนธรรมและแบบทดสอบทักษะการพูด ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรมโดยใช้แบบวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรมเป็นแบบปรนัย 20 ข้อ มีข้อคำถามที่เป็นประเด็นที่เกี่ยวข้องกับความเข้าใจทางวัฒนธรรมของการพูดใน 4 หัวข้อ ได้แก่ การอวยพร การตอบรับและปฏิเสธ การแสดงความขอบคุณ การแสดงความชื่นชมยินดี

5. ปัจจัยสนับสนุน

5.1 ครูควรสร้างบรรยากาศที่ส่งเสริมให้ได้ให้นักเรียนปฏิบัติภาระงานภายใต้บรรยากาศการเรียนรู้ที่ดี เพื่อช่วยเสริมสร้างแรงจูงใจ ความสนใจใฝ่รู้ และฝึกฝนภาษาเป้าหมายได้อย่างไม่กดดัน

5.2 กิจกรรมการเรียนรู้ควรเป็นกิจกรรมที่นักเรียนได้ฝึกทักษะการพูดที่มีความใกล้เคียงกับสถานการณ์จริง เน้นกิจกรรมฝึกฝนการสื่อสาร และการเลือกใช้ภาษาให้สอดคล้องกับวัฒนธรรมจีน

5.3 ครูควรกระตุ้นให้นักเรียนศึกษาสื่อที่ครูได้จัดทำหรือจัดหาไว้ให้ก่อนล่วงหน้า ก่อนเข้าชั้นเรียนและเมื่อนักเรียนไม่เข้าใจเนื้อหาส่วนใดให้นักเรียนทวนกลับไปศึกษาเนื้อหาจากสื่อดังกล่าว โดยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามข้อสงสัยผ่านช่องทางที่หลากหลาย

2.5 ผลการนำรูปแบบจัดการเรียนรู้ไปใช้ทดลองใช้ (Try out)

หลังจากปรับปรุงแก้ไขจนกระทั่งได้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่สมบูรณ์ ผู้วิจัยจึงได้นำรูปแบบจัดการเรียนรู้ดังกล่าวไปใช้ทดลองใช้กับนักเรียนแผนศิลป์ภาษาจีนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรีที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 30 คน ระหว่างวันที่ 25 – 26 พฤษภาคม 2566 จำนวน 1 หน่วยการเรียนรู้ รวม 6 คาบเรียน เพื่อตรวจสอบความเป็นไปได้ในการนำไปใช้ในสภาพการสอนจริง ซึ่งได้ทำการปรับปรุง รายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 31 ผลรายละเอียดการปรับปรุงแก้ไขการจัดการเรียนรู้ในขั้นตอนต่าง ๆ ของรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

ขั้นที่	การปรับปรุง
ขั้นที่ 1 ขั้นการศึกษาด้วยตนเอง (Self-study) (นอกเวลาเรียน)	มอบหมายใบงานให้นักเรียนได้มีการจดบันทึกตอบข้อคำถาม และส่งครูก่อนเข้าชั้นเรียนเพื่อให้นักเรียนศึกษาเนื้อหาและจดบันทึกอย่างเนื้อหาอย่างมีทิศทางมากขึ้น
ขั้นที่ 2 ขั้นตรวจสอบความรู้ความเข้าใจ (Assessment) (คาบที่ 1 รวมเวลา 25 นาที)	เพิ่มเวลาในการทบทวนเนื้อหาและให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับเนื้อหาและฝึกฝน จาก 25 นาที เป็น 40 นาที
ขั้นที่ 3 ขั้นเตรียมความพร้อม (Pre-task) (คาบที่ 1 รวมเวลา 25 นาที)	ลดเวลาในขั้นตอนนี้ จาก 25 นาที เป็น 10 นาที

ตารางที่ 31 (ต่อ)

ชั้นที่	การปรับปรุง
ชั้นที่ 4 ชั้นดำเนินงานกิจกรรมกลุ่ม (Group Activity) (คาบที่ 2-3 รวมเวลา 100 นาที)	ในกรณีที่นักเรียนมีจำนวนค่อนข้างมาก เวลาอาจไม่เพียงพอต่อการออกมาสนทนาหน้าชั้นเรียน ในการทำใบงานที่ 2 ฝึกฝนแต่งบทสนทนาจากประโยคที่กำหนดให้ และใบงานที่ 3 สนทนาหน้าชั้นเรียนในสถานการณ์ที่กำหนดให้ผู้วิจัยกำหนดจึงให้นักเรียนอัดคลิปวิดีโอส่งในช่องทาง google classroom
ชั้นที่ 5 ชั้นตรวจสอบ สรุปและประเมินการใช้ภาษาและความเข้าใจทางวัฒนธรรม (Language and Cultural Understanding Evaluation) (คาบที่ 4 รวมเวลา 50 นาที)	-
ชั้นที่ 6 ชั้นสรุปและประเมินการทำงานกลุ่ม (Conclusion of Cooperation and Evaluation) (คาบที่ 5 รวมเวลา 50 นาที)	-

2. ตอนที่ 2 ผลการประเมินประสิทธิผลรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

2.1 ผลการทดลองใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

หลังจากผู้วิจัยได้นำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ไปทดลองใช้ (try out) และนำมาปรับปรุงแก้ไขแล้ว ผู้วิจัยได้นำรูปแบบการจัดการเรียนรู้มาใช้กับกลุ่มเป้าหมาย ซึ่งเป็นนักเรียนแผนศิลปภาษาจีน โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายมัธยม) ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 11 คน รวมระยะเวลา 9 สัปดาห์ (มิถุนายน - สิงหาคม) สัปดาห์ละ 3 คาบ รวม 26 คาบเรียน ระหว่างวันที่ 5 มิถุนายน - 14 สิงหาคม 2566 โดยแบ่งระยะเวลาก่อนการทดลอง (Pre-test) 1 ครั้ง (1 คาบ) ระยะเวลาในการทดลอง 24 คาบ และระยะเวลาหลังการทดลอง (Post-test) 1 ครั้ง (1 คาบ) รวมทั้งสิ้น 26 คาบเรียน พบว่า

ขั้นที่ 1 ขั้นการศึกษาด้วยตนเอง (Self-study)

เป็นขั้นตอนการเรียนรู้นอกชั้นเรียนตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านที่ให้นักเรียนศึกษาเรียนรู้เนื้อหาเกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรมของภาษาเป้าหมายจากสื่อที่ครูได้จัดทำหรือจัดหาไว้ให้ก่อนล่วงหน้าก่อนเข้าชั้นเรียน และจดบันทึกสิ่งที่ได้เรียนรู้จากสื่อมาส่งครูเมื่อเข้าชั้นเรียน โดยครูชี้แนะวิธีและแหล่งศึกษาค้นคว้าเพื่อเรียนรู้ด้วยตนเองให้แก่ นักเรียน จัดทำหรือจัดหาสื่อการเรียนรู้ให้แก่ นักเรียน และตอบข้อซักถามหรือข้อสงสัยผ่านสื่อสังคมออนไลน์ (Social Media) ที่นักเรียนสะดวก ในระหว่างการดำเนินกิจกรรมในขั้นนี้ พบว่า นักเรียนได้ไปศึกษาเรียนรู้และจดบันทึกสิ่งที่ได้เรียนรู้จากสื่อมาส่งครูเมื่อเข้าชั้นเรียน โดยนักเรียนที่ไม่เข้าใจในเนื้อหาที่มีการสอบถามและจดบันทึกประเด็นปัญหาดังกล่าวเพื่อนำมาซักถามและอภิปรายกันในชั้นเรียน

ขั้นที่ 2 ขั้นตรวจสอบความรู้ความเข้าใจ (Assessment)

เป็นขั้นที่ครูทำการตรวจสอบความรู้ความเข้าใจด้วยวิธีการถาม-ตอบ และให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับเนื้อหาที่นักเรียนได้ศึกษาเรียนรู้มาก่อนเข้าชั้นเรียน หากนักเรียนไม่เข้าใจเนื้อหาส่วนใดสามารถซักถามได้ในชั้นเรียน นอกจากนี้ นักเรียนยังสามารถกลับไปทบทวนเนื้อหาจากสื่อที่ครูได้จัดทำและจัดหาไว้ให้ก่อนล่วงหน้าก่อนเข้าชั้นเรียน แล้วซักถามข้อสงสัยผ่านทางช่องทางที่หลากหลายในระหว่างการดำเนินกิจกรรมในขั้นนี้ พบว่า นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวเนื้อหาเบื้องต้น แต่ยังคงมีประเด็นที่ยังมีข้อสงสัยและจำเป็นต้องนำมาซักถามและอภิปรายร่วมกันในชั้นเรียน

ขั้นที่ 3 ขั้นเตรียมความพร้อม (Pre-task)

เป็นขั้นที่ครูชี้แจงรูปแบบและวัตถุประสงค์ของภาระงาน กำหนดขอบเขตของภาระงานที่มอบหมายเพื่อให้นักเรียนมีความเข้าใจตรงกัน เชื่อมโยงความรู้จากงานที่เคยปฏิบัติและประสบการณ์เดิมต่าง ๆ ของนักเรียน จากนั้นแบ่งกลุ่มนักเรียน โดยให้แต่ละกลุ่มมีสมาชิกที่ละความสามารถและครูแนะนำวิธีการปฏิบัติงาน พร้อมทั้งกำหนดบทบาทของสมาชิกโดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดบทบาทด้วยในระหว่างการดำเนินกิจกรรมในขั้นนี้ พบว่านักเรียนได้ทำความเข้าใจเกี่ยวกับรูปแบบและวัตถุประสงค์ของภาระงาน ระบุบทบาทหน้าที่ของตนเองในฐานะสมาชิกของกลุ่มและมีความพร้อมที่จะดำเนินงานกิจกรรมกลุ่มในขั้นต่อไป

ขั้นที่ 4 ขั้นดำเนินงานกิจกรรมกลุ่ม (Group Activity)

เป็นขั้นที่นักเรียนปฏิบัติภาระงานโดยฝึกฝนการใช้ภาษา สมาชิกในกลุ่มมีการปฏิสัมพันธ์แลกเปลี่ยนความเห็นซึ่งกันและกัน ช่วยกันอธิบายข้อมูลความรู้ให้แก่กัน ช่วยกันคิด ช่วยกันทำ ช่วยกันแก้ไข โดยหากยังมีข้อสงสัยในเนื้อหาประเด็นใดนักเรียนสามารถย้อนกลับไปทบทวนเนื้อหาจากสื่อที่ครูได้จัดทำและจัดหามาไว้ให้ก่อนล่วงหน้าก่อนเข้าชั้นเรียนควบคู่ไปด้วย โดยมีครูเป็นผู้สนับสนุน ควบคุมและอำนวยความสะดวกให้นักเรียนฝึกฝนการใช้ภาษาเป้าหมาย ตรวจสอบความรับผิดชอบสมาชิกทุกคนต่องานของกลุ่ม ว่ามีทุกคนมีบทบาทหน้าที่หรือไม่ มากน้อยเพียงใด เป็นขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ที่อยู่บนพื้นฐานแนวคิดการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน และเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยผู้วิจัยเลือกใช้เทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (STAD) และเทคนิค Teams Games Tournaments (TGT) เข้ามาใช้ในการบวนาการจัดการเรียนการสอนของรูปแบบในระหว่างการดำเนินกิจกรรมในขั้นนี้ พบว่า นักเรียนได้ฝึกฝนการใช้ภาษาผ่านการปฏิบัติภาระงานตามบทบาทหน้าที่ของตน มีการแลกเปลี่ยนความเห็นและช่วยกันอธิบายข้อมูลความรู้ให้แก่กัน และช่วยเหลือกันปฏิบัติภาระงานที่รับมอบหมายได้สำเร็จลุล่วง

ขั้นที่ 5 ขั้นตรวจสอบ สรุปและประเมินการใช้ภาษาและความเข้าใจทางวัฒนธรรม (Language and Cultural Understanding Evaluation)

เป็นขั้นที่ครูร่วมกับนักเรียนสรุปและประเมินการใช้ภาษาและความเข้าใจทางวัฒนธรรม โดยให้นักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันอภิปรายว่าหลังจากเรียนเรื่องนี้แล้วนักเรียนมีความเห็นว่าการพูดอวยพรอย่างถูกต้องตามหลักภาษาและวัฒนธรรมจีนมีความสำคัญอย่างไร มากน้อยเพียงใด จากนั้นนักเรียนตรวจทานและสรุปเนื้อหาในงานของตนเอง สรุปและรายงานผลการปฏิบัติงานและประเมินผลงานและประเมินวิเคราะห์ภาษา ปัญหาที่พบ และเสนอแนวทางแก้ไข เมื่อนักเรียนไม่เข้าใจเนื้อหาส่วนใดให้หวนกลับไปศึกษาเนื้อหาจากสื่อที่ครูได้จัดทำและจัดหามาไว้ให้ก่อนล่วงหน้าก่อนเข้าชั้นเรียน และซักถามข้อสงสัยผ่านช่องทางต่าง ๆ ให้ข้อมูลป้อนกลับแก่นักเรียนในขั้นตอนสุดท้าย

ในระหว่างการดำเนินกิจกรรมในขั้นนี้ พบว่า เมื่อนักเรียนได้ทำการตรวจทานและสรุปเนื้อหาในงานของตนเองแล้ว นักเรียนได้ทราบจุดที่ต้องปรับปรุงแก้ไขจากการปฏิบัติภาระงานด้วยการดำเนินกิจกรรมกลุ่ม และได้แนวทางแก้ไขปรับปรุงการใช้ภาษาและและประเด็นเกี่ยวกับความเข้าใจทางวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาการปฏิบัติงานในครั้งต่อไป

ขั้นที่ 6 ขั้นสรุปและประเมินการทำงานกลุ่ม (Conclusion of Cooperation and Evaluation)

เป็นขั้นที่ครูร่วมกับนักเรียนสรุปและประเมินผลการปฏิบัติภาระงานกลุ่ม สมาชิกในกลุ่มร่วมกันสรุป ประเมินผลการปฏิบัติภาระงานกลุ่ม โดยให้นักเรียนประเมินเพื่อนโดยใช้แบบประเมินสมาชิกในกลุ่มร่วมกันเสนอจุดเด่น ปัญหาและอุปสรรคที่พบจากการปฏิบัติภาระงานกลุ่ม และเสนอแนวทางแก้ไข และกลับไปทบทวนเนื้อหาจากสื่อที่ครูได้จัดทำและจัดหามาไว้ให้ก่อนล่วงหน้าก่อนเข้าชั้นเรียนอีกครั้งเพื่อเตรียมตัวเข้าสู่การทดสอบทักษะการพูด หากนักเรียนมีข้อสงสัยสามารถซักถามครูผ่านช่องทางที่หลากหลาย และครูให้ข้อมูลย้อนกลับแก่นักเรียนในขั้นตอนสุดท้ายในระหว่างการดำเนินกิจกรรมในขั้นนี้ พบว่า นักเรียนได้มีการสรุปและประเมินผลการปฏิบัติภาระงานกลุ่มร่วมกัน โดยหลังจากที่นักเรียนได้มีการเสนอจุดเด่น รวมถึงปัญหาและอุปสรรคที่พบในระหว่างการปฏิบัติภาระงานกลุ่มแล้ว นักเรียนได้ยังร่วมกันเสนอแนวทางแก้ไขเพื่อให้การปฏิบัติภาระงานกลุ่มในครั้งถัดไปมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2.2 ผลการประเมินประสิทธิผลรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

1) ผลการศึกษาพัฒนาการทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนตามรูปแบบ 4 ครั้ง โดยมีค่าคะแนนเต็ม 20 คะแนนหลังจากนั้นนำมาพิจารณาค่าเฉลี่ย (M) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เพื่อศึกษาพัฒนาการทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียน มีผลการศึกษาดังตารางที่ 32

ตารางที่ 32 ผลการศึกษาพัฒนาการทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนตามรูปแบบ 4 ครั้ง

คะแนนทักษะ การพูดภาษาจีน ของนักเรียน (ได้มี 20 คะแนน)	ครั้งที่							
	1		2		3		4	
	<i>M</i>	<i>SD</i>	<i>M</i>	<i>SD</i>	<i>M</i>	<i>SD</i>	<i>M</i>	<i>SD</i>
	14.00	1.95	16.09	1.70	16.45	1.37	17.45	1.75
แปลความหมาย	ดี		ดีมาก		ดีมาก		ดีมาก	

แผนภาพที่ 18 คะแนนเฉลี่ยทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนจากการวัดครั้งที่ 1-4

จากภาพที่ 18 พบว่านักเรียนมีพัฒนาการทักษะการพูดภาษาจีนสูงขึ้นในช่วงระหว่างเรียนจากระดับดีเป็นระดับดีมาก โดยผลการทดสอบทักษะการพูดครั้งที่ 1 อยู่ในระดับดี โดยครั้งที่ 2 ครั้งที่ 3 และ ครั้งที่ 4 อยู่ในระดับดีมาก ยอมรับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1

2) ผลการเปรียบเทียบความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนก่อนและหลังการเรียนรู้ตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ โดยการวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย (*M*) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (*SD*)

ตารางที่ 33 ผลการเปรียบเทียบความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนก่อนและหลังเรียนด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ

คนที่	คะแนนก่อนเรียน (เต็ม 20 คะแนน)	คะแนนหลังเรียน (เต็ม 20 คะแนน)	คะแนนความ แตกต่าง	ร้อยละ คะแนน พัฒนาการสัมพัทธ์
1	10	17	7	70.00
2	10	19	9	90.00
3	13	17	4	51.14
4	10	15	5	50.00
5	15	16	1	20.00
6	12	18	6	75.00
7	11	18	7	77.78
8	13	17	4	57.14
9	14	18	4	66.67
10	11	17	6	66.67
11	8	15	7	58.33
<i>M</i>	11.55	17.00	5.45	62.07
<i>SD</i>	2.07	1.26	2.16	

จากตารางที่ 33 พบว่า ผลการเปรียบเทียบความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ($M=17.00$, $SD=1.26$, $M=11.55$, $SD=2.07$) มีคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ร้อยละ 62.07 ยอมรับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2

3) ผลการเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ของนักเรียนก่อนและหลังเรียนด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ โดยการวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย (M) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) แล้วนำไปเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนด

ตารางที่ 34 ผลการเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ของนักเรียนก่อนและหลังเรียนด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้

คนที่	คะแนนก่อนเรียน (เต็ม 20 คะแนน)	คะแนนหลังเรียน (เต็ม 20 คะแนน)	คะแนนความ แตกต่าง	ร้อยละ คะแนน พัฒนาการสัมพัทธ์
1	9	10	1	9.09
2	10	19	9	90.00
3	7	17	10	76.92
4	4	10	6	37.50
5	6	16	10	71.43
6	7	14	7	53.85
7	1	10	9	47.37
8	7	16	9	69.23
9	17	20	3	100.00
10	5	16	11	73.33
11	4	11	7	43.75
<i>M</i>	7.00	14.36	7.45	61.13
<i>SD</i>	4.15	3.83	3.11	

จากตารางที่ 34 พบว่า ผลการเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ($M=14.36$, $SD=3.83$, $M=7.00$, $SD=4.15$) คะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ร้อยละ 61.13 ยอมรับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 3

4) ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ

ตารางที่ 35 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้หลังเรียน

รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ			
	M	SD	ความหมาย	ลำดับ
1. ด้านเนื้อหา				
1.1 เนื้อหาในรูปแบบการจัดการเรียนรู้มีความสอดคล้องเหมาะสมกับช่วงวัย	4.09	0.83	มาก	2
1.2 เนื้อหาในรูปแบบการจัดการเรียนรู้มีความน่าสนใจ	4.00	0.89	มาก	3
1.3 เนื้อหาในรูปแบบการจัดการเรียนรู้มีความง่ายเหมาะสม	4.09	0.70	มาก	2
1.4 ปริมาณเนื้อหาในรูปแบบการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสม	4.09	0.83	มาก	2
1.5 เนื้อหาในรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่นักเรียนสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้จริง	4.45	0.69	มาก	1
รวมด้านเนื้อหา	4.15	0.78	มาก	②
2. ด้านการจัดการเรียนรู้				
2.1 การจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบช่วยส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกฝนการใช้ภาษาผ่านการปฏิบัติภาระงาน	4.09	0.83	มาก	2
2.2 การปรึกษาหารือ ช่วยกันอธิบายข้อมูลความรู้ให้แก่กันในชั้นของการดำเนินกิจกรรมกลุ่มช่วยให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหาได้ดียิ่งขึ้น	4.09	1.04	มาก	2
2.3 การจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบช่วยให้นักเรียนได้มีการศึกษาเรียนรู้ด้วยตนเองเพื่อเตรียมความพร้อมก่อนเข้าชั้นเรียน	3.91	0.94	มาก	3
2.4 การจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบช่วยให้นักเรียนสามารถย้อนกลับมาศึกษาและทบทวนเนื้อหาจากสื่อการเรียนรู้ที่ครูเตรียมไว้ให้ได้หากยังไม่เข้าใจในเนื้อหานั้น ๆ	4.18	0.75	มาก	1

ตารางที่ 35 (ต่อ)

รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ			
	<i>M</i>	<i>SD</i>	ความหมาย	ลำดับ
2.5 การจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบทำให้นักเรียนมีทักษะการพูดภาษาจีนที่ดีขึ้น	4.18	0.75	มาก	1
2.6 การจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบทำให้นักเรียนมีความเข้าใจทางวัฒนธรรมจีนมากขึ้น	4.18	0.75	มาก	1
รวมด้านการจัดการเรียนรู้	4.11	0.83	มาก	③
3. ด้านสื่อการจัดการเรียนรู้				
3.1 สื่อการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับเนื้อหา	4.27	0.79	มาก	1
3.2 สื่อการจัดการเรียนรู้ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนมีความเข้าใจในเนื้อหาได้ดียิ่งขึ้น	4.09	0.54	มาก	2
3.3 สื่อการจัดการเรียนรู้มีความทันสมัย	4.27	0.79	มาก	1
3.4 สื่อการจัดการเรียนรู้มีความหลากหลาย	3.64	1.03	มาก	4
3.5 สื่อการจัดการเรียนรู้ช่วยให้นักเรียนเรียนอย่างสนุกสนาน ไม่เบื่อหน่าย	3.91	1.14	มาก	3
รวมด้านสื่อการจัดการเรียนรู้	4.04	0.88	มาก	④
4. ด้านการวัดและประเมินผล				
4.1 การวัดและประเมินผลมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4.27	0.65	มาก	2
4.2 การวัดและประเมินผลมีความสอดคล้องกับระดับความรู้ของนักเรียน	4.36	0.67	มาก	1
4.3 การวัดและประเมินผลมีความเหมาะสมกับเนื้อหา	4.27	0.65	มาก	2
4.4 มีเกณฑ์การวัดและประเมินผลที่ชัดเจน	4.18	0.75	มาก	3
รวมด้านการวัดและประเมินผล	4.27	0.66	มาก	①
รวมทุกด้าน	4.13	0.80	มาก	

จากตารางที่ 35 พบว่า ความพึงพอใจของนักเรียนต่อรูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($M = 4.13$, $SD = 0.80$) ซึ่งยอมรับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 4 และ เมื่อพิจารณาความพึงพอใจของนักเรียนเป็นรายด้านพบว่านักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากทุกด้าน โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านการวัดและประเมินผล ($M = 4.27$, $SD = 0.66$) รองลงมา คือ ด้าน

เนื้อหา ($M = 4.15, SD = 0.78$) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่าทั้ง 3 ด้านอยู่ในระดับมาก โดยนักเรียนมีความคิดเห็นด้านการวัดและประเมินผลเป็นลำดับที่ 1 ($M = 4.27, SD = 0.66$) มีการประเมินด้านย่อยลำดับแรก คือ การวัดและประเมินผลมีความสอดคล้องกับระดับความรู้ของนักเรียน ($M = 4.36, SD = 0.67$) รองลงมา คือ การวัดและประเมินผลมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และการวัดและประเมินผลมีความเหมาะสมกับเนื้อหา ($M = 4.27, SD = 0.65$) และลำดับสุดท้าย คือ มีเกณฑ์การวัดและประเมินผลที่ชัดเจน ($M = 4.18, SD = 0.75$) นักเรียนมีความคิดเห็นด้านเนื้อหาเป็นลำดับที่ 2 ($M = 4.15, SD = 0.78$) โดยมีการประเมินด้านย่อยลำดับแรก คือ เนื้อหาในรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ได้เรียนรู้สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้จริง ($M = 4.45, SD = 0.69$) รองลงมา คือ เนื้อหาในรูปแบบการจัดการเรียนรู้มีความสอดคล้องเหมาะสมกับช่วงวัย ($M = 4.09, SD = 0.83$) เนื้อหาในรูปแบบการจัดการเรียนรู้มีความยากง่ายเหมาะสม ($M = 4.09, SD = 0.70$) และ ปริมาณเนื้อหาในรูปแบบการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสม ($M = 4.09, SD = 0.83$) ลำดับสุดท้าย คือ เนื้อหาในรูปแบบการจัดการเรียนรู้มีความน่าสนใจ ($M = 4.00, SD = 0.89$) นักเรียนมีความคิดเห็นด้านการจัดการเรียนรู้เป็นอันดับที่ 3 ($M = 4.11, SD = 0.83$) มีการประเมินด้านย่อยลำดับแรก คือ การจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบช่วยให้นักเรียนสามารถย้อนกลับมาศึกษาและทบทวนเนื้อหาจากสื่อการเรียนรู้ที่ครูเตรียมไว้ให้ได้หากยังไม่เข้าใจในเนื้อหานั้น ๆ ($M = 4.18, SD = 0.75$) การจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบทำให้นักเรียนมีทักษะการพูดภาษาจีนที่ดีขึ้น ($M = 4.18, SD = 0.75$) และการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบทำให้นักเรียนมีความเข้าใจทางวัฒนธรรมจีนมากขึ้น ($M = 4.18, SD = 0.75$) รองลงมา คือ การจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบช่วยส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกฝนการใช้ภาษาผ่านการปฏิบัติการระงาน ($M = 4.09, SD = 0.83$) และการปรึกษาหารือ ช่วยกันอธิบายข้อมูลความรู้ให้แก่กันในชั้นของการดำเนินกิจกรรมกลุ่มช่วยให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหาได้ดียิ่งขึ้น ($M = 4.09, SD = 1.04$) ลำดับสุดท้าย คือ การจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบช่วยให้นักเรียนได้มีการศึกษาเรียนรู้ด้วยตนเองเพื่อเตรียมความพร้อมก่อนเข้าชั้นเรียน ($M = 3.91, SD = 0.94$) นักเรียนมีความคิดเห็นด้านสื่อการจัดการเรียนรู้เป็นอันดับสุดท้าย ($M = 4.04, SD = 0.88$) มีการประเมินด้านย่อยลำดับแรก คือ สื่อการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับเนื้อหา ($M = 4.27, SD = 0.79$) และ สื่อการจัดการเรียนรู้มีความทันสมัย ($M = 4.27, SD = 0.79$) รองลงมา คือ สื่อการจัดการเรียนรู้ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนมีความเข้าใจในเนื้อหาได้ดียิ่งขึ้น ($M = 4.09, SD = 0.54$) ลำดับถัดมาคือสื่อการจัดการเรียนรู้ช่วยให้นักเรียนเรียนอย่างสนุกสนาน ไม่เบื่อหน่าย ($M = 3.91, SD = 1.14$) ลำดับสุดท้าย คือ สื่อการจัดการเรียนรู้มีความหลากหลาย ($M = 3.64, SD = 1.03$) โดยจากการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการจัดการ พบว่า นักเรียนมีข้อเสนอแนะที่น่าสนใจ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“จริง ๆ สิ่งที่ผมชอบเป็นพิเศษ คือ ด้านการแต่งประโยค หรือการแต่งบทสนทนาเพราะมันเป็นวิธีเรียนที่ทำให้ตัวนักเรียนได้สัมผัสกับการใช้ไวยากรณ์ แต่ผมอยากเสนอแนะให้มีการเพิ่มการอภิปรายไวยากรณ์หรือวิธีการใช้ภาษาที่นักเรียนใช้ เป็นการเสนอการสอนในรูปแบบแนะนำว่าใช้แบบนี้ น่าจะดีกว่า โดยเสนอสัก 2-3 ตัวอย่าง”

(นักเรียนเขียนแสดงความคิดเห็น)

“หนูว่าเรื่องวัฒนธรรมต่าง ๆ ที่เรียนก็โอเคแล้วค่ะ เพราะบางวัฒนธรรมก็ไม่เคยรู้มาก่อน เพื่อที่ถ้าได้ไปอยู่กับคนจีนจะได้ปฏิบัติตัวถูกค่ะ”

(นักเรียนเขียนแสดงความคิดเห็น)

3. ตอนที่ 3 ผลการขยายผลการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

ในขั้นตอนนี้ ผู้วิจัยนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้หลังเรียนตามรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไขตามกระบวนการวิจัยและพัฒนา ไปดำเนินการเช่นเดียวกับการนำรูปแบบไปทดลองใช้จริงในขั้นตอนที่ 3 และประเมินประสิทธิผลในขั้นตอนที่ 4 ของการวิจัยและพัฒนา โดยผู้วิจัยได้มีการประสานงานและพูดคุยเพื่อสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับแนวทางในการจัดการเรียนรู้รวมถึงแนวทางในการวัดและประเมินผลกับครูผู้สอนภาษาจีนของโรงเรียนท่ามะกาวิทยาคมที่นำรูปแบบไปใช้ในการขยายผลในครั้งนี้ โดยนำไปขยายผลกับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนศิลป์ภาษาจีน โรงเรียนท่ามะกาวิทยาคม จำนวน 20 คน ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการขยายผลครั้งนี้ ดำเนินการจัดการเรียนรู้ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 ระหว่างวันที่ 27 กรกฎาคม พ.ศ. 2566 ถึงวันที่ 17 สิงหาคม พ.ศ. 2566

1) ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายกลุ่มขยายผล ก่อนและหลังเรียน ดังตารางที่ 36

ตารางที่ 36 ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนของนักเรียนกลุ่มขยายผล ก่อน และหลังเรียน

คนที่	คะแนนก่อนเรียน (เต็ม 20 คะแนน)	คะแนนหลังเรียน (เต็ม 20 คะแนน)	คะแนน ความแตกต่าง	ร้อยละ คะแนน พัฒนาการสัมพัทธ์
1	12.5	18	5.5	70.51
2	14	19	5	83.33
3	15	20	5	100.00
4	12	17.5	5.5	68.75
5	14	19	5	83.33
6	11.5	16.5	5	58.82
7	13	17.5	4.5	64.29
8	14.5	20	5.5	100.00
9	14.5	19.5	5	90.91
10	13.5	18.5	5	76.92
11	11	16.5	5.5	61.11
12	12	17	5	62.5
13	13.5	18	4.5	69.23
14	15	20	5	100.00
15	11	17	6	66.67
16	14	19	5	83.33
17	13	18	5	71.43
18	12.5	17.5	5	66.67
19	14.5	19.5	5	90.91
20	14	18.5	4.5	75.00
<i>M</i>	13.25	18.33	5.08	77.19
<i>SD</i>	1.27	1.15	0.37	

จากตารางที่ 36 พบว่านักเรียนกลุ่มขยายผล มีทักษะการพูดภาษาจีนสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน จากระดับดีเป็นระดับดีมาก โดยมีคะแนนความแตกต่างเฉลี่ย 5.08 และคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์เท่ากับร้อยละ 77.19

2) ผลการศึกษาความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย กลุ่มขยายผล หลังเรียน ดังตารางที่ 37

ตารางที่ 37 ผลการศึกษาความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย กลุ่มขยายผล หลังเรียน

คนที่	คะแนนหลังเรียน (10 คะแนน)	ร้อยละ
1	7	70.00
2	7	70.00
3	7	70.00
4	9	90.00
5	9	90.00
6	9	90.00
7	8	80.00
8	8	80.00
9	8	80.00
10	8	80.00
11	8	80.00
12	8	80.00
13	7	70.00
14	7	70.00
15	8	80.00
16	8	80.00

ตารางที่ 37 (ต่อ)

คนที่	คะแนนหลังเรียน (10 คะแนน)	ร้อยละ
17	8	80.00
18	8	80.00
19	8	80.00
20	9	90.00
<i>M</i>	7.95	79.5
<i>SD</i>	0.69	

จากตารางที่ 37 พบว่านักเรียนกลุ่มขยายผล มีผลการศึกษาความเข้าใจทางวัฒนธรรมของหลังเรียน เฉลี่ย 7.95 เป็นไปตามเกณฑ์ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70

3) ผลการเรียนรู้ของนักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย กลุ่มขยายผล หลังเรียน ดังตารางที่ 38

ตารางที่ 38 ผลการศึกษาผลการเรียนรู้ของนักเรียนที่เรียนรู้ด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้น
ภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูด
ภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย กลุ่มขยายผล
หลังเรียน

คนที่	คะแนนหลังเรียน (คะแนนเต็ม 10 คะแนน)	ร้อยละ
1	10	100.00
2	7	70.00
3	9	90.00
4	8	80.00
5	8	80.00
6	8	80.00
7	7	70.00
8	10	100.00
9	10	100.00
10	10	100.00
11	10	100.00
12	10	100.00
13	10	100.00
14	8	80.00
15	8	80.00
16	8	80.00
17	8	80.00
18	8	80.00
19	8	80.00
20	10	100.00
<i>M</i>	8.75	87.50
<i>SD</i>	1.12	

จากตารางที่ 38 พบว่านักเรียนกลุ่มขยายผล มีผลการเรียนรู้หลังเรียน เฉลี่ย 8.75 เป็นไปตามเกณฑ์ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70

4) ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย กลุ่มขยายผล หลังเรียน ดังตารางที่ 39

ตารางที่ 39 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ กลุ่มขยายผล หลังเรียน

รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ			
	M	SD	ความหมาย	ลำดับ
1. ด้านเนื้อหา				
1.1 เนื้อหาในรูปแบบการจัดการเรียนรู้มีความสอดคล้องเหมาะสมกับช่วงวัย	4.40	0.60	มาก	2
1.2 เนื้อหาในรูปแบบการจัดการเรียนรู้มีความน่าสนใจ	4.45	0.60	มาก	1
1.3 เนื้อหาในรูปแบบการจัดการเรียนรู้มีความยากง่ายเหมาะสม	4.30	0.66	มาก	4
1.4 ปริมาณเนื้อหาในรูปแบบการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสม	4.30	0.73	มาก	4
1.5 เนื้อหาในรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ได้เรียนรู้สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้จริง	4.35	0.67	มาก	3
รวมด้านเนื้อหา	4.36	0.64	มาก	①

ตารางที่ 39 (ต่อ)

รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ			
	<i>M</i>	<i>SD</i>	ความหมาย	ลำดับ
2. ด้านการจัดการเรียนรู้				
2.1 การจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบช่วยส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกฝนการใช้ภาษาผ่านการปฏิบัติภาระงาน	4.30	0.80	มาก	2
2.2 การปรึกษาหารือ ช่วยกันอธิบายข้อมูลความรู้ให้แก่กันในชั้นของการดำเนินกิจกรรมกลุ่มช่วยให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหาได้ดียิ่งขึ้น	4.35	0.67	มาก	1
2.3 การจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบช่วยให้นักเรียนได้มีการศึกษาเรียนรู้ด้วยตนเองเพื่อเตรียมความพร้อมก่อนเข้าชั้นเรียน	4.30	0.66	มาก	2
2.4 การจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบช่วยให้นักเรียนสามารถย้อนกลับมาศึกษาและทบทวนเนื้อหาจากสื่อการเรียนรู้ที่ครูเตรียมไว้ให้ได้หากยังไม่เข้าใจในเนื้อหานั้น ๆ	4.35	0.67	มาก	1
2.5 การจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบทำให้นักเรียนมีทักษะการพูดภาษาจีนที่ดีขึ้น	4.30	0.73	มาก	2
2.6 การจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบทำให้นักเรียนมีความเข้าใจทางวัฒนธรรมจีนมากขึ้น	4.35	0.67	มาก	1
รวมด้านการจัดการเรียนรู้	4.33	0.68	มาก	③

ตารางที่ 39 (ต่อ)

รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ			
	<i>M</i>	<i>SD</i>	ความหมาย	ลำดับ
3. ด้านสื่อการจัดการเรียนรู้				
3.1 สื่อการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับเนื้อหา	4.35	0.67	มาก	2
3.2 สื่อการจัดการเรียนรู้ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนมีความเข้าใจในเนื้อหาได้ดียิ่งขึ้น	4.35	0.67	มาก	2
3.3 สื่อการจัดการเรียนรู้มีความทันสมัย	4.40	0.68	มาก	1
3.4 สื่อการจัดการเรียนรู้มีความหลากหลาย	4.35	0.67	มาก	2
3.5 สื่อการจัดการเรียนรู้ช่วยให้นักเรียนเรียนอย่างสนุกสนาน ไม่เบื่อหน่าย	4.30	0.73	มาก	3
รวมด้านสื่อการจัดการเรียนรู้	4.35	0.67	มาก	②
4. ด้านการวัดและประเมินผล				
4.1 การวัดและประเมินผลมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4.30	0.66	มาก	2
4.2 การวัดและประเมินผลมีความสอดคล้องกับระดับความรู้ของนักเรียน	4.25	0.64	มาก	3
4.3 การวัดและประเมินผลมีความเหมาะสมกับเนื้อหา	4.30	0.66	มาก	2
4.4 มีเกณฑ์การวัดและประเมินผลที่ชัดเจน	4.35	0.67	มาก	1
รวมด้านการวัดและประเมินผล	4.30	0.64	มาก	④
รวมทุกด้าน	4.33	0.66	มาก	

จากตารางที่ 39 พบว่า ความพึงพอใจของนักเรียนต่อรูปแบบการจัดการเรียนรู้ของนักเรียนกลุ่มขยายผล ภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($M = 4.33, SD = 0.66$) และ เมื่อพิจารณาความพึงพอใจของนักเรียนเป็นรายด้านพบว่านักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากทุกด้าน โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านเนื้อหา ($M = 4.36, SD = 0.64$) รองลงมา คือ ด้านสื่อการจัดการเรียนรู้ ($M = 4.35, SD = 0.67$) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่าทั้ง 3 ด้านอยู่ในระดับมาก โดยนักเรียนมีความคิดเห็นด้านเนื้อหาเป็นลำดับที่ 1 ($M = 4.36, SD = 0.64$) มีการประเมินด้านย่อยลำดับแรก คือ เนื้อหาในรูปแบบการจัดการเรียนรู้มีความน่าสนใจ ($M = 4.45, SD = 0.60$) รองลงมา คือ เนื้อหาในรูปแบบการจัดการเรียนรู้มีความสอดคล้องเหมาะสมกับช่วงวัย ($M = 4.40, SD = 0.60$) และลำดับสุดท้าย คือ

เนื้อหาในรูปแบบการจัดการเรียนรู้มีความง่ายเหมาะสม ($M = 4.30, SD = 0.66$) และปริมาณเนื้อหาในรูปแบบการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสม ($M = 4.30, SD = 0.73$) นักเรียนมีความคิดเห็นด้านสื่อการจัดการเรียนรู้เป็นอันดับที่ 2 ($M = 4.35, SD = 0.67$) โดยมีการประเมินด้านย่อยลำดับแรกคือสื่อการจัดการเรียนรู้มีความทันสมัย ($M = 4.40, SD = 0.68$) รองลงมา คือ สื่อการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับเนื้อหา สื่อการจัดการเรียนรู้ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนมีความเข้าใจในเนื้อหาได้ดียิ่งขึ้น ($M = 4.35, SD = 0.67$) และสื่อการจัดการเรียนรู้มีความหลากหลาย ($M = 4.35, SD = 0.67$) โดยลำดับสุดท้าย คือ สื่อการจัดการเรียนรู้ช่วยให้นักเรียนเรียนอย่างสนุกสนาน ไม่เบื่อหน่าย ($M = 4.30, SD = 0.73$) นักเรียนมีความคิดเห็นด้านการจัดการเรียนรู้เป็นอันดับที่ 3 ($M = 4.33, SD = 0.68$) มีการประเมินด้านย่อยลำดับแรก 3 รายการ คือ การปรึกษาหารือ ช่วยกันอธิบายข้อมูลความรู้ให้แก่กันในชั้นของการดำเนินกิจกรรมกลุ่มช่วยให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหาได้ดียิ่งขึ้น การจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบช่วยให้นักเรียนสามารถย้อนกลับมาศึกษาและทบทวนเนื้อหาจากสื่อการเรียนรู้อันที่ครูเตรียมไว้ให้ได้หากยังไม่เข้าใจในเนื้อหานั้น ๆ และการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบทำให้นักเรียนมีความเข้าใจทางวัฒนธรรมจีนมากขึ้น ($M = 4.35, SD = 0.67$) รองลงมา มี 3 รายการ คือ การจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบช่วยส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกฝนการใช้ภาษาผ่านการปฏิบัติภาระงาน ($M = 4.30, SD = 0.80$) การจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบช่วยให้นักเรียนได้มีการศึกษาเรียนรู้ด้วยตนเองเพื่อเตรียมความพร้อมก่อนเข้าชั้นเรียน ($M = 4.30, SD = 0.66$) และการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบทำให้นักเรียนมีทักษะการพูดภาษาจีนที่ดีขึ้น ($M = 4.30, SD = 0.73$) นักเรียนมีความคิดเห็นด้านการวัดและประเมินผลเป็นอันดับสุดท้าย ($M = 4.30, SD = 0.64$) มีการประเมินด้านย่อยลำดับแรก คือ มีเกณฑ์การวัดและประเมินผลที่ชัดเจน ($M = 4.35, SD = 0.67$) รองลงมา มีสองรายการ คือ การวัดและประเมินผลมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ และการวัดและประเมินผลมีความเหมาะสมกับเนื้อหา ($M = 4.30, SD = 0.66$) ลำดับสุดท้าย คือ การวัดและประเมินผลมีความสอดคล้องกับระดับความรู้ของนักเรียน ($M = 4.25, SD = 0.64$)

งานวิจัยนี้ใช้วิธีดำเนินงานวิจัยในลักษณะของการวิจัยและพัฒนาซึ่งมีลักษณะเป็นแบบแผนเชิงผสมผสานด้วยวิธีเชิงปริมาณ (Quantitative Method) เสริมด้วยวิธีเชิงคุณภาพ (Qualitative Methods) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) การจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย 2) คู่มือการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ 3) แผนการจัดการเรียนรู้ 4) แบบทดสอบทักษะการพูด 5) แบบวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรม 6) แบบทดสอบผลการเรียนรู้ และ 7) แบบประเมินความพึงพอใจกลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนแผนศิลป์ภาษาจีน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายมัธยม) ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 รวมนักเรียนจำนวน 11 คน โดยใช้การเลือกอย่างเจาะจง (Purposive Sampling) และ นำไปขยายผลแก่นักเรียนแผนศิลป์ภาษาจีนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนท่ามะกาวิทยาคม ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 20 คน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (M) ค่าเฉลี่ยเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) และการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) เมื่อเสร็จสิ้นการทดลองผู้วิจัยสามารถสรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องการพัฒนา รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ผลการวิจัยสามารถสรุปผลได้ดังนี้

1. ผลการพัฒนาและหาคุณภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย มีองค์ประกอบของรูปแบบ 5 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) หลักการ 2) วัตถุประสงค์ 3) กระบวนการจัดการเรียนรู้ 6 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นที่ 1 ขั้นการศึกษาด้วยตนเอง (Self-study) ขั้นที่ 2 ขั้นตรวจสอบความรู้ความเข้าใจ (Assessment) ขั้นที่ 3 ขั้นเตรียมความพร้อม (Pre-task) ขั้นที่ 4 ขั้นดำเนินงานกิจกรรมกลุ่ม (Group Activity) ขั้นที่ 5 ขั้นตรวจสอบ สรุปและประเมินการใช้ภาษาและความเข้าใจทางวัฒนธรรม (Language and Cultural Understanding Evaluation) ขั้นที่ 6 ขั้นสรุปและประเมินการทำงานกลุ่ม (Conclusion of Cooperation and Evaluation) 4) การวัดและประเมินผล และ

5) ปัจจัยสนับสนุน ซึ่งจากการหาคุณภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ พบว่า คุณภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ ในภาพรวมมีคุณภาพอยู่ในระดับมากที่สุด ($M = 4.84, SD = 0.31$) โดยผู้ทรงคุณวุฒิประเมินคุณภาพของทุกรายการอยู่ในระดับมากที่สุด โดยรายการประเมินที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดมี 3 รายการ คือ 1) องค์ประกอบแต่ละองค์ประกอบของรูปแบบมีความสัมพันธ์ สอดคล้อง และส่งเสริมซึ่งกันและกัน ($M = 5.00, SD = 0.00$) 2) กระบวนการจัดการเรียนรู้มีขั้นตอนครบถ้วน ($M = 5.00, SD = 0.00$) และ 3) ปัจจัยสนับสนุนมีความเหมาะสม สอดคล้องกับหลักการและวัตถุประสงค์ ($M = 5.00, SD = 0.00$) แสดงว่าภาพรวมของคุณภาพรูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ ที่ได้พัฒนาขึ้นนี้มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด

2. ผลการประเมินประสิทธิผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า

2.1 ผลการศึกษาพัฒนาการทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนตามรูปแบบ 4 ครั้ง พบว่านักเรียนมีพัฒนาการทักษะการพูดภาษาจีนสูงขึ้นในช่วงระหว่างเรียนจากระดับดีเป็นระดับดีมาก โดยผลการทดสอบทักษะการพูดครั้งที่ 1 อยู่ในระดับดี และครั้งที่ 2 ครั้งที่ 3 และ ครั้งที่ 4 อยู่ในระดับดีมาก ยอมรับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1

2.2 ผลการเปรียบเทียบความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนก่อนและหลังการเรียนรู้ พบว่า ความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ($M=17.00, SD=1.26, M=11.55, SD=2.07$) ยอมรับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2

2.3 ผลการเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ของนักเรียนก่อนและหลังการเรียนรู้ พบว่า ผลการเรียนรู้ของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ($M=14.36, SD=3.83, M=7.00, SD=4.15$) ยอมรับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 3

2.4 ผลศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ตามรูปแบบ พบว่า ความพึงพอใจของนักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($M = 4.13, SD= 0.80$) ซึ่งยอมรับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 4 และ เมื่อพิจารณาความพึงพอใจของนักเรียนเป็นรายด้านพบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากทุกด้าน โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านการวัดและประเมินผล ($M = 4.27, SD= 0.66$) รองลงมา คือ ด้านเนื้อหา ($M = 4.15, SD= 0.78$)

3. ผลการขยายผลการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า

3.1 ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย กลุ่มขยายผล พบว่านักเรียนกลุ่มขยายผล มีทักษะการพูดภาษาจีนสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน จากระดับดีเป็นระดับดีมาก โดยมีคะแนนความแตกต่างเฉลี่ย 5.08 และคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ร้อยละ 77.19

3.2 ผลการศึกษาความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย กลุ่มขยายผล หลังเรียน พบว่านักเรียนกลุ่มขยายผล มีผลการศึกษาความเข้าใจทางวัฒนธรรมของหลังเรียน เฉลี่ย 7.95 เป็นไปตามเกณฑ์ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70

3.3 ผลการศึกษาผลการเรียนรู้ของนักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย กลุ่มขยายผล หลังเรียน พบว่านักเรียนกลุ่มขยายผล มีผลการเรียนรู้หลังเรียน เฉลี่ย 8.75 เป็นไปตามเกณฑ์ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70

3.4 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย กลุ่มขยายผล หลังเรียน พบว่า ความพึงพอใจของนักเรียนต่อรูปแบบการจัดการเรียนรู้ของนักเรียนกลุ่มขยายผล ภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($M = 4.33, SD = 0.66$) และ เมื่อพิจารณาความพึงพอใจของนักเรียนเป็นรายด้านพบว่านักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากทุกด้าน โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ด้านเนื้อหา ($M = 4.36, SD = 0.64$) รองลงมา คือ ด้านสื่อการจัดการเรียนรู้ ($M = 4.35, SD = 0.67$)

2. อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องการพัฒนา รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

1. จากผลการพัฒนาและหาคุณภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมีคุณภาพอยู่ในระดับมากที่สุด ($M = 4.84, SD = 0.31$) ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นมีขั้นตอนและกระบวนการพัฒนาอย่างเป็นระบบ ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ ทิศนา ขัมมณี (2563: 204) ที่ได้กล่าวถึงกระบวนการที่จำเป็นต่อการสร้างระบบระบบใดระบบหนึ่ง ซึ่งประกอบด้วยขั้นตอนสำคัญ ได้แก่ การกำหนดจุดมุ่งหมายของระบบ การศึกษาหลักการหรือทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง การประมวลสภาพการณ์และปัญหาต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนกำหนดองค์ประกอบของระบบและการจัดความสัมพันธ์ขององค์ประกอบต่าง ๆ รวมถึงการเขียนผังของระบบ การทดลอง การประเมินผลของระบบและการปรับปรุงระบบ เพื่อให้การพัฒนา รูปแบบการจัดการเรียนรู้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ โดยผู้วิจัยดำเนินการออกแบบระบบการเรียนการสอนตามขั้นตอนการออกแบบระบบการเรียนการสอน ADDIE Model ที่ปรับปรุงโดย Kevin Kruse (2011) โดยในขั้นแรกมีการประเมินความต้องการจำเป็น ตลอดจนศึกษาและวิเคราะห์หลักการและแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง ศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับการพัฒนา รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของผู้ที่เกี่ยวข้องในการจัดการเรียนการสอน และศึกษาความต้องการของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายเกี่ยวกับรูปแบบการจัดการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ เนื้อหาของการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อ และแหล่งเรียนรู้ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครบถ้วนและนำไปใช้ในการสังเคราะห์เพื่อพัฒนา รูปแบบการจัดการเรียนรู้ได้อย่างสมบูรณ์ สอดคล้องกับสภาพการณ์ บริบททางการศึกษาและความต้องการของผู้ที่เกี่ยวข้องอย่างสูงสุด นอกจากนี้ ในขั้นตอนของการพัฒนา รูปแบบการจัดการเรียนรู้ดังกล่าว ยังมีการจัดสนทนากลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิ (Focus Group Discussion : FGD) ซึ่งประกอบด้วยผู้ทรงคุณวุฒิด้านหลักสูตรและการสอน ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาจีน และผู้ทรงคุณวุฒิด้านการวัดและประเมินผลการศึกษา ดำเนินการตรวจสอบความถูกต้อง เหมาะสม รวมถึงความเป็นไปได้ในการนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ไปทดลองใช้ในงานวิจัยอีกด้วย ซึ่งขั้นตอนนี้นับเป็นอีกหนึ่งขั้นตอนสำคัญ เพราะการสนทนากลุ่มถือได้ว่าเป็นวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลที่มีประสิทธิภาพซึ่งช่วยให้ผู้วิจัยได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์สามารถตอบคำถามการวิจัยได้อย่างครบถ้วน ได้รับข้อมูลที่มีความหลากหลาย ครอบคลุม มีความลึกซึ้งและเชื่อถือได้ (เก็จกนก เอื้อวงศ์, 2562)

2. ผลการประเมินประสิทธิผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า

2.1 ผลการศึกษาพัฒนาการทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนตามรูปแบบ 4 ครั้ง พบว่า นักเรียนมีพัฒนาการทักษะการพูดภาษาจีนสูงขึ้นในช่วงระหว่างเรียนจากระดับดีเป็นระดับดีมาก โดยผลการทดสอบทักษะการพูดครั้งที่ 1 อยู่ในระดับดี โดยครั้งที่ 2 ครั้งที่ 3 และ ครั้งที่ 4 อยู่ในระดับดีมาก ยอมรับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1 และเมื่อนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ไปขยายผลก็ได้ประสิทธิผลสอดคล้องกับผลการวิจัยที่เกิดขึ้นในการทดลองใช้กับกลุ่มเป้าหมาย โดยนักเรียนกลุ่มขยายผลมีทักษะการพูดภาษาจีนสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน จากระดับดีเป็นระดับดีมาก โดยมีคะแนนความแตกต่างเฉลี่ย 5.08 และคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ร้อยละ 77.19 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นได้พัฒนาขึ้นบนพื้นฐานแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องที่มีความหลากหลาย โดยนำมาสังเคราะห์อย่างถูกต้องตามกระบวนการวิจัย และมีผลจากงานวิจัยก่อนหน้ารองรับว่าสามารถพัฒนาทักษะการพูดภาษาต่างประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ ได้แก่ 1) แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน ซึ่งเป็นการจัดการเรียนรู้ที่มีการมอบหมายชิ้นงานปฏิบัติการทางภาษา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์และมีความพยายามในการเรียนรู้ภาษาเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ได้ตั้งไว้ (Crooks, 1986; Prabhu, 1987; Nunan, 1989; Willis, 1996; Lee, 2000; Bygate, Skehan and Swain, 2001; Ellis, 2003) 2) แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ ที่เป็นการจัดการเรียนการสอนที่แบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มย่อย โดยให้สมาชิกในกลุ่มมีความสามารถและความถนัดที่แตกต่างกัน ทุกคนมีความรับผิดชอบร่วมกัน แลกเปลี่ยนความคิดเห็น การแบ่งปันทรัพยากรการเรียนรู้ร่วมกัน เป็นกำลังใจซึ่งกันและกัน ร่วมมือกันปฏิบัติงานโดยมีเป้าหมายเดียวกัน (Johnson and Johnson, 1993; Slavin, 1995; วัฒนาพร ระงับทุกข์, 2542; กรมวิชาการ, 2542; พิมพันธ์ เดชะคุปต์, 2544 ; อภรณ์ ใจเที่ยง, 2550; ทิศนา ข้ามมณี, 2563) และ 3) แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับเทคนิคห้องเรียนกลับด้าน ที่เน้นการพัฒนาทักษะและการลงมือปฏิบัติในสิ่งที่ผู้เรียนสนใจและชื่นชอบมากกว่าเน้นที่การบรรยายเนื้อหาเพียงอย่างเดียว โดยมีการปรับเปลี่ยนจากการใช้ช่วงเวลาของการบรรยายเนื้อหาในห้องเรียนเป็นการทำกิจกรรมที่ให้นักเรียนได้ฝึกแก้โจทย์ปัญหาและนำความรู้ไปประยุกต์ใช้จริง ส่วนเนื้อหาที่ใช้ในการบรรยายจะอยู่ในรูปของสื่ออื่นๆ โดยครูจะจัดทำเป็นสื่อและวีดิทัศน์ต่าง ๆ ให้นักเรียนสามารถไปเรียน อ่าน ฟัง และดูเองที่บ้านได้ (Ojalvo and Doyne, 2011; Bergmann and Sams, 2012; วิจารย์ พานิช, 2556; สุรศักดิ์ ปาเฮ, 2556) โดยผู้วิจัยได้ทำการสังเคราะห์เพื่อให้ได้ขั้นตอนของรูปแบบการสอนที่สามารถพัฒนาทักษะการพูดของผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ โดยในขั้นที่ 4 ขั้นดำเนินงานกิจกรรมกลุ่ม (Group Activity) ที่นักเรียนปฏิบัติภาระงานโดยฝึกฝนการใช้ภาษา สมาชิกในกลุ่มมีการปฏิสัมพันธ์

แลกเปลี่ยนความเห็นซึ่งกันและกัน ช่วยกันอธิบายข้อมูลความรู้ให้แก่กัน ช่วยกันคิด ช่วยกันทำ ช่วยกันแก้ไข โดยหากยังมีข้อสงสัยในเนื้อหาประเด็นใดนักเรียนสามารถย้อนกลับไปทบทวนเนื้อหาจากสื่อที่ครูได้จัดทำและจัดหามาไว้ให้ก่อนล่วงหน้าก่อนเข้าชั้นเรียนควบคู่ไปด้วย นอกจากนี้ จากผลการวิจัยยังพบว่านักเรียนมีพัฒนาการทักษะการพูดภาษาจีนสูงขึ้นเรื่อย ๆ ตามลำดับ โดยผลการทดสอบทักษะการพูดครั้งที่ 4 อยู่ในระดับดีมาก ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะในชั้นที่ 5 ซึ่งเป็นชั้นตรวจสอบสรุปและประเมินการใช้ภาษาและความเข้าใจทางวัฒนธรรม (Language and Cultural Understanding Evaluation) ที่นักเรียนต้องดำเนินการสรุปและรายงานผลการปฏิบัติงานและประเมินผลงาน ปัญหาที่พบ และเสนอแนวทางแก้ไข ทำให้นักเรียนมีการประเมินการใช้ภาษา และมองเห็นข้อผิดพลาด นำไปสู่การวางแผนทางในการแก้ไขและปรับปรุงให้การปฏิบัติภาระงานในครั้งต่อไปให้ดียิ่งขึ้น ผลการวิจัยสอดคล้องกับงานวิจัยของสุวรรณีย์ ศิริพิทักษ์ชัย (2559) ที่พบว่า ผลการสร้างและพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ตามแนวคิดภาระงานเป็นฐานโดยใช้แหล่งท่องเที่ยวในท้องถิ่น เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ภาษาโดยใช้ภาระงานเป็นสื่อการเรียนรู้ ตอบสนองความต้องการของผู้เรียนโดยตรง ผู้เรียนวางแผนการทำงาน คิดแก้ปัญหาที่เกิดจากการทำงาน ฝึกการทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ จากแหล่งเรียนรู้ และภูมิปัญญาท้องถิ่นโดยตรง ครูผู้สอนมีบทบาทเป็นผู้เสนอแนะแนวทางการเรียนรู้เพิ่มเติมด้านเนื้อหาเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาทางภาษา อีกทั้งเป็นการสร้างแรงจูงใจในการเรียนอีกด้วย นอกจากนี้ การจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมความร่วมมือในชั้นเรียนยังช่วยให้ผู้เรียนกระตือรือร้นในการมีส่วนร่วมในชั้นเรียน อีกทั้งการช่วยเหลือและแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกันยังมีส่วนช่วยให้นักเรียนความเข้าใจในเนื้อหาได้ดียิ่งขึ้นด้วย สอดคล้องกับงานวิจัยของภูเทพ ประภากร (2561) ที่ ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่ารูปแบบการจัดการเรียนการสอนแบบกิจกรรมส่งเสริมความร่วมมือในชั้นเรียนนั้นช่วยเสริมแรงบวกและความภูมิใจของผู้เรียน อีกทั้งยังกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้น ร่วมมือกันรับผิดชอบในหน้าที่ของตน และช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจเนื้อหาในรายวิชาการฟังและการพูดภาษาจีนกลางได้ดียิ่งขึ้น โดยผลสัมฤทธิ์หลังเรียนด้านการฟังและการพูดภาษาจีนกลางของนักศึกษา กลุ่มเป้าหมายสูงกว่าก่อนเรียน

2.2 ผลการเปรียบเทียบความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียน ก่อนและหลังการเรียนรู พบว่า ความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ($M=17.00$, $SD=1.26$, $M=11.55$, $SD=2.07$) ยอมรับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2 และเมื่อนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ไปขยายผลก็ได้ประสิทธิผลเป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ โดยนักเรียนกลุ่มขยายผลมีผลการศึกษาคความเข้าใจทางวัฒนธรรมหลังเรียน เฉลี่ย 7.95 เป็นไปตามเกณฑ์ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากในชั้นที่ 1 ซึ่งเป็นชั้นการศึกษาด้วยตนเอง (Self-study) นักเรียนได้ศึกษาเรียนรู้เนื้อหาเกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรมของภาษาเป้าหมายจากสื่อที่ครูได้จัดทำหรือจัดหามาไว้ให้ก่อนล่วงหน้า

ก่อนเข้าชั้นเรียนทำให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมจีนในเบื้องต้น อีกทั้งการใช้สื่อที่เป็นวิดีโอ ภาพนิ่ง หรือภาพเคลื่อนไหวยังช่วยให้นักเรียนมีความเข้าใจทางวัฒนธรรมได้อย่างเด่นชัดยิ่งขึ้น เพราะนักเรียนจะได้เห็นการใช้ภาษาและวัฒนธรรมในการพูดสื่อสารของภาษาดังกล่าว โดยสามารถสังเกตสีหน้า ท่าทาง และน้ำเสียงที่ใช้ในการพูดสนทนาได้อย่างชัดเจน สอดคล้องกับแนวคิดของ (Pratama, 2017) และ Krasner (1999, อ้างถึงใน Dema and Moeller, 2012) ที่ได้เสนอกลยุทธ์การสอนความเข้าใจความต่างทางวัฒนธรรมไว้ว่า การสอนวัฒนธรรมในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศว่า สามารถทำได้โดยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีการสังเกตผ่านภาพยนตร์และสื่ออื่น ๆ และวิดีโอ นับเป็นอีกหนึ่งสื่อที่มีประสิทธิภาพในการเสริมสร้างความเข้าใจของผู้เรียนผ่านสื่อภาพมากยิ่งขึ้น

นอกจากนี้ ชั้นที่ 4 ชั้นดำเนินงานกิจกรรมกลุ่ม (Group Activity) นักเรียนปฏิบัติภาระงานที่ได้รับมอบหมาย โดยมีการวางแผนร่วมกันในชั้นแรก ปฏิบัติภาระงานโดยฝึกฝนการใช้ภาษา สมาชิกในกลุ่มมีการปฏิสัมพันธ์ แลกเปลี่ยนความเห็นซึ่งกันและกัน ช่วยกันอธิบายข้อมูลความรู้ให้แก่กัน ช่วยกันคิด ช่วยกันทำ ช่วยกันแก้ไข ซึ่งกระบวนการดังกล่าวช่วยให้นักเรียนได้การสัมผัสวัฒนธรรมผ่านการใช้ภาษา สอดคล้องกับแนวคิดของ Yi Qu (2010) ที่เสนอแนวทางการจัดการเรียนการสอนด้านความเข้าใจทางวัฒนธรรมในการสอนภาษาต่างประเทศ เกี่ยวกับการสัมผัสวัฒนธรรมผ่านการใช้ภาษาว่า การสอนเพื่อความเข้าใจวัฒนธรรมได้มีการบูรณาการเข้ากับกระบวนการเรียนรู้ไวยากรณ์ และคำศัพท์ เนื่องจากภาษามีความเกี่ยวโยงอย่างใกล้ชิดกับวัฒนธรรมในทุกแง่มุม นอกจากนี้ นริศ วศินานนท์ (2551) ยังกล่าวถึงการเรียนภาษาจีนที่ผู้เรียนควรเรียนรู้และทำความเข้าใจทั้งภาษาและวัฒนธรรมควบคู่กันไป ว่าการเรียนการสอนภาษาจีนต้องทำความเข้าใจทั้งภาษาและวัฒนธรรมควบคู่กันจึงจะสามารถทำให้การเรียนการสอนนั้นมีสีสัน สนุกสนาน มีความหมายและมีประสิทธิภาพอย่างแท้จริง

ในชั้นที่ 5 ซึ่งเป็นขั้นตรวจสอบ สรุปและประเมินการใช้ภาษาและความเข้าใจทางวัฒนธรรม (Language and Cultural Understanding Evaluation) ก็นับเป็นอีกหนึ่งขั้นตอนสำคัญที่ช่วยยกระดับความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียน เพราะนักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันอภิปรายในประเด็นเกี่ยวกับการใช้ภาษาอย่างถูกต้องตามหลักวัฒนธรรม ทำให้นักเรียนได้ฝึกกระบวนการคิดใคร่ครวญแล้วขยายความคิดของตนเองออกไปอย่างสมเหตุสมผล โดยสามารถอธิบายเปรียบเทียบความเหมือนและความต่างของวัฒนธรรมในภาษาแม่กับวัฒนธรรมในภาษาเป้าหมาย ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางการจัดการเรียนการสอนด้านความเข้าใจทางวัฒนธรรมในการสอนภาษาต่างประเทศของ Yi Qu (2010) ที่กล่าวถึงการอธิบายเนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรม โดยผู้สอนสามารถเลือกที่จะพูดคุยเรื่องเกี่ยวกับภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ วรรณกรรม ศิลปะต่าง ๆ บางครั้งอาจให้ผู้เรียนนำเสนอเป็นกลุ่มหรือรายบุคคล โดยในขั้นต้นผู้เรียนอาจเริ่มจากใช้ภาษาแม่ของตนเองก่อน เมื่อผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาในระดับที่สูงขึ้นอาจให้พวกเขาแนะนำเสนอโดยใช้ภาษาเป้าหมายได้

2.3 ผลการเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ของนักเรียนก่อนและหลังเรียน พบว่า ผลการเรียนรู้ของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ($M=14.36$, $SD=3.83$, $M=7.00$, $SD=4.15$) ยอมรับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 3 และเมื่อนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ไปขยายผลก็ได้ประสิทธิผลเป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ โดยนักเรียนกลุ่มขยายผลมีผลการเรียนรู้หลังเรียน เฉลี่ย 8.75 เป็นไปตามเกณฑ์ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากรูปแบบการจัดการเรียนรู้ดังกล่าว เป็นการส่งเสริมให้นักเรียนสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้าน ซึ่งเมื่อผนวกเข้ากับแนวคิดการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือซึ่งเป็นการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นการส่งเสริมให้นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมร่วมมือกันเรียนรู้กับสมาชิกในกลุ่มที่มีความสามารถที่แตกต่างและหลากหลายและสามารถส่งเสริมการเรียนรู้ซึ่งกันและกันได้เป็นอย่างดี การนำเทคนิคห้องเรียนกลับด้านมาสอดแทรกในการจัดการเรียนเรียนรู้แบบร่วมมือ จึงจะยิ่งช่วยเสริมสร้างประสิทธิภาพในการจัดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.4 ผลศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ตามรูปแบบ พบว่า ความพึงพอใจของนักเรียนต่อรูปแบบการจัดการเรียนรู้ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($M = 4.13$, $SD= 0.80$) ซึ่งยอมรับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 4 และ เมื่อพิจารณาความพึงพอใจของนักเรียนเป็นรายด้านพบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากทุกด้าน โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านการวัดและประเมินผล ($M = 4.27$, $SD= 0.66$) มีการประเมินด้านย่อยลำดับแรก คือ การวัดและประเมินผลมีความสอดคล้องกับระดับความรู้ของนักเรียน ($M = 4.36$, $SD= 0.67$) รองลงมา คือ การวัดและประเมินผลมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และ การวัดและประเมินผลมีความเหมาะสมกับเนื้อหา ($M = 4.27$, $SD= 0.65$) และลำดับสุดท้าย คือ มีเกณฑ์การวัดและประเมินผลที่ชัดเจน ($M = 4.18$, $SD= 0.75$) ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากผู้วิจัยได้มีการสร้างเครื่องมือการวัดและประเมินผลตามกระบวนการสร้างเครื่องมือที่ถูกต้อง มีการร่างข้อคำถามให้ครอบคลุมจุดมุ่งหมายการเรียนรู้และเนื้อหาที่ต้องการวัด อีกทั้งยังมีการกำหนดปริมาณสัดส่วนข้อคำถามให้เหมาะสมต่อเนื้อหาแต่ละหน่วยการเรียนรู้ รองลงมา คือ ด้านเนื้อหา ($M = 4.15$, $SD= 0.78$) โดยมีการประเมินด้านย่อยลำดับแรก คือ เนื้อหาในรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ได้เรียนรู้สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้จริง ($M = 4.45$, $SD= 0.69$) รองลงมา คือ เนื้อหาในรูปแบบการจัดการเรียนรู้มีความสอดคล้องเหมาะสมกับช่วงวัย ($M = 4.09$, $SD= 0.83$) เนื้อหาในรูปแบบการจัดการเรียนรู้มีความยากง่ายเหมาะสม ($M = 4.09$, $SD= 0.70$) และ ปริมาณเนื้อหาในรูปแบบการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสม ($M = 4.09$, $SD= 0.83$) ลำดับสุดท้าย คือ เนื้อหาในรูปแบบการจัดการเรียนรู้มีความน่าสนใจ ($M = 4.00$, $SD= 0.89$) ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะในขั้นตอนการกำหนดเนื้อหาในการเรียนรู้ผู้วิจัยได้มีการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 เกี่ยวกับความต้องการในการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ เนื้อหาของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อ และแหล่งเรียนรู้ รวมทั้งสัมภาษณ์ความคิดเห็นของผู้ที่

เกี่ยวข้องในการจัดการเรียนการสอนเพื่อนำข้อมูลที่ได้มาใช้ประกอบการกำหนดเนื้อหาในการเรียนรู้ตลอดจนศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เกี่ยวกับมาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด สาระและมาตรฐานของรายวิชาภาษาจีน จึงทำให้เนื้อหาในรูปแบบการจัดการเรียนรู้สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้จริง มีความสอดคล้องเหมาะสมกับช่วงวัย มีความง่ายและปริมาณเนื้อหาที่เหมาะสม และเนื้อหาในรูปแบบการจัดการเรียนรู้มีความน่าสนใจสำหรับผู้เรียน เมื่อนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ไปขยายผลก็ได้ประสิทธิผลสอดคล้องกับผลการวิจัยที่เกิดขึ้นในการทดลองใช้กับกลุ่มเป้าหมาย โดยนักเรียนกลุ่มขยายผลความพึงพอใจของนักเรียนต่อรูปแบบการจัดการเรียนรู้ของนักเรียนกลุ่มขยายผล ภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($M = 4.33, SD = 0.66$) แต่เป็นที่น่าสังเกตว่าเมื่อพิจารณาความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่มขยายผลเป็นรายด้านจะพบว่าด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านเนื้อหา โดยมีการประเมินด้านย่อยลำดับแรก คือ เนื้อหาในรูปแบบการจัดการเรียนรู้มีความน่าสนใจ รองลงมา คือ เนื้อหาในรูปแบบการจัดการเรียนรู้มีความสอดคล้องเหมาะสมกับช่วงวัย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะในกระบวนการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้มีการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน ซึ่งเป็นการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ซึ่งทุกสถานศึกษาที่จัดการศึกษาขั้นพื้นฐานต้องนำไปใช้เป็นกรอบและทิศทางในการจัดการเรียนการสอนให้แก่เยาวชนไทย เมื่อผนวกกับการนำผลที่ได้จากศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้จากผู้ที่เกี่ยวข้องในการจัดการเรียนการสอน และศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายเกี่ยวกับความต้องการด้านเนื้อหาของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มาใช้ในการกำหนดเนื้อหาในการเรียนรู้ จึงส่งผลให้เนื้อหาที่กำหนดในสาระการเรียนรู้ในรูปแบบการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมเมื่อนำไปปรับรูปแบบการจัดการเรียนรู้ไปขยายผลกับนักเรียนกลุ่มอื่น ๆ ที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มเป้าหมายจึงมีความ สอดคล้องกับความสนใจของผู้เรียนเหมาะสมกับช่วงวัย

3. ข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการพัฒนา รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

จากผลการวิจัยพบว่า หนึ่งในปัจจัยสนับสนุนของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯ คือ ครูควรกระตุ้นให้นักเรียนศึกษาสื่อที่ครูได้จัดทำหรือจัดหาไว้ให้ก่อนล่วงหน้าก่อนเข้าชั้นเรียนและเมื่อนักเรียนไม่เข้าใจเนื้อหาส่วนใดให้นักเรียนหวนกลับไปศึกษาเนื้อหาจากสื่อดังกล่าว โดยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามข้อสงสัยผ่านช่องทางที่หลากหลาย ครูจึงต้องคำนึงถึงความพร้อมในการเข้าถึงสื่อการเรียนรู้ของนักเรียน เช่น นักเรียนสามารถใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์ได้อย่างทั่วถึง และมีความพร้อมในการใช้อุปกรณ์เพื่อเข้าถึงอินเทอร์เน็ตในกรณีที่สื่อดังกล่าวเป็นสื่อการเรียนรู้แบบออนไลน์

จากผลการศึกษาพัฒนาการทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนตามรูปแบบ 4 ครั้ง พบว่านักเรียนมีพัฒนาการทักษะการพูดภาษาจีนสูงขึ้นในช่วงระหว่างเรียนจากระดับดีเป็นระดับดีมาก โดยผลการทดสอบทักษะการพูดครั้งที่ 1 อยู่ในระดับดี และครั้งที่ 2 ครั้งที่ 3 และ ครั้งที่ 4 อยู่ในระดับดีมาก ทั้งนี้ ในขั้นดำเนินงานกิจกรรมกลุ่ม (Group Activity) ซึ่งเป็นขั้นที่ให้นักเรียนปฏิบัติภาระงานโดยฝึกฝนการใช้ภาษา ครูควรกระตุ้นให้นักเรียนปฏิสัมพันธ์กับสมาชิกในกลุ่มผ่านการฝึกฝนสื่อสารที่ใกล้เคียงหรือเสมือนกับการสื่อสารจริงที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน เพื่อให้ได้ฝึกฝนการใช้ภาษาอย่างทั่วถึงและสม่ำเสมอตลอดระยะเวลาการจัดการเรียนรู้ให้ได้มากที่สุด

จากผลการเปรียบเทียบความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนพบว่า ความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ทั้งนี้ ในขั้นการศึกษาด้วยตนเอง (Self-study) นักเรียนศึกษาเรียนรู้เนื้อหาเกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรมของภาษาเป้าหมายจากสื่อที่ครูได้จัดทำหรือจัดหาไว้ให้ก่อนล่วงหน้าก่อนเข้าชั้นเรียน โดยครูเป็นผู้ชี้แนะวิธีและแหล่งศึกษาค้นคว้าเพื่อเรียนรู้ด้วยตนเองให้แก่ นักเรียน จัดทำหรือจัดหาสื่อการเรียนรู้ให้แก่ นักเรียนนั้น นอกจากครูต้องคำนึงถึงการเลือกสื่อที่มีความเหมาะสมกับเนื้อหาและนักเรียนสามารถเข้าถึงได้โดยสะดวกแล้ว ยังควรพิจารณาถึงความชัดเจนของภาพหรือคลิปภาพเคลื่อนไหว ว่าสามารถสะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรมในการสื่อสารการพูดได้ชัดเจนหรือไม่ อีกทั้งยังควรพิจารณาถึงระดับความยากง่ายของภาษาให้เหมาะสมกับระดับความรู้ทางภาษาจีนของผู้เรียนในกรณีที่สื่อดังกล่าวเป็นภาษาจีน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถทำความเข้าใจและศึกษาเรียนรู้ล่วงหน้าได้อย่างเหมาะสม

จากผลการวิจัยพบว่า ผลการเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ซึ่งเป็นผลการวัดความรู้ความเข้าใจด้านคำศัพท์และไวยากรณ์ที่เป็นพื้นฐานสำคัญของการนำไปใช้ในการสื่อสารการพูด ทั้งนี้ ในทุกขั้นตอนของการเรียนรู้ ตั้งแต่ขั้นที่ 1 ขั้นการศึกษาด้วย

ตนเอง (Self-study) ขั้นที่ 2 ขั้นตรวจสอบความรู้ความเข้าใจ (Assessment) ขั้นที่ 4 ขั้นดำเนินงานกิจกรรมกลุ่ม (Group Activity) ขั้นที่ 5 ขั้นตรวจสอบ สรุปและประเมินการใช้ภาษาและความเข้าใจทางวัฒนธรรม (Language and Cultural Understanding Evaluation) ครูควรกระตุ้นให้นักเรียนศึกษาเรียนรู้ด้วยตนเองจากสื่อที่ครูได้จัดทำหรือจัดหาไว้ให้ก่อนล่วงหน้าก่อนเข้าชั้นเรียน เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเบื้องต้นก่อนเข้าชั้นเรียน และให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการปฏิบัติภาระงานกลุ่ม ฝึกฝนการใช้ภาษาในห้องเรียนให้ได้มากที่สุด อีกทั้ง ยังควรให้นักเรียนได้ตรวจสอบ สรุปและประเมินการใช้ภาษาเพื่อรับทราบข้อผิดพลาด และแก้ไข อธิบายหลักการใช้ภาษาที่ถูกต้องแก่นักเรียนในขั้นตอนสุดท้าย นอกจากนี้ เมื่อนักเรียนไม่เข้าใจเนื้อหาส่วนใดครูควรเน้นย้ำให้นักเรียนหวนกลับไปศึกษาเนื้อหาจากสื่อที่ครูได้จัดทำหรือจัดหาไว้ให้ โดยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามข้อสงสัยผ่านช่องทางที่หลากหลาย เพื่อให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจที่แม่นยำเกี่ยวกับคำศัพท์และไวยากรณ์

ทั้งนี้ จากการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียน พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจด้านสื่อการจัดการเรียนรู้เป็นอันดับสุดท้าย โดยมีการประเมินด้านย่อยลำดับสุดท้าย คือ สื่อการจัดการเรียนรู้มีความหลากหลาย ในการจัดการเรียนการสอน ในการนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ไปใช้ ผู้สอนอาจเพิ่มเติมสื่อการจัดการเรียนรู้ให้มีความหลากหลายมากยิ่งขึ้น โดยคำนึงถึงความสอดคล้องต่อเนื้อหาและความสนใจของผู้เรียน

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้าน ร่วมกับเทคนิคการจัดการเรียนรู้อื่น ๆ ที่สอดคล้องกับลักษณะและความต้องการของผู้เรียนในแต่ละยุคสมัย เช่น การจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) การจัดการเรียนรู้แบบใช้โครงงานเป็นฐาน (Project-Based Learning) การจัดการเรียนรู้แบบผสมผสาน (Blended Learning) เป็นต้น

2.2 ควรมีการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมให้แก่ผู้เรียนในระดับชั้นอื่น ๆ เช่น ระดับชั้นประถมศึกษา ระดับชั้นอุดมศึกษา รวมถึงระดับสายอาชีวศึกษา

2.3 ควรมีการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านในการพัฒนาทักษะทางภาษาจีนด้านอื่น ๆ เช่น ทักษะการสื่อสาร ทักษะการนำเสนอ ทักษะการฟัง ทักษะการอ่าน เป็นต้น

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กรกช ฉวีวรรณชล (2564). “การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้ การเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD.” *E-Journal of Education Studies, Burapha University* 3, 1 (มกราคม – มีนาคม): 34-44.
- กรมวิชาการ. (2542). *กระบวนการเรียนรู้และยุทธศาสตร์การเรียนรู้*. กรุงเทพฯ: เดอะมาสเตอร์กรุ๊ป แมเนจเม้นท์ จำกัด.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2535). *คู่มือการสร้างเครื่องมือวัดภาคปฏิบัติวิชาภาษาอังกฤษระดับ มัธยมศึกษา*. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- _____. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาธิการ.
- กังวล เทียนกัณฑ์เทศน์. (2540). *การวัดการวิเคราะห์การประเมินทางการศึกษาเบื้องต้น*. กรุงเทพมหานคร : ศูนย์สื่อเสริม.
- กัลยาณี เรืองมานะมงคล. (2545). *การสร้างและพัฒนามาตรวัดประเมินสัมฤทธิ์ผลของการพูดแบบ นำเสนอสำหรับรายวิชาการสนทนาภาษาอังกฤษชั้นสูง*. กรุงเทพฯ : สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กอบกาญจน์ วงศ์วิสิทธิ์. (2551). *ทักษะภาษาเพื่อการสื่อสาร*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- กิดานันท์ มลิทอง. (2531). *เทคโนโลยีการศึกษาร่วมสมัย*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กิตติพันธ์ อุดมเศรษฐ์. (2558). “การพัฒนารูปแบบการออกแบบการเรียนการสอนแบบการเรียนรู้กลับ ด้านตามกรอบแนวคิดที่แพคและทฤษฎีขยายความคิดสำหรับครูมัธยมศึกษาสังกัด สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน.” *วิทยานิพนธ์ครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*.
- เก็จกนก เอื้อวงศ์. (2562). “การสนทนากลุ่ม: เทคนิคการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพที่มีประสิทธิภาพ.” *วารสารศึกษาศาสตร์ มสธ.* 12, 1 (มกราคม-มิถุนายน): 17-30.
- เกรียงไกร สุกุลประเสริฐศรี. (2557). “ผลของการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้แนวคิดการเรียนรู้แบบ ห้องเรียนกลับด้านที่มีต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและแรงจูงใจ ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย.” *วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหา บัณฑิต สาขาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*.
- คันธรส วิทยาภิรมย์. (2556). “การประยุกต์ความต้องการจำเป็นในการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมกับการ

- เรียนการสอนภาษาจีนธุรกิจ.” **วารสารศิลปศาสตร์** 5, 1 . ปีที่ 5 ฉบับที่ 1 (มกราคม-มิถุนายน): 104-113.
- จันทวรรณ ปิยะวัฒน์. (2556). **ห้องเรียนกลับทางในระบบชั้นเรียนออนไลน์ของไทย ClassStart.org. ใน วิจารณ์ พานิช, ครูเพื่อศิษย์สร้างห้องเรียนกลับทาง.** กรุงเทพมหานคร: มูลนิธิสยามกัมมาจล.
- จินตนา วิเศษจินดา และสมพงษ์ จิตระดับ. (2561). “แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย.” **Veridian E-Journal** 11, 2 (พฤษภาคม-สิงหาคม): 445-455.
- ชนสิทธิ์ สิทธิสุนเนิน. (2560). “การพัฒนาการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับแนวคิดห้องเรียนกลับด้านเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นสำหรับนักศึกษาครู คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.” **วารสารบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์** 11, 3 (กันยายน-ธันวาคม): 1-12.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2556). “การทดสอบประสิทธิภาพสื่อหรือชุดการสอน.” **วารสารศิลปการศึกษาศาสตร์วิจัย** 5, 1 (มกราคม-มิถุนายน): 7-19.
- ฐานิตา ถิมวงศ์ และยุพาภรณ์ แสงฤทธิ์. (2562). “ห้องเรียนกลับด้าน: การเรียนรู้แนวใหม่สำหรับศตวรรษที่ 21.” **วารสาร Mahidol R2R e-Journal** 5, 2 (เดือนกรกฎาคม-ธันวาคม): 9-17.
- ณรัช ไชยชนะ. (2561). “การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านโดยใช้การสอบแบบเห็นโจทย์ล่วงหน้าร่วมกับการทดสอบด้วยคอมพิวเตอร์.” **วิทยานิพนธ์ครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.**
- ธัญญารัตน์ มะลาศรี และ Wei Jingru. (2560). “การจัดเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนสำหรับผู้เรียนชาวไทย.” **วารสารวิจัยราชภัฏกรุงเทพฯ** 4, 3 (กันยายน): 81-90.
- พนม ลิ้มอารีย์. (2529). **กลุ่มสัมพันธ์.** พิมพ์ครั้งที่ 3. มหาสารคาม: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม.
- พงษ์พันธ์ พงษ์โสภณ. (2542). **จิตวิทยาทางการศึกษา.** กรุงเทพฯ : พัฒนาศึกษา.
- พรนภัส ทับทิมอ่อน. (2563). “การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้อ่านภาษาอังกฤษแบบเน้นภาระงานร่วมกับบทเรียนออนไลน์เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจและการอ่านเชิงวิเคราะห์สำหรับนักศึกษาปริญญาตรี.” **วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยศิลปากร.**
- พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์. (2544). **การเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ :** แนวคิด วิธีและเทคนิคการสอน. กรุงเทพฯ: เดอะมาสเตอร์กรุ๊ปแมนเนจเม้นท์.
- พีระเสก บริสุทธิ์บัวทิพย์. (2561). “ผลของการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับทางร่วมกับ

การศึกษาบัณฑิตที่ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทยและความสุขในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6.” วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์ดุสิต สาขาวิชาวิทยาการทางการศึกษาและการจัดการเรียนรู้ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

เพ็ญพักตร์ พินธุนิบาตร, จิระพร ชะโน และอภิราตี จันทร์แสง. (2561). “ผลการสอนภาระงานเพื่อพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษกลวิธีสื่อสารและความกล้าพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2.” วารสารวิชาการแพรวากาฬสินธุ์ มหาวิทยาลัยกาฬสินธุ์ 5, 3 (กันยายน-ธันวาคม): 546-566.

ทรงสมร คชเลิศ. (2543). “ความพึงพอใจในการเรียนกลุ่มวิชาการเลขานุการของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี และวิทยาลัยพณิชยการเขตพูน.” สารนิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต สาขาธุรกิจศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ทัศนีย์ ธารพร. (2556). “การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมภาษาอังกฤษเพื่อการโรงแรมโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานเพื่อส่งเสริมทักษะการสื่อสาร.” วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์ดุสิต สาขาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยศิลปากร.

ทัศนีย์ สิงห์เจริญ. (2543). “ความพึงพอใจของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียนวังไกลกังวล และโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ในพระบรมราชูปถัมภ์ ต่อวิธีการเรียนการสอนทางไกลผ่านดาวเทียม.” วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาการศึกษาเพื่อพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ทิตนา แคมมณี. (2537). กลุ่มสัมพันธ์เพื่อการทำงานเป็นทีมและการจัดการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

_____. (2550). รูปแบบการเรียนการสอน :ทางเลือกที่หลากหลาย. พิมพ์ครั้งที่ 6. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

_____. (2563). ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ. พิมพ์ครั้งที่ 24. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ธีระศักดิ์ สิ้นชัย และพชรนนท์ สายัญท์เกษะ. (2559). “การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1.” วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ 8, 2 (กรกฎาคม-ธันวาคม): 69-89.

นริศ วศินานนท์. (2559). “การศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนระดับอุดมศึกษาในประเทศไทย.” วารสารจีนศึกษา 9, 2 (ตุลาคม-ธันวาคม): 263-287.

_____. (2551). ศาสตร์ศิลป์วัฒนธรรมจีน. กรุงเทพฯ: สุขภาพใจ.

นवलรดา ก้อนคำ และสมพงษ์ พันธุ์รัตน์. (2562). “การศึกษาทักษะการพูดภาษาอังกฤษและการเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค STAD.”

- ในการประชุมวิชาการเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษาแห่งชาติ ครั้งที่ 20 มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 15 มีนาคม.
- นารีนารถ กลิ่นหอม, กฤตพงศ์ มูลมี, และวริยา อินทร์ประสิทธิ์. (2560). “การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาจีนโดยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน (Task-Based Learning) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5.” *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น* 40, 2 (มกราคม-มีนาคม): 7-12.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). *การวิจัยเบื้องต้น*. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ปทีป เมธาคูณวุฒิ. 2544. *การจัดการเรียนการสอนที่ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปรัชญา อากาศ. (2548). *ทักษะการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีปทุม.
- ปิยภัทร พลัฒพล. (2559). “การพัฒนาแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบมุ่งเน้นประสบการณ์ทางภาษา และหลักการเรียนรู้แบบร่วมมือ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.” *วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์ดุสิต บัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยบูรพา*.
- เปรมจิต ชนะวงศ์. (2529). *หลักภาษาไทย*. (พิมพ์ครั้งที่ 1). โครงการตำราและเอกสารทางวิชาการ วิทยาลัยครูนครศรีธรรมราช.
- พิณทิพย์ ทวยเจริญ. (2528). *ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา*. กรุงเทพฯ: เทพมงคลการพิมพ์.
- พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์. (2544). *การเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ : แนวคิด วิธีและเทคนิคการสอน*. กรุงเทพฯ: เดอะมาสเตอร์กรุ๊ปแมนเนจเม้นท์.
- ภนิดา ชัยปัญญา. (2541). *การวัดความพึงพอใจ*. กรุงเทพฯ : แสงอักษร.
- ภัทรา นิคมานนท์. (2538). *การประเมินผลการเรียน*. กรุงเทพฯ : อักษรอาชีพพัฒนา.
- ภัทราทิพย์ ธงवास แล วิวัฒน์ มีสุวรรณ. (2563). “ชุดกิจกรรมการเรียนการสอนร่วมกับกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ.” *วารสารวิชาการวิทยาลัยสันตพล* 6, 1 (มกราคม-มิถุนายน): 39-47.
- ภูเทพ ประภากร. (2561). “การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนกลางโดยใช้กิจกรรมส่งเสริมความร่วมมือในชั้นเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาจีน.” ในการประชุมวิชาการและนำเสนอผลงานวิจัยระดับชาติและนานาชาติ ครั้งที่ 9 มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา, 20 มีนาคม.
- มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์. สำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน (2553). *คู่มือการจัดระบบการเรียนการสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้*. พระนครศรีอยุธยา : เทียนวัฒนา พรินท์ติ้ง.

- มาเรียม นิลพันธุ์. (2558). **วิธีวิจัยทางการศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่ 9. นครปฐม: ศูนย์วิจัยและพัฒนาการทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2553). **พจนานุกรมศัพท์ภาษาศาสตร์ (ภาษาศาสตร์ประยุกต์) ฉบับราชบัณฑิตยสถาน**. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.
- _____. (2558). **พจนานุกรมศัพท์ศึกษาศาสตร์ร่วมสมัย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน**. (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ : สำนักงานราชบัณฑิตยสภา.
- รุ่งฤดี แผลงศร. (2560). **ศาสตร์การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2539). **เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้**. กรุงเทพฯ : ชมรมเด็ก.
- วนิสานี นิรมาน. (2545). “การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบมัลติมีเดียโดยวิธีการค้นพบเรื่องฟังก์ชันตรีโกณมิติ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4.” วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการมัธยมศึกษา. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วรากร แซ่พุ่น และคณะ. (2560). “การศึกษาสภาพและปัญหาการเรียนการสอนภาษาจีนของโรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดยะลา.” **วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา** 12. ฉบับพิเศษ (กุมภาพันธ์): 126-136.
- วัฒนาพร ระงับทุกข์. (2542). **แผนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: วัฒนาพานิช.
- วันเฉลิม อุดมทวี. (2556). “การพัฒนาความสามารถการคิดเชิงบูรณาการ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 และ 2 ภูมิศาสตร์ทวีปอเมริกาเหนือและใต้ โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐาน (Problem-Based Learning) ร่วมกับเทคนิคห้องเรียนกลับทาง (Flipped classroom).” วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- วิจารณ์ พานิช. (2555). **วิถีสร้างการเรียนรู้เพื่อศิษย์ในศตวรรษที่ 21**. กรุงเทพมหานคร: มูลนิธิสดศรี-สฤษดิ์วงศ์.
- _____. (2556). **ครูเพื่อศิษย์สร้างห้องเรียนกลับทาง**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: มูลนิธิสยามกัมมาจล.
- วิภาสสิทธิ์ หิรัญรัตน์. (2557). “การศึกษาเปรียบเทียบการเรียนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคสแต็คเตอร์ระหว่างห้องเรียนเสมือนแบบปกติกับ ห้องเรียนเสมือนที่มีการช่วยเสริมศักยภาพทางการเรียน ในรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5.” วิทยานิพนธ์วิทยการสารสนเทศดุสิต สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี.
- วิโรจน์ อรุณมานะกุล. (2555). **ทฤษฎีภาษาศาสตร์**. ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ศศิณี ภูธร สรรคบุรานุรักษ์. (2559). “การพัฒนา รูปแบบการสอนที่เน้นภาระงานเพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านภาษาจีนเพื่อความเข้าใจ สำหรับนักศึกษาปริญญาตรี.”
วิทยานิพนธ์ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ภาควิชาหลักสูตร
และวิธีสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

ศิริวรรณ วณิชพัฒน์วรชัย. (2562). **วิธีสอนทั่วไป**. พิมพ์ครั้งที่ 4. นครปฐม : ศูนย์วิจัยและพัฒนาทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.

สมชาย รัตนทองคำ. (2554). **การวัดและประเมินผลทางการศึกษา**. เข้าถึงเมื่อ 12 ธันวาคม 2564 .

เข้าถึงได้จาก <https://ams.kku.ac.th/aalearn/resource/edoc/tech/54/13eva.pdf>

สหรัฐ ลักษณะสุด. (2563). “ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคกลุ่มแข่งขันเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.” **วารสารนวัตกรรมการศึกษาและการวิจัย** 4, 3 (กันยายน-ธันวาคม): 247-262.

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2561). **ยุทธศาสตร์ชาติระยะ 20 ปี (พ.ศ. 2561-2580)**. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ : สำนักงานเลขาธิการของคณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ.

สำนักนายกรัฐมนตรี. สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2564). **แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (พ.ศ.2560 - 2564)**. เข้าถึงเมื่อ 25 พฤษภาคม 2564. เข้าถึงได้จาก https://www.neSDc.go.th/ewt_dl_link.php?Nid=6422.

สุมิตรา อังวัฒนกุล .(2540) . **วิธีสอนภาษาอังกฤษ**. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์.

สุรชัย มีชาญ. (2547). ดัชนีความสอดคล้องระหว่างผู้ประเมิน. **วารสารสงขลานครินทร์ ฉบับสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์** 10, 2 (พฤษภาคม-สิงหาคม): 113-126.

สุรางค์ ไคว์ตระกูล. (2553). **จิตวิทยาการศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุรศักดิ์ ปาเฮ. (2556). “การพัฒนาวิชาชีพครูสู่ยุคปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่ 2.” ในเอกสารประกอบการประชุมสัมมนาทางวิชาการ การพัฒนาครูทั้งระบบตามยุทธศาสตร์การปฏิรูปการศึกษาทศวรรษที่ 2. สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาแพร่ เขต 1-2 จังหวัดแพร่.

สุวรรณิ ศิริพิทักษ์ชัย. (2559). “การพัฒนา รูปแบบการเรียนรู้ตามแนวคิดภาระงานเป็นฐานโดยใช้แหล่งท่องเที่ยวในท้องถิ่นเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4”. **วารสาร**

ดุชฎีบัณฑิตทางสังคมศาสตร์ 6, ฉบับพิเศษ (มกราคม): 66-80.

หริศศักดิ์ พลตรี. (2559). ผลการใช้บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนน้ำเกลี้ยงวิทยา. **วารสารออนไลน์ มหาวิทยาลัยศิลปากร** 9, 3 (กันยายน-ธันวาคม): 1108-1123.

อภิญา จอมพิจิตร. (2559). การศึกษาภาษาจีนพื้นฐานเพื่อการสื่อสารอย่างมีมารยาท. **วารสารวิชาการมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์** 24, 44 (มกราคม-เมษายน): 253-275.

อัจฉรา วงศ์โสธร.(2539). **การทดสอบและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ**. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อารีย์ พันธุ์มณี. (2534). **จิตวิทยาการเรียนการสอน**. กรุงเทพฯ : ดันอ้อ.

ภาษาต่างประเทศ

De La Paz, S. (2005). “Effects of historical reasoning instruction and writing strategy mastery in culturally and academically diverse middle school classrooms.” **Journal of Educational Psychology** 97, 2: 139-156.

Anjum, M. H., Kayani, M. M. & N. B. Jumani. (2019). The Effect of Task Based Language Learning (TBLL) on Developing Speaking Skills of Secondary School Learners in Pakistan. **International Journal of English Linguistics** 9, 2: 283-291.

Bennett, T. (2015). “Cultural Studies and the Culture Concept.” **Cultural Studies** 29, 4: 546-568.

Bergmann, J.,& Sams, A. (2012). “Flip your classroom: Reach every student in every class every day, International Society for Technology in Education, Washington, D.C. class every day.” Eugene, OR: International Society for Technology in Education.

Brown, H. D. (2001). **Teaching by Principles An Interactive Approach to Language Pedagogy**. New-York Longman.

Buckley, L. C. (2000). “A Framework for Understanding Crosscultural Issues in the English as a Second Language Classroom.” **The CATESOL Journal** 12, 1: 53-72.

Bygate, M., Skehan, P., & Swain, M. (2001). **Researching pedagogic tasks: second language learning, teaching, and testing**. Harlow: Pearson Education.

Bygate, Martin. (1995). **Speaking**. Oxford: Oxford University Press.

- Byrne, D. (1986). **Teaching oral English**. London: Longman.
- Celce-Murcia, M., & Olshtain, E. (2000). **Discourse and context in language teaching: A guide for language teachers**. Cambridge, England: Cambridge University Press.
- Dai, Q. (2004). **Introduction to Sociolinguistics**. Peking : The Commercial Press. (in Chinese).
- Dema, Oxana & Aleidine J. Moeller. (2012). **Teaching culture in the 21st century language classroom**. In Tatiana Sildus (ed.). **Touch the world: Selected papers from the 2012 central states conference on the teaching of foreign languages, 75–91**. Eau Claire. WI: Crown Prints.
- Dick, W. & Carey, L. (1985). **The system design of Instruction**. IL: Foresman.
- Eliawati, Titim. (2018). **Cross Cultural Understanding Learning**. Accessed 30 December 2021. Available from Method <http://e-journal.potensi-utama.ac.id/ojs/index.php/MELT/article/view/467>.
- Eggen, P. D. & Kauchak, D. P. (2006). **Strategies and Models for Teachers: Teaching content and thinking Skills**. Boston: Pearson.
- Finocchiaro, M. & Sako, S. (1983). **Foreign Language Testing : A Practical Approach**. New York : Regents.
- Han, J. & Zhang, L. (2020). "Teaching Culture in TEFL." **Creative Education** 11: 447-451.
- Mudra, H. (2016). "Enhancing Students` Speaking Skill through Task-Based Language Teaching (TBLT) at English Tadris Department of STAIN Kerinci." **Al-Ta'lim Online Journal** 23, 1: 78-87.
- Jan, A. N. (2019). "Enhancing grade 9 students' English Language speaking skills through a task based language teaching (TBLT) approach in a private secondary school in District Chitral, Khyber Pukhtunkhwa, Pakistan (Unpublished doctoral thesis)." Aga Khan University, Karachi, Pakistan.
- Jerry Kemp, Gary R. Morrison, Steven M. Ross. (1994). **Designing Effective Instruction: Applications of Instructional Design**. New York: Welly.
- Johnson, D. W., Johnson, R., & Holubec, E. (1993). **Cooperative in the Classroom**. Minnesota :Interaction Book.
- Kibler, Robert J. (1974). **Behavioral Objectives and Instructional Process**. In **Selected**

- Reading for the Introduction to the Teaching Profession.** Edited by Milton Muse. Berkeley: McCutchan.
- Kuo, M.M., & Lai, C.C. (2006). "Linguistics across cultures: The impact of culture on second language learning." **Journal of Foreign Language Instruction** 1, 1: 1-10.
- Lee, J. (2000). **Tasks and Communicating in Language Classrooms.** Boston: McGraw Hill.
- Light, M. A., & Light, I. H. (2008). "The geographic expansion of Mexican immigration in the United States and its implication for local law enforcement." **Law Enforcement Executive Forum Journal** 8, 1: 73-82.
- Linder, C. (1977). **Oral Communication Testing.** Illinois: National Textbook Company.
- Li, Q., Bi, J., Li, N., & Chen, Z. (2014). **Comparison of Chinese and foreign cultures and cross-cultural communication.** Peking : Peking University Press. (in Chinese).
- Lü, B. (2007). **Chinese and Teaching Chinese as a Second Language.** Peking : Peking University Press. (in Chinese).
- Lynch, T. (1996). **Communication in the Language Classroom.** Oxford: Oxford University Press.
- Maulana, A. (2020). "Cross-culture understanding in EFL teaching: An analysis for Indonesia context." **Linguists: Journal of Linguistics and Language Teaching** 6, 2: 98-107.
- Mukminatun, S. (2009). "Developing Cross-cultural Understanding through Sociolinguistic Dissemination: A Practice in Multicultural Education." In International Seminar: Multiculturalism and (Language and Art) Education: Unity and Harmony in Diversity, Languages and Arts Faculty, Yogyakarta State University, 21-22 October.
- Ning, H. (2010). "An Investigation of the Use of Cooperative Learning in Teaching English as a Foreign Language with Tertiary Education Learners in China (Doctoral Dissertation)." The Department of Philosophy, Education. University of Canterbury.
- Nunan, D. (1989). **Designing tasks for the communicative classroom.** Cambridge:

- Cambridge University Press.
- _____. (1989). **Designing tasks for the communicative classroom**. Cambridge: Cambridge University Press.
- _____. (2004). **Task-based Language Teaching**. Cambridge: Cambridge University Press.
- Ojalvo, Holly Epstein and Doyné, Shannon (2011). **Five Ways to Flip Your Classroom With The New York Times**. Accessed 31 May 2021. Available from http://learning.blogs.nytimes.com/2011/12/08/five-ways-to-flip-your-classroom-with-the-new-york-times/?_r=0
- Oller, John W. (1979). **Language Test at School : A Pragmatic Approach**. London: Longman Inc.
- Denprapat, O. & Chuaychoowong, M. (2016). Using Flipped Classroom Model to Develop English Competency and Independent Attributes of Mathayom Suksa 1 Students at Mengrai Maharajwittayakhom School. **Journal of social academic** 9, 2: 225-239.
- Prabu, N. S. (1987). **Second Language Pedagogy**. Oxford: Oxford University Press.
- Pratama, I. D. (2017). "Active Learning Strategies in Teaching Cross Cultural Understanding for English Education Students." **EduLite Journal of English Education Literature and Culture** 2, 1: 303-316.
- Prefume, Y. (2015). "Exploring a flipped classroom approach in a Japanese language classroom: A mixed methods study (Doctoral Dissertation)." Department of Curriculum and Instruction.
- Ramadhanti, D., & Yanda, D. P. (2018). "Understanding Poetry Through the Use of Cooperative Learning Model." **Cakrawala Pendidikan** XXXVII, 3: 436–446.
- Richards, J.C., & Schmidt, R. 2002. **Longman Dictionary of Applied Linguistics and Language Teaching**. (3rd edition). Harlow: Longman.
- Saylor, J.; et al. (1981). **Curriculum Planning for Better Teaching and Learning**. Japan: Holt-Saunders International Edition.
- Shaoqian, L. & Xin, X. (2013). TBLT IN CHINA (2001-2011): "The Current Situation Predicament and Future." **Indonesian Journal of Applied Linguistics** 2, 2 (January): 147-155.

- Shaoqin, L. & Baoshu, Y. (2013). "TBLT in China (2001-2011): The current situation, predicament and future." *Indonesian Journal of Applied Linguistics* 2, 2: 147-156.
- Slavin, R. E. (1990). **Cooperative learning: Theory, research, and practice**. (2nd ed.). New Jersey: Prentice Hall.
- _____. (1995). **Cooperative learning: Theory, research, and practice**. Boston: Allyn & Bacon.
- Song, S. (2020). "An Innovative Application of Task-based Language Teaching Based on Flipped Classroom Concept." *Clausius Scientific Press* 4: 110-115.
- Stroud, R. (2018). "A task-based language teaching approach to group discussions in Japanese university classrooms: an empirical study of goal-setting and feedback." University of Birmingham. Ph.D.
- Sun, W. (2016). "Using a task-based learning approach on oral English communication skills for lower secondary school students in Rayong, Thailand." Master of Education in Teaching English as a Global Language, Burapha University.
- Teng, Y. (2017). **Hanyu Shuiping Koashi (HSK): Past, present, and future**. In Zhang, D., Lin, C.-H. (Eds.). Chinese as a second language assessment.
- Torky, S. (2006). "The Effectiveness of a Task Based Instruction Program in Developing the English Language Speaking Skills of Secondary Stage Students." Unpublished Ph.D. Dissertation, Women's College, Ain Shams University.
- Yu, R. (2020). "Culture in Second or Foreign Language Acquisition." *Journal of Language Teaching and Research* 11, 6: 943-947.
- Valette, R. (1977). **Modern Language Testing**. New York: Harcourt Brace Javanovich Inc.
- Van den Branden, K. (2006). **Task-based language teaching: from theory to practice**. Cambridge: Cambridge University Press.
- Vygotsky, L.S. (1987). "Thinking and speech. In R.W. Rieber & A.S. Carton (Eds.)." **The collected works of L.S. Vygotsky** 1: 39-285.
- Wallerstein, H.A. (1971). **Dictionary of Psychology**. New York: Penguin Books, Inc.
- Wang, H. & H. C. Huang (2006). **A study on the roles of Taiwanese linguistic journals in international contexts**. Taipei: National Science Council.
- Widdowson, H.G. (1983). **Teaching English as Communication**. London: Oxford

University Press.

Willis, J. (1996). **A Framework for Task-based Learning**. London: Longman.

Yang, H. (2021). **Pedagogy of Listening & Speaking for Teaching Chinese as a Second Language**. (3rd ed.). Peking : Peking Language and Culture University Press. (in Chinese)

Yi, Q. (2010). “Culture understanding in foreign language teaching.” **English Language Teaching** 3, 4: 58–61.

Yu, R. (2020). “Culture in Second or Foreign Language Acquisition.” **Journal of Language Teaching and Research** 11, 6 (November): 943-947.

Zhao, Y. (2022). **Intensive Course: Oral Exam (Intermediate Level)**. Peking Language and Culture University Press. (in Chinese).

ภาคผนวก

ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบรูปแบบการจัดการเรียนรู้
แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้าน
เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรม
ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย คู่มือการใช้รูปแบบแผนการจัดการเรียนรู้
และ แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussion: FGD)

1. ผศ.ดร.นพธร	ปัจจัยคุณธรรม	สังกัดคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
วุฒิการศึกษา Ph.D. Higher Education
2. ผศ.ดร.น้ำเพชร	นาสารีย์	สังกัดคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
วุฒิการศึกษา กศ.ด. (วิจัยและประเมินการศึกษา)
3. ผศ.ดร.สิริวรรณ	แซ่โจ้ว	สังกัด คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
วุฒิการศึกษา Ph.D. (Doctor of Literature) Modern
Chinese Linguistics
4. อ.ดร.ณัฐกานต์	ทวีวัฒน์เศรษฐ์	สังกัดคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
วุฒิการศึกษา Ph.D. Linguistics and Applied
Linguistic
5. ดร.จรัมจิต	สร้อยสมุทร	ศึกษานิเทศก์ชำนาญการพิเศษ
สังกัด สพป.กาญจนบุรี เขต 2
วุฒิการศึกษา ปร.ด. (หลักสูตรและการสอน)
6. อ.ดร.ปิยะวรรณ	สุนาสวน	สังกัดสาขาธุรกิจศึกษา หมวดสังคมศึกษา
โรงเรียนสาธิตนานาชาติมหาวิทยาลัยมหิดล
วุฒิการศึกษา ปร.ด. (หลักสูตรและการสอน)
7. อ.ชมพูนุท	รัตนเลิศนาวิ	สังกัดคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต
วุฒิการศึกษา M.A. Teaching Chinese to Speakers
of Other Languages

ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ผศ.ดร. สิริกมล สิริสัมพันธ์ สังกัดคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
วุฒิกการศึกษา ปร.ด. (ภาษาศาสตร์)
2. อ.ดร. ธนัชพร นามวัฒน์ สังกัดคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
วุฒิกการศึกษา Ph.D. Teaching Chinese to Speakers
of other Languages
3. ดร.จรัมจิต สร้อยสมุทร ศึกษานิเทศก์ชำนาญการพิเศษ
สังกัด สพป.กาญจนบุรี เขต 2
วุฒิกการศึกษา ปร.ด. (หลักสูตรและการสอน)
4. อ.ดร.เมธาพร อีนคำ สังกัด อาจารย์ประจำวิทยาลัยดุสิตธานี
วุฒิกการศึกษา กศ.ด. (วิจัยและประเมินการศึกษา)
5. อ.ดร.ธารทิพย์ ขุนทอง สังกัดคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนครินทร์
วุฒิกการศึกษา ปร.ด. (การวิจัยและพัฒนาหลักสูตร)

ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาจีน

ตรวจสอบแบบทดสอบทักษะการพูด แบบวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรม

และแบบทดสอบผลการเรียนรู้

1. ผศ.ดร.นพพร	ปัจจัยคุณธรรม	สังกัดคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
วุฒิการศึกษา Ph.D. Higher Education
2. ผศ.ดร.สิริวรรณ	แซ่โจ้ว	สังกัด คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
วุฒิการศึกษา Ph.D. (Doctor of Literature)
Modern Chinese Linguistics
3. อ.ดร.ณัฐกานต์	ทวีพัฒนเศรษฐ์	สังกัดคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
วุฒิการศึกษา Ph.D. Linguistics and Applied
Linguistic
4. อ.ดร. สุธิศา	อมรประภาวัฒน์	สังกัดคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
วุฒิการศึกษา Ph.D. International Chinese
Language Education.
5. อ.ชมพูนุท	รัตนเลิศนาวิ	สังกัดคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต
วุฒิการศึกษา M.A. Teaching Chinese to
Speakers of Other Languages

ที่ อว 8606 (นร.) 4123

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

28 กันยายน 2565

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย

เรียน ดร.จรัมจิต ศรีอยสมุท

ด้วย นางสาวฐิติมนินทร์ ชูประคินธุ์ รหัสประจำตัว 630630031 นักศึกษาระดับปริญญาตรี บัณฑิตสาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังดำเนินการวิทยานิพนธ์ เรื่อง " การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย "

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร มีความประสงค์ขอเรียนเชิญท่าน ในฐานะผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัยให้กับนักศึกษาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.อรกมาศ มากซู้)

ผู้อำนวยการแทนรองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย
รักษาการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย
นครปฐม โทร.088-2292013

ที่ อว 8606 ~~02~~ 4124

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสกลนคร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

28 กันยายน 2565

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริกมล สิริสัมพันธ์

ด้วย นางสาวอุติมนินทร์ ชูประดิษฐ์ รหัสประจำตัว 630630031 นักศึกษาระดับปริญญาคุณวุฒิบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสกลนคร กำลังดำเนินการวิทยานิพนธ์ เรื่อง " การพัฒนา รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะ การพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย "

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสกลนคร มีความประสงค์ขอเรียนเชิญท่านในฐานะผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัยให้กับนักศึกษาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.อริกมาศ มากजू)

ผู้รักษาการแทนรองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย

รักษาการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย
นครปฐม โทร.088-2292013

ที่ อว 8606 (นร) / 4125

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

28 กันยายน 2565

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย

เรียน ดร.เมฆาพร อินคำ

ด้วย นางสาวอุติมนินทร์ ชูประดิษฐ์ รหัสประจำตัว 630630031 นักศึกษาระดับปริญญาตรี บัณฑิตสาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังดำเนินการวิทยานิพนธ์ เรื่อง " การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย "

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร มีความประสงค์ขอเรียนเชิญท่าน ในฐานะผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัยให้กับนักศึกษาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.อธิกมาส มากผู้ย)

ผู้อำนวยการแทนรองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย
รักษาการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย

นครปฐม โทร.088-2292013

ที่ อว 8606 (สค) 4126

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

28 กันยายน 2565

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย

เรียน ดร.ธนัชพร นามวัฒน์

ด้วย นางสาวฐิติมนินทร์ ชูประดิษฐ์ รหัสประจำตัว 630630031 นักศึกษาระดับปริญญาตรีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังดำเนินการวิทยานิพนธ์ เรื่อง " การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย "

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร มีความประสงค์ขอเรียนเชิญท่านในฐานะผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัยให้กับนักศึกษาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.อริกมาส มากजू)

ผู้รักษาการแทนรองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย

รักษาการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย
นครปฐม โทร.088-2292013

ที่ อว 8606(วส) 4124

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

28 กันยายน 2565

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย

เรียน ดร.ธารทิพย์ ขุนทอง

ด้วย นางสาวจิตติมนินทร์ ชูประดิษฐ์ รหัสประจำตัว 630630031 นักศึกษาระดับปริญญาตรีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังดำเนินการวิทยานิพนธ์ เรื่อง " การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย "

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร มีความประสงค์ขอเรียนเชิญท่าน ในฐานะผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัยให้กับนักศึกษาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.อิทธิมาศ มากชู)

ผู้รักษาการแทนรองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย
รักษาการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย
นครปฐม โทร.088-2292013

ที่ อว 8612/1117

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

๒๐ มีนาคม 2566

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย

เรียน อาจารย์ ดร.สุธิสา อมรประภาวัฒน์

ด้วย นางสาวฐิติมนินทร์ ชูประดิษฐ์ รหัสประจำตัว 630630031 นักศึกษาระดับปริญญาโทชั้นจิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังดำเนินการวิทยานิพนธ์ เรื่อง " การพัฒนา
รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะ
การพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย "

ในการนี้ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร มีความประสงค์ขอเรียนเชิญท่านในฐานะผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้
ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัยให้กับนักศึกษาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริวรรณ วนิชวัฒนารัตน์)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการ

ปฏิบัติการแทนคณบดีคณะศึกษาศาสตร์

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
โทร. 034-255-095

ที่อว 8612/1590

คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

11 เมษายน 2566

เรื่อง ขอตกลงเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี

ด้วย นางสาวอุติมนินทร์ ชูประดิษฐ์ รหัสประจำตัว 630630031 นักศึกษาระดับปริญญาตรีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังดำเนินการวิทยานิพนธ์ เรื่อง " การพัฒนา รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะ การพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย " มีความประสงค์จะขอตกลง เครื่องมือวิจัยกับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ในการนี้ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้นักศึกษา ดังกล่าวได้ทดลองเครื่องมือวิจัยด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์เอกชัย กูมรีรินทร์)

รองคณบดีฝ่ายกิจการพิเศษและองค์กรสัมพันธ์
รักษาการแทนคณบดีคณะศึกษาศาสตร์

คณะศึกษาศาสตร์
โทร.0 3425 5095

ที่ อว 8612/1812

คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

16 พฤษภาคม 2566

เรื่อง ขอตกลงเครื่องมือวิจัย

เรียน รองคณบดีฝ่ายโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง ฝ่ายมัธยม

ด้วย นางสาวอุติมนินทร์ ชูประดิษฐ์ รหัสประจำตัว 630630031 นักศึกษาระดับปริญญาตรีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังดำเนินการวิทยานิพนธ์ เรื่อง " การพัฒนา รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะ การพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย " มีความประสงค์จะขอตกลง เครื่องมือวิจัยกับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เพื่อประกอบการดำเนินการวิทยานิพนธ์

ในการนี้ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้นักศึกษา ดังกล่าวได้ทดลองเครื่องมือวิจัยด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริวรรณ วนิวัฒน์วรชัย)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการ

ปฏิบัติการแทนคณบดีคณะศึกษาศาสตร์

คณะศึกษาศาสตร์

โทร.0 3425 5095

ที่ อว 8612/๒๕๖

คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

๒๔ กรกฎาคม 2566

เรื่อง ขอตกลงเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนท่ามะกาวิทยาคม

ด้วย นางสาวรุติมนินทร์ ชูประดิษฐ์ รหัสประจำตัว 630630031 นักศึกษาระดับปริญญาตรีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังดำเนินการวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การพัฒนา รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะ การพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย "มีความประสงค์จะขอตกลง เครื่องมือวิจัยกับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เพื่อประกอบการดำเนินการวิทยานิพนธ์

ในการนี้ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้นักศึกษา ดังกล่าวได้ทดลองเครื่องมือวิจัยด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริวรรณ วนิชวิฒนวรชัย)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการ

ปฏิบัติการแทนคณบดีคณะศึกษาศาสตร์

คณะศึกษาศาสตร์
โทร.0 3425 5095

ที่ อว 8612/1110

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

๒ มีนาคม 2566

เรื่อง ขอเชิญเข้าร่วมสนทนากลุ่ม

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นพธร บิจจัญญ์คุณธรรม

ด้วย นางสาวฐิติมุนินทร์ ชูประดิษฐ์ รหัสประจำตัว 630630031 นักศึกษาระดับปริญญาตรีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังดำเนินการวิทยานิพนธ์ เรื่อง " การพัฒนา รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะ การพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย " มีความประสงค์ขอเชิญท่าน เข้าร่วมสนทนากลุ่ม เพื่อประกอบการดำเนินการวิทยานิพนธ์

ในการนี้ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่าน โปรดเข้าร่วมสนทนากลุ่ม แก่นักศึกษาดังกล่าวด้วย สำหรับรายละเอียดเพิ่มเติมต่าง ๆ คณะศึกษาศาสตร์ขออนุญาตให้ นางสาวฐิติมุนินทร์ ชูประดิษฐ์ หมายเลข โทรศัพท์ 062-614-6487 เป็นผู้ประสานงาน โดยตรงต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริวรรณ วณิชวัฒน์วรชัย)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการ

ปฏิบัติการแทนคณบดีคณะศึกษาศาสตร์

ที่ อว 8612/1111

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

๒๐ มีนาคม 2566

เรื่อง ขอเชิญเข้าร่วมสนทนากลุ่ม

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สิริวรรณ แซ่โจ้ว

ด้วย นางสาวฐิติมนินทร์ ชูประดิษฐ์ รหัสประจำตัว 630630031 นักศึกษาระดับปริญญาตรีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังดำเนินการวิทยานิพนธ์ เรื่อง " การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย " มีความประสงค์ขอเชิญท่านเข้าร่วมสนทนากลุ่ม เพื่อประกอบการดำเนินการวิทยานิพนธ์

ในการนี้ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่าน โปรดเข้าร่วมสนทนากลุ่มแก่นักศึกษาดังกล่าวด้วย สำหรับรายละเอียดเพิ่มเติมต่าง ๆ คณะศึกษาศาสตร์ขออนุญาตให้ นางสาวฐิติมนินทร์ ชูประดิษฐ์ หมายเลขโทรศัพท์ 062-614-6487 เป็นผู้ประสานงาน โดยตรงต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สิริวรรณ วณิชวัฒนวรชัย)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการ

ปฏิบัติการแทนคณบดีคณะศึกษาศาสตร์

ที่อว 8612/1112

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

๑๐ มีนาคม 2566

เรื่อง ขอเชิญเข้าร่วมสนทนากลุ่ม

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.น้ำเพชร นาสารีย์

ด้วย นางสาวฐิติมนิษฐ์ ชูประดิษฐ์ รหัสประจำตัว 630630031 นักศึกษาระดับปริญญาตรีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังดำเนินการวิทยานิพนธ์ เรื่อง " การพัฒนา รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะ การพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย " มีความประสงค์ขอเชิญท่าน เข้าร่วมสนทนากลุ่ม เพื่อประกอบการดำเนินการวิทยานิพนธ์

ในการนี้ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่าน โปรดเข้าร่วมสนทนากลุ่ม แก่นักศึกษาดังกล่าวด้วย สำหรับรายละเอียดเพิ่มเติมต่าง ๆ คณะศึกษาศาสตร์ขออนุญาตให้ นางสาวฐิติมนิษฐ์ ชูประดิษฐ์ หมายเลขโทรศัพท์ 062-614-6487 เป็นผู้ประสานงาน โดยตรงต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริวรรณ วณิชวัฒนราชย์)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการ

ปฏิบัติกรแทนคณบดีคณะศึกษาศาสตร์

ที่อว 8612/1113

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสกลนคร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

๒ มีนาคม 2566

เรื่อง ขอเชิญเข้าร่วมสนทนากลุ่ม

เรียน อาจารย์ ดร.ฉัฐกานต์ ทวีวัฒน์เศรษฐ์

ด้วย นางสาวฐิติมนินทร์ ชูประดิษฐ์ รหัสประจำตัว 630630031 นักศึกษาระดับปริญญาตรีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสกลนคร กำลังดำเนินการวิทยานิพนธ์ เรื่อง " การพัฒนา รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะ การพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย " มีความประสงค์ขอเชิญท่าน เข้าร่วมสนทนากลุ่ม เพื่อประกอบการดำเนินการวิทยานิพนธ์

ในการนี้ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสกลนคร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่าน โปรดเข้าร่วมสนทนากลุ่ม แก่นักศึกษาดังกล่าวด้วย สำหรับรายละเอียดเพิ่มเติมต่าง ๆ คณะศึกษาศาสตร์ขออนุญาตให้ นางสาวฐิติมนินทร์ ชูประดิษฐ์ หมายเลขโทรศัพท์ 062-614-6487 เป็นผู้ประสานงาน โดยตรงต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริวรรณ วณิชวัฒน์วรชัย)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการ

ปฏิบัติการแทนคณบดีคณะศึกษาศาสตร์

ที่อว 8612/1114

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

๑๐ มีนาคม 2566

เรื่อง ขอเชิญเข้าร่วมสนทนากลุ่ม

เรียน อาจารย์ ดร.จวิมจิต สร้อยสมุทร

ด้วย นางสาวฐิติมุนินทร์ รุประคินธุ์ รหัสประจำตัว 630630031 นักศึกษาระดับปริญญาตรีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังดำเนินการวิทยานิพนธ์ เรื่อง " การพัฒนา รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะ การพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย " มีความประสงค์ขอเชิญท่าน เข้าร่วมสนทนากลุ่ม เพื่อประกอบการดำเนินการวิทยานิพนธ์

ในการนี้ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่าน โปรดเข้าร่วมสนทนากลุ่ม แก่นักศึกษาดังกล่าวด้วย สำหรับรายละเอียดเพิ่มเติมต่าง ๆ คณะศึกษาศาสตร์ขออนุญาตให้ นางสาวฐิติมุนินทร์ รุประคินธุ์ หมายเลขโทรศัพท์ 062-614-6487 เป็นผู้ประสานงาน โดยตรงต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สิรวรรณ วณิชวัฒน์วรชัช)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการ

ปฏิบัติการแทนคณบดีคณะศึกษาศาสตร์

ที่ อว 8612/1115

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

20 มีนาคม 2566

เรื่อง ขอเชิญเข้าร่วมสนทนากลุ่ม

เรียน อาจารย์ ดร.ปิยะวรรณ สุนาสวน

ด้วย นางสาวฐิติมนินทร์ ชูประดิษฐ์ รหัสประจำตัว 630630031 นักศึกษาระดับปริญญาตรีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังดำเนินการวิทยานิพนธ์ เรื่อง " การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย " มีความประสงค์ขอเชิญท่านเข้าร่วมสนทนากลุ่ม เพื่อประกอบการดำเนินการวิทยานิพนธ์

ในการนี้ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดเข้าร่วมสนทนากลุ่มแก่นักศึกษาดังกล่าวด้วย สำหรับรายละเอียดเพิ่มเติมต่าง ๆ คณะศึกษาศาสตร์ขออนุญาตให้ นางสาวฐิติมนินทร์ ชูประดิษฐ์ หมายเลขโทรศัพท์ 062-614-6487 เป็นผู้ประสานงาน โดยตรงต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปิยะวรรณ วณิชวัฒน์วรชัย)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการ

ปฏิบัติการแทนคณบดีคณะศึกษาศาสตร์

ที่ อว 8612/1116

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

๒ มีนาคม 2566

เรื่อง ขอเชิญเข้าร่วมสนทนากลุ่ม

เรียน อาจารย์ชามพูนท รัตนเลิศนาวิ

ด้วย นางสาวฐิติมนินทร์ ชูประดิษฐ์ รหัสประจำตัว 630630031 นักศึกษาระดับปริญญาตรีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังดำเนินการวิทยานิพนธ์ เรื่อง " การพัฒนา รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะ การพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย " มีความประสงค์ขอเชิญท่าน เข้าร่วมสนทนากลุ่ม เพื่อประกอบการดำเนินการวิทยานิพนธ์

ในการนี้ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่าน โปรดเข้าร่วมสนทนากลุ่ม แก่นักศึกษาดังกล่าวด้วย สำหรับรายละเอียดเพิ่มเติมต่าง ๆ คณะศึกษาศาสตร์ขออนุญาตให้ นางสาวฐิติมนินทร์ ชูประดิษฐ์ หมายเลข โทรศัพท์ 062-614-6487 เป็นผู้ประสานงานโดยตรงต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริวรรณ วัฒนาวรรชัย)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการ

ปฏิบัติกรแทนคณบดีคณะศึกษาศาสตร์

ตารางที่ 40 ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องของแบบวิเคราะห์เอกสาร

ประเด็น	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ค่าดัชนีความ สอดคล้อง	ความหมาย
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
1. ชนิดของเอกสาร	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
2. ชื่อเอกสาร/ชื่อ เรื่อง	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
3. ชื่อผู้แต่ง/ชื่อผู้ แปล	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
4. ปีที่พิมพ์	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5. สถานที่พิมพ์	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
6. วันที่ศึกษา	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
7. ประเด็นที่ศึกษา	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
8. สรุปเนื้อหาที่ สำคัญ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง

ตารางที่ 41 ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องแบบประเมินความเหมาะสมของแบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นของผู้ที่เกี่ยวข้องในการจัดการเรียนการสอน

ข้อความ	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ค่าดัชนีความสอดคล้อง	ความหมาย
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ให้สัมภาษณ์							
ชื่อ-นามสกุล ผู้ให้สัมภาษณ์	+1	+1	+1	+1	0	0.80	สอดคล้อง
ตำแหน่ง	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
วุฒิการศึกษา	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
สถานที่ทำงาน	+1	+1	0	+1	+1	0.8	สอดคล้อง
ประสบการณ์ในการทำงาน	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
ตอนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับวิธีการสอนทักษะการพูดและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา							
1. ความคิดเห็นเกี่ยวกับวิธีการสอนทักษะการพูดภาษาจีน 1.1 ท่านคิดว่าการจัดการเรียนรู้เกี่ยวกับทักษะการพูดภาษาจีนมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาจีนของผู้เรียนหรือไม่ เพราะเหตุใด	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
1.2 ท่านคิดว่าการจัดการเรียนรู้เกี่ยวกับทักษะการพูดภาษาจีนควรมีการจัดกระบวนการเรียนรู้อย่างไร จึงจะเสริมสร้างทักษะให้แก่ผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง

ตารางที่ 41 (ต่อ)

ข้อความ	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ค่าดัชนีความ สอดคล้อง	ความหมาย
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
1.3 ท่านคิดว่าสื่อ/ เทคโนโลยี และแหล่งการ เรียนรู้ใดที่สามารถช่วย ส่งเสริมทักษะการพูดภาษา ของผู้เรียนได้อย่างมี ประสิทธิภาพ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
1.4 ท่านคิดว่าการวัดและ ประเมินผลทักษะการพูด ภาษาจีนควรมีวิธีการ อย่างไร	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
1.5 ข้อเสนอแนะอื่น ๆ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
2. ความคิดเห็นเกี่ยวกับ วิธีการสอนความเข้าใจทาง วัฒนธรรม	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
2.1 ท่านคิดว่าการจัดการ เรียนรู้เกี่ยวกับความเข้าใจ ทางวัฒนธรรมมี ความสำคัญต่อการเรียนรู้ ภาษาจีนของผู้เรียนหรือไม่ เพราะเหตุใด							
2.2 ท่านคิดว่าการจัดการ เรียนรู้เกี่ยวกับความเข้าใจ ทางวัฒนธรรมควรมีการจัด กระบวนการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง

ตารางที่ 41 (ต่อ)

ข้อความ	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ค่าดัชนีความ สอดคล้อง	ความหมาย
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
อย่างไรจึงจะเสริมสร้าง ความเข้าใจทางวัฒนธรรม ให้แก่ผู้เรียนได้อย่างมี ประสิทธิภาพ							
2.3 ท่านคิดว่าสื่อ/ เทคโนโลยี และแหล่งการ เรียนรู้ใดที่สามารถช่วย ส่งเสริมความเข้าใจทาง วัฒนธรรมของผู้เรียนได้ อย่างมีประสิทธิภาพ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
2.4 ท่านคิดว่าการวัดและ ประเมินผลความเข้าใจทาง วัฒนธรรมควรมีวิธีการ อย่างไร	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
2.5 ข้อเสนอแนะอื่น ๆ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง

ตารางที่ 42 ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับความต้องการในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เนื้อหาของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อ แหล่งเรียนรู้

ข้อคำถาม	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ค่าดัชนีความ สอดคล้อง	ความหมาย
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม							
เพศ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
ระดับชั้น	+1	+1	+1	0	+1	0.80	สอดคล้อง
ตอนที่ 2 กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องของตัวเลือกที่ตรงกับความต้องการของนักเรียน							
ในการจัดการเรียนการสอนทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรม นักเรียนต้องการเรียนรู้ในเรื่องใดบ้าง (เลือกเรื่องที่สนใจ จำนวน 4 เรื่อง)	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
☐ การพูดคุยและวัฒนธรรมเกี่ยวกับการแสดงความขอบคุณ							
☐ การพูดคุยและวัฒนธรรมเกี่ยวกับการแสดงความชื่นชมยินดี							
☐ การพูดคุยและวัฒนธรรมเกี่ยวกับการอวยพร							
☐ การพูดคุยและวัฒนธรรมเกี่ยวกับการแสดงความขอโทษ							

ตารางที่ 42 (ต่อ)

ข้อความ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ค่าดัชนีความ สอดคล้อง	ความหมาย
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
☐ การพูดคุยและ วัฒนธรรมเกี่ยวกับการ แสดงความเสียใจ ☐ การพูดคุยและ วัฒนธรรมเกี่ยวกับการ ขอร้อง ☐ การพูดคุยและ วัฒนธรรมเกี่ยวกับการ ตอบรับและปฏิเสธ ☐ อื่น ๆ (ระบุ).....							
ในการจัดการเรียนการ สอนทักษะการพูด ภาษาจีนและความเข้าใจ ทางวัฒนธรรม นักเรียน ต้องการให้มีการจัด กิจกรรมการเรียนรู้ รูปแบบใดบ้าง (สามารถ เลือกตอบได้มากกว่า 1 ตัวเลือก) ☐ สถานการณ์จำลอง ☐ การแสดงบทบาท สมมติ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง

ตารางที่ 42 (ต่อ)

ข้อคำถาม	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ค่าดัชนีความ สอดคล้อง	ความหมาย
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
☐ การเล่าเรื่องจาก หัวข้อที่กำหนดให้ ☐ การเล่าเรื่องจากภาพ ที่กำหนดให้ ☐ กิจกรรมเกม ☐ กิจกรรมการ ใช้ภาษาตาม สถานการณ์ที่ กำหนดให้ ☐ กิจกรรมการใช้ ภาษาในสถานการณ์ จริง ☐ กิจกรรมการ อภิปราย ☐ อื่นๆ (ระบุ).....							
ในการจัดการเรียน การสอนทักษะการพูด ภาษาจีนและความ เข้าใจทางวัฒนธรรม นักเรียนต้องการ เรียนรู้จากสื่อ/ เทคโนโลยีและแหล่ง เรียนรู้ใดบ้าง (สามารถเลือกตอบได้ มากกว่า 1 ตัวเลือก)	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง

ตารางที่ 42 (ต่อ)

ข้อความคำถาม	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ค่าดัชนีความ สอดคล้อง	ความหมาย
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
☐ รูปภาพ ☐ สิ่งพิมพ์ ☐ เทปบันทึกเสียง ☐ คลิปวิดีโอ ☐ ภาพยนตร์ ☐ ละครโทรทัศน์ ☐ อื่น ๆ (ระบุ).....							
ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง

ตารางที่ 43 ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องแบบประเมินความเหมาะสมของประเด็นสนทนากลุ่ม

ข้อความ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ค่าดัชนีความ สอดคล้อง	ความหมาย
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
1. ท่านคิดว่าองค์ประกอบของรูปแบบการสอนแต่ละองค์ประกอบมีความเหมาะสมหรือไม่ อย่างไร							
1.1 หลักการของ รูปแบบ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
1.2 วัตถุประสงค์	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
1.3 กระบวนการ จัดการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
1.4 การวัดและ ประเมินผล	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
1.5 ปัจจัยสนับสนุน	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
2. ความเป็นไปได้ ของการนำรูปแบบไป ใช้	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
3. ข้อเสนอแนะ เพิ่มเติม	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง

ตารางที่ 44 ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องของแบบประเมินความเหมาะสมและสอดคล้องของรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

ข้อคำถาม	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ค่าดัชนีความสอดคล้อง	ความหมาย
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
ตอนที่ 1 ประเมินความเหมาะสมและความสอดคล้องของรูปแบบการจัดการเรียนรู้							
1. ความเหมาะสมของความเป็นมาและความสำคัญ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
2. ความเหมาะสมของแนวคิด หลักการ และทฤษฎีพื้นฐานที่เกี่ยวข้อง	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
3. ความเหมาะสมขององค์ประกอบของรูปแบบการสอน							
3.1 องค์ประกอบแต่ละองค์ประกอบของรูปแบบมีความสัมพันธ์สอดคล้องและส่งเสริมซึ่งกันและกัน	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
3.2 หลักการของรูปแบบมีความเหมาะสมสอดคล้องกับแนวคิดและทฤษฎีพื้นฐาน สามารถใช้เป็นกรอบในการกำหนดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ แสดงให้เห็นจุดเน้นของการเรียนการสอน	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง

ตารางที่ 44 (ต่อ)

ข้อความ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ค่าดัชนีความ สอดคล้อง	ความหมาย
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
3.3 วัตถุประสงค์มีความเหมาะสมชัดเจน แสดงถึงเป้าประสงค์ที่ต้องการให้เกิดแก่ตัวผู้เรียน	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
3.4 กระบวนการจัดการเรียนรู้ มีขั้นตอนครบถ้วนเหมาะสมและสอดคล้องต่อเนื่องกัน สามารถทำให้การเรียนการสอนบรรลุผลตามวัตถุประสงค์	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
3.5 การวัดและประเมินผลมีความเหมาะสมและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์	0	+1	+1	+1	+1	0.80	สอดคล้อง
3.6 ปัจจัยสนับสนุนมีความเหมาะสม สอดคล้องกับหลักการและวัตถุประสงค์	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
ตอนที่ 2 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง

ตารางที่ 45 ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องของแบบประเมินความเหมาะสมและสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

ข้อความ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ค่าดัชนีความสอดคล้อง	ความหมาย
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
1. ความเหมาะสมของผลการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
2. ความเหมาะสมของสาระสำคัญ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
3. ความเหมาะสมของจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
4. ความเหมาะสมของสาระการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5. ความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
6. ความเหมาะสมของสื่อและแหล่งการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
7. ความเหมาะสมของภาระงาน/ชิ้นงาน	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
8. ความเหมาะสมของการวัดและประเมินผลการเรียนรู้	0	+1	+1	+1	+1	0.80	สอดคล้อง

ตารางที่ 45 (ต่อ)

ข้อความคำถาม	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ค่าดัชนีความ สอดคล้อง	ความหมาย
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
9. ความเหมาะสม ของแนวทางการ พัฒนาผู้เรียนที่ สอดคล้องตาม รูปแบบ SATITRAM Model โดยมุ่งเน้น การพัฒนา ความสามารถและ ทักษะของผู้เรียนใน ศตวรรษที่ 21 (3Rs x 4Cs x 7Skills)	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
ตอนที่ 2 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง

ตารางที่ 46 ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องของแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาจีนหลังเรียนจบแต่ละหน่วย

หน่วย ที่	ข้อสอบ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ค่าดัชนี ความ สอดคล้อง	ความหมาย
		คน ที่ 1	คน ที่ 2	คน ที่ 3	คน ที่ 4	คน ที่ 5		
คำชี้แจง ให้นักเรียนจับคู่กับเพื่อนแล้วแต่งบทสนทนาจากภาพที่กำหนดให้								
1		+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
2		+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
3		+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
4		+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง

ตารางที่ 47 ผลการวิเคราะห์ค่าความสอดคล้องของเกณฑ์การประเมินผลทักษะการพูด

ระดับคะแนน	4	3	2	1	คะแนนรวม	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ค่าดัชนีความสอดคล้อง	ความหมาย	
						คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
ความสามารถทางด้าน													
การออกเสียง	ออกเสียงถูกต้อง พูดได้	ออกเสียงผิดเป็น ครั้งคราว แต่ โดยทั่วไปแล้วเข้าใจ ได้	ออกเสียงผิด ๆ พูดแล้ว เข้าใจยาก	ยังพูดไม่ได้ และโต้ตอบ ไม่ได้	+1	4	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง	
คำศัพท์	ใช้คำศัพท์ที่ เหมาะสมในทุก สถานการณ์	สื่อความหมายได้ เป็นส่วนหนึ่ง ใช้ คำศัพท์ได้ เหมาะสม	ใช้คำศัพท์ผิด บ่อย ๆ แต่ ใช้คำศัพท์ไม่ เหตุการณ์ นั้นได้	ใช้คำศัพท์ผิด และโต้ตอบ ไม่ได้	+1	4	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง	
โครงสร้างไวยากรณ์	ไม่มีข้อผิดพลาด ในการใช้ โครงสร้าง ไวยากรณ์	ใช้โครงสร้าง ไวยากรณ์ได้ถูกต้อง มีข้อผิดพลาด เล็กน้อย	ใช้ไวยากรณ์ เบื้องต้น ใช้วลีถูกต้อง บ้าง	โครงสร้าง ไวยากรณ์ผิด ไม่สามารถ สื่อสารได้	+1	4	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง	

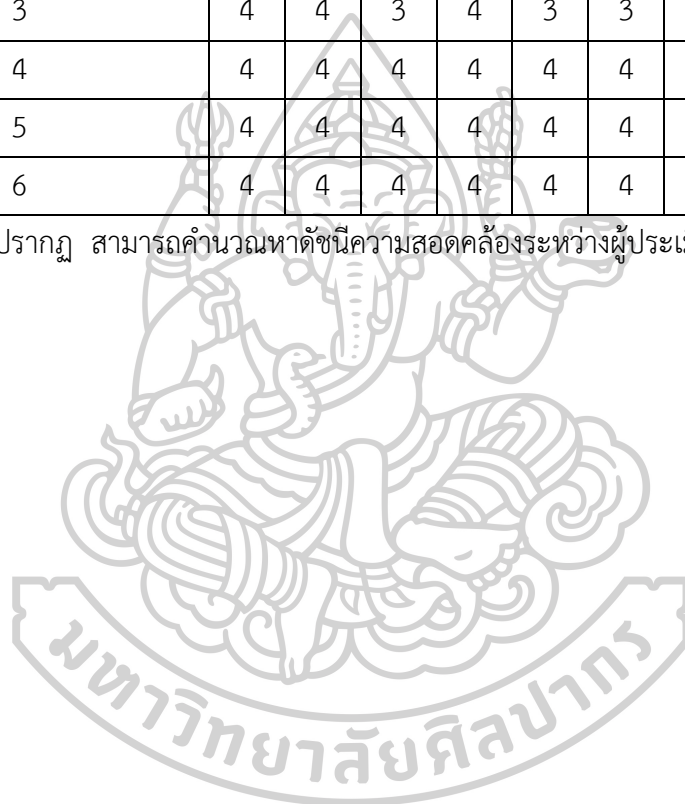
ตารางที่ 47 (ต่อ)

ระดับคะแนน	4	3	2	1	คะแนนรวม	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ค่าดัชนีความสอดคล้อง	ความหมาย	
						คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
ความสามารถทางด้าน													
ความคล่อง	บทสนทนาเป็นธรรมชาติ หยุดบ้าง เช่นเดียวกับเจ้าของภาษา	บทสนทนาเป็นธรรมชาติและต่อเนื่อง บางครั้งยังติดตะกุกตะกัก	พูดไปสักกระยะแล้ว พูดต่อไปไม่ได้ พยายามพูดต่อไปโดยเริ่มต้นใหม่	พูดแล้วต้องหยุดนาน ๆ พูดไม่จบประโยค หรือโต้ตอบไม่ได้	4	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง	
ความเหมาะสมสอดคล้องตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา	ใช้น้ำเสียงและ อากัปกิริยาได้ เหมาะสมกับ วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา โดยและไม่ว่าก่อให้เกิดความขัดแย้งหรือ ความเข้าใจ	ใช้น้ำเสียง อากัปกิริยาที่ใช้ ประกอบการพูดไม่เหมาะสมกับ วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา	ใช้น้ำเสียง อากัปกิริยาที่ใช้ ประกอบการพูด ไม่เหมาะสมกับ วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา	ใช้น้ำเสียง อากัปกิริยา ที่ใช้ประกอบกรพูด ไม่เหมาะสมกับ วัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและก่อให้เกิด ความขัดแย้งหรือ ความเข้าใจผิดอย่างร้ายแรง	4	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง	

ตารางที่ 48 แบบบันทึกสรุปผลการให้คะแนนของผู้ประเมิน

ความสามารถรายด้านที่ นักเรียนคนที่	คะแนนที่ได้จากครูผู้ประเมิน คนที่ 1					คะแนนที่ได้จากครูผู้ประเมิน คนที่ 2				
	1	2	3	4	5	1	2	3	4	5
1	4	4	4	4	3	4	4	4	4	3
2	4	4	4	4	3	4	4	4	4	3
3	4	4	3	4	3	3	4	3	4	3
4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4
5	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4
6	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4

จากคะแนนที่ปรากฏ สามารถคำนวณหาดัชนีความสอดคล้องระหว่างผู้ประเมินได้ ดังนี้

ตารางที่ 49 ดัชนีความสอดคล้องระหว่างผู้ประเมิน

n \ k	R _{1nk}					R _{2nk}					R _{1nk} - R _{2nk}				
	1	2	3	4	5	1	2	3	4	5	1	2	3	4	5
1	4	4	4	4	3	4	4	4	4	3	0	0	0	0	0
2	4	4	4	4	3	4	4	4	4	3	0	0	0	0	0
3	4	4	3	4	3	3	4	3	4	3	1	0	0	0	0
4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	0	0	0	0	0
5	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	0	0	0	0	0
6	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	0	0	0	0	0
											$\sum_{k=1}^5 \sum_{n=1}^6 R_{1nk} - R_{2nk} = 1$				

$$RAI = 1 - \frac{\sum_{k=1}^K \sum_{n=1}^N |R_{1nk} - R_{2nk}|}{KN(I-1)}$$

$$= 1 - \frac{1}{(5)(6)(4-1)}$$

$$= 0.99$$

ผลปรากฏว่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างผู้ประเมิน มีค่าเท่ากับ 0.99 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าแบบทดสอบทักษะการพูดฉบับนี้มีคุณภาพใช้ได้

ตารางที่ 50 ผลการวิเคราะห์ค่าความสอดคล้องของแบบวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรม

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ค่าดัชนีความ สอดคล้อง	ความหมาย
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
1	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
2	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
3	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
4	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
6	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
7	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
8	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
9	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
10	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
11	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
12	+1	+1	+1	+1	0	0.80	สอดคล้อง
13	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
14	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
15	+1	+1	+1	0	-1	0.40	ไม่สอดคล้อง
16	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
17	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
18	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
19	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
20	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
21	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
22	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
23	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
24	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
25	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
26	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง

ตารางที่ 50 (ต่อ)

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ค่าดัชนีความ สอดคล้อง	ความหมาย
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
27	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
28	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
29	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
30	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
31	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
32	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
33	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
34	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
35	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
36	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
37	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
38	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
39	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
40	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง

ตารางที่ 51 ผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย และอำนาจจำแนกของแบบวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรม

ข้อ	p	r	ความหมาย	ข้อ	p	r	ความหมาย
1	0.44	0.72	ใช้ได้	21	0.32	0.32	ใช้ได้
2	0.52	0.56	ใช้ได้	22	0.24	0.48	ใช้ได้
3	0.28	0.56	ใช้ได้	23	0.52	0.24	ใช้ได้
4	0.56	0.80	ใช้ได้	24	0.72	0.32	ใช้ได้
5	0.76	0.40	ใช้ได้	25	0.80	0.32	ใช้ได้
6	0.68	0.40	ใช้ได้	26	0.68	0.08	ตัดทิ้ง
7	0.52	0.40	ใช้ได้	27	0.76	-0.08	ตัดทิ้ง
8	0.52	0.24	ใช้ได้	28	0.60	0.08	ตัดทิ้ง
9	0.48	0.00	ตัดทิ้ง	29	0.80	0.32	ใช้ได้
10	0.28	-0.08	ตัดทิ้ง	30	0.36	0.08	ตัดทิ้ง
11	0.76	0.40	ใช้ได้	31	0.88	0.16	ตัดทิ้ง
12	0.64	0.48	ใช้ได้	32	0.92	0.08	ตัดทิ้ง
13	0.48	0.48	ใช้ได้	33	0.56	0.16	ตัดทิ้ง
14	0.44	-0.08	ตัดทิ้ง	34	0.88	0.00	ตัดทิ้ง
15	ไม่ได้ทดลองใช้			35	0.68	0.56	ใช้ได้
16	0.60	0.72	ใช้ได้	36	0.56	0.64	ใช้ได้
17	0.68	0.40	ใช้ได้	37	0.84	-0.08	ตัดทิ้ง
18	0.24	0.32	ใช้ได้	38	0.48	0.48	ใช้ได้
19	0.48	0.16	ตัดทิ้ง	39	0.48	0.16	ตัดทิ้ง
20	0.48	0.48	ใช้ได้	40	0.80	0.32	ใช้ได้

ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรมเท่ากับ 0.89

หมายเหตุ: ค่าความยากง่าย (p) ที่ถือว่าผ่านเกณฑ์มีค่าอยู่ระหว่าง 0.20-0.80

ค่าอำนาจจำแนก (r) ที่ถือว่าผ่านเกณฑ์ มีค่า 0.20 ขึ้นไป

ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบที่ผ่านเกณฑ์มีค่า .60 ขึ้นไป

จากตารางที่ 51 ข้อสอบที่ผู้วิจัยคัดเลือกมาใช้จำนวน 20 ข้อ เป็นข้อสอบที่มีค่าความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง 0.24-0.80 และค่าอำนาจจำแนก (r) มีค่าตั้งแต่ 0.24-0.80 และแบบทดสอบ

ชุดนี้มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.89 ซึ่งถือว่าผ่านเกณฑ์สามารถนำไปใช้ในการวิจัยได้

ตารางที่ 52 ผลการวิเคราะห์ค่าความสอดคล้องของแบบทดสอบผลการเรียนรู้

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ค่าดัชนีความ สอดคล้อง	ความหมาย
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
1	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
2	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
3	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
4	+1	+1	+1	+1	0	0.80	สอดคล้อง
5	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
6	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
7	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
8	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
9	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
10	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
11	+1	+1	+1	+1	-1	0.60	สอดคล้อง
12	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
13	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
14	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
15	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
16	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
17	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
18	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
19	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
20	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
21	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
22	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
23	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
24	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
25	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
26	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง

ตารางที่ 52 (ต่อ)

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ค่าดัชนีความ สอดคล้อง	ความหมาย
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
27	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
28	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
29	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
30	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
31	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
32	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
33	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
34	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
35	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
36	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
37	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
38	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
39	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
40	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง

ตารางที่ 53 ผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย และอำนาจจำแนกของแบบทดสอบผลการเรียนรู้

ข้อ	p	r	ความหมาย	ข้อ	p	r	ความหมาย
1	0.84	0.40	ตัดทิ้ง	21	0.44	0.72	ใช้ได้
2	0.88	0.16	ตัดทิ้ง	22	0.32	0.64	ใช้ได้
3	0.84	0.40	ตัดทิ้ง	23	0.20	0.24	ใช้ได้
4	0.40	0.64	ใช้ได้	24	0.36	0.56	ใช้ได้
5	0.80	0.32	ใช้ได้	25	0.24	0.32	ใช้ได้
6	0.84	0.40	ตัดทิ้ง	26	0.24	0.32	ใช้ได้
7	0.56	0.48	ใช้ได้	27	0.04	0.08	ตัดทิ้ง
8	0.76	0.56	ใช้ได้	28	0.12	-0.08	ตัดทิ้ง
9	0.28	0.56	ใช้ได้	29	0.28	0.24	ใช้ได้
10	0.40	0.32	ใช้ได้	30	0.32	0.48	ใช้ได้
11	0.80	0.32	ใช้ได้	31	0.68	-0.08	ตัดทิ้ง
12	0.84	0.40	ตัดทิ้ง	32	0.48	0.48	ใช้ได้
13	0.52	0.56	ใช้ได้	33	0.64	0.00	ตัดทิ้ง
14	0.60	0.40	ใช้ได้	34	0.24	0.00	ตัดทิ้ง
15	0.48	0.32	ใช้ได้	35	0.60	0.08	ตัดทิ้ง
16	0.32	0.64	ใช้ได้	36	0.6	0.24	ใช้ได้
17	0.28	0.40	ใช้ได้	37	0.72	0.00	ตัดทิ้ง
18	0.40	0.64	ใช้ได้	38	0.84	0.08	ตัดทิ้ง
19	0.16	0.32	ตัดทิ้ง	39	0.24	-0.16	ตัดทิ้ง
20	0.28	0.56	ใช้ได้	40	0.52	-0.08	ตัดทิ้ง

ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบผลการเรียนรู้เท่ากับ 0.88

หมายเหตุ: ค่าความยากง่าย (p) ที่ถือว่าผ่านเกณฑ์มีค่าอยู่ระหว่าง 0.20-0.80

ค่าอำนาจจำแนก (r) ที่ถือว่าผ่านเกณฑ์ มีค่า 0.20 ขึ้นไป

ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบที่ผ่านเกณฑ์มีค่า .60 ขึ้นไป

จากตารางที่ 53 ข้อสอบที่ผู้วิจัยคัดเลือกมาใช้จำนวน 20 ข้อ เป็นข้อสอบที่มีค่าความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง 0.24-0.80 และค่าอำนาจจำแนก (r) มีค่าตั้งแต่ 0.24-0.72 และแบบทดสอบ

ชุดนี้มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.88 ซึ่งถือว่าผ่านเกณฑ์สามารถนำไปใช้ในการวิจัยได้

ตารางที่ 54 ผลการวิเคราะห์ค่าความสอดคล้องของแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียน

ข้อความ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ค่าดัชนี ความ สอดคล้อง	ความหมาย
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
ตอนที่ 1 ระดับความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้							
1. ด้านเนื้อหา							
1.1 เนื้อหาในรูปแบบการจัดการเรียนรู้มีความสอดคล้องเหมาะสมกับช่วงวัย	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
1.2 เนื้อหาในรูปแบบการจัดการเรียนรู้มีความน่าสนใจ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
1.3 เนื้อหาในรูปแบบการจัดการเรียนรู้มีความยากง่ายเหมาะสม	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
1.4 ปริมาณเนื้อหาในรูปแบบการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสม	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
1.5 เนื้อหาในรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ได้เรียนรู้สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้จริง	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
2. ด้านการจัดการเรียนรู้							
2.1 การจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบช่วยส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกฝนการใช้ภาษาผ่านการปฏิบัติภาระงาน	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง

ตารางที่ 54 (ต่อ)

ข้อความ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ค่าดัชนี ความ สอดคล้อง	ความหมาย
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
2.2 การปรึกษาหารือ ช่วยกันอธิบายข้อมูลความรู้ ให้แก่กันในระดับของการ ดำเนินกิจกรรมกลุ่มช่วยให้ นักเรียนเข้าใจเนื้อหาได้ดี ยิ่งขึ้น	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
2.3 การจัดการเรียนรู้ตาม รูปแบบช่วยให้นักเรียนได้มี การศึกษาเรียนรู้ด้วยตนเอง เพื่อเตรียมความพร้อมก่อน เข้าชั้นเรียน	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
2.4 การจัดการเรียนรู้ตาม รูปแบบช่วยให้นักเรียน สามารถย้อนกลับมาศึกษา และทบทวนเนื้อหาจากสื่อ การเรียนรู้ที่ครูเตรียมไว้ให้ ได้หากยังไม่เข้าใจในเนื้อหา นั้น ๆ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
2.5 การจัดการเรียนรู้ตาม รูปแบบทำให้นักเรียนมี ทักษะการพูดภาษาจีนที่ดี ขึ้น	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง

ตารางที่ 54 (ต่อ)

ข้อความ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ค่าดัชนีความ สอดคล้อง	ความหมาย
	คนที่	คนที่	คนที่	คนที่	คนที่		
	1	2	3	4	5		
2.6 การจัดการเรียนรู้ตาม รูปแบบทำให้นักเรียนมี ความเข้าใจทางวัฒนธรรม เงินมากขึ้น	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
3. ด้านสื่อการจัดการเรียนรู้							
3.1 สื่อการจัดการเรียนรู้ มีความเหมาะสมกับ เนื้อหา	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
3.2 สื่อการจัดการเรียนรู้ ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนมี ความเข้าใจในเนื้อหาได้ดี ยิ่งขึ้น	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
3.3 สื่อการจัดการเรียนรู้ มีความทันสมัย	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
3.4 สื่อการจัดการเรียนรู้ มีความหลากหลาย	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
3.5 สื่อการจัดการเรียนรู้ ช่วยให้นักเรียนเรียนอย่าง สนุกสนาน ไม่เบื่อหน่าย	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
4. ด้านการวัดและประเมินผล							
4.1 การวัดและ ประเมินผลมีความ สอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง

ตารางที่ 54 (ต่อ)

ข้อคำถาม	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ค่าดัชนี ความ สอดคล้อง	ความหมาย
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
4.2 การวัดและประเมินผล มีความสอดคล้องกับช่วงวัย ของนักเรียน	+1	+1	+1	+1	0	0.80	สอดคล้อง
4.3 การวัดและประเมินผล มีความเหมาะสมกับเนื้อหา	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
4.4 มีเกณฑ์การวัดและ ประเมินผลที่ชัดเจน	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
ตอนที่ 2 ข้อเสนอแนะ เพิ่มเติม	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง

ภาคผนวก ฉ

เครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยขั้นตอนที่ 1 การวิจัย (Research : R₁)

การศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน

1. แบบวิเคราะห์เอกสาร
2. แบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นผู้ที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย
3. แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 เกี่ยวกับความต้องการของการเรียนรู้ด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เนื้อหาของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อ แหล่งเรียนรู้ การวัดและประเมินผล

แบบวิเคราะห์เอกสาร

คำชี้แจง แบบวิเคราะห์เอกสาร มีวัตถุประสงค์เพื่อใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับนโยบายการจัดการศึกษา แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยมีหัวข้อดังนี้

1. ชนิดของเอกสาร หนังสือ ตำรา งานวิจัย คู่มือ อื่น ๆ (ระบุ)

2. ชื่อเอกสาร/ชื่อเรื่อง

.....

3. ชื่อผู้แต่ง/ชื่อผู้แปล

.....

4. ปีที่พิมพ์

.....

5. สถานที่พิมพ์

.....

6. วันที่ศึกษา

.....

7. ประเด็นที่ศึกษา

.....

8. สรุปเนื้อหาที่สำคัญ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

แบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้
แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้าน
เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรม
ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ให้สัมภาษณ์

1. ชื่อ-นามสกุล ผู้ให้สัมภาษณ์
2. ตำแหน่ง
3. วุฒิการศึกษา
 - ปริญญาตรี
 - ปริญญาโท
 - ปริญญาเอก
4. สถานที่ทำงาน
5. ประสบการณ์การทำงาน
 - 5-10 ปี 10-15 ปี 15-20 ปี 20 ปีขึ้นไป

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับวิธีการสอนทักษะการพูดและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา

1. ความคิดเห็นเกี่ยวกับวิธีการสอนทักษะการพูดภาษาจีน
 - 1.1 ท่านคิดว่าสภาพปัจจุบันของการจัดการเรียนรู้เกี่ยวกับทักษะการพูดภาษาจีนเป็นอย่างไร

.....

.....

.....

.....

1.2 มีปัญหาหรืออุปสรรคใดที่ท่านเคยพบในการจัดการเรียนรู้เกี่ยวกับทักษะการพูดภาษาจีนหรือไม่ หากมี ท่านมีวิธีการจัดการปัญหาหรืออุปสรรคดังกล่าวอย่างไร

.....

.....

.....

.....

1.3 ท่านคิดว่าการจัดการเรียนรู้เกี่ยวกับทักษะการพูดภาษาจีนมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาจีนของผู้เรียนหรือไม่ เพราะเหตุใด

.....

.....

.....

.....

1.4 ท่านคิดว่าการจัดการเรียนรู้เกี่ยวกับทักษะการพูดภาษาจีนควรมีการจัดกระบวนการเรียนรู้อย่างไรจึงจะเสริมสร้างทักษะให้แก่ผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

.....

.....

.....

.....

1.5 ท่านคิดว่าสื่อ/เทคโนโลยี และแหล่งเรียนรู้ใดที่สามารถช่วยส่งเสริมทักษะการพูดภาษาของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

.....

.....

.....

.....

1.6 ท่านคิดว่าการวัดและประเมินผลทักษะการพูดภาษาจีนควรมีวิธีการอย่างไร

.....

.....

.....

1.7 ท่านคิดว่าปัจจัยหรือเงื่อนไขใดบ้างที่เป็นสิ่งที่จะช่วยสนับสนุนให้การจัดการเรียนรู้เกี่ยวกับทักษะการพูดภาษาจีนประสบผลสำเร็จ

.....

.....

.....

1.8 ข้อเสนอแนะอื่น ๆ

.....

.....

.....

2. ความคิดเห็นเกี่ยวกับวิธีการสอนความเข้าใจทางวัฒนธรรม

2.1 ท่านคิดว่าสภาพปัจจุบันของการจัดการเรียนรู้เกี่ยวกับความเข้าใจทางวัฒนธรรมเป็นอย่างไร

.....

.....

.....

2.2 มีปัญหาหรืออุปสรรคใดที่ท่านเคยพบในการจัดการเรียนรู้เกี่ยวกับความเข้าใจทางวัฒนธรรมหรือไม่ หากมี ท่านมีวิธีการจัดการปัญหาหรืออุปสรรคดังกล่าวอย่างไร

.....

.....

.....

2.3 ท่านคิดว่าการจัดการเรียนรู้เกี่ยวกับความเข้าใจทางวัฒนธรรมมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาจีนของผู้เรียนหรือไม่ เพราะเหตุใด

.....

.....

.....

.....

2.4 ท่านคิดว่าการจัดการเรียนรู้เกี่ยวกับความเข้าใจทางวัฒนธรรมควรมีการจัดกระบวนการเรียนรู้อย่างไรจึงจะเสริมสร้างความเข้าใจทางวัฒนธรรมให้แก่ผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

.....

.....

.....

.....

2.5 ท่านคิดว่าสื่อ/เทคโนโลยี และแหล่งเรียนรู้ใดที่สามารถช่วยส่งเสริมความเข้าใจทางวัฒนธรรมของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

.....

.....

.....

.....

2.6 ท่านคิดว่าการวัดและประเมินผลความเข้าใจทางวัฒนธรรมควรมีวิธีการอย่างไร

.....

.....

.....

.....

2.7 ท่านคิดว่าปัจจัยหรือเงื่อนไขใดบ้างที่เป็นสิ่งที่จะช่วยสนับสนุนให้การจัดการเรียนรู้เกี่ยวกับความเข้าใจ
ทางวัฒนธรรมประสบความสำเร็จ

.....

.....

.....

.....

2.8 ข้อเสนอแนะอื่น ๆ

.....

.....

.....

.....

**แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับความต้องการ
ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เนื้อหาของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
สื่อ แหล่งเรียนรู้ การวัดและประเมินผล**

คำชี้แจง

1. เครื่องมือนี้สร้างขึ้นเพื่อสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับความต้องการการพัฒนา รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

2. คำตอบของนักเรียนจะมีประโยชน์อย่างยิ่งในการพัฒนา รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จึงขอให้ตอบคำถามทุกข้ออย่างครบถ้วนและตามความเป็นจริง

3. เครื่องมือฉบับนี้มี 3 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 2 ข้อ

ตอนที่ 2 ความต้องการเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จำนวน 4 ข้อ

เนื้อหาของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อ แหล่งเรียนรู้
การวัดและประเมินผล

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม จำนวน 1 ข้อ

**แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับความต้องการ
ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เนื้อหาของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
สื่อ และแหล่งเรียนรู้ การวัดและประเมินผล**

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

1. เพศ
 - ชาย
 - หญิง
2. ระดับชั้น
 - มัธยมศึกษาปีที่ 4
 - มัธยมศึกษาปีที่ 5
 - มัธยมศึกษาปีที่ 6

ตอนที่ 2 กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องของตัวเลือกที่ตรงกับความต้องการของนักเรียน

1. ในการจัดการเรียนการสอนทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรม นักเรียนต้องการเรียนรู้ในเรื่องใดบ้าง (เลือกเรื่องที่สนใจ จำนวน 4 เรื่อง)

- การพูดคุยและวัฒนธรรมเกี่ยวกับการแสดงความขอบคุณ
- การพูดคุยและวัฒนธรรมเกี่ยวกับการแสดงความชื่นชมยินดี
- การพูดคุยและวัฒนธรรมเกี่ยวกับการอวยพร
- การพูดคุยและวัฒนธรรมเกี่ยวกับการแสดงความขอโทษ
- การพูดคุยและวัฒนธรรมเกี่ยวกับการแสดงความเสียใจ
- การพูดคุยและวัฒนธรรมเกี่ยวกับการขอร้อง
- การพูดคุยและวัฒนธรรมเกี่ยวกับการตอบรับและปฏิเสธ
- อื่น ๆ (ระบุ).....

2. ในการจัดการเรียนการสอนทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรม นักเรียนต้องการให้มีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รูปแบบใดบ้าง (สามารถเลือกตอบได้มากกว่า 1 ตัวเลือก)

- สถานการณ์จำลอง
- การแสดงบทบาทสมมติ
- การเล่าเรื่องจากหัวข้อที่กำหนดให้

- การเล่าเรื่องจากภาพที่กำหนดให้
- กิจกรรมเกม
- กิจกรรมการใช้ภาษาตามสถานการณ์ที่กำหนดให้
- กิจกรรมการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง
- กิจกรรมการอภิปราย
- อื่น ๆ (ระบุ).....

3. ในการจัดการเรียนการสอนทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรม นักเรียนต้องการเรียนรู้จากสื่อ/เทคโนโลยีและแหล่งเรียนรู้ใดบ้าง (สามารถเลือกตอบได้มากกว่า 1 ตัวเลือก)

- รูปภาพ
- สิ่งพิมพ์
- เทปบันทึกเสียง
- คลิปวิดีโอ
- ภาพยนตร์
- ละครโทรทัศน์
- อื่น ๆ (ระบุ).....

4. ในการจัดการเรียนการสอนทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรม นักเรียนต้องการให้มีการวัดผลประเมินผลการเรียนรู้อย่างไร (สามารถเลือกตอบได้มากกว่า 1 ตัวเลือก)

- ประเมินจากการสนทนาหน้าชั้นเรียน
- ประเมินจากการอัดคลิปวิดีโอสนทนา
- ประเมินจากการปฏิบัติกิจกรรมระหว่างการจัดการเรียนการสอน
- ประเมินจากผลงาน
- อื่น ๆ (ระบุ).....

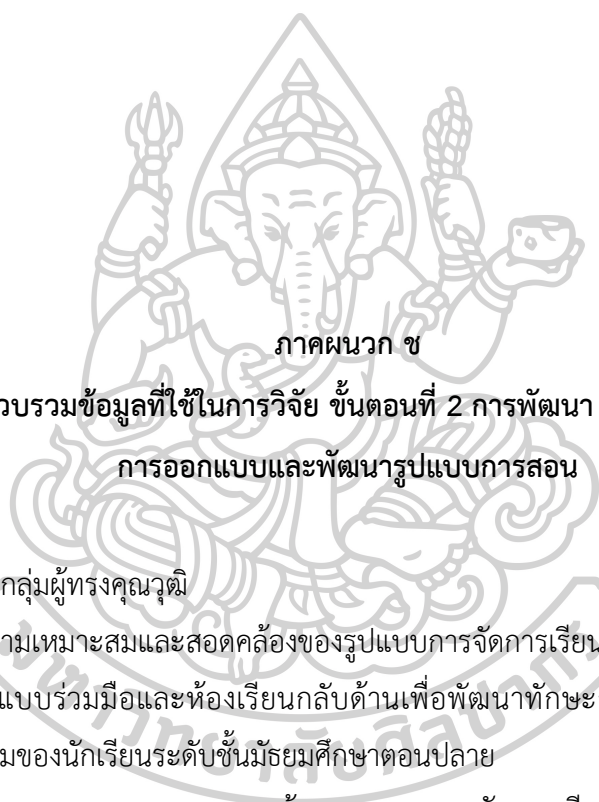
ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

ภาคผนวก ข

เครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย ชั้นตอนที่ 2 การพัฒนา (Development : D₁)
การออกแบบและพัฒนาารูปแบบการสอน

1. ประเด็นสนทนากลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิ
2. แบบประเมินความเหมาะสมและสอดคล้องของรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย
3. แบบประเมินความเหมาะสมและสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

ประเด็นสนทนากลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิ
เรื่อง การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน
ร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้าน
เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรม
ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

1. ท่านคิดว่าองค์ประกอบของรูปแบบการสอนแต่ละองค์ประกอบมีความเหมาะสมหรือไม่ อย่างไร

1.1 หลักการของรูปแบบ

1.2 วัตถุประสงค์

1.3 กระบวนการจัดการเรียนรู้

1.4 การวัดและประเมินผล

1.5 ปัจจัยสนับสนุน

2. ความเป็นไปได้ของการนำรูปแบบไปใช้

.....

.....

.....

.....

3. ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

**แบบประเมินความเหมาะสมและความสอดคล้องของรูปแบบการจัดการเรียนรู้
แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้าน
เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรม
ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย**

คำชี้แจง แบบประเมินความเหมาะสมและความสอดคล้องของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ฉบับนี้จัดทำขึ้นเพื่อให้ผู้ทรงคุณวุฒิใช้ประเมินความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ ข อ ใ ห้ ท ำ น ผู้ทรงคุณวุฒิโปรดพิจารณาความเหมาะสมในประเด็นต่าง ๆ ของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ฉบับนี้

วิธีประเมินความเหมาะสม ให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ อ่านข้อความ แล้วพิจารณาว่ามีความคิดเห็นตรงกับคำตอบใดให้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องนั้น

- 5 หมายถึง มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด
- 4 หมายถึง มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก
- 3 หมายถึง มีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง
- 2 หมายถึง มีความเหมาะสมอยู่ในระดับน้อย
- 1 หมายถึง มีความเหมาะสมอยู่ในระดับน้อยที่สุด

ตอนที่ 1 แบบประเมินความเหมาะสมและความสอดคล้องของรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยให้ผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาองค์ประกอบต่าง ๆ ของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ว่ามีความเหมาะสมเพียงใด โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับความเหมาะสมตามความคิดเห็นของท่าน

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	5	4	3	2	1
1. ความเหมาะสมของความเป็นมาและความสำคัญ					
2. ความเหมาะสมของแนวคิด หลักการ และ					

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม				
	มากที่สุด 5	มาก 4	ปานกลาง 3	น้อย 2	น้อยที่สุด 1
ทฤษฎีพื้นฐานที่เกี่ยวข้อง					
3. ความเหมาะสมขององค์ประกอบของรูปแบบการสอน					
3.1 องค์ประกอบแต่ละองค์ประกอบของรูปแบบมีความสัมพันธ์ สอดคล้องและส่งเสริมซึ่งกันและกัน					
3.2 หลักการของรูปแบบมีความเหมาะสม สอดคล้องกับแนวคิดและทฤษฎีพื้นฐาน สามารถใช้เป็นกรอบในการกำหนดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ แสดงให้เห็นจุดเน้นของการเรียนการสอน					
3.3 วัตถุประสงค์มีความเหมาะสม ชัดเจน แสดงถึงเป้าประสงค์ที่ต้องการให้เกิดแก่ตัวผู้เรียน					
3.4 กระบวนการจัดการเรียนรู้ มีขั้นตอนครบถ้วน					
3.5 กระบวนการจัดการเรียนรู้ ในแต่ละขั้นตอนมีระยะเวลาที่เหมาะสม					
3.6 กระบวนการจัดการเรียนรู้ มีความสอดคล้องต่อเนื่องกัน สามารถทำให้การเรียนการสอนบรรลุผลตามวัตถุประสงค์					
3.7 วิธีการและเกณฑ์การวัดและประเมินผลมีความเหมาะสมและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์					
3.8 ปัจจัยสนับสนุนมีความเหมาะสม สอดคล้องกับหลักการและวัตถุประสงค์					

ตอนที่ 2 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

(.....)

ผู้ทรงคุณวุฒิ

แบบประเมินความเหมาะสมและความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้
ตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ
และห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรม
ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

คำชี้แจง แบบประเมินความเหมาะสมและความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ฉบับนี้จัดทำขึ้น เพื่อให้ผู้ทรงคุณวุฒิใช้ประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ ขอให้ท่านผู้ทรงคุณวุฒิโปรดพิจารณาความเหมาะสมขององค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ฉบับนี้

วิธีประเมินความเหมาะสม ให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ อ่านข้อความ แล้วพิจารณาว่ามีความคิดเห็นตรงกับคำตอบใดให้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องนั้น

5 หมายถึง มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด

4 หมายถึง มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก

3 หมายถึง มีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง

2 หมายถึง มีความเหมาะสมอยู่ในระดับน้อย

1 หมายถึง มีความเหมาะสมอยู่ในระดับน้อยที่สุด

ตอนที่ 1 แบบประเมินความเหมาะสมขององค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยให้ผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณา องค์ประกอบต่างๆของแผน การจัดการเรียนรู้ว่าเหมาะสมสอดคล้องเพียงใดในองค์ประกอบต่อไปนี้ โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับความเหมาะสมตามความคิดเห็นของท่าน

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	5	4	3	2	1
1. ความเหมาะสมของผลการเรียนรู้					
2. ความเหมาะสมของสาระสำคัญ					

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	5	4	3	2	1
3. ความเหมาะสมของจุดประสงค์การเรียนรู้					
4. ความเหมาะสมของสาระการเรียนรู้					
5. ความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้					
6. ความเหมาะสมของเวลาในการทำกิจกรรมการเรียนรู้					
7. ความเหมาะสมของสื่อและแหล่งการเรียนรู้					
8. ความเหมาะสมของภาระงาน/ชิ้นงาน					
9. ความเหมาะสมของวิธีการและเกณฑ์การวัดและประเมินผลการเรียนรู้					
10. ความเหมาะสมของแนวทางการพัฒนาผู้เรียนที่สอดคล้องตามรูปแบบ SATITRAM Model โดยมุ่งเน้นการพัฒนาความสามารถและทักษะของผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 (3Rs x 4Cs x 7Skills)					

ตอนที่ 2 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

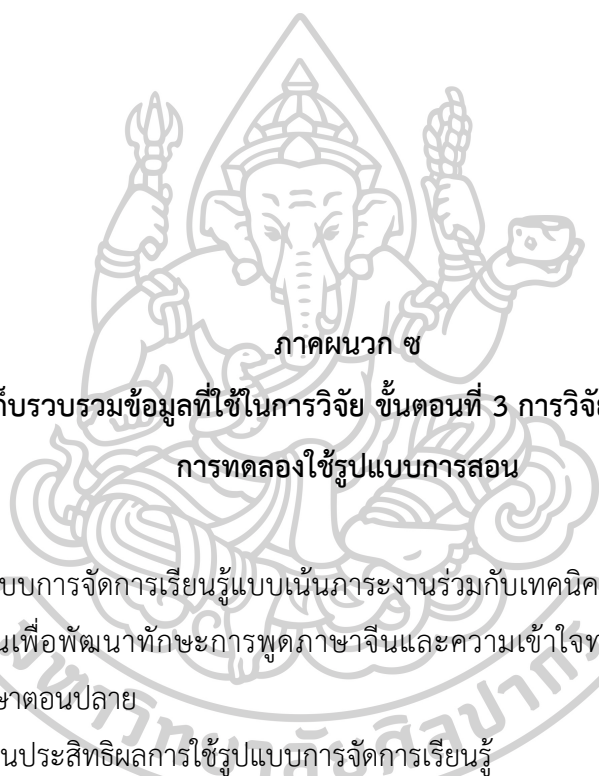
.....

.....

.....

(.....)

ผู้ทรงคุณวุฒิ

ภาคผนวก ซ

เครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย ขั้นตอนที่ 3 การวิจัย (Research : R₂)

การทดลองใช้รูปแบบการสอน

1. คู่มือการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย
2. เครื่องมือประเมินประสิทธิผลการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้
 - 2.1 แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาจีนก่อนและหลังเรียนจบแต่ละหน่วย
 - 2.2 แบบวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรม
 - 2.3 แบบทดสอบผลการเรียนรู้
 - 2.4 แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนรู้ตามรูปแบบ

คู่มือ

การใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน
ร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้าน
เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษและความเข้าใจทางวัฒนธรรม
ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

โดย

นางสาวสุติมนินทร์ ชูประดิษฐ์
นักศึกษาระดับปริญญาเอก สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

สารบัญ

	หน้า
คำชี้แจง	3
แนวทางในการนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิค	4
การเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายไปใช้	
ความเป็นมาและความสำคัญของรูปแบบการจัดการเรียนรู้	7
แนวคิดพื้นฐานในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย	9
องค์ประกอบของรูปแบบรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย	10
3.1 หลักการ	
3.2 วัตถุประสงค์	
3.3 กระบวนการจัดการเรียนรู้	
3.4 การวัดและประเมินผล	
3.5 ปัจจัยสนับสนุน	
ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้	18
ตัวอย่างเครื่องมือที่ใช้ในการวัดและประเมินผล	40

คู่มือการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้
แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้าน
เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียน
ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

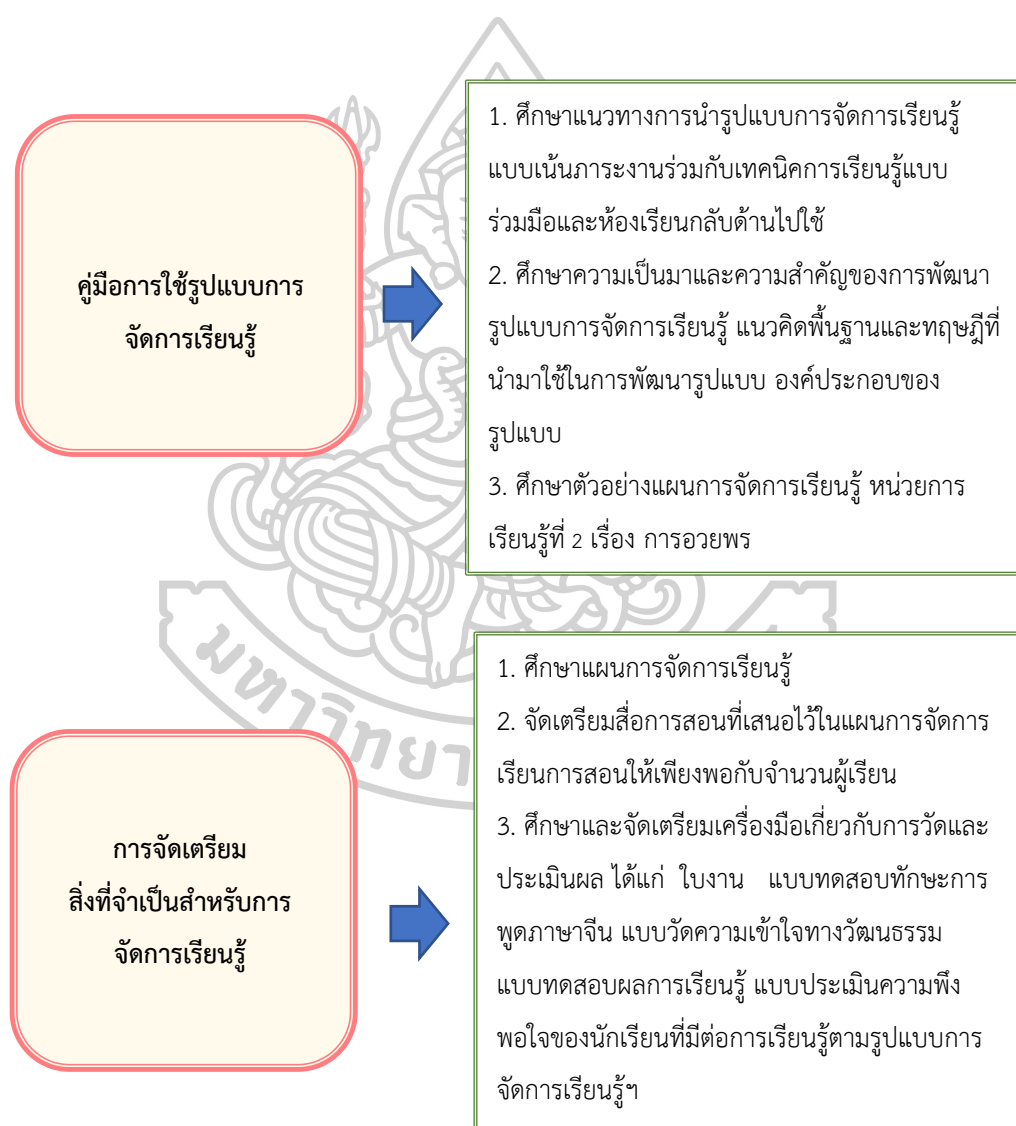
คำชี้แจง

คู่มือการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายฉบับนี้ เป็นเอกสารที่อธิบายรายละเอียดของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่จัดทำขึ้นเพื่อให้ผู้ที่ต้องการนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ดังกล่าวไปใช้ มีความเข้าใจในองค์ประกอบต่าง ๆ ของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ สิ่งที่ควรศึกษาและจัดเตรียมเพื่อให้การใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้บรรลุวัตถุประสงค์ ผู้ที่มีความประสงค์ในการนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้นี้ไปใช้จึงควรทำการศึกษาข้อมูลในคู่มือการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ฉบับนี้ให้เข้าใจอย่างชัดเจน คู่มือฉบับนี้ประกอบด้วยสาระสำคัญ 5 ประการ ดังนี้

1. ความเป็นมาและความสำคัญของรูปแบบการจัดการเรียนรู้
2. แนวคิดพื้นฐานในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้
3. องค์ประกอบของรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย
 - 3.1 หลักการ
 - 3.2 วัตถุประสงค์
 - 3.3 กระบวนการจัดการเรียนรู้
 - 3.4 การวัดและประเมินผล
 - 3.5 ปัจจัยสนับสนุน
4. ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้
5. ตัวอย่างเครื่องมือที่ใช้ในการวัดและประเมินผล

แนวทางในการนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน
ร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีน
และความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายไปใช้

ข้อควรปฏิบัติก่อนนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ฯไปใช้ เพื่อให้การเตรียมการมีประสิทธิภาพ
สรุปได้พอสังเขป ดังแผนภาพ

ภาพที่ 1 ข้อควรปฏิบัติก่อนนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านไปใช้

ข้อควรปฏิบัติมีรายละเอียด ดังนี้

1. ศึกษาเอกสารคู่มือการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้าน โดยมีวิธีการ ดำเนินงาน ดังนี้

1.1 ศึกษาแนวทางในการนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านไปใช้ เพื่อให้เกิดความเข้าใจ และสามารถปฏิบัติได้เป็นแนวทางเดียวกัน

1.1.1 ศึกษาความเป็นมาและความสำคัญของรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้าน แนวคิดพื้นฐาน ตลอดจนทฤษฎีที่ใช้ในการพัฒนารูปแบบ องค์ประกอบของรูปแบบ ซึ่งประกอบด้วย 5 องค์ประกอบ คือ หลักการ วัตถุประสงค์ กระบวนการจัดการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล และปัจจัยสนับสนุนเพื่อให้เข้าใจความสำคัญขององค์ประกอบต่าง ๆ และคำศัพท์เฉพาะที่ปรากฏอยู่ในรูปแบบ

1.3 ศึกษาตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้ หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง การอพยพ โดยเน้นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ตามกระบวนการของรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้าน ซึ่งมีอยู่ 6 ชั้น ได้แก่ ชั้นที่ 1 ชั้นการศึกษาด้วยตนเอง (Self-study) ชั้นที่ 2 ชั้นตรวจสอบความรู้ความเข้าใจ (Assessment) ชั้นที่ 3 ชั้นเตรียมความพร้อม (Pre-task) ชั้นที่ 4 ชั้นดำเนินงานกิจกรรมกลุ่ม (Group Activity) ชั้นที่ 5 ชั้นตรวจสอบ สรุปและประเมินการใช้ภาษาและความเข้าใจทางวัฒนธรรม (Language and Cultural Understanding Evaluation) และ ชั้นที่ 6 ชั้นสรุปและประเมินการทำงานกลุ่ม (Conclusion of Cooperation and Evaluation)

1) แผนการจัดการเรียนรู้แต่ละแผนมีลักษณะสำเร็จรูปและยืดหยุ่นในตัว ประกอบด้วย ชื่อแผนการจัดการเรียนรู้ หัวข้อเรื่อง จำนวนเวลาที่ใช้สอน ผลการเรียนรู้ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ สื่อการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล กิจกรรมการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ในแผนการจัดการเรียนรู้มีขั้นตอนที่เป็นลำดับชัดเจน โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ได้อย่างอิสระ ในกรณีที่ผู้สอนต้องการนำเนื้อหาอื่นมาใช้ซึ่งไม่ได้อยู่ในแผนการจัดการเรียนรู้เหล่านี้ ก็สามารถสร้างแผนการจัดการเรียนรู้อัตโนมัติตามรูปแบบการสอนนี้ขึ้นใช้เองได้ โดยศึกษาคู่มือนี้แล้วนำไปปรับใช้ตามความเหมาะสม

2. การจัดเตรียมสิ่งที่จำเป็นสำหรับการจัดการเรียนรู้ เมื่อได้ศึกษารายละเอียดต่าง ๆ ในคู่มือการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้เป็นที่เรียบร้อยแล้ว ควรดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

2.1 ศึกษาแผนการจัดการเรียนรู้อย่างละเอียด

2.2 ศึกษาและจัดเตรียมสื่อการสอนที่เสนอไว้ในแผนการจัดการ เรียนการสอนให้เพียงพอกับจำนวนผู้เรียน

2.3 ศึกษาและจัดเตรียมเครื่องมือเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลที่ใช้ ได้แก่ ใบงาน แบบประเมินทักษะการพูดภาษาจีน แบบวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรม แบบทดสอบผลการเรียนรู้ แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ตามรูปแบบ

แนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

มีข้อเสนอแนะสำหรับครูในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ดังนี้

บทบาทของครู ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้าน ครูควรคำนึงถึงบทบาทต่อไปนี้

1. ครูเป็นผู้จัดทำหรือจัดหา ชี้นำวิธีและแหล่งศึกษาค้นคว้าและเรียนรู้เนื้อหาเกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรมของภาษาเป้าหมายจากสื่อต่าง ๆ ให้แก่นักเรียน และตอบข้อสงสัยต่างๆของนักเรียนผ่านช่องทางการสื่อสารต่าง ๆ

2. ครูมีบทบาทเป็นโค้ชจุดประกายความคิดด้วยการตั้งคำถามกระตุ้นความคิดของผู้เรียน ด้วยวิธีการถาม-ตอบ ทำแบบทดสอบก่อนเรียน หรือร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับเนื้อหาที่ผู้เรียนได้ศึกษาเรียนรู้มาก่อนเข้าชั้นเรียน

3. ครูเป็นผู้สนับสนุน ควบคุมและอำนวยความสะดวกให้ผู้เรียนฝึกฝนการใช้ภาษาเป้าหมาย กระตุ้นและส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เกิดความพยายามในการเรียนรู้ภาษาเป้าหมาย โดยผ่านการฝึกฝน กระบวนการคิด การสื่อสาร การมีปฏิสัมพันธ์ เพื่อให้ได้ผลผลิตทางภาษา

4. ครูทำหน้าที่ตรวจสอบความรับผิดชอบสมาชิกทุกคนต่องานของกลุ่ม ว่ามีทุกคนมีบทบาทหน้าที่หรือไม่

5. ครูสรุปการปฏิบัติภาระงานกลุ่มและประเมินผลการปฏิบัติภาระงานร่วมกับนักเรียน ให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมและข้อมูลป้อนกลับแก่นักเรียน

บทบาทของนักเรียน

1. นักเรียนค้นคว้าและเรียนรู้เนื้อหาเกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรมของภาษาเป้าหมายจากสื่อที่ครูได้จัดทำหรือจัดหาไว้ให้ก่อนล่วงหน้า

2. นักเรียนร่วมมือกันปฏิบัติภาระงานที่ได้รับมอบหมายตามบทบาทหน้าที่ของตนเอง มีการปฏิสัมพันธ์ แลกเปลี่ยนความเห็นซึ่งกันและกัน อธิบายข้อมูลความรู้ให้แก่กัน

3. นักเรียนตรวจทานและสรุปเนื้อหาในงานของตนเอง เพื่อให้ทราบจุดที่ต้องปรับปรุงแก้ไข สรุปและรายงานผลการปฏิบัติงานและประเมินผลงานและประเมินวิเคราะห์ภาษา ปัญหาที่พบ และเสนอแนวทางแก้ไข

ความเป็นมาและความสำคัญของรูปแบบการจัดการเรียนรู้

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 กล่าวถึงแนวทางของการจัดเนื้อหาสาระและกิจกรรมควรให้สอดคล้องกับความสนใจและความถนัดของผู้เรียน ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริงฝึกการปฏิบัติให้ทำได้ คิดเป็น ทำเป็น รักการอ่านและเกิดการใฝ่รู้อย่างต่อเนื่อง และส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้สอนสามารถจัดบรรยากาศ สภาพแวดล้อม สื่อการเรียน และอำนวยความสะดวกเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และมีความรอบรู้ จัดการเรียนรู้ให้เกิดขึ้นได้ทุกเวลาทุกสถานที่ เพราะในปัจจุบันความรู้มีอยู่อย่างมหาศาลในโลกออนไลน์และสามารถสืบค้นได้โดยง่าย ครูผู้สอนจึงต้องทำความเข้าใจและออกแบบวัฒนธรรมการเรียนการสอนที่ให้อำนาจแก่นักเรียนโดยการนำเอาเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้เพื่ออำนวยความสะดวกต่อการเรียนรู้ ซึ่งนับเป็นกุญแจแห่งการสร้างเยาวชนคุณภาพของไทยเพื่อการก้าวเข้าสู่ตลาดแรงงานโลก (จันทวรรณ ปิยะวัฒน์, 2556) จากสภาพการณ์ที่กล่าวมา สถานศึกษาและครูผู้สอนจึงจำเป็นต้องใคร่ครวญเพื่อเสาะหาแนวทางการจัดการศึกษาที่จะสามารถพัฒนาผู้เรียนให้มีความพร้อมก้าวเข้าสู่ตลาดแรงงานอย่างมีคุณภาพโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่มีความสอดคล้องกับสภาพสังคมโลกในปัจจุบันมากที่สุด

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2560) ได้มุ่งเน้นพัฒนาให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารอย่างมีวัฒนธรรม สามารถใช้ภาษาถ่ายทอดความคิด ความรู้ ความเข้าใจ ความรู้สึก และทัศนะของตนเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและประสบการณ์ที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคม

การจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานเป็นการจัดการเรียนรู้ที่ผู้เรียนได้มีโอกาสปฏิบัติภาระงานผ่านการเรียนรู้ประสบการณ์จริง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนฝึกฝนใช้ภาษาเป้าหมายโดยเน้นการสื่อความหมายเพื่อบรรลุงานที่ได้รับมอบหมาย เสริมสร้างโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์จริง โดยเป้าหมายของการปฏิบัติภาระงาน คือเพื่อให้ผู้เรียนบรรลุเป้าหมายของการใช้ภาษา กล่าวคือเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจภาษาที่ป้อนและสร้างผลผลิตทางภาษาได้ อีกทั้งยังมีการ

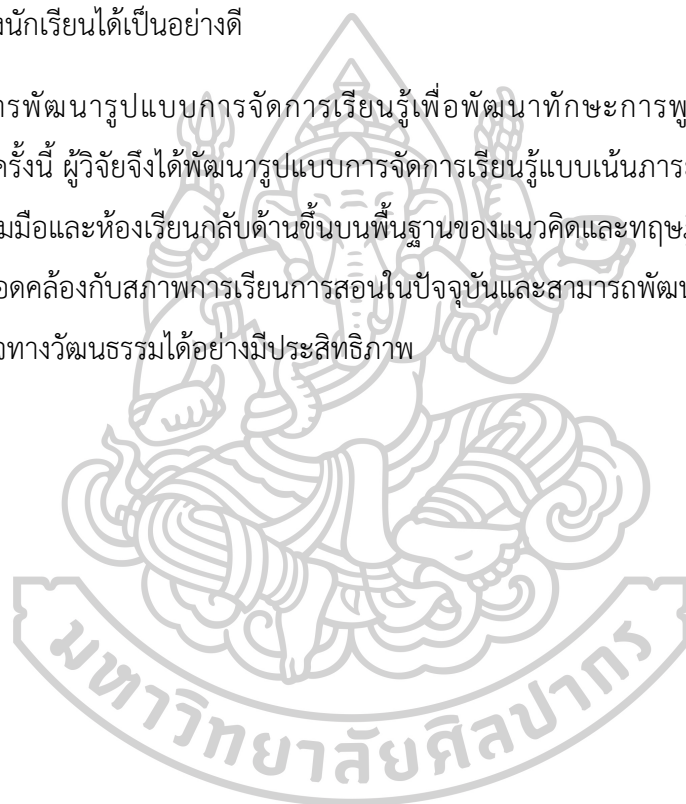
ประเมินผลลัพธ์จากการปฏิบัติภาระงาน ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง (Branden, 2006: 4 ; Nunan,1989: 10) ภาระงานจึงเป็นเครื่องมือในการพัฒนาทักษะทางภาษาของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ ความแตกต่างของภาระงานแต่ละประเภทยังมีส่วนช่วยในการฝึกฝนและพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนอย่างมีความหมายอีกด้วย (Bygate, 2001: 23)

การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นอีกแนวทางหนึ่งของการจัดการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับสภาพปัญหาและสามารถส่งเสริมทักษะการพูดและความเข้าใจทางวัฒนธรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะเป็นวิธีการสอนที่มีกระบวนการที่เน้นให้ผู้เรียนได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนเรียนรู้และมีปฏิสัมพันธ์กัน ส่งเสริมให้มีความรับผิดชอบร่วมกัน การเรียนรู้แบบร่วมมือนอกจากเป็นรูปแบบการเรียนรู้ที่ช่วยส่งเสริมทักษะทางสังคม สร้างสัมพันธภาพที่ดีระหว่างกันของผู้เรียน และเสริมสร้างทักษะการสื่อสารแล้ว การเรียนรู้แบบร่วมมือยังก่อให้เกิดการระดมความคิด นำข้อมูลที่ได้มาพิจารณาร่วมกัน เป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนช่วยกันขบคิดวิเคราะห์ประกอบการตัดสินใจอีกด้วย ซึ่งกระบวนการดังกล่าวเป็นองค์ประกอบสำคัญในการจัดการเรียนการสอนที่พัฒนาความเข้าใจทางวัฒนธรรม ที่ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เนื้อหาทางวัฒนธรรมของภาษาเป้าหมายผ่านสื่อต่าง ๆ และต้องกระตุ้นให้ผู้เรียนได้วิเคราะห์ประเด็นทางวัฒนธรรมจากสิ่งที่ได้เรียนรู้ ซึ่งการเรียนแบบร่วมมือทำให้ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนมุมมอง ความคิดที่หลากหลายจากสมาชิกที่มีความรู้และแนวความคิดที่ต่างกันอย่าง ช่วยเสริมสร้างความเข้าใจต่อเนื้อหาทางวัฒนธรรมที่เรียนได้

การจัดกระบวนการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ที่ความรู้ไม่ได้ถูกจำกัดอยู่เพียงแคในห้องเรียนอีกต่อไป ผู้เรียนสามารถสืบค้นและเรียนรู้จากแหล่งการเรียนรู้ที่มีอยู่มากมายหลากหลายช่องทาง แนวคิดห้องเรียนกลับด้าน หรือ “Flipped Classroom” ซึ่งเป็นการใช้เทคโนโลยีการเรียนการสอนที่ทันสมัยและการให้นักเรียนได้มีโอกาสเรียนรู้ผ่านกิจกรรมและก่อให้เกิดทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 (21st Century Skills) จึงกลายเป็นรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ถูกกล่าวถึงมากในปัจจุบัน (ชนสิทธิ์ สิทธิสูงเนิน, 2560) เทคนิคการจัดการเรียนรู้ดังกล่าวเป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นการพัฒนาทักษะและการลงมือปฏิบัติในโครงการที่ผู้เรียนสนใจและชื่นชอบมากกว่าเน้นที่การบรรยายเนื้อหาเพียงอย่างเดียว โดยมีการปรับเปลี่ยนจากการใช้ช่วงเวลาของการบรรยายเนื้อหาในห้องเรียนเป็นการทำกิจกรรมที่ให้นักเรียนได้ฝึกแก้โจทย์ปัญหา และนำความรู้ไปประยุกต์ใช้จริง ส่วนเนื้อหาที่ใช้ในการบรรยายจะอยู่ในรูปของสื่ออื่นๆ โดยครูจะจัดทำเป็นสื่อและวีดิทัศน์ต่าง ๆ ให้นักเรียนสามารถไปเรียน อ่าน ฟัง และดูเองที่บ้านได้ (Ojalvo and Doyno, 2011; Bergmann

and Sams, 2012; วิจารย์ พานิช, 2556; สุรศักดิ์ ปาเฮ, 2556) ห้องเรียนกลับด้านจึงเป็นแนวทางที่สอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนฝึกลงมือปฏิบัติจริงด้วยตนเองแล้วนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ การนำเทคนิคห้องเรียนกลับด้านมาสอดแทรกในการจัดการเรียนเรียนรู้แบบร่วมมือ จึงจะช่วยเสริมสร้างประสิทธิภาพในการจัดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ การนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานมาผสมผสานเข้ากับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ และเสริมด้วยเทคนิคห้องเรียนกลับด้าน จึงเป็นรูปแบบที่สอดคล้องกับแนวทางการจัดการศึกษาและสอดคล้องกับการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนได้เป็นอย่างดี

ในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดและความเข้าใจทางวัฒนธรรมในครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงได้พัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านขึ้นบนพื้นฐานของแนวคิดและทฤษฎีอย่างเป็นระบบ เพื่อให้ได้รูปแบบที่สอดคล้องกับสภาพการเรียนการสอนในปัจจุบันและสามารถพัฒนาทักษะการพูดควบคู่ไปกับการเข้าใจทางวัฒนธรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

แนวคิดพื้นฐานในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้
แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้าน
เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมีแนวคิดพื้นฐานในการพัฒนารูปแบบ รายละเอียดดังต่อไปนี้

1. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน การจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานเป็นการจัดการเรียนรู้ที่มีการมอบหมายชิ้นงานปฏิบัติการทางภาษา ซึ่งจะให้ความสำคัญกับความหมาย (Meaning) มากกว่ารูปแบบ (Form) ของภาษาโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์และมีความพยายามในการเรียนรู้ภาษาเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ได้ตั้งไว้ ผลลัพธ์ที่ได้จะถูกประเมินในรูปของความถูกต้องหรือความเหมาะสมทางเนื้อหา (Crooks, 1986; Prabhu, 1987; Nunan, 1989; Willis, 2000; Lee, 2000; Bygate, Skehan and Swain, 2001; Ellis, 2004)

2. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นการจัดการเรียนการสอนที่แบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มย่อย โดยให้สมาชิกในกลุ่มมีความสามารถและความถนัดที่แตกต่างกัน ทุกคนมีความรับผิดชอบร่วมกัน แลกเปลี่ยนความคิดเห็น การแบ่งปันทรัพยากรการเรียนรู้ร่วมกัน เป็นกำลังใจซึ่งกันและกัน ร่วมมือกันปฏิบัติงานโดยมีเป้าหมายเดียวกัน โดยที่ความสำเร็จของแต่ละบุคคลคือความสำเร็จของกลุ่มด้วย (Johnson and Johnson, 1993; Slavin, 1994; วัฒนาพร กระจับทุกซ์, 2542; กรมวิชาการ 2542; พิมพันธ์ เตชะคุปต์, 2544 ; อภรณ์ใจเที่ยง, 2550; ทิศนา แคมมณี, 2563)

3. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับเทคนิคห้องเรียนกลับด้าน เทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้าน (Flipped Classroom) คือ เทคนิคการจัดการเรียนรู้ที่เน้นการพัฒนาทักษะและการลงมือปฏิบัติในสิ่งที่ผู้เรียนสนใจและชื่นชอบมากกว่าเน้นที่การบรรยายเนื้อหาเพียงอย่างเดียว โดยมีการปรับเปลี่ยนจากการใช้ช่วงเวลาของการบรรยายเนื้อหาในห้องเรียนเป็นการทำกิจกรรมที่ให้นักเรียนได้ฝึกแก้โจทย์ปัญหาและนำความรู้ไปประยุกต์ใช้จริง ส่วนเนื้อหาที่ใช้ในการบรรยายจะอยู่ในรูปของสื่ออื่นๆ โดยครูจะจัดทำเป็นสื่อและวีดิทัศน์ต่าง ๆ ให้นักเรียนสามารถไปเรียน อ่าน ฟัง และดูเองที่บ้าน

ได้ บทบาทของครูจึงเปลี่ยนไปจากการเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้ ไปเป็นโค้ชที่จุดประกายความคิด โดยการตั้งคำถามกระตุ้นความคิดของผู้เรียน และอำนวยความสะดวกในการเรียนให้แก่ผู้เรียน ไปเรียน อ่าน ฟัง และดูเองที่บ้านได้จะให้นักเรียนไปเรียนที่บ้านได้ (Ojalvo and Doyne, 2011; Bergmann and Sams, 2012; วิจารณ์ พานิช, 2556; สุรศักดิ์ ปาเฮ, 2556)

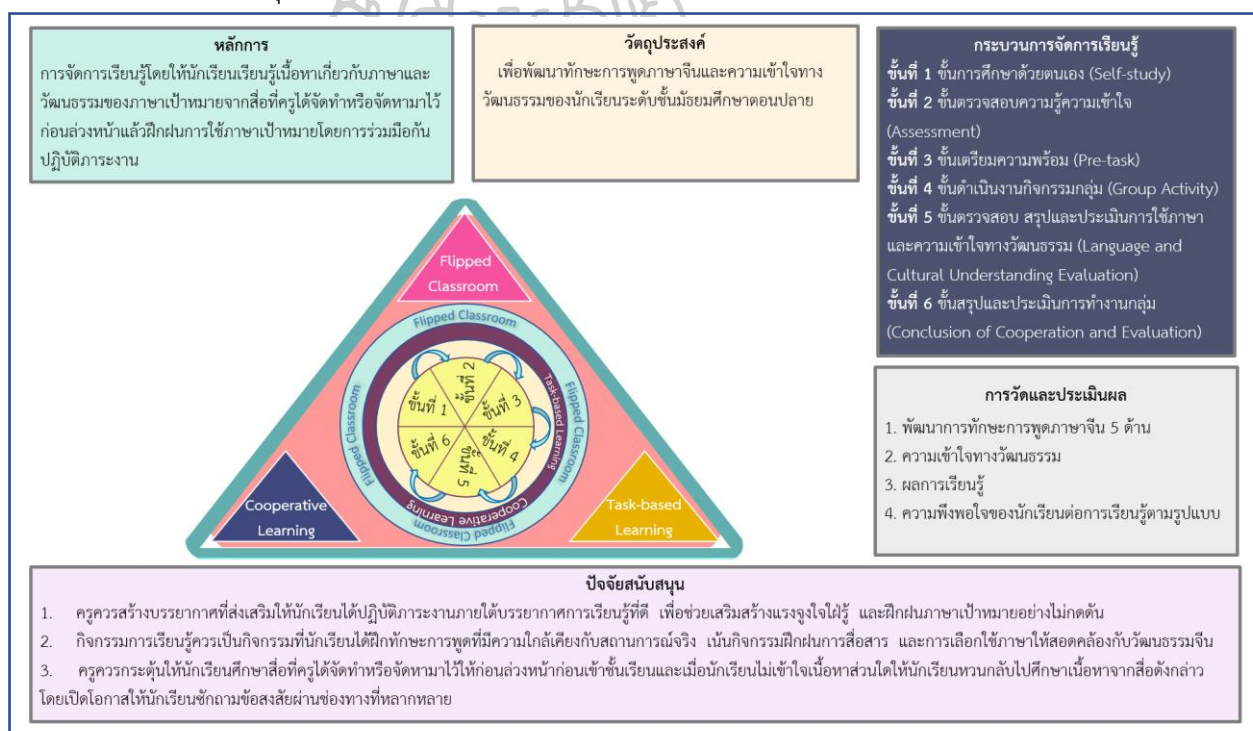
4. แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีน หลักการสอนทักษะการพูดที่ดีควรเป็นการสอนทั้งในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียนที่เป็นกิจกรรมของการฝึกปฏิบัติ ในสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมให้นักเรียนได้มีปฏิสัมพันธ์ด้วยกลวิธีการต่าง ๆ ผ่านการฝึกฝนสื่อสารที่ใกล้เคียงหรือเสมือนกับการสื่อสารจริงที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน การเลือกใช้วิธีในการเรียนการสอน ควรมีเป้าหมายเพื่อฝึกอบรมให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสาร โดยใช้คำศัพท์ หลักไวยากรณ์ และเนื้อหาในบทเรียน อีกทั้งการฝึกฝนควรเป็นไปอย่างมีลำดับขั้นตอน จากง่ายไปยาก (Finocchiaro and Brumfit, 1983 ; Richards and Rodgers, 2002; Lü Bisong, 2007; Yang Huiyuan, 2021) โดยในการทดสอบทักษะการพูดผู้วิจัยได้ทำการศึกษารูปแบบที่ใช้ในการทดสอบทักษะการพูดภาษาต่างประเทศ และการสอบทักษะการพูดภาษาจีน (HSKK) ซึ่งเป็นระบบการสอบที่มาตรฐานและได้รับการยอมรับในระดับสากล จึงกำหนดวิธีทดสอบทักษะการพูดโดยการให้นักเรียนแต่งบทสนทนาจากภาพและคำศัพท์ที่กำหนดให้ สำหรับเกณฑ์ประเมินทักษะการพูดภาษาจีน ผู้วิจัยประเมินทักษะการพูดโดยใช้เกณฑ์การให้คะแนน (Scoring Rubrics) โดยปรับและเพิ่มเติมเกณฑ์การประเมินจากแบบของ Clark (1972, อ้างถึงใน อัจฉรา วงศ์โสธร, 2539) ได้พัฒนาขึ้น รวม 5 ด้าน เนื่องจากมีความเหมาะสมและสอดคล้องกับผู้เรียนภาษาจีนในฐานะภาษาต่างประเทศและสอดคล้องเหมาะสมกับพื้นฐานทางภาษาเป้าหมายของกลุ่มเป้าหมาย คะแนนเต็มด้านละ 4 คะแนน รวมคะแนนเต็มทุกด้าน 20 คะแนน

5. แนวคิดเกี่ยวกับความเข้าใจทางวัฒนธรรม ความเข้าใจทางวัฒนธรรม หมายถึง การตกผลึกของสิ่งที่ได้จากความรู้ที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมของภาษาเป้าหมาย ได้แก่ ขนบธรรมเนียม ความเชื่อ ศิลปะ วรรณคดี และวิถีชีวิตของเจ้าของภาษา ผ่านกระบวนการคิดใคร่ครวญแล้วขยายความคิดของตนเองออกไปอย่างสมเหตุสมผล โดยสามารถอธิบาย เปรียบเทียบความเหมือนและความต่างของวัฒนธรรมในภาษาแม่กับวัฒนธรรมในภาษาเป้าหมาย จนเกิดเป็นมโนทัศน์ที่นำไปสู่การประยุกต์ใช้ภาษาเป้าหมายได้อย่างถูกต้องเหมาะสมและสอดคล้องกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

องค์ประกอบของรูปแบบการจัดการเรียนรู้

องค์ประกอบของรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

1. หลักการ
2. วัตถุประสงค์
3. กระบวนการจัดการเรียนรู้
4. การวัดและประเมินผล
5. ปัจจัยสนับสนุน

จากภาพที่ 2 รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย มีรายละเอียดองค์ประกอบดังนี้

1. หลักการ

การจัดการเรียนรู้โดยให้นักเรียนเรียนรู้เนื้อหาเกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรมของภาษาเป้าหมายจากสื่อที่ครูได้จัดทำหรือจัดหาไว้ให้ก่อนล่วงหน้า แล้วฝึกฝนการใช้ภาษาเป้าหมายโดยการร่วมมือกันปฏิบัติภาระงาน

2. วัตถุประสงค์

เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

3. กระบวนการจัดการเรียนรู้

กระบวนการจัดการเรียนรู้ของรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้าน ประกอบด้วย 6 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นการศึกษาด้วยตนเอง (Self-study)

วัตถุประสงค์ เพื่อให้นักเรียนศึกษาเรียนรู้เนื้อหาเกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรมของภาษาเป้าหมายจากสื่อที่ครูได้จัดทำหรือจัดหาไว้ให้ก่อนล่วงหน้าก่อนเข้าชั้นเรียน

บทบาทนักเรียน นักเรียนศึกษาเรียนรู้เนื้อหาเกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรมของภาษาเป้าหมายจากสื่อที่ครูได้จัดทำหรือจัดหาไว้ให้ก่อนล่วงหน้าก่อนเข้าชั้นเรียน และจดบันทึกสิ่งที่ได้เรียนรู้จากสื่อมาส่งครูเมื่อเข้าชั้นเรียน

บทบาทครู ชี้แนะวิธีและแหล่งศึกษาค้นคว้าเพื่อเรียนรู้ด้วยตนเองให้แก่ นักเรียน จัดทำหรือจัดหาสื่อการเรียนรู้ให้แก่ นักเรียน และตอบข้อซักถามหรือข้อสงสัยผ่านสื่อสังคมออนไลน์ (Social Media) ที่นักเรียนสะดวก

ขั้นที่ 2 ขั้นตรวจสอบความรู้ความเข้าใจ (Assessment)

วัตถุประสงค์ เพื่อตรวจสอบความรู้ความเข้าใจเบื้องต้นของนักเรียนเกี่ยวกับเนื้อหาที่นักเรียนได้ศึกษามาก่อนเข้าชั้นเรียนจากสื่อที่ครูได้จัดทำหรือจัดหาไว้ให้

บทบาทนักเรียน นักเรียนตอบคำถาม และร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับเนื้อหาที่นักเรียนได้ศึกษาเรียนรู้มาก่อนเข้าชั้นเรียน หากนักเรียนไม่เข้าใจเนื้อหาส่วนใดสามารถซักถามได้ในชั้นเรียน และสามารถกลับไปทบทวนเนื้อหาจากสื่อที่ครูได้จัดทำและจัดหาไว้ให้ก่อนล่วงหน้าก่อนเข้าชั้นเรียน แล้วซักถามข้อสงสัยผ่านช่องทางที่หลากหลาย

บทบาทครู ครูทำการตรวจสอบความรู้ความเข้าใจด้วยวิธีการถาม-ตอบ และให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับเนื้อหาที่นักเรียนได้ศึกษาเรียนรู้มาก่อนเข้าชั้นเรียน

ขั้นที่ 3 ขั้นเตรียมความพร้อม (Pre-task)

วัตถุประสงค์ เพื่อให้นักเรียนเข้าใจรูปแบบและวัตถุประสงค์ของภาระงานก่อนปฏิบัติภาระงาน

บทบาทครู ครูชี้แจงรูปแบบและวัตถุประสงค์ของภาระงาน กำหนดขอบเขตของภาระงานที่มอบหมายเพื่อให้ นักเรียนมีความเข้าใจตรงกัน เชื่อมโยงความรู้จากงานที่เคยปฏิบัติและประสบการณ์เดิมต่าง ๆ ของผู้เรียน จากนั้นแบ่งกลุ่มนักเรียน โดยให้แต่ละกลุ่มมีสมาชิกที่ละความสามารถ และครูแนะนำวิธีการปฏิบัติงาน พร้อมทั้งกำหนดบทบาทของสมาชิกโดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดบทบาทด้วย

บทบาทนักเรียน นักเรียนทำความเข้าใจรูปแบบและวัตถุประสงค์ของภาระงาน รับทราบบทบาทหน้าที่ของตนเองในฐานะสมาชิกของกลุ่ม

ขั้นที่ 4 ขั้นดำเนินงานกิจกรรมกลุ่ม (Group Activity)

วัตถุประสงค์ เพื่อให้นักเรียนได้ร่วมกันปฏิบัติภาระงานที่ได้รับมอบหมายโดยการดำเนินกิจกรรมกลุ่ม

บทบาทนักเรียน นักเรียนปฏิบัติภาระงานที่ได้รับมอบหมาย โดยมีการวางแผนร่วมกันในขั้นแรก ปฏิบัติภาระงานโดยฝึกฝนการใช้ภาษา สมาชิกในกลุ่มมีการปฏิสัมพันธ์ แลกเปลี่ยนความเห็นซึ่งกันและกัน ช่วยกันอธิบายข้อมูลความรู้ให้แก่กัน ช่วยกันคิด ช่วยกันทำ ช่วยกันแก้ไข โดยหากยังมีข้อสงสัยในเนื้อหาประเด็นใดนักเรียนสามารถย้อนกลับไปทบทวนเนื้อหาจากสื่อที่ครูได้จัดทำและจัดหาหาไว้ให้ก่อนล่วงหน้าก่อนเข้าชั้นเรียนควบคู่ไปด้วย

บทบาทครู ครูเป็นผู้สนับสนุน ควบคุมและอำนวยความสะดวกให้นักเรียนฝึกฝนการใช้ภาษาเป้าหมาย ตรวจสอบความรับผิดชอบสมาชิกทุกคนต่องานของกลุ่ม ว่ามีทุกคนมีบทบาทหน้าที่หรือไม่ มากน้อยเพียงใด

โดยในขั้นตอนนี้ ผู้วิจัยเลือกใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือมาใช้ในกระบวนการจัดการเรียนรู้ 2 เทคนิค คือ เทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (STAD) และ เทคนิค Teams Games Tournaments (TGT) เข้ามาใช้ในกระบวนการจัดการเรียนการสอนรูปร่างแบบ มีรายละเอียดดังนี้

1. เทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (STAD) มีขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม ดังนี้

1.1 ครูให้นักเรียนปฏิบัติภาระงานจากใบงาน โดยเมื่อแจกใบงานแล้วมอบหมายให้นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ทำการทบทวนและอธิบายเนื้อหาที่ได้เรียนรู้ไปให้แก่สมาชิกสมาชิกคนอื่น ๆ พูดคุย ซักถาม และวิเคราะห์เนื้อหาร่วมกัน จากนั้นให้นักเรียนทุกคนในกลุ่มทำ

ร่วมกันแบบฝึกฝน ครูตรวจสอบความถูกต้องนำคะแนนรายบุคคลไปแปลงเป็นคะแนนกลุ่มมีรายละเอียด ดังนี้

1.2 ครูให้นักเรียนทำแบบทดสอบหลังเรียน ครูตรวจและให้คะแนนเป็นรายบุคคล จากนั้นนำคะแนนรายบุคคลไปแปลงเป็นคะแนนกลุ่ม

1.3 ครูประกาศคะแนนของแต่ละกลุ่มให้ทุกกลุ่มทราบ กลุ่มใดที่ได้คะแนนสูงสุดจะได้รับรางวัล

2. เทคนิค Teams Games Tournaments (TGT) มีขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม ดังนี้

ครูให้นักเรียนปฏิบัติภาระงานจากใบงาน โดยเมื่อแจกใบงานแล้วมอบหมายให้นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ทำการทบทวนและอธิบายเนื้อหาที่ได้เรียนรู้ไปให้แก่สมาชิก สมาชิกคนอื่นๆ พุดคุย ซักถาม และวิเคราะห์เนื้อหาพร้อมกันเพื่อเป็นการเตรียมพร้อมก่อนเข้าสู่การแข่งขัน มีขั้นตอนดังนี้

1. เข้าสู่การแข่งขันตอบปัญหา โดยครูแบ่งนักเรียนตามความสามารถออกเป็น 3 กลุ่มใหญ่ นั่งตามโต๊ะ

โต๊ะที่ 1 เป็นที่นั่งสำหรับตัวแทนกลุ่มแต่ละกลุ่มที่เป็นนักเรียนที่มีความสามารถเก่ง

โต๊ะที่ 2 เป็นที่นั่งสำหรับตัวแทนกลุ่มแต่ละกลุ่มที่เป็นนักเรียนที่มีความสามารถปานกลาง

โต๊ะที่ 3 เป็นที่นั่งสำหรับตัวแทนกลุ่มแต่ละกลุ่มที่เป็นนักเรียนที่มีความสามารถอ่อน

2. ครูแจกซองคำถามจำนวน 10 คำถาม ให้แก่นักเรียนแต่ละโต๊ะ

3. นักเรียนแต่ละโต๊ะ ผลัดเปลี่ยนกันหยิบซองคำถามและเปิดอ่านคำถามแต่ละซอง

4. นักเรียนที่เหลือคิดหาคำตอบแล้วเขียนคำตอบลงบนกระดาษคำตอบที่เตรียมไว้

5. นักเรียนที่ทำหน้าที่เป็นผู้เปิดอ่านคำถาม จะเป็นผู้ให้คะแนน ผู้ที่ตอบถูกคนแรก ได้

2 คะแนน

ผู้ที่ตอบถูกคนถัดไป 2 ได้คนละ 1 คะแนน ผู้ที่ตอบผิดได้ 0 คะแนน

6. นักเรียนแต่ละโต๊ะผลัดกันอ่านคำถามจนกว่าจะครบทุกข้อ

7. นักเรียนทุกคนรวมคะแนนของตนเอง เรียงลำดับคะแนนที่ได้ กำหนดโบนัสแต่ละโต๊ะ รายละเอียดดังนี้

- ผู้ที่ได้คะแนนสูงสุดที่ 1 ของแต่ละโต๊ะ ได้โบนัส 10 แต้ม
- ผู้ที่ได้คะแนนรองที่ 2 ของแต่ละโต๊ะ ได้โบนัส 8 แต้ม
- ผู้ที่ได้คะแนนน้อยที่สุดของแต่ละโต๊ะ ได้โบนัส 4 แต้ม

8. นักเรียนกลับสู่กลุ่มของตนเอง จากนั้นนำแต้มโบนัสของทุกคนมารวมกัน ทีมใดที่มีแต้มโบนัสสูงสุดจะได้รับรางวัล

ขั้นที่ 5 ขั้นตรวจสอบ สรุปและประเมินการใช้ภาษาและความเข้าใจทางวัฒนธรรม (Language and Cultural Understanding Evaluation)

วัตถุประสงค์ เพื่อให้ทราบจุดที่ต้องปรับปรุงแก้ไขจากการปฏิบัติภาระงานด้วยการดำเนินกิจกรรมกลุ่ม

บทบาทนักเรียน นักเรียนตรวจทานและสรุปเนื้อหาในงานของตนเอง สรุปและรายงานผลการปฏิบัติงานและประเมินผลงานและประเมินวิเคราะห์ภาษา ปัญหาที่พบ และเสนอแนวทางแก้ไข เมื่อนักเรียนไม่เข้าใจเนื้อหาส่วนใดให้ทวนกลับไปศึกษาเนื้อหาจากสื่อที่ครูได้จัดทำและจัดหามาไว้ให้ก่อนล่วงหน้าก่อนเข้าชั้นเรียน และซักถามข้อสงสัยผ่านช่องทางต่าง ๆ

บทบาทครู ครูร่วมกับนักเรียนสรุปและประเมินการใช้ภาษาและความเข้าใจทางวัฒนธรรม ให้ข้อมูลป้อนกลับแก่นักเรียนในขั้นตอนสุดท้าย

ขั้นที่ 6 ขั้นสรุปและประเมินการทำงานกลุ่ม (Conclusion of Cooperation and Evaluation)

วัตถุประสงค์ เพื่อประเมินผลการทำงาน

บทบาทนักเรียน สมาชิกในกลุ่มร่วมกันสรุป ประเมินผลการปฏิบัติภาระงานกลุ่ม วิเคราะห์จุดเด่นจุดด้อย ปัญหาและอุปสรรคที่พบจากการปฏิบัติภาระงานกลุ่ม และเสนอแนวทางแก้ไข และกลับไปทบทวนเนื้อหาจากสื่อที่ครูได้จัดทำและจัดหามาไว้ให้ก่อนล่วงหน้าก่อนเข้าชั้นเรียนอีกครั้งเพื่อเตรียมตัวเข้าสู่การทดสอบทักษะการพูด หากนักเรียนมีข้อสงสัยสามารถซักถามครูผ่านช่องทางที่หลากหลาย

บทบาทครู ครูร่วมกับนักเรียนสรุปและประเมินผลการปฏิบัติภาระงานกลุ่ม ให้ข้อมูลป้อนกลับแก่นักเรียนในขั้นตอนสุดท้าย

4. การวัดและประเมินผล

การวัดและการประเมินผลตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย มีการวัดและประเมินนักเรียน 2 ด้าน ได้แก่ พัฒนาการทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรม

4.1 ทักษะการพูดภาษาจีน มีการดำเนินการดังนี้

4.1.1 แบบทดสอบเป็นการให้นักเรียนจับคู่กับเพื่อนแล้วแต่งบทสนทนาจากภาพที่กำหนดให้ (20 คะแนน)

4.1.2 ประเมินจากทักษะการพูดโดยใช้เกณฑ์การให้คะแนน (Scoring Rubrics) กำหนดเกณฑ์ประเมินโดยปรับและเพิ่มเติมจากเกณฑ์ของ Clark (1972) มีรายการประเมินรายด้านทั้งหมด 5 ด้าน ดังนี้

1) ด้านการออกเสียง (Accent)	คะแนนเต็ม 4 คะแนน
2) ด้านคำศัพท์ (Vocabulary)	คะแนนเต็ม 4 คะแนน
3) ด้านโครงสร้างไวยากรณ์ (Grammar)	คะแนนเต็ม 4 คะแนน
4) ด้านความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency)	คะแนนเต็ม 4 คะแนน
5) ด้านความเหมาะสมสอดคล้องตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา (Native speakers' cultural appropriation)	คะแนนเต็ม 4 คะแนน

รวมคะแนนเต็มทุกด้าน 20 คะแนน โดยทำการทดสอบทักษะการพูดภาษาจีนจำนวน 4 ครั้ง ครั้งที่ 1 ในคาบเรียนที่ 6 ครั้งที่ 2 ในคาบเรียนที่ 12 ครั้งที่ 3 ในคาบเรียนที่ 18 และ ครั้งที่ 4 ในคาบเรียนที่ 24

4.2 ความเข้าใจทางวัฒนธรรม หมายถึง คะแนนที่ได้จากการประเมินด้วยแบบวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรมและแบบทดสอบทักษะการพูด ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรมโดยใช้แบบวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรมเป็นแบบปรนัย 20 ข้อ มีข้อความที่เป็นประเด็นที่เกี่ยวข้องกับความเข้าใจทางวัฒนธรรมของการพูดใน 4 หัวข้อ ได้แก่ การอวยพร การตอบรับและปฏิเสธ การแสดงความขอบคุณ การแสดงความชื่นชมยินดี

5. ปัจจัยสนับสนุน

5.1 ครูควรสร้างบรรยากาศที่ส่งเสริมให้นักเรียนปฏิบัติภาระงานภายใต้บรรยากาศการเรียนรู้ที่ดี เพื่อช่วยเสริมสร้างแรงจูงใจ ความสนใจใฝ่รู้ และฝึกฝนภาษาเป้าหมายได้อย่างไม่กดดัน

5.2 กิจกรรมการเรียนรู้ควรเป็นกิจกรรมที่นักเรียนได้ฝึกทักษะการพูดที่มีความใกล้เคียงกับสถานการณ์จริง เน้นกิจกรรมฝึกฝนการสื่อสาร และการเลือกใช้ภาษาให้สอดคล้องกับวัฒนธรรมจีน

5.3 ครูควรกระตุ้นให้นักเรียนศึกษาสื่อที่ครูได้จัดทำหรือจัดหามาให้ก่อนล่วงหน้า ก่อนเข้าชั้นเรียนและเมื่อนักเรียนไม่เข้าใจเนื้อหาส่วนใดให้นักเรียนหวนกลับไปศึกษาเนื้อหาจากสื่อดังกล่าว โดยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามข้อสงสัยผ่านช่องทางที่หลากหลาย

สำหรับเนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ เนื้อหารายวิชาภาษาจีนฟัง-พูด 3 รหัสวิชา จ32213 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาจีน) โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายมัธยม) ซึ่งเป็นไปตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 คือ เนื้อหาในหน่วยการเรียนรู้ที่ 2-5 โดยแบ่งระยะเวลาก่อนการทดลอง (Pre-test) 1 ครั้ง (1 คาบ) ระยะเวลาในการทดลอง 24 คาบ และระยะเวลาหลังการทดลอง (Post-test) 1 ครั้ง (1 คาบ) รวมทั้งสิ้น 26 คาบเรียน ดังนี้

คาบที่	หน่วยการเรียนรู้ที่	ชื่อหน่วยการเรียนรู้	สาระการเรียนรู้	เทคนิคการจัดการเรียนรู้	เวลา (คาบเรียน)
1		ทดสอบก่อนเรียน			1 คาบ
2-7	2	การอวยพร	คำศัพท์ รูปประโยค ไวยากรณ์ที่ใช้ในการ อวยพร เลือกใช้ภาษา น้ำเสียง กริยาท่าทาง ได้ เหมาะสมตาม วัฒนธรรมจีน	เทคนิคห้องเรียน กลับด้าน เทคนิค STAD ทดสอบการพูด ครั้งที่ 1	ขั้นที่ 1 (นอกเวลาเรียน) ขั้นที่ 2-5 (5 คาบเรียน) (1 คาบเรียน)
8-13	3	การตอบรับ และปฏิเสธ	คำศัพท์ รูปประโยค ไวยากรณ์ที่ใช้ในการ ตอบรับและปฏิเสธ เลือกใช้ภาษา น้ำเสียง กริยาท่าทางได้ เหมาะสมตาม วัฒนธรรมจีน	เทคนิคห้องเรียน กลับด้าน เทคนิค Teams Games Tournaments (TGT) ทดสอบการพูด ครั้งที่ 2	ขั้นที่ 1 (นอกเวลาเรียน) ขั้นที่ 2-6 (5 คาบเรียน) (1 คาบเรียน)
14-19	4	การแสดง ความ ขอบคุณ	คำศัพท์ รูปประโยค ไวยากรณ์ที่ใช้ในการ แสดงความขอบคุณ เลือกใช้ภาษา น้ำเสียง	เทคนิคห้องเรียน กลับด้าน เทคนิค STAD	ขั้นที่ 1 (นอกเวลาเรียน) ขั้นที่ 2-6 (5 คาบเรียน)

คาบที่	หน่วยการเรียนรู้ที่	ชื่อหน่วยการเรียนรู้	สาระการเรียนรู้	เทคนิคการจัดการเรียนรู้	เวลา (คาบเรียน)
			กริยาท่าทางได้ เหมาะสมตาม วัฒนธรรมจีน	ทดสอบการพูด ครั้งที่ 3	(1 คาบเรียน)
20-25	5	การแสดง ความชื่นชม ยินดี	คำศัพท์ รูปประโยค ไวยากรณ์ที่ใช้ในการ แสดงความชื่นชมยินดี เลือกใช้ภาษา น้ำเสียง กริยาท่าทางได้ เหมาะสมตาม วัฒนธรรมจีน	เทคนิคห้องเรียน กลับด้าน	ขั้นที่ 1 (นอกเวลาเรียน)
				เทคนิค Teams Games Tournaments (TGT)	ขั้นที่ 2-6 (5 คาบเรียน)
				ทดสอบการพูด ครั้งที่ 4	(1 คาบเรียน)
26	ทดสอบหลังเรียน				
	รวม				26 คาบเรียน

แผนการจัดการเรียนรู้

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
รายวิชา ภาษาจีนฟัง-พูด 3 (จ32213)	ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566
เวลาเรียน 3 คาบ/สัปดาห์	จำนวน 1.5 หน่วยกิต
หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 ชื่อหน่วย การอวยพร	จำนวน 6 คาบ
เรื่อง การอวยพร	ผู้สอน อ.ฐิติมนินทร์ ชูประดิษฐ์

1. ผลการเรียนรู้

ใช้ประโยคภาษาจีนในการสื่อสารฟัง พูด อ่าน เขียนเพื่อให้ข้อมูลเกี่ยวกับบุคคล สิ่งต่างๆ รอบตัวและ ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดเห็นและให้เหตุผลโดยใช้คำได้อย่างเหมาะสม เข้าใจความเหมือนและต่างของวัฒนธรรมไทยและจีน

2. สาระสำคัญ

การแสดงอวยพรเป็นการสื่อสารที่ใช้ในชีวิตประจำวัน นักเรียนควรเรียนรู้การใช้ภาษาจีนในการสื่อสารและมารยาทในการอวยพรของเจ้าของภาษาเพื่อให้สามารถสื่อสารได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมกับวัฒนธรรมจีน

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. รู้และเข้าใจความหมายของคำศัพท์ ประโยค ที่เกี่ยวข้องกับการอวยพรในภาษาจีน (K)
2. รู้และเข้าใจวัฒนธรรมในการอวยพรของจีน (K)
3. ประยุกต์ใช้คำศัพท์และประโยคภาษาจีนที่เกี่ยวข้องกับการอวยพร สื่อสารและถ่ายทอดข้อมูลได้ถูกต้องตามหลักภาษาและวัฒนธรรม (P)
4. นักเรียนเห็นความสำคัญของการพูดอวยพรอย่างถูกต้องตามหลักภาษาและวัฒนธรรมจีน

(A)

คุณลักษณะที่พึงประสงค์

1. มีวินัย
2. ใฝ่เรียนรู้
3. มุ่งมั่นในการทำงาน

สมรรถนะที่สำคัญ

1. ความสามารถในการสื่อสาร
2. ความสามารถในการคิด
3. ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต

4. สาระการเรียนรู้

คำศัพท์

1.	祝	zhù	ขออวยพรให้...
2.	快乐	kuàilè	มีความสุข
3.	送	sòng	ส่ง, มอบ
4.	健康	jiànkāng	สุขภาพแข็งแรง
5.	事	shì	ธุระ, เรื่อง
6.	了	liǎo	ใช้แสดงถึงความเป็นไปได้
7.	礼物	lǐwù	ของขวัญ
8.	收	shōu	รับ
9.	打开	dǎkāi	เปิดออก
10.	盒子	hézi	กล่อง
11.	只	zhī	ตัว (ลักษณะนาม)
12.	桃子	táozi	ลูกท้อ
13.	代表	dàibiǎo	เป็นตัวแทน
14.	长寿	chángshòu	อายุยืนยาว
15.	寿桃	shòutáo	ลูกท้อที่ใช้ในวันทำบุญวันเกิด
16.	摆放	bǎifàng	จัดวาง

17.	老人	lǎorén	คนแก่
18.	有意思	yǒuyìsi	น่าสนใจ
19.	过	guò	ฉลอง
20.	的话	dehuà	ถ้า

ไวยากรณ์

1. คำกริยา “了”^{liǎo} ทำหน้าที่เป็นบทเสริมบอกความเป็นไปได้ หมายถึง เสร็จสิ้น, จบ
2. “开”^{kāi} ทำหน้าที่เป็นบทเสริมบอกการกระทำกริยา
3. “的话”^{de huà} ถ้า ใช้ในประโยคแสดงเงื่อนไขสมมติ

5. กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นที่ 1 ขั้นการศึกษาด้วยตนเอง (Self-study) (นอกเวลาเรียน)

ครูให้นักเรียนค้นคว้าและเรียนรู้เนื้อหาเกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรมจากคลิป VDO ที่ครูจัดทำมาให้ เปิดโอกาสให้นักเรียนสามารถโต้ตอบ ชักถามข้อสงสัยผ่านช่องทางการสื่อสารต่าง ๆ เช่น เฟสบุ๊ก ไลน์ google classroom หรือโทรศัพท์ ได้ตลอดเวลาและเลือกได้ตามทางเลือกที่นักเรียนสะดวก โดยกำหนดให้นักเรียนมีการจดบันทึกสิ่งที่ได้เรียนรู้จากสื่อมาส่งครูเมื่อเข้าชั้นเรียน

คลิปบรรยายภาคการฉลองวันเกิดของชาวจีน

<https://www.youtube.com/watch?v=CfLH2mNVS1>

คลิปการทำลูกท้ออายุยืน (寿桃) ที่ใช้ในวันทำบุญวันเกิด

<https://www.youtube.com/watch?v=0WumgiqtR04>

ภาพประกอบวิดีโอ

ขั้นที่ 2 ขั้นตรวจสอบความรู้ความเข้าใจ (Assessment) (คาบที่ 1)

ครูตรวจสอบความรู้ความเข้าใจเบื้องต้นของนักเรียน ด้วยวิธีการถาม-ตอบ ตั้งคำถามให้นักเรียนร่วมกันคิดวิเคราะห์และแสดงความคิดเห็น และเชื่อมโยงความรู้ เช่น การอวยพรในวัฒนธรรมไทยมีแนวทางการปฏิบัติอย่างไร และการอวยพรของชาวจีนที่นักเรียนเคยรู้มามีแนวทางการปฏิบัติอย่างไร มีความเหมือนและแตกต่างกับของไทยหรือไม่ อย่างไร จากนั้นครูทบทวนเนื้อหาและให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับเนื้อหาที่นักเรียนได้ศึกษาเรียนรู้เนื้อหา เรื่อง การอวยพร จากสื่อที่ครูได้จัดทำและจัดหามาไว้ให้ก่อนล่วงหน้าก่อนเข้าชั้นเรียน หากนักเรียนไม่เข้าใจเนื้อหาส่วนใดสามารถซักถามได้ในชั้นเรียน และสามารถกลับไปทบทวนเนื้อหาจากสื่อที่ครูได้จัดทำและจัดหามาไว้ให้ก่อนล่วงหน้าก่อนเข้าชั้นเรียน แล้วซักถามข้อสงสัยผ่านช่องทางที่หลากหลาย

ขั้นที่ 3 ขั้นเตรียมความพร้อม (Pre-task) (คาบที่ 1)

1. ครูชี้แจงรูปแบบและวัตถุประสงค์ของภาระงาน แบ่งกลุ่มนักเรียน โดยให้แต่ละกลุ่มมีสมาชิกที่คล่องความสามารถ
2. ครูแนะนำวิธีการปฏิบัติภาระงาน กติกาของการทำงานกลุ่ม และกำหนดบทบาทของสมาชิกโดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดบทบาทด้วย

ขั้นที่ 4 ขั้นตอนงานกิจกรรมกลุ่ม (Group Activity) (คาบที่ 2-3)

1. ครูให้นักเรียนปฏิบัติภาระงานจากใบงาน โดยเมื่อแจกใบงานแล้วมอบหมายให้นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ทำการทบทวนและอธิบายเนื้อหาที่ได้เรียนรู้ไปให้แก่สมาชิก สมาชิกคนอื่นๆ พุดคุย ซักถาม และวิเคราะห์เนื้อหาร่วมกัน จากนั้นให้นักเรียนทุกคนในกลุ่มทำร่วมกันแบบฝึกฝน ครูตรวจสอบความถูกต้องนำคะแนนรายบุคคลไปแปลงเป็นคะแนนกลุ่มมีรายละเอียด ดังนี้

ใบงานที่ 1 ฟังเสียงสนทนาแล้วเติมคำลงในช่องว่างให้ถูกต้อง อ่านออกเสียงแล้วแปลความหมายให้ถูกต้อง

บทบาทผู้สอน ครูแจกแบบฝึกฝนให้นักเรียนแต่ละกลุ่ม

บทบาทผู้เรียน นักเรียนแต่ละคนฟังเสียงสนทนาแล้วเลือกคำตอบที่ถูกต้องเติมคำลงในช่องว่าง จากนั้นอ่านออกเสียงพร้อมกัน

ใบงานที่ 2 ฝึกฝนแต่งบทสนทนาจากประโยคที่กำหนดให้

บทบาทผู้สอน ครูแจกแบบฝึกฝนให้นักเรียนแต่ละกลุ่ม

บทบาทผู้เรียน นักเรียนร่วมกันแต่งบทสนทนาจากประโยคที่กำหนดให้ โดยหากยังมีข้อสงสัยในเนื้อหาประเด็นใดนักเรียนสามารถย้อนกลับไปทบทวนเนื้อหาจากสื่อที่ครูได้จัดทำและจัดหามาไว้ให้ก่อนล่วงหน้าก่อนเข้าชั้นเรียนควบคู่ไปด้วย

ใบงานที่ 3 สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนดให้

บทบาทผู้สอน ครูกำหนดสถานการณ์ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มส่งตัวแทนมาสนทนาหน้าชั้นเรียน

บทบาทผู้เรียน นักเรียนร่วมกันแต่งบทสนทนา โดยหากยังมีข้อสงสัยในเนื้อหาประเด็นใดนักเรียนสามารถย้อนกลับไปทบทวนเนื้อหาจากสื่อที่ครูได้จัดทำและจัดหามาไว้ให้ก่อนล่วงหน้าก่อนเข้าชั้นเรียนควบคู่ไปด้วย เมื่อแต่งบทสนทนาเสร็จสมบูรณ์แล้วให้ตัวแทนกลุ่มออกมาสนทนาหน้าชั้นเรียน

2. ครูให้นักเรียนทำแบบทดสอบหลังเรียน ครูตรวจและให้คะแนนเป็นรายบุคคล จากนั้นนำคะแนนรายบุคคลไปแปลงเป็นคะแนนกลุ่ม

3. ครูประกาศคะแนนของแต่ละกลุ่มให้ทุกกลุ่มทราบ กลุ่มใดที่ได้คะแนนสูงสุดจะได้รับรางวัล

ขั้นที่ 5 ขั้นตรวจสอบ สรุปและประเมินการใช้ภาษาและความเข้าใจทางวัฒนธรรม (Language and Cultural Understanding Evaluation) (คาบที่ 4)

1. นักเรียนสรุปและรายงานผลการปฏิบัติงานและประเมินผลงาน ปัญหาที่พบ และเสนอแนวทางแก้ไข

2. ครูให้นักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันอภิปรายว่าหลังจากเรียนเรื่องนี้แล้วนักเรียนมีความเห็นว่าการพูดอวยพรอย่างถูกต้องตามหลักภาษาและวัฒนธรรมจึงมีความสำคัญอย่างไร มากน้อยเพียงใด เขียนลงบนกระดาษที่ครูเตรียมไว้ให้ พร้อมยกตัวอย่างสถานการณ์ประกอบอย่างน้อยกลุ่มละ 1 สถานการณ์ที่ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการพูดอวยพรอย่างถูกต้องตามหลักภาษาและวัฒนธรรม จากนั้นส่งตัวแทนกลุ่มออกมานำเสนอหน้าชั้นเรียนที่ละกลุ่ม

3. ครูให้ข้อเสนอแนะและข้อมูลป้อนกลับ และเมื่อนักเรียนไม่เข้าใจเนื้อหาส่วนใดให้นักเรียนทวนกลับไปศึกษาเนื้อหาจากสื่อที่ครูได้จัดทำและจัดหามาไว้ให้ก่อนล่วงหน้าก่อนเข้าชั้นเรียน โดยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามข้อสงสัยผ่านช่องทางที่หลากหลาย

ขั้นที่ 6 ขั้นสรุปและประเมินการทำงานกลุ่ม (Conclusion of Cooperation and Evaluation) (คาบที่ 5)

1. นักเรียนสรุปผลการปฏิบัติภาระงานกลุ่ม โดยให้นักเรียนประเมินเพื่อนโดยใช้แบบประเมินการปฏิบัติภาระงานกลุ่ม โดยใช้วิธีการประเมินโดยเพื่อนใน 5 ประเด็น ได้แก่ 1) มีน้ำใจต่อสมาชิกคนอื่น ๆ 2) มีความรับผิดชอบต่อบทบาทหน้าที่ของตนเอง 3) มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น 4) ยอมรับฟังความคิดเห็นของสมาชิกคนอื่น ๆ ในกลุ่ม และ 5) ให้ความร่วมมือในการทำงานร่วมกันกับผู้อื่น

2. สมาชิกในกลุ่มร่วมกันเสนอจุดเด่น ปัญหาและอุปสรรคที่พบจากการปฏิบัติภาระงานกลุ่ม พร้อมเสนอแนวทางแก้ไข

3. ครูให้ข้อเสนอแนะและข้อมูลป้อนกลับ

4. ครูให้นักเรียนกลับไปทบทวนเนื้อหาจากสื่อที่ครูได้จัดทำและจัดหามาไว้ให้ก่อนล่วงหน้าก่อนเข้าชั้นเรียนอีกครั้งเพื่อเตรียมตัวเข้าสู่การทดสอบทักษะการพูด หากนักเรียนมีข้อสงสัยสามารถซักถามครูผ่านช่องทางที่หลากหลาย

ทดสอบทักษะการพูดครั้งที่ 2 (คาบที่ 6)

6. สื่อและแหล่งการเรียนรู้

คลิปริติโอ

ใบความรู้

หนังสือสนทนาภาษาจีน 301 ประโยค เล่ม 2

หนังสือ Dialogues about China: Behavioral Culture

หนังสือ นีคือจีน: วัฒนธรรมสมัยนิยมของจีน

หนังสือไวยากรณ์ภาษาจีน (ฉบับเปรียบเทียบ)

7. ภาระงาน/ชิ้นงาน

ใบงานที่ 1 ฟังเสียงสนทนาแล้วเติมคำลงในช่องว่างให้ถูกต้อง อ่านออกเสียงแล้วแปลความหมายให้ถูกต้อง

ใบงานที่ 2 ฝึกฝนแต่งบทสนทนาจากประโยคที่กำหนดให้

ใบงานที่ 3 สนทนาหน้าชั้นเรียนในสถานการณ์ที่กำหนดให้

8. การประเมินผลการเรียนรู้

จุดประสงค์การเรียนรู้	เครื่องมือที่ใช้ในการวัด	เกณฑ์การวัดและประเมินผล
1. รู้และเข้าใจความหมายของ คำศัพท์ ประโยค ที่เกี่ยวข้องกับ การอวยพรในภาษาจีน	- ใบงานที่ 1 ฟังเทปเสียงแล้วเติมคำลงในช่องว่าง อ่านออกเสียงแล้วแปลความหมายให้ถูกต้อง	ระดับคุณภาพพอใช้ (5 คะแนนขึ้นไปผ่านเกณฑ์)
	- แบบทดสอบผลการเรียนรู้	นักเรียนทำแบบทดสอบ ผลการเรียนรู้ได้ คะแนนร้อยละ 60 ขึ้นไป
1. รู้และเข้าใจความหมายของ คำศัพท์ ประโยค ที่เกี่ยวข้องกับ การอวยพรในภาษาจีน 2. รู้และเข้าใจวัฒนธรรมในการอวยพรของจีน	- แบบวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรม	นักเรียนทำแบบวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรมได้ คะแนนร้อยละ 60 ขึ้นไป
3. ประยุกต์ใช้คำศัพท์และประโยค	- ใบงานที่ 2 ฝึกฝนแต่งบท	ระดับคุณภาพพอใช้

จุดประสงค์การเรียนรู้	เครื่องมือที่ใช้ในการวัด	เกณฑ์การวัดและประเมินผล
ภาษาจีนที่เกี่ยวข้องกับการอวยพร สื่อสารและถ่ายทอดข้อมูลได้ ถูกต้องตามหลักภาษาและ วัฒนธรรม	สนทนาจากประโยคที่กำหนดให้	(10 คะแนนขึ้นไปผ่านเกณฑ์)
	- ใบงานที่ 3 สนทนาหน้าใน สถานการณ์ที่กำหนดให้	ระดับคุณภาพพอใช้ (10 คะแนนขึ้นไปผ่านเกณฑ์)
	- แบบทดสอบทักษะการพูด ภาษาจีน	ผลการทดสอบทักษะการ พูดภาษาจีน
4. นักเรียนเห็นความสำคัญของการ พูดอวยพรอย่างถูกต้องตามหลัก ภาษาและวัฒนธรรมจีน	แบบประเมินการอภิปรายแสดง ความคิดเห็นเกี่ยวกับ ความสำคัญของการพูดอวยพร อย่างถูกต้องตามหลักภาษาและ วัฒนธรรมจีน	6 คะแนนขึ้นไปผ่านเกณฑ์

เกณฑ์การประเมินผล ใบงานที่ 1 ฟังเทปเสียงแล้วเติมคำลงในช่องว่าง แล้วอ่านออกเสียงและแปล
ความหมายให้ถูกต้อง

ประเด็นการ ประเมิน	ระดับคุณภาพ				
	5 คะแนน	4 คะแนน	3 คะแนน	2 คะแนน	1 คะแนน
ความถูกต้องของ คำศัพท์ที่เติมลงใน ช่องว่าง	เติมคำศัพท์ ได้ถูกต้อง 9- 10 ข้อ	เติมคำศัพท์ ได้ถูกต้อง 7- 8 ข้อ	เติมคำศัพท์ ได้ถูกต้อง 5- 6 ข้อ	เติมคำศัพท์ ได้ถูกต้อง 2- 4 ข้อ	เติมคำศัพท์ได้ ถูกต้อง 1 ข้อ
ความถูกต้องของ การอ่านออกเสียง และแปล ความหมาย	อ่านออก เสียงและ แปล ความหมาย ได้ถูกต้อง 9- 10 ข้อ	อ่านออก เสียงและ แปล ความหมาย ได้ถูกต้อง 7- 8 ข้อ	อ่านออก เสียงและ แปล ความหมาย ได้ถูกต้อง 5- 6 ข้อ	อ่านออก เสียงและ แปล ความหมาย ได้ถูกต้อง 2- 4 ข้อ	อ่านออกเสียง และแปล ความหมายได้ ถูกต้อง 1 ข้อ

หมายเหตุ : ใบงานมี 10 ข้อ รวมคะแนนความถูกต้องของ 2 ประเด็นการประเมินข้อละ 1 คะแนน คะแนนรวม 10
คะแนน

เกณฑ์การวัดผลระดับคุณภาพ

9 - 10 คะแนน หมายถึง ดีมาก

7 - 8 คะแนน หมายถึง ดี

5 - 6 คะแนน หมายถึง พอใช้

0 - 4 คะแนน หมายถึง ควรปรับปรุง

เกณฑ์การประเมินผล ใบบางที่ 2 มีคะแนนตรงบทสนทนาจากประโยคที่กำหนดให้ และ ใบบางที่ 3 สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนดให้

ระดับคะแนน	4 (ดีมาก)	3 (ดี)	2 (พอใช้)	1 (ควรปรับปรุง)	คะแนนรวม
ความสามารถรายด้าน					
การออกเสียง	ออกเสียงได้ชัดเจน ถูกต้อง มีการออกเสียงผิดไม่เกิน 2 คำ	ออกเสียงผิด 3-4 คำ แต่โดยทั่วไปผู้ฟังสามารถเข้าใจได้	ออกเสียงผิด 5-6 คำ ผู้ฟังต้องถามซ้ำจึงจะเข้าใจ	ออกเสียงผิด 7 คำ ขึ้นไป จนผู้ฟังไม่สามารถเข้าใจได้	4
คำศัพท์	ภาพรวมใช้คำศัพท์ที่เหมาะสม มีการใช้คำศัพท์ผิดไม่เกิน 2 คำ และสามารถใช้อำนาจในการสนทนาได้จำนวนตามเกณฑ์ที่กำหนด	ภาพรวมใช้คำศัพท์คำศัพท์ได้เหมาะสมตามสถานการณ์ มีการใช้คำศัพท์ผิด 3-4 คำ และสามารถใช้อำนาจในการสนทนาได้จำนวนตามเกณฑ์ที่กำหนด	ภาพรวมใช้คำศัพท์ได้เหมาะสมตามสถานการณ์ มีการใช้คำศัพท์ผิด 5-6 คำขึ้น และไม่	มีการใช้คำศัพท์ผิด 7 คำขึ้นไป และไม่สามารถใช้คำศัพท์ที่กำหนดให้ในการสนทนาได้ จำนวนตามเกณฑ์ที่กำหนด	4

ระดับคะแนน	4 (ดีมาก)	3 (ดี)	2 (พอใช้)	1 (ควรปรับปรุง)	คะแนนรวม
ความสามารถรายด้าน	กำหนด	สนทนาได้จำนวนตามเกณฑ์ที่กำหนด			
โครงสร้างไวยากรณ์	มีข้อผิดพลาดในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ไม่เกิน 1 ครั้ง	พบข้อผิดพลาดในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ 2 ครั้ง	พบข้อผิดพลาดในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ 3 ครั้ง	พบข้อผิดพลาดในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ 4 ครั้งขึ้นไป	4
ความคล่อง	พูดได้คล่องแคล่วเป็นธรรมชาติติดขัดบ้างไม่เกิน 2 ครั้ง	พูดได้ต่อเนื่อง มีตะกุกตะกักติดขัดบ้างไม่เกิน 4 ครั้ง	พูดได้ต่อเนื่องเป็นระยะ มีตะกุกตะกักติดขัดบ้างไม่เกิน 5 ครั้ง	สนทนาได้สักระยะแล้วหยุดนานจนพูดต่อไปไม่ได้	4
ความเหมาะสมสอดคล้องตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา	ใช้น้ำเสียงและอากัปกิริยาที่เหมาะสมกับ	ใช้น้ำเสียง อากัปกิริยาที่ใช้ประกอบกรพูด	ใช้น้ำเสียง อากัปกิริยาที่ใช้ประกอบกรพูดไม่	ใช้น้ำเสียง อากัปกิริยาที่ใช้ประกอบกรพูดไม่	4

ระดับคะแนน	4 (ดีมาก)	3 (ดี)	2 (พอใช้)	1 (ควรปรับปรุง)	คะแนนรวม
ความสามารถรายด้าน	วัฒนธรรมของ เจ้าของภาษา โดย และไม่ก่อให้เกิด ความขัดแย้งหรือ ความเข้าใจผิด และ สร้างความรู้สึกเชิง บวกในการพูด สื่อสารทั้งสองฝ่าย	ไม่เหมาะสมกับ วัฒนธรรมของ เจ้าของภาษาและ ไม่ก่อให้เกิดความ ขัดแย้งหรือความ เข้าใจผิด	เหมาะสมกับ วัฒนธรรมของ เจ้าของภาษาและ ก่อให้เกิดความ ขัดแย้งหรือความ เข้าใจผิดบ้าง เล็กน้อย	เหมาะสมกับ วัฒนธรรมของ เจ้าของภาษาและ ก่อให้เกิดความ ขัดแย้งหรือความ เข้าใจผิดอย่าง ร้ายแรง	
รวม					20

เกณฑ์การประเมิน

16 – 20 คะแนน ดีมาก

13 – 15 คะแนน ดี

10 – 12 คะแนน พอใช้

น้อยกว่า 10 คะแนน ควรปรับปรุง

แบบประเมินการปฏิบัติภาระงานกลุ่ม

หน่วยการเรียนรู้ที่.....

เรื่อง.....

ชื่อผู้ประเมินเลขที่.....กลุ่มที่.....

คำชี้แจง : ให้นักเรียนประเมินการปฏิบัติภาระงานกลุ่มของเพื่อน โดยให้ตัวเลขระดับคะแนนที่ตรงกับ

พฤติกรรมของเพื่อน

พฤติกรรม	ชื่อผู้ถูกประเมิน			
1. มีน้ำใจต่อสมาชิกคนอื่น ๆ				
2. มีความรับผิดชอบต่อบทบาทหน้าที่ของตนเอง				
3. มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น				
4. ยอมรับฟังความคิดเห็นของสมาชิกคนอื่น ๆ ในกลุ่ม				
5. ให้ความร่วมมือในการทำงานร่วมกันกับผู้อื่น				
รวมคะแนน				

คำชี้แจง ให้นักเรียนประเมินพฤติกรรมของเพื่อนทุกคนในกลุ่ม โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

0 = ไม่พบพฤติกรรมดังกล่าวเลยในระหว่างปฏิบัติภาระงานกลุ่ม

1 = พบพฤติกรรมดังกล่าวเป็นบางครั้งในระหว่างปฏิบัติภาระงานกลุ่ม

2 = พบพฤติกรรมดังกล่าวอย่างสม่ำเสมอในระหว่างปฏิบัติภาระงานกลุ่ม

9. แนวทางการพัฒนาผู้เรียนที่สอดคล้องตามรูปแบบ SATITRAM Model โดยมุ่งเน้นการพัฒนาความสามารถและทักษะของผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 (3Rs x 4Cs x 7Skills)

รูปแบบการพัฒนา	ทักษะที่มุ่งเน้น	ร่องรอย/ หลักฐาน/ วิธีการ/ ชั้นของการจัดการเรียนรู้ ในแผนการจัดการเรียนรู้ (โปรดระบุตามทักษะที่สอดคล้อง)
3Rs	☒ R1 - การรู้เรื่องการอ่าน (Reading Literacy) หมายถึง ความรู้และทักษะที่จะเข้าใจเรื่องราวและสาระของสิ่งที่ได้อ่าน ตีความ หรือแปลความหมายของข้อความที่ได้อ่านและประเมิน คติวิเคราะห์ ย้อนกลับไปถึงจุดมุ่งหมายของการเขียนได้ว่าต้องการส่งสารอะไรให้ผู้อ่าน	นักเรียนฝึกอ่านบทสนทนา ร่วมกันวิเคราะห์และอภิปรายหลักการใช้ การนำไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ให้ถูกต้องตามหลักภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา
4Cs	☒ C1 - ทักษะการสื่อสาร (Communication skills) คือ ความสามารถใช้ศัพท์ ใช้ภาษา ใช้ ICT และใช้จิตวิทยาเพื่อสื่อสารกับผู้อื่นให้ประสบความสำเร็จได้	นักเรียนแต่ละกลุ่มฝึกฝนการใช้ภาษาในการสนทนา โดยการแต่งบทสนทนาและสนทนาในสถานการณ์ที่กำหนดให้
	☒ C3 - การคิดเชิงอย่างมีวิจารณญาณ (Critical thinking) ทักษะการคิดอย่างมีวิจารณญาณ คือความสามารถในการคิดอย่างรอบด้านโดยคำนึงถึงองค์ประกอบทุกส่วน มีการวิเคราะห์ความเป็นเหตุเป็นผลและรวบรวมข้อมูล	นักเรียนแต่ละกลุ่มแต่งบทสนทนาและสนทนาในสถานการณ์ที่กำหนดให้ ร่วมกันวิเคราะห์และอภิปรายการใช้ภาษาว่า

รูปแบบการพัฒนา	ทักษะที่มุ่งเน้น	ร่องรอย/ หลักฐาน/ วิธีการ/ ชั้นของการจัดการเรียนรู้ ในแผนการจัดการเรียนรู้ (โปรดระบุตามทักษะที่ สอดคล้อง)
	<p>มาสนับสนุนการอภิปรายโต้แย้งให้เกิดแนวคิดที่ น่าเชื่อถือและมีความหลากหลาย แล้วนำมา ตรวจสอบและประเมินค่าจนนำไปสู่ผลลัพธ์ในการ แก้ปัญหา</p>	<p>ควรใช้ภาษาในการพูด อย่างไรให้ถูกต้องตามหลัก ภาษาและวัฒนธรรมจีน</p>
	<p>☒ C4 - ทักษะการทำงานร่วมกัน (Collaboration skills) คือ ทักษะการเรียนรู้ แบบร่วมมือ คือความสามารถในการคิด/ปฏิบัติ ร่วมกันของผู้เรียนซึ่งเกิดจากกระบวนการ แลกเปลี่ยนแนวความคิด/องค์ความรู้ร่วมกับผู้อื่น แล้วนำมาวิเคราะห์/อภิปราย และตกผลึกเป็น ตัวแทนความรู้ความเข้าใจเพื่อสร้างองค์ความรู้รวม</p>	<p>นักเรียนดำเนินกิจกรรม กลุ่ม โดยมีสมาชิกละ ความสามารถ ปฏิบัติ ภาระงานจากใบงาน โดย เมื่อแจกใบงานแล้ว มอบหมายให้นักเรียนที่มี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ทำการทบทวนและอธิบาย เนื้อหาที่ได้เรียนรู้ไปให้แก่ สมาชิก สมาชิกคนอื่น ๆ พูดคุย ชักถาม และ วิเคราะห์เนื้อหาาร่วมกัน จากนั้นให้นักเรียนทุกคนใน กลุ่มทำร่วมกันแบบฝึกฝน</p>
	<p>☒ Skill 1 - Analytical thinking skills (ทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์)</p>	<p>ในชั้นดำเนินงานกิจกรรม กลุ่ม สมาชิกในกลุ่ม วิเคราะห์เนื้อหา หลักการ</p>

รูปแบบการ พัฒนา	ทักษะที่มุ่งเน้น	ร่องรอย/ หลักฐาน/ วิธีการ/ ขั้นของการจัดการเรียนรู้ ในแผนการจัดการเรียนรู้ (โปรดระบุตามทักษะที่ สอดคล้อง)
		ใช้ภาษาร่วมกัน

10. บันทึกผลหลังการจัดการเรียนรู้ (K,P,A ยึดตาม SATITRAM model :การจัดการเรียนรู้ผ่านกิจกรรม)

ด้าน K.....

.....

ด้าน P

.....

ด้าน A

.....

SATITRAM model : การจัดการเรียนรู้ผ่านกิจกรรม ที่ปรากฏในการจัดการเรียนการสอน

☐ S (Smart Leadership)	☐ A (Academic Excellence)
☐ T (Talent)	☐ I (Innovation)
☐ T (Technology)	☐ R (Responsibility/ Respect)
☐ A (Activities)	☐ M (Morality)

ลงชื่อ

(อ.ฐิติมนินทร์ ชูประดิษฐ์)

ผู้สอน

ลงชื่อ

ลงชื่อ

(.....)

หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้

(.....)

รองคณบดีฝ่ายโรงเรียนสาธิต

มหาวิทยาลัยรามคำแหง ฝ่ายมัธยม

(ผู้อำนวยการ)

โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง
 ใบบทความรู้ วิชาภาษาจีนฟัง-พูด 3 (จ32213)
 หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 ชื่อหน่วย การอวยพร

การอวยพรวันเกิด

ชาวจีนให้ความสำคัญกับวันเกิด ตามความเชื่อดั้งเดิมของชาวจีน คำว่า "五福" (โโชค 5 ประการ) ลำดับแรกก็คือการมีอายุยืน ตามประเพณีของชาวจีน เด็ก ๆ หรือคนหนุ่มสาวเวลาฉลองวันเกิด จะเรียกว่า "过生日" (ฉลองวันเกิด) แต่หากผู้สูงอายุ จะเรียกว่า "做寿" (ยี่ตอายุ) "庆寿" (ฉลองการมีอายุยืน) หรือ "祝寿" (อวยพรให้มีอายุยืนยาว) โดยทั่วไปแล้ว วันเกิดในทุกรอบสิบปี เช่น 10 ขวบ 20 ปี 30 ปี จะค่อนข้างมีความสำคัญ งานเลี้ยงวันเกิดจะจัดอย่างยิ่งใหญ่เป็นพิเศษ ส่วนวันเกิดในปีอื่น ๆ จัดอย่างง่าย ๆ ส่วนมากจะฉลองกับคนในครอบครัวที่บ้านหรือเพื่อนสนิทเท่านั้น นอกจากนี้ ชาวจีนยังให้ความสำคัญกับผู้อาวุโส ดังนั้น การฉลองวันเกิดให้กับผู้อาวุโสจึงเป็นเรื่องที่สำคัญมาก โดยทั่วไปแล้ว วันเกิดของคนที่มีอายุเกิน 50 ปีจะเรียกว่า "寿" (อายุยืนยาว) โดยเฉพาะเมื่อตรงกับรอบสิบปีด้วยยิ่งต้องจัดอย่างยิ่งใหญ่โต

ธรรมเนียมในการฉลองวันเกิดของชาวตะวันตกคือการกินเค้ก ส่วนธรรมเนียมของชาวจีนคือการรับประทานหมี่ เนื่องจากว่าเส้นหมี่มีรูปลักษณะเป็นเส้นเรียวยาว จึงเปรียบเสมือนสัญลักษณ์ของการมีอายุยืนยาว ในงานวันเกิดของผู้สูงอายุ ญาติมิตรไม่ว่าผู้น้อยหรือผู้ใหญ่ จะต้องนำของขวัญไปร่วมอวยพรของขวัญวันเกิดตามประเพณี โบราณ มักได้แก่ 寿幛 (ธงแพรขนาดใหญ่ปักคำอวยพร) 寿联 (แผ่นกระดาษมีกลอนคู่เขียนอวยพร) เทียนอวยพร ลูกท้อ เส้นหมี่ ขนมโก๋ ฯลฯ บน 寿幛 (ธงแพรขนาดใหญ่ปักคำอวยพร) และ 寿联 (แผ่นกระดาษมีกลอนคู่เขียนอวยพร) มักใช้คำอวยพรว่า “寿”

b ĭnánshān
 比南山” แปลว่า “อายุยืนดุจหนานซาน” (เป็นสำนวนโบราณ โดยคำว่า หนานซานในที่นี้ หมายถึง
 ต้นจันทน์ผาในวัดหนานซาน)

นอกจากนี้ การให้ของขวัญวันเกิดแก่ผู้สูงอายุ โดยมากจะให้เป็นลูกท้อหรือหมี่ซั่ว (寿面 ^{shòumiàn} ะหมี่
 อายุยืน) เพราะอะไรถึงต้องให้ของกินสองอย่างนี้ เพราะตามความเชื่อของคนจีน สองสิ่งนี้เป็นสัญลักษณ์
 แห่งความอายุยืน "ลูกท้อ" เป็นสัญลักษณ์แห่งความอายุยืน มาจากตำนานโบราณที่เชื่อกันว่ากินลูกท้อ (^{pántáo}
 蟠桃) จะอายุยืนยาว

ส่วน "ะหมี่" เป็นสัญลักษณ์แห่งความอายุยืน ก็เพราะว่าเส้นะหมี่ยาวมาก จึงมีความหมายว่า "

chángchángjiǔ jiǔ
 长 长 久久" แปลว่า "ยืนยาว"

生词 คำศัพท์ใหม่

1.	祝	zhù	ขออวยพรให้...
2.	快乐	kuàilè	มีความสุข
3.	送	sòng	ส่ง, มอบ
4.	健康	jiànkāng	สุขภาพแข็งแรง
5.	事	shì	ธุระ, เรื่อง
6.	了	liǎo	ใช้แสดงถึงความเป็นไปได้
7.	礼物	lǐwù	ของขวัญ
8.	收	shōu	รับ
9.	打开	dǎkāi	เปิดออก
10.	盒子	hézi	กล่อง
11.	只	zhī	ตัว (ลักษณนาม)
12.	桃子	táozi	ลูกท้อ
13.	代表	dàibiǎo	เป็นตัวแทน

14.	长寿	chángshòu	อายุยืนยาว
15.	寿桃	shòutáo	ลูกท้อที่ใช้ในวันทำบุญวันเกิด
16.	摆放	bǎifàng	จัดวาง
17.	老人	lǎorén	คนแก่
18.	有意思	yǒuyìsi	น่าสนใจ
19.	过	guò	ฉลอง
20.	的话	dehuà	ถ้า

会话(一) บทสนทนา

Mǎ Lì WángLán zhù nǐ shēng rì kuài lè
 玛丽: 王兰, 祝你生日快乐!

Lǐú Jīng Wǒ mǎn sòng nǐ yí gè shēng rì dàn gāo 。 Zhù nǐ shēn tǐ jiàn kāng 。
 刘京: 我们送你一个生日蛋糕。祝你身体健康。

WángLán Xiè xiè !
 王兰: 谢谢!

Dà wèi Zhè shì wǒ gěi nǐ de huā er 。
 大卫: 这是我给你的花儿。

WángLán Zhè xiē huā er zhēn piào liang 。
 王兰: 这些花儿真漂亮。

Dà wèi Nǐ nà yǒu shì lái bù liǎo , tā zhù nǐ shēng rì kuài lè 。
 大卫: 尼娜有事来不了, 她祝你生日快乐。

Lǐú Jīng Wǒ sòng nǐ yí jiàn lǐ wù , qǐng shōu xià 。
 刘京: 我送你一件礼物, 请收下。

WángLán Xiè xiè 。 dà jiā qǐng zuò 。
 王兰: 谢谢。大家请坐。

Lǐú Jīng Nǐ zhī dào tā sòng de shì shén me ma ?
 刘京: 你知道她送的是什么呢?

WángLán Bù zhī dào 。
 王兰: 不知道。

Hé zǐ Nǐ dǎ kāi hé zi kàn kan 。
 和子: 你打开盒子看看。

Wáng Lán: 啊, shì yì zhī xiǎo gǒu.

Lǐú Jīng: Zhè ge xiǎo dōng xī duō kě'ài a!

会话(二) (玛丽在商店里遇见正在买水果的董老师。)

Mǎ Lì: Dǒng lǎo shī, nín mǎi zhè me duō táo zǐ a.

Dǒng lǎo shī: zài Zhōngguó táo zǐ dài biǎo cháng shòu, jīn tiān shì wǒ mā ma liù shí suì shēng rì,
Zhōngguó lǎo rén shēng rì de shí hou yào bǎi fàng yì xiē shòu táo.

Mǎ Lì: shì ma? yǒu yì sī, Zhōngguó rén dōu zěn me guò shēng rì a?

Dǒng lǎo shī: Nǐ xiǎng zhī dào de huà jiù gēn wǒ yì qǐ qù gěi wǒ mā ma guò shēng rì ba.

Mǎ Lì: Tài hǎo le. Xiè xiè nín!

语法 ไวยากรณ์

1. คำกริยา “了”

ทำหน้าที่เป็นบทเสริมบอกความเป็นไปได้

Míng tiān nǐ qù de liǎo gōng yuán ma?
明天你去得了公园吗?

Tā bìng le, jīn tiān lái bù liǎo le.
他病了, 今天来不了了。

2. “开” ทำหน้าที่เป็นบทเสริมบอกการกระทำกริยา “开” ทำหน้าที่เป็นบทเสริมบอกผลของการกระทำแสดงให้เห็นว่าการกระทำนั้น ทำให้สิ่งของที่ทับหรือขีดกันอยู่แยกออกจากกัน

Tā dǎ kāi yī guǐ ná le yī jiàn yī fu
 她打**开**衣柜拿了一件衣服。

Qǐng dǎ kāi shū , kàn dì shí wǔ yè 。
 请打**开**书，看第十五页。

3. “的话” แปลว่า ถ้า ใช้ในประโยคแสดงเงื่อนไขสมมติ เช่น

nǐ xiǎng zhī dào de huà jiù gēn wǒ yì qǐ qù 。
 你想知道**的话**就跟我一起去。

เอกสารอ้างอิง

- 康玉华、来思平. (2560). สอนทนาภาษาจีน 301 ประโยค เล่ม 2 [汉语会话 301 句 2] (กิตติธณ ยงประพัฒน์ แปล). กรุงเทพฯ. : เอบีซี อินเตอร์ กรุ๊ป.
- 徐枫、杨建军. (2019). 这就是中国: 中国日常文化. 北京: 外语教学与研究出版社.
- 张健、董萃. (2020). 对话中国行为文化篇. 北京: 北京语言大学出版社.

ใบงานที่ 1

ฟังเทปเสียงแล้วเติมคำลงในช่องว่าง แล้วอ่านออกเสียงให้ถูกต้อง

- A. 了 liǎo B. 长寿 chángshòu C. 桃子 táo zi D. 收下 shōuxià E. 小东西 xiǎodōngxi
 F. 打开 dǎkāi G. 祝 zhù H. 花儿 huā r I. 健康 jiànkāng J. 老人 lǎorén

1. 王兰, _____ 你生日快乐!

2. 我们送你一个生日蛋糕。祝你身体_____。

3. 这些_____真漂亮。

4. 尼娜有事来不_____, 她祝你生日快乐。

5. 我送你一件礼物, 请_____。

6. 你_____盒子看看。

7. 这个_____多可爱啊!

8. 董老师,您买这么多_____啊。

9. 在中国桃子代表_____, 今天是我妈妈六十岁生日。

10. 中国_____生日的时候要摆放一些寿桃。

ใบงานที่ 2

แต่งบทสนทนาโดยใช้ประโยคที่กำหนดให้

Zhù nǐ shēng rì kuài lè
祝你生日快乐!

Wǒ men sòng nǐ yí gè shēng rì lǐ wù
我们送你一个生日礼物。

Zhù nǐ shēn tǐ jiàn kāng
祝你身体健康。

Nǐ dǎ kāi hé zǐ kàn kan
你打开盒子看看。

ใบงานที่ 3
สนทนาในสถานการณ์ที่กำหนด

วันนี้เป็นวันคล้ายวันเกิดของคุณย่าเสี่ยวหวัง ที่บ้านของเสี่ยวหวังมีการจัดงานวันเกิดให้แก่
คุณย่า ภายในงานมีการรับประทานบะหมี่อายุยืน (长寿面) chángshòumiàn มอบของขวัญและอวยพร
ให้แก่คุณย่าให้ท่านมีอายุที่ยืนยาว

แบบทดสอบทักษะการพูด

หน่วยที่ 2 การอวยพร

คำชี้แจง ให้นักเรียนจับคู่กับเพื่อนแล้วแต่งบทสนทนาจากภาพและคำศัพท์ที่กำหนดให้ไม่ต่ำกว่า

3 คำ (20 คะแนน) แล้วอัดเป็นคลิปวิดีโอส่งให้แก่ครู

คำศัพท์ที่กำหนดให้ปรากฏในบทสนทนา: liǎo kāi dehuà sòng lǐwù
了、开、的话、送、礼物

เกณฑ์การประเมินผลทักษะการพูด

ระดับคะแนน	4 (ดีมาก)	3 (ดี)	2 (พอใช้)	1 (ควรปรับปรุง)	คะแนนรวม
ความสามารถรายด้าน					
การออกเสียง	ออกเสียงได้ชัดเจน ถูกต้อง มีการออกเสียงผิดไม่เกิน 2 คำ	ออกเสียงผิด 3-4 คำ แต่โดยทั่วไปผู้ฟังสามารถเข้าใจได้	ออกเสียงผิด 5-6 คำ ผู้ฟังต้องถามซ้ำจึงจะเข้าใจ	ออกเสียงผิด 7 คำขึ้นไป จนผู้ฟังไม่สามารถเข้าใจได้	4
คำศัพท์	ภาพรวมใช้คำศัพท์ได้เหมาะสมตามสถานการณ์ มีการใช้คำศัพท์ผิดไม่เกิน 2 คำ และสามารถใช้อำนาจที่กำหนดยุติการสนทนาได้จำนวนตามเกณฑ์ที่กำหนด	ภาพรวมใช้คำศัพท์ได้เหมาะสมตามสถานการณ์ มีการใช้คำศัพท์ผิด 3-4 คำ และสามารถใช้อำนาจที่กำหนดยุติการสนทนาได้จำนวนตามเกณฑ์ที่กำหนด	ภาพรวมใช้คำศัพท์ได้เหมาะสมตามสถานการณ์ มีการใช้คำศัพท์ผิด 5-6 คำ และไม่ สามารถใช้อำนาจที่กำหนดยุติการสนทนาได้จำนวนตามเกณฑ์ที่กำหนด	มีการใช้คำศัพท์ผิด 7 คำขึ้นไป และไม่ สามารถใช้อำนาจที่กำหนดยุติการสนทนาได้จำนวนตามเกณฑ์ที่กำหนด	4

ระดับคะแนน	4 (ดีมาก)	3 (ดี)	2 (พอใช้)	1 (ควรปรับปรุง)	คะแนนรวม
ความสามารถรายด้าน		ตามเกณฑ์ที่กำหนด			
โครงสร้างไวยากรณ์	มีข้อผิดพลาดในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ไม่เกิน 1 ครั้ง	พบข้อผิดพลาดในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ 2 ครั้ง	พบข้อผิดพลาดในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ 3 ครั้ง	พบข้อผิดพลาดในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ 4 ครั้งขึ้นไป	4
ความคล่อง	พูดได้คล่องแคล่วเป็นธรรมชาติ ติดขัดบ้างไม่เกิน 2 ครั้ง	พูดได้ต่อเนื่องมีตะกุกตะกัก ติดขัดบ้างไม่เกิน 4 ครั้ง	พูดได้ต่อเนื่องเป็นระยะ มีตะกุกตะกัก ติดขัดบ้างไม่เกิน 5 ครั้ง	สนทนาได้สักระยะแล้วหยุดนานจนพูดต่อไปไม่ได้	4
ความเหมาะสมสอดคล้องตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา	ใช้น้ำเสียงและอากัปกริยาได้เหมาะสมกับวัฒนธรรมของ	ใช้น้ำเสียง อากัปกริยาที่ใช้ประกอบการพูดไม่เหมาะสมกับ	ใช้น้ำเสียง อากัปกริยาที่ใช้ประกอบการพูดไม่เหมาะสมกับ	ใช้น้ำเสียง อากัปกริยาที่ใช้ประกอบการพูดไม่เหมาะสมกับ	4

ระดับคะแนน	4 (ดีมาก)	3 (ดี)	2 (พอใช้)	1 (ควรปรับปรุง)	คะแนนรวม
ความสามารถรายด้าน	เจ้าของภาษา โดย และไม่ก่อให้เกิด ความขัดแย้งหรือ ความเข้าใจผิด และ สร้างความรู้สึกรับ บวกในการพูด สื่อสารทั้งสองฝ่าย	วัฒนธรรมของ เจ้าของภาษาและ ไม่ก่อให้เกิดความ ขัดแย้งหรือความ เข้าใจผิด	วัฒนธรรมของ เจ้าของภาษาและ ก่อให้เกิดความ ขัดแย้งหรือความ เข้าใจผิดบ้าง เล็กน้อย	วัฒนธรรมของ เจ้าของภาษาและ ก่อให้เกิดความ ขัดแย้งหรือความ เข้าใจผิดอย่าง ร้ายแรง	20
รวม					20

เกณฑ์การประเมิน

16 – 20 คะแนน ดีมาก

13 – 15 คะแนน ดี

10 – 12 คะแนน พอใช้

น้อยกว่า 10 คะแนน ควรปรับปรุง

แบบวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรม

คำชี้แจง

1. แบบวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรมฉบับนี้มี 20 ข้อ คะแนนเต็ม 20 คะแนน
2. แบบวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรมฉบับนี้เป็นข้อสอบปรนัย มี 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียง 1 คำตอบ จำนวน 10 ข้อ ข้อละ 1 คะแนน รวม 10 คะแนน

ตอนที่ 2 อ่านข้อความแต่ละข้อแล้วพิจารณาว่าข้อความนั้นถูกหรือผิด ถ้าถูกให้ทำเครื่องหมาย ✓ ถ้าผิดให้ทำเครื่องหมาย ✗ จำนวน 10 ข้อ ข้อละ 1 คะแนน รวม 10 คะแนน

ตอนที่ 1 เลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียง 1 คำตอบ

1. Zhù nǐ chángmìngbǎisùì , shòu bǐ nánshān!
 “祝你长命百岁，寿比南山！” เป็นประโยคที่เหมาะสมแก่การอวยพรวันเกิดแก่บุคคลใดต่อไปนี้

A. น้องชาย	B. ลูกสาว
C. หลานชาย	D. ปู่ย่า

2. การปฏิเสธ โดยการไว้หน้า หรือ “留面子”^{liúmiànzi} ให้แก่อีกฝ่ายตามวัฒนธรรมจีนเป็นอย่างไร

- A. การปฏิเสธโดยบอกเหตุผลตามความจริงทุกประการ
- B. การปฏิเสธโดยใช้คำพูดที่ตรงไปตรงมา
- C. การปฏิเสธด้วยคำพูดหรือการแสดงออกทางกายไม่ให้อีกฝ่ายรู้สึกขายหน้า
- D. การปฏิเสธโดยใช้การให้เหตุผลที่ชัดเจนแม้จะต้องทำลายความรู้สึกของอีกฝ่ายไปบ้าง

3. เสี่ยวหวางต้องการชวนแมรี่ไปดูหนังวันเสาร์นี้ แต่แมรี่ไม่สามารถไปได้ แมรี่ควรปฏิเสธอย่างไร

เพื่อให้เป็นการไว้หน้า หรือ “留面子” ^{liúmiànzi} แก่เสี่ยวหวาง

A. Wǒ hěn xiǎng qù , kě shì míng tiān wǒ yǒu gè yuē huì .
我很想去，可是明天我有个约会。

B. Wǒ zhēn de méi kòng er , nǐ zì jǐ yí gè rén qù ba .
我真的没空儿，你自己一个人去吧。

C. Duì bu qǐ , wǒ yí diǎn er dōu bù xiǎng qù .
对不起，我一点儿都不想去。

D. Wǒ zhēn de bù néng péi nǐ qù .
我真的不能陪你去。

4. เพื่อเป็นการแสดงออกถึงการรู้สึกขอบคุณอย่างจริงจัง ในขณะที่กล่าวขอบคุณชาวจีนจะทำการสิ่งใดต่อไปนี้

A. จับมืออีกฝ่ายแล้วสวัสดีเล็กน้อย

B. ประนมมือขอบคุณอีกฝ่าย

C. สบตาอีกฝ่ายแล้วยกนิ้วให้

D. โค้งคำนับอีกฝ่ายอย่างนอบน้อม

5. ด้วยการพัฒนาของเทคโนโลยีในปัจจุบัน ชาวจีนมักเลือกแสดงความขอบคุณด้วยช่องทางใดที่นับว่าเป็นวิธีที่

ง่าย สะดวก และรวดเร็ว

A. ส่งเงินฉี

B. ส่งข้อความทาง WeChat

C. ส่งจดหมายขอบคุณ

D. ส่งการ์ดขอบคุณ

6. ในการกล่าวคำชมต่อชาวจีน ควรคำนึงถึงสิ่งใดต่อไปนี้

A. เรียบเรียงคำชมให้สละสลวย ไพเราะ

B. กล่าวคำชมจุดเด่นของอีกฝ่ายตามความจริง

C. กล่าวคำชมโดยคำนึงถึงความพึงพอใจของ

D. กล่าวคำชมไปตามมารยาทแม้จะเกินจริงไป

อีกฝ่าย

บ้าง

7. เสี่ยวหลี่เขียนรายงานส่งให้แก่หัวหน้า หลังจากได้อ่านรายงานของเสี่ยวหลี่แล้ว หัวหน้ากล่าวกับเสี่ยวหลี่ว่า “^{Háibúcuò jìxùnnǚ!}还不错，继续努力！” เพราะเหตุใดหัวหน้าจึงกล่าวกับเสี่ยวหลี่เช่นนี้

- A. หัวหน้าตำหนิเสี่ยวหลี่ รู้สึกว่าเสี่ยวหลี่ยังพยายามไม่มากพอ
- B. รายงานของเสี่ยวหลี่เขียนได้ไม่เลว จึงอยากส่งเสริมให้เขาก้าวหน้ายิ่ง ๆ ขึ้นไป
- C. หัวหน้ารู้สึกว่เสี่ยวหลี่ยังพยายามต่อรายงานชิ้นนี้ไม่มากพอ
- D. หัวหน้าไม่พึงพอใจต่อรายงานครั้งนี้ จึงต้องการให้เสี่ยวหลี่ไปเขียนรายงานมาส่งใหม่

ข้อ 8-10 เติมบทสนทนาให้ถูกต้องตามหลักภาษาและวัฒนธรรมจีน

8. ^{XiǎoZhāng} 小张： ^{Míngtiān wǒ yǒu diǎn jí shì néng bu néng jiè nǐ de chē yòng yíxià} 明天我有点急事，能不能借你的车用一下？

^{XiǎoWáng} 小王： _____

- A. ^{Nǐ yě yǒu zì jǐ de chē bú shì ma?} 你也有自己的车不是吗？
- B. ^{Wǒ bù xiǎng jiè chē gěi nǐ} 我不想借车给你。
- C. ^{Zhēn bù qiǎo míngtiān wǒ yào kāi chē dài māma qù yīyuàn} 真不巧，明天我要开车带妈妈去医院。
- D. ^{Nǐ qù xiàng bié rén jiè ba} 你去向别人借吧。

9. ^{xuésheng} 学生： ^{Lǎoshī hēibǎncāwánle} 老师，黑板擦完了。

^{lǎoshī} 老师： _____

- A. ^{Nàdōushì nǐ yīnggāizuò de} 那都是你应该做的。
- B. ^{zhēn bù zhīdào gāizěnme gǎnxiè nǐ!} 真不知道该怎么感谢你！
- C. ^{Xīnkǔle!} 辛苦了！
- D. ^{Tàigǎnxiè nǐle!} 太感谢你了！

10. 小王：妈妈，这次考试，我得了九十五分。

妈妈：_____

A. 还不错，继续努力。

B. 你最棒了！

C. 没人能和你比！

D. 下次一定能得满分！

ตอนที่ 2 อ่านข้อความแต่ละข้อแล้วพิจารณาว่าข้อความนั้นถูกหรือผิด ถ้าถูกให้ทำเครื่องหมาย ✓ ถ้าผิดให้ทำเครื่องหมาย ✗

_____ 1. วันเกิดในทุกรอบสิบปี เช่น 10 ขวบ 20 ปี 30 ปี งานเลี้ยงวันเกิดจัดอย่างง่าย ๆ ส่วนมากจะฉลอง กับคนในครอบครัวที่บ้านหรือเพื่อนสนิทเท่านั้น

_____ 2. ของขวัญวันเกิดตามประเพณี โบราณ มักได้แก่ 寿幛 (ธงแพรขนาดใหญ่ปักคำอวยพร) 寿联 (แผ่นกระดาษมีกลอนคู่เขียนอวยพร) เทียนอวยพร สาลี่ เส้นหมี่ ขนมโก๋

_____ 3. บน 寿幛 ซึ่งเป็นธงแพรขนาดใหญ่ปักคำอวยพรวันเกิดว่า “寿比南山” แปลว่า “อายุยืนดุจหนานซาน”

_____ 4. คำอวยพรวันเกิด “寿比南山” เป็นคำที่ใช้อวยพรให้แก่เด็ก ๆ

_____ 5. วันเกิดของคนที่อายุเกิน 50 ปีจะเรียกว่า “寿” (อายุยืนยาว)

_____ 6. การปฏิเสศตามวัฒนธรรมจีน ควรหลีกเลี่ยงการไปทำลายเกียรติของอีกฝ่ายหรือไม่ให้อีกฝ่ายรู้สึกขายหน้า

_____ 7. เพื่อแสดงออกถึงการรู้สึกขอบคุณอย่างจริงจัง ชาวจีนยังให้ความสำคัญกับการโค้งคำนับในขณะที่กล่าวขอบคุณ

_____ 8. “受累了” ซึ่งเป็นคำที่ใช้แสดงความขอบคุณทางอ้อมเมื่อผู้อาวุโสหรือหัวหน้าให้วามช่วยเหลือหรือผู้ทำอะไร

_____ 9. ชาวจีนที่เป็นหัวหน้าส่วนใหญ่เมื่อชมเชยผู้ใต้บังคับบัญชาจะส่งเสริมให้เขาก้าวหน้ายิ่งขึ้นไป ด้วยการชมเชยบ่อย ๆ

_____ 10. คนจีนมักไม่กล่าวชมเชยพร้าเพรีอ โดยเฉพาะการชื่นชมของพ่อแม่ต่อผู้เป็นลูก ผู้อาวุโส
ต่อผู้น้อยหรือผู้ที่อยู่ใต้บังคับบัญชา

เฉลย

ตอนที่ 1 เลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียง 1 คำตอบ จำนวน 20 ข้อ ข้อละ 1 คะแนน รวม 20
คะแนน

1. D 2. C 3. A 4. D 5. B 6. B 7. B 8. C 9. C 10. A

ตอนที่ 2 อ่านข้อความแต่ละข้อแล้วพิจารณาว่าข้อความนั้นถูกหรือผิด ถ้าถูกให้ทำเครื่องหมาย ✓
ถ้าผิดให้ทำเครื่องหมาย ✗

1. ✗ 2. ✗ 3. ✓ 4. ✗ 5. ✓ 6. ✓ 7. ✓ 8. ✓ 9. ✗ 10. ✓

แบบทดสอบผลการเรียนรู้

คำชี้แจง

1. แบบทดสอบฉบับนี้มี 20 ข้อ คะแนนเต็ม 20 คะแนน

2. แบบทดสอบฉบับนี้เป็นข้อสอบปรนัย มี 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เลือกความหมายที่สัมพันธ์กับคำศัพท์ที่กำหนดให้ จำนวน 10 ข้อ ข้อละ 1 คะแนน รวม 10 คะแนน

ตอนที่ 2 เติมคำลงในช่องว่าง จำนวน 10 ข้อ ข้อละ 1 คะแนน รวม 10 คะแนน

ตอนที่ 1 เลือกความหมายที่สัมพันธ์กับคำศัพท์ที่กำหนดให้

1. 过

A. เปิดออก

B. ส่งมอบ

C. ฉลอง

D. เทียว

2. 玩儿

A. นัดพบกัน

B. เทียว

C. พบกัน

D. อยู่เป็นเพื่อน

3. 丢

A. ทำหาย

B. คั่นพบ

C. จัดวาง

D. ส่ง, มอบ

4. 感谢

A. ขอบพระคุณ

B. ไม่เป็นไร

C. ขออวยพรให้...

D. ชมเกินไปแล้ว

5. ฉลองการมีอายุยืน

A. 庆寿
qìngshòu

C. 祝寿
zhùshòu

B. 做寿
zuòshòu

D. 寿幛
shòuzhàng

6. การนัดหมาย

A. 见面
jiànmiàn

C. 误会
wùhuì

B. 团圆
tuányuán

D. 约会
yuēhuì

7. แต่/ แต่ว่า

A. 可是
kěshì

C. 的话
dehuà

B. 该
gāi

D. 对
duì

8. เอาไว้ค่อยคุยกันใหม่

A. 过
guò

C. 见面
jiànmiàn

B. 约会
yuēhuì

D. 再说
zàishuō

9. ระวัง

A. 慌
huāng

C. 关照
guānzhào

B. 小心
xiǎoxīn

D. 担心
dānxīn

10. ชมเกินไปแล้ว

A. 差得远
chādeyuǎn

C. 过奖
guòjiǎng

B. 感谢
gǎnxiè

D. 当然
dāngrán

ตอนที่ 2 เติมคำลงในช่องว่าง

A. ^{hǎotīng} 好听	B. ^{néng} 能	C. ^{búcuò} 不错	D. ^{gǎnxiè} 感谢	E. ^{péi} 陪
F. ^{lǐwù} 礼物	G. ^{chángshòu} 长寿	H. ^{jiànmiàn} 见面	I. ^{zhù} 祝	J. ^{biékèqì} 别客气

11. ^{Wǒmensòngnǐyíge}生日蛋糕, ^{nǐshēntǐjiànkāng}你身体健康。
12. ^{ZàiZhōngguó}在中国桃子代表 ^{zài}_____。
13. ^{Jīntiānshì}今天是你的生日, ^{wǒsòngnǐyíjiàn}我送你一件_____, ^{qǐngshōuxià}请收下。
14. ^{Zhēnbùqiǎo}真不巧, ^{wǒbù}我不_____ ^{qù}去。
15. ^{Wǒd péngyou}我的朋友刚 ^{gāng}从法国来, ^{wǒmenhǎojǐniánméi}我们好几年没_____ ^{le}了。
16. ^{Nǐyīnggāi}你应该_____ ^{tāwánr}他玩儿玩儿。
17. ^{Zhēnbùzhīdào}真不知道该怎么_____ ^{nǐ!}你!
18. A: ^{Xièxiè}谢谢你对我的帮助!
- B: _____!
19. ^{Zhècìkǎoshì}这次考试你做得还_____ ^{jìxù}, 继续努力。”
20. ^{Àiměilíng}爱美玲, ^{nǐdemíngzì}你的名字很_____。

เฉลย

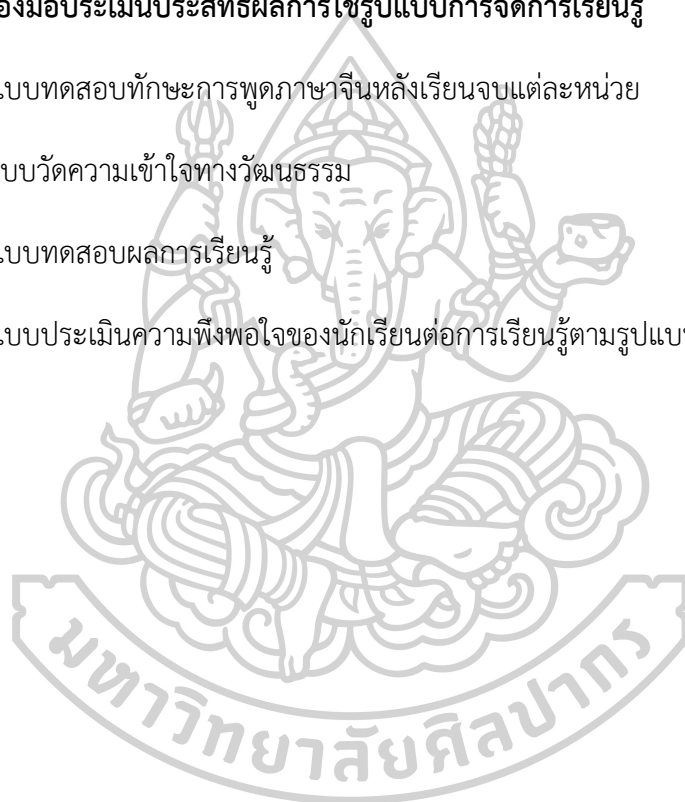
ตอนที่ 1 เลือกความหมายที่สัมพันธ์กับคำศัพท์ที่กำหนดให้

1. C 2. B 3. A 4. A 5. A 6. D 7. A 8. D 9. B 10. C

ตอนที่ 2 เติมคำลงในช่องว่าง

11. I 12. G 13. F 14. B 15. H 16. E 17. D 18. J 19. C 20. A

2. เครื่องมือประเมินประสิทธิผลการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้
 - 2.1 แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาจีนหลังเรียนจบแต่ละหน่วย
 - 2.2 แบบวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรม
 - 2.3 แบบทดสอบผลการเรียนรู้
 - 2.4 แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนรู้ตามรูปแบบ

แบบทดสอบทักษะการพูด
หน่วยที่ 2 การอวยพร

คำชี้แจง ให้นักเรียนจับคู่กับเพื่อนแล้วแต่งบทสนทนาจากภาพและคำศัพท์ที่กำหนดให้ไม่ต่ำกว่า 3 คำ (20 คะแนน) แล้วอัดเป็นคลิปวิดีโอส่งให้แก่ครู

คำศัพท์ที่กำหนดให้ปรากฏในบทสนทนา: 了、开、的话、送、礼物

แบบทดสอบทักษะการพูด
หน่วยที่ 3 การตอบรับและปฏิเสธ

คำชี้แจง ให้นักเรียนจับคู่กับเพื่อนแล้วแต่งบทสนทนาจากภาพและคำศัพท์ที่กำหนดให้ไม่ต่ำกว่า 3 คำ (20 คะแนน) แล้วอัดเป็นคลิปวิดีโอส่งให้แก่ครู

คำศัพท์ที่กำหนดให้ปรากฏในบทสนทนา: 票 (piào)、能 (néng)、可是 (kě shì)、想 (xiǎng)、空儿 (kòng r)

แบบทดสอบทักษะการพูด
หน่วยที่ 4 การแสดงความขอบคุณ

คำชี้แจง ให้นักเรียนจับคู่กับเพื่อนแล้วแต่งบทสนทนาจากภาพและคำศัพท์ที่กำหนดให้ไม่ต่ำกว่า 3 คำ (20 คะแนน) แล้วอัดเป็นคลิปวิดีโอส่งให้แก่ครู

คำศัพท์ที่กำหนดให้ปรากฏในบทสนทนา: 刚才、.....的时候、落、感谢、不用

xiè
谢

แบบทดสอบทักษะการพูด
หน่วยที่ 5 การแสดงความชื่นชมยินดี

คำชี้แจง ให้นักเรียนจับคู่กับเพื่อนแล้วแต่งบทสนทนาจากภาพและคำศัพท์ที่กำหนดให้ไม่ต่ำกว่า 3 คำ (20 คะแนน) แล้วอัดเป็นคลิปวิดีโอส่งให้แก่ครู

คำศัพท์ที่กำหนดให้ปรากฏในบทสนทนา: ^{dāngrán}当然、^{guòjiǎng}过奖、^{chā de yuǎn}差得远、^{zhèng zài}正在、^{dé}得

เกณฑ์การประเมินผลทักษะการพูด

ระดับคะแนน	4 (ดีมาก)	3 (ดี)	2 (พอใช้)	1 (ควรปรับปรุง)	คะแนนรวม
ความสามารถรายด้าน					
การออกเสียง	ออกเสียงได้ชัดเจน ถูกต้อง มีการออกเสียงผิดไม่เกิน 2 คำ	ออกเสียงผิด 3-4 คำ แต่โดยทั่วไป ผู้ฟังสามารถเข้าใจได้	ออกเสียงผิด 5-6 คำ ผู้ฟังต้องถามซ้ำจึงจะเข้าใจ	ออกเสียงผิด 7 คำ ขึ้นไป จนผู้ฟังไม่สามารถเข้าใจได้	4
คำศัพท์	ภาพรวมใช้คำศัพท์ได้เหมาะสมตามสถานการณ์ มีการใช้คำศัพท์ผิดไม่เกิน 2 คำ และสามารถใช้อำนาจหน้าที่ในการสนทนาได้ตามเกณฑ์ที่	ภาพรวมใช้คำศัพท์ได้เหมาะสมตามสถานการณ์ มีการใช้คำศัพท์ผิด 3-4 คำ และสามารถใช้ในการสนทนาได้ตามเกณฑ์ที่	ภาพรวมใช้คำศัพท์ได้เหมาะสมตามสถานการณ์ มีการใช้คำศัพท์ผิด 5-6 คำขึ้น และไม่ สามารถใช้คำศัพท์ในการสนทนาได้ตามเกณฑ์ที่	มีการใช้คำศัพท์ผิด 7 คำขึ้นไป และไม่ สามารถใช้คำศัพท์ที่กำหนดให้ในการสนทนาได้ตามเกณฑ์ที่กำหนด	4

ระดับคะแนน	4 (ดีมาก)	3 (ดี)	2 (พอใช้)	1 (ควรปรับปรุง)	คะแนนรวม
ความสามารถรายด้าน	กำหนด	สนทนาได้จำนวนตามเกณฑ์ที่กำหนด			
โครงสร้างไวยากรณ์	มีข้อผิดพลาดในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ไม่เกิน 1 ครั้ง	พบข้อผิดพลาดในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ 2 ครั้ง	พบข้อผิดพลาดในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ 3 ครั้ง	พบข้อผิดพลาดในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ 4 ครั้งขึ้นไป	4
ความคล่อง	พูดได้คล่องแคล่วเป็นธรรมชาติติดขัดบ้างไม่เกิน 2 ครั้ง	พูดได้ต่อเนื่อง มีตะกุกตะกักติดขัดบ้างไม่เกิน 4 ครั้ง	พูดได้ต่อเนื่องเป็นระยะ มีตะกุกตะกักติดขัดบ้างไม่เกิน 5 ครั้ง	สนทนาได้สักระยะแล้วหยุดนานจนพูดต่อไปไม่ได้	4
ความเหมาะสมสอดคล้องตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา	ใช้น้ำเสียงและอากัปกิริยาที่เหมาะสมกับ	ใช้น้ำเสียง อากัปกิริยาที่ใช้ประกอบกรพุด	ใช้น้ำเสียง อากัปกิริยาที่ใช้ประกอบกรพุดไม่	ใช้น้ำเสียง อากัปกิริยาที่ใช้ประกอบกรพุดไม่	4

ระดับคะแนน	4 (ดีมาก)	3 (ดี)	2 (พอใช้)	1 (ควรปรับปรุง)	คะแนนรวม
ความสามารถรายด้าน	วัฒนธรรมของ เจ้าของภาษา โดย และไม่ก่อให้เกิด ความขัดแย้งหรือ ความเข้าใจผิด และ สร้างความรู้สึกเชิง บวกในการพูด สื่อสารทั้งสองฝ่าย	ไม่เหมาะสมกับ วัฒนธรรมของ เจ้าของภาษาและ ไม่ก่อให้เกิดความ ขัดแย้งหรือความ เข้าใจผิด	เหมาะสมกับ วัฒนธรรมของ เจ้าของภาษาและ ก่อให้เกิดความ ขัดแย้งหรือความ เข้าใจผิดบ้าง เล็กน้อย	เหมาะสมกับ วัฒนธรรมของ เจ้าของภาษาและ ก่อให้เกิดความ ขัดแย้งหรือความ เข้าใจผิดอย่าง ร้ายแรง	20
รวม					20

เกณฑ์การประเมิน

16 – 20 คะแนน ดีมาก

13 – 15 คะแนน ดี

10 – 12 คะแนน พอใช้

น้อยกว่า 10 คะแนน ควรปรับปรุง

แบบวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรม

คำชี้แจง

1. แบบวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรมฉบับนี้มี 20 ข้อ คะแนนเต็ม 20 คะแนน
2. แบบวัดความเข้าใจทางวัฒนธรรมฉบับนี้เป็นข้อสอบปรนัย มี 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียง 1 คำตอบ จำนวน 10 ข้อ ข้อละ 1 คะแนน รวม

10 คะแนน

ตอนที่ 2 อ่านข้อความแต่ละข้อแล้วพิจารณาว่าข้อความนั้นถูกหรือผิด ถ้าถูกให้ทำเครื่องหมาย ✓

ถ้าผิดให้ทำเครื่องหมาย ✗ จำนวน 10 ข้อ ข้อละ 1 คะแนน รวม 10 คะแนน

ตอนที่ 1 เลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียง 1 คำตอบ

1. Zhù nǐ chángmìngbǎisùì , shòu bǐ nánshān!
 “祝你长命百岁，寿比南山！” เป็นประโยคที่เหมาะสมแก่การอวยพรวันเกิดแก่บุคคลใดต่อไปนี้

A. น้องชาย	B. ลูกสาว
C. หลานชาย	D. ปู่ย่า

2. การปฏิเสธ โดยการไว้หน้า หรือ “liúmiànzi” ให้แก่อีกฝ่ายตามวัฒนธรรมจีนเป็นอย่างไร

- A. การปฏิเสธโดยบอกเหตุผลตามความจริงทุกประการ
- B. การปฏิเสธโดยใช้คำพูดที่ตรงไปตรงมา
- C. การปฏิเสธด้วยคำพูดหรือการแสดงออกทางกายไม่ให้อีกฝ่ายรู้สึกขายหน้า
- D. การปฏิเสธโดยใช้การให้เหตุผลที่ชัดเจนแม้จะต้องทำลายความรู้สึกของอีกฝ่ายไปบ้าง

3. เสี่ยวหวางต้องการชวนแมรี่ไปดูหนังวันเสาร์นี้ แต่แมรี่ไม่สามารถไปได้ แมรี่ควรปฏิเสธอย่างไร เพื่อให้เป็นการไว้หน้า หรือ “留面子”^{liúmiànzi} แก่เสี่ยวหวาง

A. 我很想去，可是明天我有个约会。
Wǒ hěn xiǎng qù , kě shì míng tiān wǒ yǒu gè yuē huì

B. 我真的没空儿，你自己一个人去吧。
Wǒ zhēn de méi kòng er , nǐ zì jǐ yí gè rén qù ba

C. 对不起，我一点儿都不想去。
Duì bu qǐ , wǒ yí diǎn er dōu bù xiǎng qù

D. 我真的不能陪你去。
Wǒ zhēn de bù néng péi nǐ qù

4. เพื่อเป็นการแสดงออกถึงการรู้สึกขอบคุณอย่างจริงใจ ในขณะที่กล่าวขอบคุณชาวจีนจะทำได้ต่อไปนี้

A. จับมืออีกฝ่ายแล้วสับัดมือเล็กน้อย

B. ประนมมือขอบคุณอีกฝ่าย

C. สบตาอีกฝ่ายแล้วยกนิ้วให้

D. โค้งค้ำับอีกฝ่ายอย่างนอบน้อม

5. ด้วยการพัฒนาของเทคโนโลยีในปัจจุบัน ชาวจีนมักเลือกแสดงความขอบคุณด้วยช่องทางใดที่นับว่าเป็นวิธีที่

ง่าย สะดวก และรวดเร็ว

A. ส่งเงิน

B. ส่งข้อความทาง WeChat

C. ส่งจดหมายขอบคุณ

D. ส่งการ์ดขอบคุณ

6. ในการกล่าวคำชมต่อชาวจีน ควรคำนึงถึงสิ่งใดต่อไปนี้

A. เรียบเรียงคำชมให้สละสลวย ไพเราะ

B. กล่าวคำชมจุดเด่นของอีกฝ่ายตามความจริง

C. กล่าวคำชมโดยคำนึงถึงความพึงพอใจของอีกฝ่าย

D. กล่าวคำชมไปตามมารยาทแม้จะเกินจริงไปบ้าง

7. เสี่ยวหลี่เขียนรายงานส่งให้แก่หัวหน้า หลังจากได้อ่านรายงานของเสี่ยวหลี่แล้ว หัวหน้ากล่าวกับเสี่ยวหลี่ว่า “^{Háibúcuò jìxùnnǚlì!}还不错，继续努力！” เพราะเหตุใดหัวหน้าจึงกล่าวกับเสี่ยวหลี่เช่นนี้

- A. หัวหน้าตำหนิเสี่ยวหลี่ รู้สึกว่าเสี่ยวหลี่ยังพยายามไม่มากพอ
- B. รายงานของเสี่ยวหลี่เขียนได้ไม่แล้ว จึงอยากส่งเสริมให้เขาก้าวหน้ายิ่ง ๆ ขึ้นไป
- C. หัวหน้ารู้สึกที่เสี่ยวหลี่ยังพยายามต่อรายงานชิ้นนี้ไม่มากพอ
- D. หัวหน้าไม่พึงพอใจต่อรายงานครั้งนี้ จึงต้องการให้เสี่ยวหลี่ไปเขียนรายงานมาส่งใหม่

ข้อ 8-10 เติมบทสนทนาให้ถูกต้องตามหลักภาษาและวัฒนธรรมจีน

XiǎoZhāng Míngtiān wǒ yǒu diǎn jí shì néng bu néng jiè nǐ de chē yòng yí xià
8. 小张：明天我有点急事，能不能借你的车用一下？

XiǎoWáng
小王：_____

- A. ^{Nǐ yě yǒu zì jǐ de chē bú shì ma?}你也有自己的车不是吗？
- B. ^{Wǒ bù xiǎng jiè chē gěi nǐ.}我不想借车给你。
- C. ^{Zhēn bù qiǎo míngtiān wǒ yào kāi chē dài māma qù yīyuàn.}真不巧，明天我要开车带妈妈去医院。
- D. ^{Nǐ qù xiàng bié rén jiè ba.}你去向别人借吧。

xuéshēng Lǎoshī hēibǎncāwánle
9. 学生：老师，黑板擦完了。

lǎoshī
老师：_____

- A. ^{Nà dōu shì nǐ yīnggāi zuò de.}那都是你应该做的。
- B. ^{zhēn bù zhīdào gāizěnme gǎnxiè nǐ!}真不知道该怎么感谢你！
- C. ^{Xīnkǔle!}辛苦了！
- D. ^{Tàigǎnxiè nǐ le!}太感谢你了！

10. 小王：妈妈，这次考试，我得了九十五分。

妈妈：_____

A. 还不错，继续努力。

B. 你最棒了！

C. 没人能和你比！

D. 下次一定能得满分！

ตอนที่ 2 อ่านข้อความแต่ละข้อแล้วพิจารณาว่าข้อความนั้นถูกหรือผิด ถ้าถูกให้ทำเครื่องหมาย ✓ ถ้าผิดให้ทำเครื่องหมาย ✗

_____ 1. วันเกิดในทศวรรษสิบปี เช่น 10 ขวบ 20 ปี 30 ปี งานเลี้ยงวันเกิดจัดอย่างง่าย ๆ ส่วนมากจะฉลอง กับคนในครอบครัวที่บ้านหรือเพื่อนสนิทเท่านั้น

_____ 2. ของขวัญวันเกิดตามประเพณี โบราณ มักได้แก่ 寿幛 (ธงแพรขนาดใหญ่ปักคำอวยพร) 寿联 (แผ่นกระดาษมีกลอนคู่เขียนอวยพร) เทียนอวยพร สาลี เส้นไหม ขนมโก๋

_____ 3. บน 寿幛 ซึ่งเป็นธงแพรขนาดใหญ่ปักคำอวยพรวันเกิดว่า “寿比南山” แปลว่า “อายุยืนดุจหนานซาน”

_____ 4. คำอวยพรวันเกิด “寿比南山” เป็นคำที่ใช้อวยพรให้แก่เด็ก ๆ

_____ 5. วันเกิดของคนที่อายุเกิน 50 ปีจะเรียกว่า “寿” (อายุยืนยาว)

_____ 6. การปฏิเสศตามวัฒนธรรมจีน ควรหลีกเลี่ยงการไปทำลายเกียรติของอีกฝ่ายหรือไม่ให้อีกฝ่ายรู้สึกขายหน้า

_____ 7. เพื่อแสดงออกถึงการรู้สึกขอบคุณอย่างจริงใจ ชาวจีนยังให้ความสำคัญกับการโค้งคำนับในขณะที่กล่าวขอบคุณ

_____ 8. “受累了” ซึ่งเป็นคำที่ใช้แสดงความขอบคุณทางอ้อมเมื่อผู้อาวุโสหรือหัวหน้าไหว้วานให้ลูกน้องหรือผู้น้อยทำอะไร

_____ 9. ชาวจีนที่เป็นหัวหน้าส่วนใหญ่เมื่อชมเชยผู้ใต้บังคับบัญชาจะส่งเสริมให้เขาก้าวหน้ายิ่งขึ้นไป ด้วยการชมเชยบ่อย ๆ

_____ 10. คนจีนมักไม่กล่าวชมเชยพร่ำเพรื่อ โดยเฉพาะการชื่นชมของพ่อแม่ต่อผู้เป็นลูก ผู้อาวุโสต่อผู้น้อยหรือผู้ที่อยู่ใต้บังคับบัญชา

เฉลย

ตอนที่ 1 เลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียง 1 คำตอบ จำนวน 20 ข้อ ข้อละ 1 คะแนน รวม 20

คะแนน

1. D 2. C 3. A 4. D 5. B 6. B 7. B 8. C 9. C 10. A

ตอนที่ 2 อ่านข้อความแต่ละข้อแล้วพิจารณาว่าข้อความนั้นถูกหรือผิด ถ้าถูกให้ทำเครื่องหมาย ✓

ถ้าผิดให้ทำเครื่องหมาย ✗

1. ✗ 2. ✗ 3. ✓ 4. ✗ 5. ✓ 6. ✓ 7. ✓ 8. ✓ 9. ✗ 10. ✓

แบบทดสอบผลการเรียนรู้

คำชี้แจง

1. แบบทดสอบฉบับนี้มี 20 ข้อ คะแนนเต็ม 20 คะแนน
2. แบบทดสอบฉบับนี้เป็นข้อสอบปรนัย มี 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เลือกความหมายที่สัมพันธ์กับคำศัพท์ที่กำหนดให้ จำนวน 10 ข้อ ข้อละ 1 คะแนน รวม 10 คะแนน

ตอนที่ 2 เติมคำลงในช่องว่าง จำนวน 10 ข้อ ข้อละ 1 คะแนน รวม 10 คะแนน

ตอนที่ 1 เลือกความหมายที่สัมพันธ์กับคำศัพท์ที่กำหนดให้

1. 过 ^{guò}

A. เปิดออก	B. ส่งมอบ
C. ฉลอง	D. เทียว

2. 玩儿 ^{wánr}

A. นัดพบกัน	B. เทียว
C. พบกัน	D. อยู่เป็นเพื่อน

3. 丢 ^{diū}

A. ทำหาย	B. คั่นพบ
C. จัดวาง	D. ส่ง, มอบ

4. 感谢 ^{gǎnxiè}

A. ขอบพระคุณ	B. ไม่เป็นไร
C. ขออวยพรให้...	D. ชมเกินไปแล้ว

5. ฉลองการมีอายุยืน

A. 庆寿
qìngshòu

C. 祝寿
zhùshòu

B. 做寿
zuòshòu

D. 寿幛
shòuzhàng

6. การนัดหมาย

A. 见面
jiànmiàn

C. 误会
wùhuì

B. 团圆
tuányuán

D. 约会
yuēhuì

7. แต่/ แต่ว่า

A. 可是
kěshì

C. 的话
dehuà

B. 该
gāi

D. 对
duì

8. เอาไว้ค่อยคุยกันใหม่

A. 过
guò

C. 见面
jiànmiàn

B. 约会
yuēhuì

D. 再说
zàishuō

9. ระวัง

A. 慌
huāng

C. 关照
guānzhào

B. 小心
xiǎoxīn

D. 担心
dānxīn

10. ชมเกินไปแล้ว

A. 差得远
chādeyuǎn

C. 过奖
guòjiǎng

B. 感谢
gǎnxiè

D. 当然
dāngrán

ตอนที่ 2 เติมคำลงในช่องว่าง

A. 好听 hǎotīng	B. 能 néng	C. 不错 búcuò	D. 感谢 gǎnxiè	E. 陪 péi
F. 礼物 lǐwù	G. 长寿 chángshòu	H. 见面 jiànmiàn	I. 祝 zhù	J. 别客气 biéqì

11. 我们送你一个生日蛋糕，_____你身体健康。
Wǒmensòng nǐ yí gè shēng rì dàn gāo nǐ shēn tǐ jiàn kāng
12. 在中国桃子代表_____。
Zài Zhōngguó táo zǐ dài biǎo
13. 今天是你的生日，我送你一件_____，请收下。
Jīn tiān shì nǐ de shēng rì wǒ sòng nǐ yí jiàn qǐng shōu xià
14. 真不巧，我不_____去。
Zhēn bù qiǎo wǒ bù qù
15. 我的朋友刚从法国来，我们好几年没_____了。
Wǒ de péngyou gāng cóng fǎ guó lái wǒmen hǎo jǐ nián méi le
16. 你应该_____他玩儿玩儿。
Nǐ yīng gāi tā wánr wánr
17. 真不知道该怎么_____你!
Zhēn bù zhī dào gāi zěn me nǐ!
18. A: 谢谢你对我的帮助!
Xièxiè nǐ duì wǒ de bāngzhù!
B: _____!
19. 这次考试你做得还_____，继续努力。”
Zhè cì kǎoshì nǐ zuò de hái jì xù nǔ lì
20. 爱美玲，你的名字很_____。
Ài měi líng nǐ de míng zì hěn

เฉลย

ตอนที่ 1 เลือกความหมายที่สัมพันธ์กับคำศัพท์ที่กำหนดให้

1. C 2. B 3. A 4. A 5. A 6. D 7. A 8. D 9. B 10. C

ตอนที่ 2 เติมคำลงในช่องว่าง

11. I 12. G 13. F 14. B 15. H 16. E 17. D 18. J 19. C 20. A

**แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนรู้ตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้
แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือและห้องเรียนกลับด้าน
เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรม
ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย**

ตอนที่ 1 ระดับความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้

คำชี้แจง เลือกช่องที่ตรงกับระดับความพึงพอใจของนักเรียน มีรายละเอียดดังนี้

5 คะแนน หมายถึง พึงพอใจมากที่สุด

4 คะแนน หมายถึง พึงพอใจมาก

3 คะแนน หมายถึง พึงพอใจปานกลาง

2 คะแนน หมายถึง พึงพอใจน้อย

1 คะแนน หมายถึง พึงพอใจน้อยที่สุด

ข้อ	รายการ	ระดับความพึงพอใจ				
		5	4	3	2	1
1	ด้านเนื้อหา					
1.1	เนื้อหาในรูปแบบการจัดการเรียนรู้มีความสอดคล้องเหมาะสมกับช่วงวัย					
1.2	เนื้อหาในรูปแบบการจัดการเรียนรู้มีความน่าสนใจ					
1.3	เนื้อหาในรูปแบบการจัดการเรียนรู้มีความยากง่ายเหมาะสม					
1.4	ปริมาณเนื้อหาในรูปแบบการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสม					
1.5	เนื้อหาในรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ได้เรียนรู้สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้จริง					
2	ด้านการจัดการเรียนรู้					
2.1	การจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบช่วยส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกฝนการใช้ภาษาผ่านการปฏิบัติภาระงาน					
2.2	การปรึกษาหารือ ช่วยกันอธิบายข้อมูลความรู้ให้แก่กันในชั้นของการดำเนินกิจกรรมกลุ่มช่วยให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหาได้ดียิ่งขึ้น					
2.3	การจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบช่วยให้นักเรียนได้มีการศึกษาเรียนรู้ด้วยตนเองเพื่อเตรียมความพร้อมก่อนเข้าชั้นเรียน					
2.4	การจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบช่วยให้นักเรียนสามารถย้อนกลับมาศึกษาและทบทวนเนื้อหาจากสื่อการเรียนรู้ที่ครูเตรียมไว้ให้ได้หากยังไม่เข้าใจในเนื้อหา นั้น ๆ					
2.5	การจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบทำให้นักเรียนมีทักษะการพูดภาษาจีนที่ดีขึ้น					
2.6	การจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบทำให้นักเรียนมีความเข้าใจทางวัฒนธรรมจีนมากขึ้น					
3	ด้านสื่อการจัดการเรียนรู้					
3.1	สื่อการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับเนื้อหา					
3.2	สื่อการจัดการเรียนรู้ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนมีความเข้าใจในเนื้อหาได้ดียิ่งขึ้น					
3.3	สื่อการจัดการเรียนรู้มีความทันสมัย					
3.4	สื่อการจัดการเรียนรู้มีความหลากหลาย					

ข้อ	รายการ	ระดับความพึงพอใจ				
		5	4	3	2	1
3.5	สื่อการจัดการเรียนรู้ช่วยให้นักเรียนเรียนอย่างสนุกสนาน ไม่เบื่อหน่าย					
4	ด้านการวัดและประเมินผล					
4.1	การวัดและประเมินผลมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
4.2	การวัดและประเมินผลมีความสอดคล้องกับระดับความรู้ของนักเรียน					
4.3	การวัดและประเมินผลมีความเหมาะสมกับเนื้อหา					
4.4	มีเกณฑ์การวัดและประเมินผลที่ชัดเจน					

ตอนที่ 2 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

ภาคผนวก ฉ
ประมวลภาพ

คำสั่ง งานของนักเรียน

หน่วยที่ 1 การอวยพร ดุคลิปแล้วทำใบงานที่มอบหมาย

THITIMUNIN C · 6 อ.ม.
5 คะแนน

นักเรียนดูคลิปแล้วทำใบงาน จากนั้นถ่ายรูปส่งใน google classroom

หน่วยที่ 1 การอวยพร
15 โย YouTube · 20 นาที

天天奶奶过生日，儿媳妇做长...
15 โย YouTube · 3 นาที

厨师长教大家做寿桃，简单方...
15 โย YouTube · 2 นาที

👤 ความคิดเห็นในชั้นเรียน

🗨️ เห็นความคิดเห็นในชั้นเรียน...

คำสั่ง งานของนักเรียน

หน่วยที่ 2 การตอบรับและปฏิเสธ

THITIMUNIN C · 17 อ.ม.

ดูคลิปแล้วตอบคำถามจาก google form

form <https://docs.google.com/forms/d/e/1FAIpQLSco3C6MdCHCzP9Kh36aKh6GGHYOWRz03qFgr8FIQHqbmPWpXw/viewform>

怎么礼貌的拒绝同事 - How to...
15 โย YouTube · 12 นาที

5 วิธีปฏิเสธ ภาษาจีน ไม่เอา 1...
15 โย YouTube · 9 นาที

หน่วยที่ 2 การตอบรับและปฏิเสธ
15 โย YouTube · 17 นาที

👤 ความคิดเห็นในชั้นเรียน

🗨️ เห็นความคิดเห็นในชั้นเรียน...

คำสั่ง งานของนักเรียน

หน่วยที่ 3 เรื่อง การแสดงความขอบคุณ

THITIMUNIN C · 7 ก.ค.

หน่วยที่ 3 การแสดงความขอบคุณ
15 โย YouTube · 17 นาที

学中文 | 怎么用中文表达感谢 |...
15 โย YouTube · 7 นาที

ขอบคุณ นอกจาก 谢谢 ยังมียัง...
15 โย YouTube · 7 นาที

👤 ความคิดเห็นในชั้นเรียน

🗨️ เห็นความคิดเห็นในชั้นเรียน...

คำสั่ง งานของนักเรียน

หน่วยที่ 4 การแสดงความชื่นชมยินดี ดุคลิปแล้วตอบคำถาม

THITIMUNIN C · 16 ก.ค.

ดูคลิปแล้วตอบคำถามใน google form

<https://docs.google.com/forms/d/e/1FAIpQLSeH579xddc6cYuxPKeLRxhoGMHWLJdwJv9kes036Wj46Xg/viewform>

หน่วยที่ 4 การแสดงความชื่นชมยื...
15 โย YouTube · 12 นาที

6 วิธีตอบรับคำชม ภาษาจีน ที่ทำ...
15 โย YouTube · 3 นาที

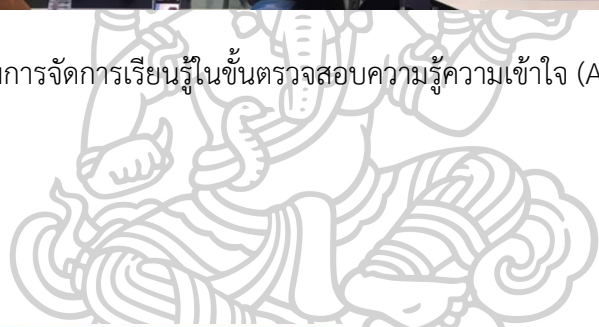
👤 ความคิดเห็นในชั้นเรียน

🗨️ เห็นความคิดเห็นในชั้นเรียน...

ภาพการจัดการเรียนรู้ในชั้นการศึกษาด้วยตนเอง (Self-study) (นอกเวลาเรียน)

ภาพการจัดการเรียนรู้ในขั้นตรวจสอบความรู้ความเข้าใจ (Assessment)

ภาพการจัดการเรียนรู้ในขั้นดำเนินงานกิจกรรมกลุ่ม (Group Activity)

ภาพการจัดการเรียนรู้ชั้นตรวจสอบ สรุปและประเมินการใช้ภาษาและความเข้าใจทางวัฒนธรรม (Language and Cultural Understanding Evaluation)

ภาพการทดสอบทักษะการพูดภาษาจีน โดยให้นักเรียนจับคู่กับเพื่อนแล้วแต่งบทสนทนาจากภาพและคำศัพท์ที่กำหนดให้ แล้วอัดเป็นคลิปวิดีโอส่งให้แก่ครู

ภาพการขยายผลการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบ
ร่วมมือและห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและความเข้าใจทางวัฒนธรรมของ
นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่โรงเรียนท่ามะกาวิทยา

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล

นางสาวฐิติมนินทร์ ชูประดิษฐ์

วุฒิการศึกษา

พ.ศ. 2553 สำเร็จการศึกษาอักษรศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชาภาษาจีน (เกียรตินิยมอันดับ 2)

มหาวิทยาลัยศิลปากร

พ.ศ. 2558 สำเร็จการศึกษาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาภาษาศาสตร์จีน มหาวิทยาลัยศรีนครินทร

สาธิตราชภัฏสวนสุนันทา

พ.ศ. 2566 สำเร็จการศึกษาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต

สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน กลุ่มวิชาหลักสูตรและการนิเทศ

มหาวิทยาลัยศิลปากร

